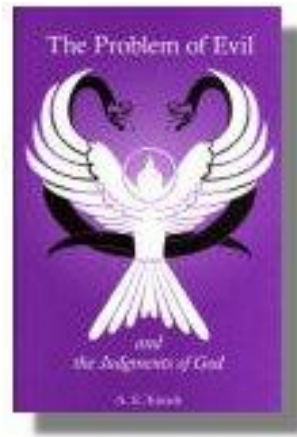

Het Probleem van het Kwaad en De gerichten van God

Door A.E. Knoch

© 2010 Concordant Publishing Concern

-
Santa Clarita

-
CA91387

Vertaling: Het Beste Nieuws

Het probleem van het kwaad

- [1. Voorwoord](#)
- [2. Kwaad en Zonde](#)
- [3. De Bron van de Zonde](#)
- [4. Zonde voor Zonde](#)
- [5. De "Val" van Satan](#)
- [6. Satans grootste zonde](#)
- [7. De Kennis van het Goede](#)
- [8. De Grootste Fouten van de Mens](#)
- [9. Zonde als Daad en als Feit](#)
- [10. De Menselijke Natuur](#)
- [11. Het Menselijk Hart](#)
- [12. Het Geweten](#)
- [13. De Wil van de Mens, of de Wil van God](#)
- [14. De Schijngestalte van de Vrije Wil](#)
- [15. De Overdracht van de Zonde](#)
- [16. De Onvergeeflijke Zonde](#)
- [17. Rechtvaardiging van de Zonde](#)
- [18. De Verwerping van de Zonde](#)
- [19. De God van Judas Iskariot](#)
- [20. Gods Wil en bedoeling](#)
- [21. De Godheid van God](#)

De gerichten van God

- [22. Verantwoordelijkheid](#)
- [23. Wat is richten?](#)
- [24. Het podium of de "rechterstoel" van God en Zijn Christus](#)
- [25. Door vuur onthuld](#)
- [26. Lijden en volharding](#)

[27. De verdrukking en toorn](#)

[28. De oordelen over de volkeren](#)

[29. De functie van de grote witte troon](#)

[30. De tweede dood](#)

[31. Het waarden van God](#)

Het probleem van het kwaad

Deel 1 - Voorwoord

Een buitenstaander die voor het eerst met het Christendom in aanraking komt, zou vanuit de huidige literatuur ongetwijfeld afleiden dat twee sterke machten worstelen om het oppergezag, de ene goed en de andere kwaad, en dat de kwade niet alleen nu de overhand heeft, maar eeuwig zal zegevieren over de goede. Slechts een zeer klein gedeelte zal worden gered uit de greep van de kwade.

Een gelovige kan echter door geloof zien, dat het huidige kwaad in de wereld met de Schriften in overeenstemming is, en een essentieel bestanddeel van Gods plan vormt, en het bovendien de enige weg is die naar de hoogste zegen leidt, voor onszelf, voor het menselijk ras, als ook voor de gehele schepping. Mogen we biddend de noodzaak van het kwaad als achtergrond voor de tentoonspreiding van Gods grootste luister en onze blijvende verheerlijking van Hem vatten. Slechts dan zullen we bereid zijn om met dankbare harten alle beproevingen en tragedies in het heden, die Hij tot ons zendt, te verdragen.

De gehele mensheid moet leren beseffen wat God voor hen betekent door een feitelijke ervaring van wat het wil zeggen om zonder Hem te zijn. Dan zullen ze in staat zijn om Hem zonder reserve de uitingen van hun harten te geven. Dan zullen ze het waarden wanneer Zijn gerichten voor altijd alle onrecht recht zetten en alle kwaad uitbannen, door het lijdende Offer waarin Hij heeft voorzien.

De volgende verhandeling gaat niet alleen over het probleem van het kwaad, maar ook over de zogeheten "verantwoordelijkheid" van de mens voor zijn kwade daden. De verwarrende denkbeelden over dit onderwerp zijn grotendeels te wijten aan een gebrekkig onderscheidingsvermogen tussen onze verhouding tot God en die tot onze mede-schepselen. Door redeneren en concluderen worden menselijke elementen op goddelijke overgedragen, omdat de meeste mensen geen juist inzicht hebben in de waardigheid die de Godheid toekomt.

Er bestaat een groot verschil tussen het doel van menselijk recht en het doel van Gods gerichten. Mensen moeten de samenleving beschermen door laakbare leden eruit te verwijderen, hetzij tijdelijk door gevangenschap, hetzij definitief door de dood. Goddelijk richten heeft een geheel ander doel. Het moet Gods rechtvaardigheid onthullen, als basis voor Zijn liefde, door het plaatsen van een

juiste straf op alle onrecht. Een wezenlijk probleem hierbij is onze menselijke kijk op de betekenis van het goddelijk richten in het algemeen. We zijn geneigd om het slechts als straf te zien, die wordt opgelopen door verkeerd te doen. Maar Gods gerichten zijn corrigerend; ze zetten zaken recht. Hij behandelt zondaars gedurende een korte tijd van gericht om hen volkomen voor te bereiden op de uiteindelijke eindeloze vereniging met zowel hun medemensen als met Hemzelf. Het doel van Zijn gerichten is niet om de zondaar kwaad met kwaad te vergelden, en hem eindeloos te doen lijden voor zijn slechtheid, maar eerder om hem te corrigeren en alle belemmeringen voor het genieten van Zijn gezelschap weg te nemen. In veel gevallen kan dit zwaar lijden inhouden, maar, wanneer het vergeleken wordt met de vruchten die daaruit voortkomen, worden we herinnerd aan de *lichte* kwellingen van de apostel Paulus, die erg zwaar waren, en desondanks hun gewicht verloren vergeleken met de eeuwige heerlijkheid waartoe ze de inleiding waren. Inderdaad, Paulus' heerlijkheid was beperkt tot de eonen, terwijl de verzoening van Gods vijanden bij de voleinding eindeloos zal zijn.

Bijna allemaal zijn we kortzichtig. We zien de gerichten, maar we realiseren ons niet dat ze slechts een deel van Gods weg met de mensheid vormen en dat ze zeker niet het einde zijn. We verwarren de weg met het doel. Richten is Gods ongewone werk. Hij gebruikt het als voorbereiding op een heerlijke voleinding. Het maakt niet uit wat er met een ongelovige gebeurt, of hij nu sterft als gevolg van zonde, of door direct ingrijpen van God, of hij in de buitenste duisternis wordt geworpen of in het Gehenna, *dit* is niet het *einde*. God bereikt Zijn *doel* niet in welke van Zijn disciplinaire maatregelen dan ook. Deze bereiden Zijn schepselen er slechts op voor. Laten we daarom het proces niet met de uitkomst verwarren.

Hoewel God niemand "verantwoordelijk" zal houden voor zijn kwade en slechte daden, zullen allen *rekenschap* over zichzelf geven bij de twee grote keerpunten van de eonen. Voor de ongelovigen zal dit plaatsvinden voor de grote witte troon, nadat de huidige aarde weggevaagd is. Daar zullen ze worden gericht overeenkomstig hun daden. De gelovigen worden gewaarschuwd in Romeinen 14:12; "Ieder van ons zal rekenschap geven voor zichzelf aan God", want wij allen zullen worden gesteld voor het podium, gewoonlijk genoemd "rechterstoel". Dit zal gebeuren tussen de kwade en de goede eonen, voor de gelovigen in Israël in voorbereiding op het Koninkrijk op aarde, voor de leden van het lichaam van Christus voorafgaand aan hun dienen in de hemelse gewesten. In het kort, *rekenschap geven* volgt op het huidige bestaan van de mens in ellende en vernedering, en gaat vooraf aan zijn toekomstige leven in heerlijkheid en geluk.

Er wordt erg weinig gezegd in de Schriften over Gods doel totdat Paulus de draagwijdte van Gods Woord compleet maakt met zijn latere openbaringen. Toespelingen zijn er altijd geweest waardoor harten die op God waren afgestemd met grote verwachting waren gevuld. Maar pas toen het heldere licht van Gods genade van achter de wolken van zonde en wet vandaan kwam, om de diepste schuilhoeken van Gods immanente liefde aan de meest onverdienende van het menselijk ras te onthullen, pas toen de waarheid voor het heden bekend was gemaakt, trok God de sluier over de toekomst volkomen opzij, en gaf ons een helder en onbewolkt uitzicht op Zijn uiteindelijk doel. Zodra we ons hierin verheugen zal alle voorafgaande openbaring aangaande dit thema zijn als het

gordijn van de tabernakel dat eerder de volle kracht van de Shekinah heerlijkheid schijnt te verbergen dan te onthullen.

De artikelen van deze verhandeling over het probleem van het kwaad, gericht en verantwoordelijkheid, werden geschreven gedurende een periode van vijf-en-twintig jaar en werden oorspronkelijk gepubliceerd in ons twee-maandelijks tijdschrift Unsearchable Riches. (Onnaspeurlijke Rijkdom).

Deel 2 - Kwaad en zonde

De fundamentele waarheid van de goddelijke openbaring, dat *alles uit God is* (Rom. 11:36) vergt zoveel van het geloof van het Christendom dat mensen het instinctief verwerpen, hun ongeloof excuserend op grond van het feit dat het weerzinwekkend is voor hun geestelijke natuur. Ze proberen het te omzeilen door de duivel de bron van alle kwaad te maken, ze vertellen ons echter niet hoe de vijand het kon laten ontstaan zonder dat de kracht of het vermogen hem door zijn Schepper gegeven werd.

We sympathiseren van harte met het motief van hen die ervan terugschrikken om het kwaad met God te verbinden, omdat we gemerkt hebben dat hun opvatting van het kwaad zodanig is dat ze Gods heldere uitspraken erover niet kunnen geloven, maar Gods Woord moeten aanpassen aan hun misvatting. Het is daarom absoluut noodzakelijk, om de Schriften wat dit onderwerp betreft nader te onderzoeken.

Er zijn vele passages in Gods Woord die de grote waarheid uitdragen dat alle dingen --- de kwade zowel als de goede --- hun bron vinden in de ene en enige God, Die alleen kan doen ontstaan. Waar komt het lijden van de schepping vandaan, het kwaad dat filosofen verbijsterd en wijzen verstomd heeft? Paulus schrijft dat de schepping niet vrijwillig aan ijdelheid werd onderworpen. Ze had hierin geen wil, of keuze. God onderwerpt haar tegen haar wil (Rom. 8:20). En de reden is niet ver te zoeken. Het is slechts tijdelijk. Ze is in verwachting. Onze smart zal leiden tot een overweldigende heerlijkheid, waarvoor dit lijden essentieel is. De schepping is door bederf slaaf gemaakt met het oog op een vrijheid waarvan alleen diegene echt kan genieten die het tegendeel proefde.

De tegenstanders van deze waarheid hebben één opvallend punt gemeen: ze maken geen onderscheid tussen *kwaad* en *zonde*. We hebben de woorden van JAHWEH Zelf aangehaald: "Ik ... schep het kwaad" (Jes. 45:7 S.V.), en onmiddellijk worden we er van beschuldigd te leren dat God de auteur van de *zonde* is. Nu, wij hebben de passage in Jesaja niet neergeschreven en evenmin is de profeet verantwoordelijk. Het is het woord van de JAHWEH Zelf en Hij kon het weten. Sprekend over de materiële schepping, daagt Hij Job uit (38:4):

Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte?
Vertel het, indien gij inzicht hebt!

Welnu, zou Hij kunnen zeggen tegen degenen die het ontkennen dat Hij het kwaad schiep: "Waar was gij toen het kwaad werd geschapen, daar gij weet dat Ik er niets mee te maken had?" We bewonderen hun ijver voor God, maar we betreuren hun ontkenning van Zijn woorden. Wat is de oorzaak van de verwarring die tot zo'n kwalijk misverstand leidt? We geloven dat het grotendeels aan het gebrek aan onderscheidingsvermogen ligt. In plaats van te stellen dat de Schepper van het kwaad de Auteur van de zonde is, zijn wij er zeker van dat Hij *niet kan zondigen*. In de talen van de grondtekst worden kwaad en zonde duidelijk onderscheiden door middel van termen die op geen enkele wijze met elkaar verband houden. Onze vertalingen zijn slechts gedeeltelijk consequent, zodat er enig excuus is voor de verduisterde begrippen aangaande deze belangrijke onderwerpen. Met erg weinig uitzonderingen (Job 24:21; Ps. 41:8; 140:11; Spr. 12:21) ligt de Hebreeuwse stam *ro* ten grondslag aan de weergave *kwaad*(*evil*). Enkele weergaven ervan zijn: *breken, gevaarlijk worden, kwaal, kwalijk vergaan, mishandelen, ellende, onheil, gestreng, mishagen, verderf, boosheid*. Het bijvoeglijk naamwoord maakt deze verscheidenheid nog groter : *rampspoed, slecht, ramp, verderf, verdriet, treurig, zwaar, ongeluk, ellende, schandelijk, kwaadaardig, hartzeer, bitter, onheilbrengend, rampzaligheid, verkeerd*. Het mag duidelijk zijn dat zo'n verscheidenheid in vertaalwoorden ons niet zal helpen om een juist en eenduidig begrip van de werkelijke betekenis van deze term te vormen.

Wat is de precieze betekenis ervan? Dat kunnen we het beste ontdekken in passages als Ps. 2:9, waar het wordt weergegeven als *stukslaan*; of in Dan. 2:40, waar het vertaald wordt als *verbrijzelen*. Misschien komt ons woord *stukslaan* er het dichtste bij. In Daniël wordt het gebruikt met dezelfde betekenis als het Chaldeesche *dqq*: in stukken breken, of verpulveren. In de tweede Psalm komt het overeen met *nphtz*, dat wordt weergegeven met in stukken slaan. In zijn letterlijke stam-betekenis beschrijft het het effect van ijzer, het hardste van de gewone metalen, wanneer dat wordt gebruikt om stuk te slaan en te vernietigen.

Het heeft niet de morele bijklank die wij er gewoonlijk aan verbinden. In de aangehaalde passage wordt het kwaad gedaan door de handen van de Zoon van God. *Hij* zal kwaad toebrengen aan de naties met een ijzeren roede bij Zijn wederkomst (Ps. 2:9). Wanneer in de eindtijd het vierde koninkrijk op aarde zal zijn gevestigd, zal het eerst kwaad uitdelen aan de andere naties, voordat het op zijn beurt het voorwerp van Zijn kwade werk wordt (Dan. 2:40).

Het bijvoeglijk naamwoord wordt gebruikt voor de "lelijke" koeien uit Farao's droom (Gen. 41:3-27). Ze waren zonder twijfel mager, maar aan welk moreel kwaad waren ze schuldig? De wonderen in Egypte gedaan waren groot en "*onheil*" brengend (NBG), of kwaad (S.V.) (Deut. 6:22). Wie twijfelt eraan dat de Heer Zelf dit kwaad deed? Wie zou willen volhouden dat het moreel verkeerd was? Hetzelfde geldt voor *alle* kwaad over Israel gebracht terwijl ze in het land waren (Joz. 23:15; 1 Kon 9:9; Neh. 13:18).

Hoe vast immoraliteit door theologen met kwaad verbonden wordt, wordt duidelijk vanuit hun verlangen om God van elke associatie ermee te vrijwaren. De King

James vertaling zegt veelzeggend dat een *kwade geest des Heren* Saul lastig viel (1 Sam. 16:14). Newberry verandert dit, in de marge, in een *droeve* geest! Dit laat letterlijk het "droeve" effect zien van de ongegronde misvatting dat kwaad, op zichzelf, met zonde bevuurd is. De kwade geest was geen afgezant van Satan, maar van God. Onze vertalers hebben soms geprobeerd dit te verbergen, zoals wanneer ze spreken van de wateren van Jericho, dan zeggen ze "Het water is *slecht* (NBG) (eng: waardeloos)" (2 Kon. 2:19). Het was *kwaad* (vergl. S.V.).

Job had deze eenvoudige les al lang voor zijn beproeving geleerd. In antwoord op de kritiek van God door zijn vrouw, zei hij "Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?" We kunnen bijna iemand horen uitroepen "Godslastering!" wanneer hij dit leest. Maar het goddelijk commentaar is, "In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet" (Job 2:10). "Komt niet uit de mond des Allerhoogsten het kwade en het goede?" (Klaagl. 3:38).

Het neutrale karakter van kwaad wordt duidelijk wanneer beide tezamen worden gebruikt. Zimri zondigde "doende wat kwaad is" (1 Kon. 16:19). Hieruit mogen we afleiden dat kwaad niet noodzakelijk zonde is.

Er wordt herhaaldelijk beweerd dat, omdat kwaad eerder met vrede dan met goed wordt gecontrasteerd, het eerder op een *ramp* duidt, dan op "moreel" kwaad. Deze methode van het ontdekken van de betekenis van een woord is op zich goed, maar gaat in dit geval mank door ondeskundig gebruik. Eerst moeten we zeker zijn van de betekenis van de contrasterende term. Vervolgens moeten we de ware tegenhanger ervan vaststellen. Bovendien moeten we onze conclusie niet baseren op een enkele tekst, maar op alle beschikbare Schriftplaatsen. En bovenal mogen we niet toestaan dat één geval het duidelijke onderricht van vele andere terzijde schuift. Al deze voorzorgsmaatregelen worden in de wind geslagen wanneer kwaad niet "moreel" kan zijn omdat het tegendeel zou zijn van vrede. "Vrede" heeft in het Hebreeuws een veel grotere reikwijdte dan in onze taal. "Ramp" is niet de tegenpool ervan, zelfs niet in onze taal. Kwaad wordt zelden gecontrasteerd met vrede, maar wel vaak met "goed", en dat, zo wordt door allen erkend, geeft het een algemene reikwijdte en sluit alle soorten van kwaad in.

Terwijl kwaad en vrede slechts af en toe in contrast met elkaar staan, worden goed en kwaad veel vaker tegenover elkaar gezet. Hier volgen de meeste voorkomsten:

Gen. 2:9,17;3:5,22;24:50;31:24,29;44:4;
Lev. 27:10,12,14,33; Num. 13:19;24:13; Deut.1:39;30:15;
1 Sam. 25:21; 2 Sam. 13:22;14:17;19:35;
1 Kon. 3:9;22:8,18; 2 Kro. 18:7,17; Job 2:10;
Ps. 34:14(15);35:12;37:27;38:21;52:3(5);109:5
Spr. 14:19;17:13; Pred. 12:14;
Jes. 5:20; Jer 18:20;42:6; Klaagl 3:38;
Amos 5:15; Micha 3:2

Als God bedoelt dat wij "moreel" kwaad begrijpen wanneer het met "goed" wordt gecontrasteerd, is hier voor een ieder voldoende bewijs.

We proberen niet te bewijzen dat God "moreel" kwaad scheidt, maar dat die onderscheiding ongegrond en nutteloos is. *Het woord kwaad heeft geen morele bijklank*. Het kan maar hoeft niet verkeerd te zijn. Is het "moreel" kwaad in de volgende passages, waar het verbonden wordt met *goed*? "Het zij goed, hetzij kwaad, naar de stem van de Here ... zullen wij luisteren" (Jer. 42:6). Moreel kwaad is zonde, en God verlangt niet van Zijn volk dat het zondigt. Er zou veel gewonnen zijn wanneer we de term "moreel" in deze discussie niet meer gebruiken, en "moreel kwaad" zijn ware naam geven, *zonde*.

Ramp staat bovenaan in de lijst van kwade dingen die niet "moreel" zijn. Toch is het onmogelijk om een ramp te beschouwen die geen moreel effect heeft. Neem bijvoorbeeld de grote Japanse aardbeving. Niemand twijfelt eraan dat het een goddelijke bezoeking was. En wie kan twijfelen aan het morele effect ervan? Japan kan God niet terugslaan. Als de vernietiging echter werd veroorzaakt door een andere natie, zou dit worden beschouwd als een van de grootste onrechten ooit tegen een volk begaan. Het was veel erger dan het ergste wat in de eerste wereldoorlog werd gedaan, want hen werd geen waarschuwing gegeven en evenmin een kans om zich te verdedigen. Hieruit volgt dat, in werkelijkheid, het voorgestelde onderscheid zich niet tussen verschillende klassen van kwaad bevindt, maar tussen dat wat uit de hand van God en dat wat uit de hand van mensen komt.

De meest opvallende en treffende ongelijkheid in het gebruik van *kwaad* en *zonde* ligt misschien wel in hun relatie met het offer. Inderdaad, dat vage begrip dat men zonder succes vorm probeert te geven in onSchriftuurlijke uitdrukkingen als "moreel kwaad", kan helder worden verwoordt in de vraag: Heeft kwaad een offer nodig? Een zorgvuldige beschouwing van de honderden passages waarin dit woord voorkomt zal leiden tot de verrassende overtuiging dat het nooit wordt verbonden met het altaar en het bloed. De vele gelegenheden waar van God wordt gezegd dat Hij kwaad doet, zijn, natuurlijk, net zo rechtvaardig en heilig als al Zijn daden altijd moeten zijn. In de honderden gevallen waar mensen kwaad doen, wordt verondersteld dat het kwaad tevens zonde is, en dit wordt aangegeven in zeldzame gevallen (1 Kon. 16:19). Desondanks hebben we geen passage gevonden waarin het kwaad als zodanig, door een offer bedekt moet worden.

In overtuigende tegenstelling hiermee, zal de degene die alle passages waarin *zonde* voorkomt bestudeert, ontdekken dat *zonde* en *offer* zo vaak samen voorkomen dat, in zeer vele gevallen, in de vrouwelijke vorm, het woord *zonde* weergegeven is als *zondoffer*. In Leviticus, wordt *kwaad* slechts zes keer genoemd, en dat meestal in het laatste gedeelte en nooit in verband met de offeranden, terwijl *zonde* (inclusief de weergave als *zondoffer*) meer dan honderd maal voorkomt.

Nooit wordt erop gezinspeeld dat *kwaad* moet worden goed gemaakt door een offer. Dit is slechts noodzakelijk wanneer het zondig is. Een opvallende zin treffen we aan te midden van één van de definities van het zogenaamde overtredings- of schuldoffer - precies de plaats waar we zouden mogen verwachten dat kwaad veroordeeld zou worden. "Of wanneer iemand onbezonnen een eed uitspreekt, om iets te doen, *hetzij kwaad, hetzij goed*, hoe een mens ook ... dan is hij schuldig ..." (Lev. 5:4).

Totdat niet alleen de ware betekenis, maar ook de morele bijklank van onze woordenschat overeenkomt met het goddelijk gebruik, zullen we niet in staat zijn om zulke waarheden als de oorsprong van het kwaad en de bron van zonde te doorgronden. We hebben een natuurlijke afkeer van en een instinctieve weerzin tegen elke suggestie die zonde met God lijkt te verbinden. Zolang als we over kwaad denken als in essentie zonde, is de weg versperd tot het begrijpen van de introductie ervan in het heelal.

De Septuagint, de Griekse vertaling van de Hebreeuwse Schriften, gebruikt gewoonlijk één van de twee verschillende Griekse woorden om het Hebreeuws voor *kwaad* weer te geven. De ene is het element *-kak-* en diens afgeleiden, wat we weergeven als **KWAAD**, en wat de gewone tekst vertaalt als *kwaad, boos, letsel, verkeerd, ziek, slecht*. Dit komt sterk overeen met het Hebreeuws in zijn gebruik. Het andere woord is *-ponêr-* letterlijk ELLENDE-STROOM, of boos. Dit wordt gewoonlijk vertaald als *kwaad, boos, slecht, wandaad*, etc. Dit heeft een morele klank in zich. De contexten daarvan, verbonden met het woord kwaad, hebben het woord de morele bijklank gegeven die zich geleidelijk heeft verspreid totdat de daden van de JAHWEH Zelf leken te worden bezoedeld.

We kunnen er zeker van zijn, dat kwaad, zoals erover wordt gesproken in de Schriften, een daad is die stukslaat en afbreekt en een golf van moeilijkheden en ellende met zich meebrengt. Maar het is noch goed noch verkeerd in zichzelf. Dit brengt ons tot het beschouwen van het onderwerp zonde.

Deel 3 - De bron van de zonde

Het succes van ons zoeken naar de oorsprong van de zonde zal grotendeels afhangen van ons begrip van de goddelijke definitie ervan. De traditionele foutieve vertaling "Zonde is de overtreding van de wet" (S.V.: "Zonde is de ongerechtigheid") is duidelijk misleidend, want zonde heerste reeds in de wereld in de tijd vóór de wet er was (Rom. 5:13). Het NBG vertaalt terecht in 1 Joh 3:4: "Zonde is wetteloosheid". Het niet voldoen aan een bepaalde norm, ongeacht of het nu de wet van Mozes is of een andere wet, natuurlijk of geopenbaard, is zonde.

Wij zijn dankbaar dat er niet van ons wordt gevraagd een filosofische uiteenzetting over de zedelijke kant van de zonde te geven, of dat we haar essentie moeten ontdekken in onze leefomstandigheden. Onze gedachten erover zijn te vertroebeld en onze harten zijn te zeer belast door de oogst van de zonde, om haar ware karakter in een duidelijk begrip te kunnen vatten. We zijn blij ons te kunnen wenden tot de bron aller wijsheid, en daar vinden we een eenvoudige vergelijking die een perfect beeld geeft van wat zonde volgens Gods eigen begrip inhoudt.

In de broederstrijd tussen de stam Benjamin en Israël werden uit de eerstgenoemde onder andere "zevenhonderd uitgelezen mannen opgeroepen,

linkshandig, en ieder van hen slingerde met een steen tot op een haar, zonder te *zondigen*" (Richt. 20:16). De NBG-vertaling luidt "Zonder te *missen*", wat naar de bedoeling juist is, maar we winnen veel meer als wij het woord ook hier met *zondigen* zouden weergeven, zoals op honderden andere plaatsen gebeurt! Wij zijn geneigd te denken, dat de vertalers hier *gemist* hebben, toen zij faalden het woord eenduidig te vertalen, want zodoende verdoezelden ze een prachtige beschrijvende definitie.

"*Zondigen*", "*falen*" en "*missen*" zijn identiek in betekenis. Enige tijd geleden moesten wij een steen over een boomtak gooien. Aan de steen was een touw gebonden, want wij wilden daarmee een antenne voor radio-ontvangst opzetten zonder naar de gevaarlijke hoge takken te hoeven klimmen. Wij geven toe, dat wij vaak *gezondigd* hebben voordat het lukte. De ene keer schoot het touw los, terwijl de steen omhoog vloog, de andere keer ging de steen teveel naar de zijkant of raakte het touw in het gebladerte verward. Hoe dan ook, iedere worp die het doel miste was een lichtend toonbeeld van de goddelijke definitie van zonde.

Laten wij nu eens de bijkomstigheden uit ons denken wegdoen en laat ons vergeten in welke vorm zonde verschijnt. Ze kan in een schitterend gewaad gehuld verschijnen, ze kan gemeen of vuil lijken, maar de kern blijft hetzelfde. Hoe het ook onze gevoelens beïnvloedt, het vindt zijn essentie in "*falen*". Zoals het wordt uitgedrukt in Paulus' aanklacht tegen de gehele mensheid (Rom. 3:23): "Want allen hebben gezondigd en *derven (missen) de heerlijkheid Gods*". Wij hebben allen gefaald de goddelijke standaard te halen.

Tenzij dit volkomen duidelijk is, is het zinloos om verder te gaan. Wij zullen zeker struikelen in ons zoeken naar de bron van zonde, tenzij wij alle menselijke definities afschaffen en nauwgezet aan de goddelijke vasthouden. Rijpe beschouwing zal deze opvatting volkomen bevestigen. Er wordt niet ontkend dat sommige zonden veel meer zijn dan een eenvoudig "tekort schieten". Wij kennen de overtreding, d.w.z. zonde tegen de wet; wij kennen ook de krenking, zonde tegen gevoelens, maar dit zijn slechts ergere vormen van de hoofdgedachte. Wanneer God allen zonde ten laste legt, beweert Hij niet dat allen schuldig zijn aan afschuwelijke vergrijpen tegen de wet, de zedelijkheid en de liefde, maar dat allen dwalen. Zelfs hun beste prestaties --- hun "goede" werken --- schieten tekort. Het feit dat deze definitie zo ruim is, vormt juist haar kracht. Een zondaar hoeft niet iets te doen wat de mensen veroordelen om deze naam te verdienen; het is al genoeg als hij niet geheel aan Gods hoge norm van heiligheid en heerlijkheid voldoet.

Nu komen wij tot de kern van de hele zaak. Daar alles uit God is, terwijl Hij niet zondigen kan, hoe is zonde dan ontstaan? Waar kwam zij vandaan? En hoe?

Alle zogenaamde "oplossingen" die zonde terugvoeren tot in een doodlopende steeg en voor God halt houden, zijn noch Schriftuurlijk, noch bevredigend. Wij weten dat zonde *door één mens de wereld binnenkwam*, maar wie wil het hierbij laten? Zonde *ontsprong* niet in Adam! De slang was al in de hof *vóór* Adam zondigde.

Evenmin is het voldoende om aan Adam voorbij te gaan en te zeggen: "Zonde is van de duivel", want de "tegenstander" is net als Adam een *schepsel* en als zodanig

bracht hij niets voort. Hij werd van het begin af als tegenstander geschapen of de zonde werd toen als kiem in hem gelegd, of hij werd van buitenaf beïnvloed na zijn schepping. Er moet een passende oorzaak zijn voor ieder gevolg. Wij veroordelen onszelf tot theologische evolutionisten als wij de zonde op een schepsel terugvoeren en weigeren daarin de Schepper te erkennen. Velen, die de kortzichtigheid van de wetenschap niet ontzien en de moeizame pogingen ervan om God uit Zijn eigen heelal te bannen vol verontwaardiging veroordelen, plegen hetzelfde bedrog, wanneer zij zich tegenover de oorsprong der zonde gesteld zien.

Het onderwerp "satan" zal in een later stadium behandeld worden. Voorlopig willen wij eenvoudig vaststellen, dat de Miltonische ontboezemingen over zijn vroegere volkomenheid en zijn latere "val" nergens in Gods Woord te vinden zijn. "De duivel zondigt van den beginne" (1 Joh 3:8). Wij waren vroeger zelf besmet met het virus der traditie en betwijfelden deze duidelijke verklaring, maar wij erkennen nederig onze fout. Het maakt geen werkelijk verschil voor het verloop van deze discussie, maar het is eenvoudiger de lijnen van de geopenbaarde waarheid te volgen.

We hebben dus een schepsel, Tegenstander en Satan, genoemd en op hem voert de Schrift alle zonde terug. Ons onderzoek wordt nu beperkt tot de vraag of deze werkelijk een schepsel is, of zelf-geschapen en -in feite- een andere god, zoals de religie van Zarathoestra hem vereerde. Als hij niet zelf-geschapen is, blijft ons niets anders over dan zijn schepping door Gods hand te erkennen. En indien wij toegeven dat God Satan (als zodanig) schiep, werpt dit de kernvraag op:

Zondigde God met het scheppen van de Tegenstander?

Het antwoord zal uitsluitend afhangen van wat God ermee op het oog had. Was het Gods bedoeling dat zonde het heelal zou binnendringen, of gebeurde dit door een vergissing van Zijn kant? Als wij onze definitie van zonde in het oog houden, zou God zondigen als de intrede van zonde een vergissing was!

Indien God de Satan volmaakt schiep en als zijn ontrouw God verrast en teleurgesteld heeft, dan heeft het geen zin ons achter lege woorden te verschuilen. Dan heeft Hij gefaald. Hij nam Zich voor een volmaakt wezen te scheppen, dat zich als slecht ontpopte. Niemand anders dan God zelf zou daarvan de schuld kunnen krijgen. Maar dit alles is verkeerd, *want God faalt, of zondigt, nooit!*

Zonde speelt een zeer wezenlijke, zij het ook voorbijgaande, rol in Gods opzet. God trof passende voorzorgsmaatregelen voor de zonde verscheen. Het Lam werd geslacht vanaf de nederwerping der wereld. De schepping kan dan wel enige facetten van Zijn macht tonen, maar Zijn liefde kan zich slechts daar openbaren, waar de zonde het zaad der haat zaaide. Er kan geen Redder zijn wanneer er geen zonde is. Zonder vijandschap kan er geen verzoening bestaan. God heeft allen tezamen onder weerspanningheid besloten, om zich over allen te kunnen ontfermen (Rom. 11:32).

Zal Gods genegenheid voor altijd in Zijn eigen boezem besloten blijven? Zal Hij nooit de diepe vreugde smaken van beantwoorde liefde? Dan is alles wat Hij nodig heeft een volmaakte schepping, waarin zijn schepselen Hem niet nodig hebben,

noch Zijn goedgunstige bijstand. Indien Hij echter de diepe voldoening van beantwoorde liefde wilde en verlangde de door Hem geschapen wezens de heerlijke gewaarwording van Zijn Vaderlijke genegenheid mede te delen dan moet er afstand, nood en veroordeling zijn om het werkterrein te vormen waar Hij Zijn genegenheid kan uitoefenen.

Omdat zonde op het toneel moest verschijnen om haar rol te spelen, omdat het een wezenlijk bestanddeel van Gods opzet uitmaakt en absoluut onder zijn bestuur staat en omdat het uiteindelijk het heelal zal veranderen van koude, onafhankelijke schepselen in een liefdevolle familie en God van een afstandelijke Schepper in een liefdevolle Vader, daarom was het in geen geval een vergissing of "zonde" van Gods kant toen Hij een wezen schiep, dat niet alleen zelf zou zondigen, maar tevens de zonde in de hele schepping zou verspreiden.

Nu hebben we de kern van het probleem bereikt. Het was geen vergissing van God om Satan te scheppen, want de Tegenstander deed precies wat God had bedoeld dat hij doen zou. En de verbazingwekkende conclusie dringt zich aan ons op dat, zodra we proberen om de uiterste oorsprong van zonde op Satan te schuiven, we daarmee tevens God tot zondaar maken! Want, *als God niet had bedoeld dat Satan zondigde, en deze het dus op eigen initiatief deed, dan miste God doel!*

Men heeft ons ervan beschuldigd dat we God tot "de auteur van zonde" maken, wat dat dan ook betekenen mag. Zonder gebruik van deze vage en onzekere termen zeggen we in alle vriendelijkheid dat degenen die de zonde in het heelal introduceren als een uitwas, een onvoorziene ramp, een onherstelbare smet, *zij* tevens God ervan beschuldigen gefaald te hebben, *wat zonde is*. Als ze het heimelijk introduceren, buiten God om, maken ze daarmee Satan oppermachtig in (het rijk der) zonde en is Gods falen de grootste van alle zonden die ooit werden begaan.

Wij kunnen niet geloven dat God ooit faalt of zondigt. Alleen als wij erkennen dat Hij Satan schiep om te zondigen kunnen we voorkomen Hem te bezoedelen. Zonde is geen theorie, het is een trieste, verschrikkelijke, ontzaglijke realiteit. Ik betreur de wanhoop van diegenen die mentaal niet bestand zijn tegen de consequenties, (welke moeten worden getrokken) indien de zonde uit de hand van God losgebroken zou zijn, of indien zij nooit onder Zijn controle is geweest. Het beste waarop zij kunnen hopen is chaos. Ze komen uiteindelijk terecht bij eeuwige pijniging, niet slechts voor allen, gelovigen zowel als ongelovigen, alsook voor de heerscharen der hemelen, doch ook voor God Zelf, want liefde lijdt steeds met de geliefden mee. De enige Schriftuurlijke, de enige redelijke, de enige ware oplossing ligt in Gods geweldige uitspraak dat *alles uit Hem is en door Hem en tot Hem* (Rom 11:36).

De Schrift spreekt niet zo angstvallig over dit onderwerp zoals de eigenmachtige verdedigers ervan. JAHWEH zegt openlijk in Jes 54:16: "Maar *Ik* ben het ook, die de verderver geschapen heb om te vernielen". Verderven en vernielen is niet alleen kwaad, het is zonde. JAHWEH stelt hier niet dat Hij het *doet*, maar dat Hij hem geschapen heeft die het doet. Als de verderver door een ander geschapen zou zijn, of zelf-geschapen, dan zou hij onbeheersbaar zijn en zou JAHWEH de Zijnen geen

bewaring kunnen garanderen, noch het kwaad kunnen besturen en voor Zijn opzet aanwenden.

Sommigen zullen zich afvragen: "Op welke Schriftplaatsen rust de uitspraak dat God de Satan als zodanig schiep?" Zo'n vraag bewijst al in welke duisternis wij terecht zijn gekomen. Welke Schriftplaatsen heeft u als bewijs dat God *u* schiep? Er zijn ontelbare wezens en dingen in het stoffelijke en geestelijke heelal, waarvan wij dit kunnen vragen, en in geen enkel geval worden deze afzonderlijk in Gods Woord genoemd. Welk een omvangrijke 'pil' zou het Woord in dat geval zijn geworden! Maar wij hebben de glasheldere verklaring, dat *alles* door het Woord is geworden, en dat zonder dit geen ding geworden is (Joh. 1:3). Bovendien werd het heelal geschapen in de Zoon van God, alles wat in de hemelen en wat op de aarde is, zichtbaar en onzichtbaar, hetzij tronen, hetzij overheden, hetzij machten; (Col. 1:16). Satan is duidelijk hierbij ingesloten als de overste van de macht der lucht (Efz. 2:2).

Het is treurig genoeg dat ons denken sterker beïnvloed is door de heidense filosofieën uit het verleden, dan door het levende Woord van God, dat ons werd toevertrouwd. Een buitenstaander, die voor het eerst met het Christendom te maken krijgt, moet uit de gangbare literatuur wel tot de conclusie komen dat er twee sterke machten zijn die worstelen om de heerschappij, een goede en een kwade, en dat de kwade niet slechts nu de overhand heeft, maar ook eeuwig het grootste succes boekt. Want slechts een zeer klein deel wordt eens uit zijn klauwen gered. Ieder verstandig, normaal denkend wezen kan niet anders dan uit dat theologische systeem de conclusie trekken, dat het in werkelijkheid om twee goden gaat, en dat het Christendom een afscheiding van de Zarathoestra cultus is, of van de daaraan verwante culten is afgeleid.

In het volgend gedeelte zullen wij de manier waarop God de zonde aanpakt behandelen. Er zijn zoveel "verzoeningstheorieën" dat een nieuwe studie, gegrond op de ware betekenis van zonde, door velen verwelkomd zal worden (Rom. 5:11).

Deel 4 - Zonde voor zonde

Waarschijnlijk wijken nergens de theorieën van de mensen en de gedachten van God zó ver van elkaar af, als bij de omgang met zonde. Dit verschil is slechts beperkt tot de theologie, want op andere levensterreinen ontdekt de mens dat zijn ideeën niet werken, zodat hij zich wendt tot de juiste, praktische oplossing.

De mens "verzoent" zijn fouten door goede daden. God eist echter een *ander* onrecht om het eerste in recht te zetten. We geven toe dat dit zo zeer verkeerd lijkt, dat weinigen het zelfs maar zullen willen overwegen. In het Engels bestaat het spreekwoord: "Twee fouten maken nooit een goed". Inderdaad, in 's mensen

morele ethiek, zonder Gods bestuur, zou het *inderdaad* een gevaarlijke doctrine zijn. Want alleen als twee fouten in de juiste verhouding en het juiste verband met elkaar staan kunnen ze elkaar wederzijds corrigeren.

Ik heb zelf eens ervaren hoe twee fouten een voortreffelijk resultaat opleverden. We waren bezig een busje voor evangelisatie-doeleinden te bouwen. Iemand, ik weet niet wie, had één van de achterwielen opgekrikt. Nadat het hardhouten frame zorgvuldig rechthoekig gemaakt en waterpas gesteld was, werd dit ontdekt. Op het moment dat men de krik verwijderde bleek het hele achterstuk een centimeter of vijf naar één kant over te hellen. Ik probeerde uit alle macht om het frame in de juiste positie te duwen, maar dat was stevig verankerd en wilde niet meegeven. Na een bijna slapeloze nacht viel me plotseling in dat de grote draaideur de neiging had om de stijlen uit het evenwicht te trekken. Bij het uittesten daarvan bleek het dat dit precies de afwijking van de stijlen tegenwerkte en ze precies in het lood zette.

Hier hebben we een praktisch voorbeeld van een fout en de rechtvaardiging ervan. Ik erken openlijk dat het mijn fout was om de deurpost uit het lood te plaatsen, maar ik werd gerechtvaardigd door de uitkomst. Elke aannemer of timmerman beseft dat het mogelijk is om dergelijke fouten te maken, maar ze geven geen opdracht deze (opzettelijk) te maken, omdat de goede afloop ervan buiten de menselijke invloedssfeer valt.

Op andere terreinen echter wordt dit principe erkend en toegepast. Bij alle commerciële transacties en bij het boekhouden zou het buitengewoon dwaas zijn een fout te corrigeren door goed te doen. Als er bij iemand te veel is gerekend voor een bepaald artikel, dan is hij niet tevreden met een juiste berekening voor de andere artikelen, maar dan wil hij een terugbetaling. Dit is, uiteraard, ten diepste verkeerd, want het is een betaling voor niets. Een relatie vergat recentelijk om tien dollar van een rekening voor het drukken van ons tijdschrift af te halen. Hoe maakt hij dat goed? Door dat niet meer te doen? Nee, door het foutief van de volgende rekening af te halen.

De eerste les van God in "verzoening" of bedekking is veelzeggend. Adam had gezondigd. Hij probeerde zichzelf met vijgenbladeren te bedekken. Hij deed geen ander onrecht om zijn eerste overtreding te bedekken. Maar God is niet tevreden gesteld. Hij offerde een onschuldig lam om een bedekking te verschaffen. Op welke grond zouden wij Adam hebben gerechtvaardigd als hij het leven van een lam had genomen om zichzelf te bekleden? Maar doen we dit niet elke dag? Schepselen die niets hebben misdaan worden geslacht voor de pelzen om ons van kleding te voorzien. Zonde, dat de noodzaak van bedekking met zich meebracht, eist een ander onrecht om het te repareren.

Zonde en offer staan steeds met elkaar in verband, veel sterker nog in de woordenschat van de grondtekst dan in enige vertaling. In het vijfde hoofdstuk van 2 Corinthe van de Authorised Version maken vele commentaren het "Hij maakte Hem tot *zonde*" in de marge tot "Hij maakte Hem een *zondoffer*" op grond van het feit dat in het Hebreeuws de uitdrukking *zondoffer* eenvoudig *zonde* is. Onze vertalers zijn in hun eigen denken niet altijd even helder geweest hoe het weer te geven. Aldus, terwijl ze altijd vertaald hadden als "tot een zondoffer" kiezen ze in

Lev. 4:14 plotseling voor de weergave "voor de zonde". Of het nu wordt weergegeven als "een jonge stier voor de zonde", of "voor een zondoffer" lijkt misschien niet zo belangrijk, *tot we zien dat het (woord zonde) slaat op het offeren van de stier en niet op de zonde van de gemeente.*

Maar, zo zullen sommigen zich afvragen, hoe kan een offer ter bedekking van zonde zelf een "zonde" zijn? Het punt dat wij nu willen benadrukken is, dat er in de geïnspireerde taal van de Schriften geen andere term voor is, en als we Hebreeuws spreken we altijd naar het zondoffer moeten verwijzen als "zonde". Evenmin kunnen we onszelf ervan overtuigen dat dit louter toevallig is, een merkwaardige samenloop, zonder rede of betekenis. Integendeel, het wijst naar het pad van de waarheid. Laten we er eens zorgvuldig over nadenken wat het offeren van een offer precies inhoudt. Is er enig aspect waarmee het ook deelneemt aan de aard van een zonde, een falen, een doelmissen?

Sinds de zondvloed is het voor de mensheid noodzakelijk geworden om dieren te slachten om zich te voeden. Een enkele keer is het juist één of ander ongelukkig dier te doden om het uit z'n ellende te verlossen. Maar wat zouden we denken van een boer die opzettelijk een jonge stier zou kiezen, een perfect exemplaar van zijn soort, en het voor geen ander doel zou doden dan om het te verbranden? Hij zou een dwaas genoemd worden, of erger, een misdadiger. Het was verkeerd de stier het leven te benemen; hij verdiende het niet te sterven en zijn dood diende nergens toe. Zo'n daad zou zeker een fout, een zonde zijn. Toch was dit nu precies wat het offer voor zonde was, los gezien van de sacrale associaties. Verwonderen we ons er dan over dat het een zonde wordt genoemd door God Zelf?

Laat ons de werkelijke aard van het zondoffer overwegen, geheel los van die religieuze vooroordelen (die in de Schriften geen plaats hebben) die onze gedachten belemmeren en ons verstand gevangen houden. De jager die onbeheerst doodt, met geen ander motief dan de lust tot doden, verliest terecht de achting van zijn medemensen. Sommigen zullen het als sport rechtvaardigen, maar wie zou het offer van een jonge stier in dat licht willen beschouwen? Zouden het vlees en de huid nodig zijn of gebruikt worden voor het ondersteunen van menselijk leven, dan zou het door de vingers gezien kunnen worden. Maar nee. De enige reden voor zijn dood is dat zijn eigenaar verkeerd heeft gehandeld!

Kan het doden van een gezond, onschuldig en nuttig dier op enigerlei wijze als juist worden beschouwd? Vereffent het de zonde waarvoor het wordt geofferd? Verlicht het het verlies van degene die onder de zonde lijdt? Vanuit menselijk standpunt, afgezien van de verheldering verschaft door de goddelijke openbaring, was het een enorme vergissing.

Het Oud-Testamentische 'verzoening bewerken', een schuilplaats maken voor de zonde, was mogelijk door middel van een zonde [zondoffer]. De ene fout, ingaand tegen de Goddelijke voorschriften, werd tijdelijk tegemoetgekomen en bedekt door een andere, welke in overeenstemming met Zijn ritueel was. Verklaart dit niet tevens het feit dat de stier niet op het altaar werd verbrand op de heilige binnenplaats, maar op een afstand, ver van de goddelijke woonplaats, buiten het kamp? Omdat het een "zonde" was, werd hij ver van de heilige woonplaats van God gebracht en met vuur verbrand.

Op gelijke wijze genas Eliza de wateren van Jericho. Zo dicht bij de Dode Zee zouden we veronderstellen dat het water alkalisch en daarmee ongeschikt voor gebruik was. Wat was de remedie? Eliza wierp zout in het water. Dit had het nog slechter moeten maken, maar door de goddelijke chemie maakte het juist het water schoon. Gods wegen zijn anders dan die van de mensen. Wij zouden geen zout ter reiniging van zulk water aanbevelen, tenzij de Goddelijke Scheikundige dat voorschrijft. Evenzo zouden we niemand aanraden te zondigen, om een vorige zonde te bedekken. Slechts Gods wil en wijsheid kunnen zonde door zonde corrigeren.

Het kruis van Christus is de toetssteen van de waarheid. Als we ondervinden dat het ons geloof bevestigt, behoeven we niet te vrezen dat het onjuist zou zijn. Maar als het dat niet doet, mogen wij wel degelijk onze theologie met wantrouwen en achterdocht bezien.

We willen nu de grote crisis in de loopbaan van Christus te beschouwen, geheel los van alles behalve Zijn handelen met betrekking tot God. De houding en daden van de mensen, en Satans vervolging, reserveren we voor een andere keer.

Het is op het eerste gezicht duidelijk dat het laatste deel van de bediening van onze Heer verzaamd werd door Zijn aanstaande lijdenstijd, wat zelfs een botsing tussen Hem en één van Zijn discipelen veroorzaakte. Maar pas als we Gethsémane bereiken wordt de sluier weggetrokken en krijgen we iets te zien van de afschuwelijkheid van het kruis zoals het Zijn gemeenschap met God aantastte. Tot dusver was de wil van Christus in volkomen overeenstemming met die van Zijn Vader geweest. Weliswaar deed Hij niet Zijn eigen wil, maar Hij stemde met vreugde en met Zijn gehele hart met de goddelijke wil in. Maar nu smeekt Hij dat de beker voorbij zou mogen gaan. Zijn wil kwam totaal niet overeen met de wil van God. Maar de wil is niet doorslaggevend. Het hart kan diepere en krachtiger motieven leveren. Daarom voegt Hij toe, "Niet Mijn wil, maar de Uwe, geschiedde!" (Lukas 22:42).

We hoeven niet eens te vragen of Hij het recht had om de beker te weigeren die God aan Zijn lippen had gezet. God Zelf had de hemel geopend en getuigd dat Hij behagen schiep in Zijn geliefde Zoon. Christus had een ieder uitgedaagd om Hem van zonde schuldig te bevinden en niemand durfde het zelfs maar te proberen. Pilatus trok zijn handen van Zijn zaak af. Hemel en aarde en zelfs de demonen betuigden Zijn rechtvaardigheid. Er waren geen gebreken in Hem. Was het dan rechtvaardig dat Hij zo zwaar moest lijden, dat alleen het vooruitzicht al maakte dat er bloeddruppels uit Zijn gemarteld voorhoofd vielen?

We zijn nu niet bezig met de lichamelijke pijn en de schande die door mensen werd toegebracht. Hoe onverdiend dat was zullen we nog zien. Mensen zijn onwetend, zoals Hij zelf verklaarde toen Hij bad, "Vader, vergeef hen, want ze beseffen niet wat ze doen". (Lucas 23:34). Mensen zijn onrechtvaardig en haatdragend, dus hebben we geen moeite hun houding ten opzichte van de Heilige van God te begrijpen.

We zijn nu uitsluitend bezig met dat meest mysterieuze en verschikkelijkste van al Zijn lijden, het verlies van de gemeenschap -, het afgewende gezicht - en de

actieve vijandschap van God Zelf, dat uit Hem de verweesde uitroep wrong, "Mijn God, Mijn God, waarom hebt *Gij* Mij verlaten?" De verschrikking van die drie donkere uren, toen de Zon van Zijn leven voor Zijn ziel verborgen was, laat zich met geen pen beschrijven, maar de psalmist vergelijkt het met de kracht van vuur en water en het zwaard (Ps. 22:1,21; 69:1,21).

Dit was Gods handelen met Zijn Zoon. De vraag die nu voor ons ligt is: Was het rechtvaardig? Had Christus zulk lijden verdiend? Was er enige grond, in Zijn verhouding tot God, voor de verlatenheid en wanhoop die Hij verdroeg? Allen zullen toegeven en zelfs een ongelovige zal bekennen dat, indien iemand het tegendeel verdiende, het wel die zachtmoedige en ootmoedige Mens was.

Wij staan dus oog in oog met de grote waarheid, dat God het Hem liefste Wezen van het ganse heelal met gruwelijk kwaad bezocht. God beschikt kwaad, ook daar waar geen directe schuld bestaat.

Het feit dat zonde het heelal was binnengekomen, is op zichzelf geen reden waarom Christus moest lijden. De straf der zonde komt de zondaar toe, niet de Enige, die nooit door aanraking ermee bedorven werd. (Wij beperken ons nu slechts tot een overweging van de rechtvaardigheid van Zijn zaak en sluiten alle hogere overwegingen even uit.)

Het doet deze waarheid niet te niet als wij zeggen dat Zijn zaak uitzonderlijk was en dat het duidelijke onrecht daarvan werd gerechtvaardigd door de gevolgen voor de mensheid en de gehele schepping. Dit is zonder meer waar. En het is juist *die* waarheid waarvoor wij ons inzetten. God gebruikt het kwaad om een hoger goed te bereiken. Het is het middel dat Hij gebruikt om Zijn schepping uit de neutrale onverschilligheid tot een actieve en innige beantwoording van Zijn liefde te brengen.

De houding van God ten opzichte van Christus aan het kruis is in werkelijkheid een veel dieper "probleem" dan de intrede van kwaad en zonde in de wereld. Toen het kwaad in de schepping verscheen was de schepping neutraal: goed noch slecht. Zoals het niet iets kwaads verdiend had, zo had het evenmin iets goeds verdiend. Maar zo is het niet met onze Heer. De heerlijkheid, die de Zijne was vóór Hij Zich ontledigde om mens te worden, gaf Hem recht op eer en hoogachting. Het leven dat Hij leefde, het dienstbetoon dat Hij in Zijn vernedering vervulde, verdiende lof en een passende beloning. Er was niet de minste aanleiding voor goddelijke veroordeling.

Indien wij schromen toe te geven, dat het kwaad naar het plan en ter vervulling van Gods doel in de wereld kwam, wat zullen wij er dan van denken hoe Hij Christus behandelde? Christus Zelf wilde de Hem voorgehouden beker niet drinken, toch was dit Gods wil. De smaad en schande, die op Hem gelegd werden, tijdens Zijn bediening waren onverdiend. Wij geven toe, dat de mensen Hem gruwelijk onrechtvaardig behandelden. Maar wat moeten wij van God zeggen, die Hem in Zijn diepste nood in de steek liet en vuur van boven in Zijn gebeente zond, ja, sterker nog, *het behaagde Hem Hem te verbrijzelen* (Jes. 53:10). Er was slechts één groter onrecht dan dat Hij een Man van smarten en vertrouwd met leed zou

zijn, en dat was dat Zijn pijnlijkste kwelling Hem vanuit het hart van Zijn God en Vader overkwam!

Laat een ieder, die beweert dat God geen verbinding met het kwaad zou hebben, luisteren naar die vertwijfelde schreeuw van de verlaten en vereenzaamde Zoon: "Mijn God, Mijn God, Waarom hebt *Gij* Mij verlaten?" Ter rechtvaardiging wijzen wij op de oneindige zegeningen, die daaruit voortvloeiden. Wij kunnen zelfs vinden dat de Lijdende Zelf van de arbeid van Zijn ziel zal zien en verzadigd worden.¹ En dit is het antwoord dat voor de eerste binnenkomst van kwaad als wel voor het voornaamste voorbeeld ervan volstaat.

Moord is een kwaad van de eerste orde. Op het om het leven brengen van een vijand staat normaal gesproken de doodstraf. Een vriend van het leven te benemen is veel erger, en iemand die zijn eigen geliefden doodt wordt gewoonlijk voor krankzinnig uitgemaakt, want het is een misdaad die te verschrikkelijk is om door een redelijk wezen te worden begaan. Het is deze gedachte die zich aan ons opdringt als wij over Abrahams geloof lezen, toen hij zijn zoon Izaäk offerde. Hij dacht er toen zonder twijfel net zo over als wij, want hij troostte zich met de gedachte dat God, Die in werkelijkheid voor deze duidelijke misdaad verantwoordelijk was, zich over de gevolgen ervan zou bekommeren, want Hij zou Izaäk uit de doden kunnen opwekken. (Gen. 22:16, Rom. 4, Hebr. 11).

Het grootste belang voor ons ligt niet in Abrahams daad, want hij doodde zijn zoon niet echt, maar in het grote tegenbeeld, toen God met Zijn Zoon naar Golgotha kwam. Toen was er geen vervanger, maar het mes van de Vader trof de Zoon Die Hij liefhad, en in Wie al Zijn verwachtingen geconcentreerd waren. Onze opzet in de verwijzing hiernaar is om duidelijk te maken, dat naar iedere menselijke maatstaf, Abrahams voorgenomen daad waanzinnig crimineel was. Het was volkomen zonder rechtvaardiging afgezien van de onthulde wil van God. Wat had Izaäk gedaan om de dood te verdienen? En dat gold nog in sterkere mate voor de Zoon die hij representeerde, waarom zou Hij geslacht moeten worden? Als wij ons onderzoek beperken tot Christus en God in hun vroegere relatie en zowel de zonde van de mens als die van de schepping, alsook de zegen die tot allen zullen komen door Zijn offer, uitsluiten, moeten we bekennen dat het een tijdelijk onrecht aan het Slachtoffer was. Is dit niet de gedachte die ten grondslag ligt aan het feit dat Hij tot zondoffer [zonde] werd gemaakt voor ons, opdat wij zouden worden Gods gerechtigheid in Hem? (2 Cor. 5:21). Geen mens maakte Hem (tot) zonde, en zeker Satan had niet zo'n loffelijk doel voor ogen. Het was *God* Die het deed, en op zo'n wijze dat het alle andere zonden recht zette en rechtvaardigde.

De gangbare voorstelling van het vervolmaakte universum is er één die nog de littekens en ontsieringen van zonde zal dragen. Maar Gods gedachte is oneindig hoger. Het kruis van Christus heeft alle zonde in rechtvaardigheid, overtreding in gehoorzaamheid, krenking in verzoening, en haat in liefde omgezet.

Tijdelijk, gedurende het aardse koninkrijk, wordt zonde en overtredingen vergeven. Maar uiteindelijk wordt zonde gerechtvaardigd, of gezuiverd. In zichzelf is het misdadig; in combinatie met de misdaad van het kruis is het een essentiële factor in de onthulling van Gods hart.

Om het nog eens kort samen te vatten: God vereffent zonde met zonde. Elke zonde wordt door de zonde der zonden omgevormd in een daad die essentieel is voor Gods hoogste heerlijkheid en het hoogste goed voor de schepselen. Al de rechtvaardigheid, heerlijkheid en eer die van Christus is, hetzij voor Zijn vleeswording of na Zijn verheerlijking, vormt geen tegenwicht voor zonde. Zijn onverdiende vernedering, pijn, schande en dood zijn voldoende om alle zonde in rechtvaardigheid, heiligheid en zaligheid om te zetten.

¹ Jes. 53:11 S.V.

Deel 5 - De val van Satan

De val van Satan is een fundamentele factor in menselijke en satanische theologie. Evenals menige andere onjuiste voorstelling, zoals de natuurlijke onsterfelijkheid van de mens, is het van zo'n vitaal belang voor de geest der dwaling die de gehele theologie doordrenkt, dat niemand het ontbreken ervan in de Heilige Schrift lijkt op te merken. Het ontkennen ervan geldt als godslastering, hoewel God niet heeft gesproken. Als wij eenmaal onze ogen geopend hebben om Gods openbaring op dit punt te onderzoeken, zien we dat dit slechts één van die onjuiste tradities is die aan het Woord van God zijn opgedrongen, om de waarheid te verduisteren en te verbergen. Satans "val" is in de Schriften onbekend.

De val van Satan is slechts een andere en ruwe vorm van Gnosticisme, de "kennis, ten onrechte zo genoemd" (1 Tim 6:20), waartegen de geest van God de gelovigen heeft gewaarschuwd. Het is de oeroude poging de verantwoordelijkheid van de toestand van de schepping, zoals wij die kennen, van God af te wentelen en op de schouders van Zijn schepselen te schuiven. De gnostici verdeelden deze verantwoordelijkheid over vele wezens en spreidden zo de schuld. Tegenwoordig is alles geconcentreerd op Satan, de Tegenstander, die onze voorouders in Eden misleidde. Het is bij de gnostici blijkbaar nooit opgekomen, dat deze methode niet alleen on-Schriftuurlijk, maar ook onwetenschappelijk was; dat wil zeggen, het gaat zowel tegen gezond verstand als tegen de openbaring in. Het probleem werd terzijde geschoven, in plaats van opgelost. Het komt bij de vertegenwoordigers van deze satanische onwaarheid niet op, dat het niet alleen in Gods Woord onvindbaar is, maar evenmin echt bevredigend is in de beantwoording van het omvatte probleem. Als Satan gevallen is, moeten we zijn val kunnen verklaren. De daarvoor verantwoordelijke aanzet moet ofwel vanuit zijn innerlijk, ofwel van buiten gekomen zijn. Vanwaar kwam deze ?

Bij het spreken over Satan, of Tegenstander, zou er al veel gewonnen worden als we de populaire aanduiding "duivel" lieten vallen. Satan is het Hebreeuwse woord voor een *tegenstander* en het woord is als zodanig niet door misbruik bedorven. "Duivel" komt van het Griekse woord *diabolos*, maar het is in het gebruik

onherstelbaar bedorven omdat men het ook voor demonen gebruikte. *Diabolos* betekent *tegenstander* of *lasteraar*. Het is een gewoon zelfstandig-naamwoord, en het wordt dan ook gebruikt voor anderen dan degene die het als titel heeft. Het heeft een goedomlijnde en leerrijke betekenis, maar "duivel" heeft een heel andere, doch onbepaalde betekenis verkregen.

"De oude slang, welke is de duivel en de satan" (Opb 20:2) is niet bij name bekend, maar door meerdere beschrijvende termen en titels. Hij is niet de enige tegenstander, noch de enige lasteraar, maar is de voornaamste tegenstander van God en Christus, en de opperste lasteraar van God en mensen. Hij is de leider van de oppositie in de goddelijke regering. Het is zijn functie om iedere stap die God zet in Zijn bestuur van het universum, te testen, te betwijfelen, te dwarsbomen en te vernietigen.

Laten we eens aannemen dat Adam "Zondaar" genoemd zou zijn. Hoe zou dan deze naam bij hem hebben gepast in de toestand vóór hij zondigde? Als er bovendien geen mededeling van zijn overtreding bij de boom der kennis van goed en kwaad overgeleverd zou zijn, zouden wij dan niet gewoon aannemen dat deze naam al een heenwijzing was naar zijn ware karakter? Adam kreeg recht op de naam zondaar vanaf het moment dat hij werd wat de naam beschrijft.

Evenzo met Satan, de Tegenstander, de oude slang, en de draak van de eindtijd. Hij heeft vele benamingen, maar waar is die welke zijn karakter goedmaakt? Bestaat er één die een aanwijzing geeft dat hij ooit iets anders was dan een tegenstander en een lasteraar? De uitspraak dat de Tegenstander zondigt van de beginne is, spreekt voor zich, want hij zou geen tegenstander zijn als hij geen zondaar was. Hij moet een andere aansprektitel hebben gehad als hij eens rechtvaardig was. Dit wordt ons nergens onthuld.

Er bestaat een sterke neiging om de duidelijke onthullingen betreffende Satan te negeren, en een verduisterd, samengesteld beeld van hem te vormen, door hem met elke andere boze geest te verwarren, zoals onze (engelse) bijbelvertalers dat doen met betrekking tot de demonen. Het motief daarvoor is blijkbaar de wens om te bewijzen dat hij een uitwas aan Gods schepping is, tegen Gods opzet en bedoeling, en ondanks alle voorzorgsmaatregelen binnengedrongen. De eerste stap bij dit propageren is te bewijzen, dat Satan oorspronkelijk volmaakt was, zodat God in het geheel niet verantwoordelijk voor zijn latere falen is.

De verschillende pogingen om de intrede der zonde in het heelal te verklaren zijn in essentie allen hetzelfde. De moderne systemen, hoewel verontwaardigd elke relatie met het gnosticisme verwerpend omdat dit in de Schrift wordt veroordeeld, zijn er in werkelijkheid toch slechts een fragment van. De gnostici introduceerden het kwaad graueel. Ze vonden een hiërarchie van engelen hiervoor uit, waarvan de hoogste bijna volmaakt geschapen waren en elke lagere trap iets minder, tot de zonde de mens bereikte. Op deze wijze probeerden zij God te ontlasten van de aanklacht een grote zonde te hebben begaan, maar aldus schreven zij toch een kleine oorspronkelijke zonde aan Hem toe. Natuurlijk bedoelden zij dit niet zo. Zij meenden Hem van alle betrokkenheid bij zonde te bevrijden.

Moderne systemen zijn niet zo doorwrocht. Wijzend op Genesis 1:2 verzekeren ze ons dat Adams val niet de eerste was. Als wij over Adam heen terugkijken vinden wij een andere "val". Daar de tegenwoordige breinen gemakkelijker in de war te brengen zijn dan die van de scherpzinnige denkers van de oudheid, schijnt het niet noodzakelijk een nog eerdere "val" uit te vinden enzovoort, enzovoort, tot in het oneindige.

Het herinnert me aan het etiket, dat mijn jeugdige, nieuwsgierige, maar eigenzinnige verstand prikkelde. Op het etiket stond een zelfde fles met etiket afgebeeld, dus moest daarop weer zo'n fles met etiket te zien zijn, enz. Dus haalde ik een loep en ontdekte dat de tekenaar zich er gemakkelijk van af had gemaakt. In plaats van een afbeelding van de afbeelding, had hij slechts een klein vlekje gemaakt. Dat is de manier waarop de theologie probeert de oorsprong van de zonde af te doen. Eerst wordt de zaak zodanig verkleind dat ons waarnemingsvermogen het niet meer kan volgen, en als iemand er beslist op staat een loep te gebruiken, dan ontdekt hij daarin ... een vlek op Gods Wezen!

Het principe is precies hetzelfde als de "wetenschappelijke" filosofie van de evolutie. Eerst verkleint men alles tot een piepklein puntje protoplasma, en dan ... niets! Mannen Gods beweren met recht, dat het dwaasheid is alles op één vorm terug te brengen waarvoor reden noch bewijs bestaat, louter om ons verstand zodanig met geweld te dwingen een theorie aan te nemen, die het zou verwerpen wanneer de zaken binnen de grenzen van het menselijke waarnemingsvermogen worden gehouden. Het is nog veel dwazer voor degenen die door Gods Geest verlicht zijn, een zelfde gang van zaken te gebruiken in verband met de oorsprong van zonde en kwaad. Het probleem verandert niet hoeveel "vallen" we ook uitvinden, waarvoor de Schrift ons geen machtiging geeft.

Er is nog een ander punt wat we moeten aanhalen als we helder over deze zaken willen zijn. Niet alleen lezen wij niets van een "val" vóór Adam, wij lezen *nooit van de "val" ván Adam*. Laat niemand mijn bedoeling verkeerd begrijpen. Dat Adam zondigde, overtrad, krenkte en een sterfelijk wezen werd, met een veelheid van gevolgen is maar al te waar. Maar God heeft het nooit gepast gevonden dat feit met de term "val" aan te duiden. Normaal gesproken zouden we het gebruik van zo'n gemakkelijke term door de vingers kunnen zien, maar het is een middel geworden om duistere en onSchriftuurlijke gedachten over te brengen. Probeer eens om de feiten en gevolgen van Adams "val" op Satan over te brengen en het zal spoedig duidelijk worden dat het slechts een camouflage is om onwetendheid te verbergen. Een terugkeer naar Schriftuurlijke taal zal licht brengen.

Het werkelijke nut van de term "val" ligt in de onbewezen veronderstelling dat zonde altijd van buitenaf is gekomen, zoals in Adams geval, tot een schepsel dat oorspronkelijk zondeloos was. Dit zou zichzelf tegenspreken wanneer het tot zijn logische eindconclusie wordt doorgetrokken. Hoeveel schepselen in die ketting een zgn. "val" meemaakten en de last van zonde aan anderen doorgaven, maakt geen enkel verschil.

Eén moet de eerste geweest zijn. En zo worden wij tenslotte tot de afschuwelijke conclusie gedwongen, dat God de allereerste keer de "rol van de slang" gespeeld

moet hebben! Zou dit ons niet moeten waarschuwen om in zee te gaan met deze onSchriftuurlijke en onredelijke filosofie?

Indien Satan "viel", waar is dan het bewijs? Het woord "val" wordt niet gebruikt. Het hopeloze gebrek aan enig bewijs is alles wat bewezen wordt door de verwijzing naar passages welke niemand die nuchter is voor dit doel gebruikt zou hebben.

De favoriete passage om de oorspronkelijke volmaaktheid en de latere "val" van Satan te bewijzen, vindt men in Ez. 28. De "koning van Tyrus", zo zegt men dan, is een andere naam voor de duivel. Zijn aanwezigheid in Eden is waarschijnlijk het enige wat in die richting wijst. Maar dit bevestigt nog niet dat de slang de koning van Tyrus is. Ons wordt nergens verteld dat Satan de enige geest was die tot de hof toegang had. Bovendien was het door Ezechiël genoemd schepsel volmaakt op dat tijdstip, want het kan nauwelijks tot de vroegere heerlijkheid van de koning van Tyrus gerekend worden om in die situatie de rol van de slang, de tegenstander van God, te spelen. Dit zou dan zijn "val" na de grote catastrofe van Genesis 1:2 geplaatst hebben, wat zo wordt ons (ook) verteld, daar juist een *gevolg* van is.

De vorst van Tyrus wordt uitdrukkelijk als een man, een menselijk wezen, beschreven: (Ez. 28:2,9). De koning van Tyrus was onder het volk goed bekend en zijn vernietiging was een zaak van algemene verbazing. Hoe kan dit op Satan betrekking hebben? Degenen die de ruïnes van Tyrus gezien hebben, en enig idee hebben van zijn toenmalige heerlijkheid, zullen in deze verzen niets vinden wat te wonderlijk is om werkelijkheid te zijn. Er is niet de minste aanwijzing dat het iemand anders dan de heerser van Tyrus betreft. Indien het betrekking heeft op de *geestelijke* koning overeenkomend met de "vorst van Perzië", de "vorst van Griekenland" of Michaël, "de vorst van Israël" (Dan 10:20,21), dan is het zeer onwaarschijnlijk dat Satan een klein koninkrijkje als Tyrus zou worden toegewezen, of, welk ander koninkrijk dan ook, want hij claimt alle koninkrijken als zijnde van hem. Waarom zouden we hem zo'n ondergeschikte plaats geven, alleen maar om een bijbelgedeelte te verkrijgen om te bewijzen dat hij eens volmaakt was?

Bovendien, het is altijd goed om na te gaan wat er met "volmaakt" wordt bedoeld in de Schriften. In de Authorised Version worden drie Griekse en zes Hebreeuwse woorden met "volmaakt" weergegeven. Het is de vraag of het *ooit* zondeloosheid aanduidt. Een andere betekenis zou voor deze discussie van weinig waarde zijn. Het woord dat in Ez.28:15 staat, is THMIM, letterlijk "zonder gebrek". * Het wordt het meest voor offerdieren gebruikt, die "zonder gebrek" moesten zijn. Noach was "volmaakt" (Gen 6:9) in zijn generatie. Dit betekende zeker niet, dat hij zondeloos was. David zei: "Ik was oprecht (volmaakt) voor Hem!" (Ps. 18:23). Zou dit dan betekend hebben, dat David het lot van al de afstammelingen van Adam ontliiep? Het is duidelijk dat de betekenis is begrensd tot zichtbare gebreken en geen betrekking heeft op innerlijke neigingen. Het is geen zaak van zondeloosheid.

* De Engelse Authorized Version geeft dit Hebreeuwse woord weer met: without blemish, complete, full, perfect, sincerely, sincerity, sound, without spot, undefiled, upright, uprightly, whole.

Hetzelfde woord "volmaakt" wordt nog op andere plaatsen gebruikt die gewoonlijk worden aangevoerd om te bewijzen dat Satan zondeloos geschapen werd, zoals Deut. 32:4: "De Rots wiens werk volkomen is"; 2 Sam 22:31 en Ps 18:31: "Gods weg is volmaakt". Dit spreekt de grote waarheid niet tegen, dat alles uit God is. Er is

geen gebrek in de schepping van een schepsel dat volmaakt is toegerust om een deel van Zijn opzet uit te voeren. In deze zin is Satan net zo "volmaakt" als elk ander van Zijn schepselen.

Bovendien was, in het geval van de koning van Tyrus, deze volmaaktheid in zijn *wandel*, tot er ongerechtigheid *in* hem werd *gevonden*. Die ongerechtigheid kwam niet van buiten. Dit was in hem terwijl zijn wegen nog volmaakt waren, zij het nog niet ontdekt. Dit kan van mensen gemakkelijk worden begrepen, maar kan niet op een "zondeloos" wezen worden toegepast. Ongerechtigheid kan *in* zo iemand niet worden *gevonden*, want dat is een vaststaand bewijs dat er al zonde was!

Onze onwetendheid betreffende de geestelijke krachten van boosheid heeft ertoe geleid deze allemaal "duivelen" te noemen. Zo noemt de Authorized Version de demonen "duivelen", en is het algemeen aanvaard om Apollyon, de koning van de reusachtige schorpioenen en de engel van de afgrond en iedere andere boze macht van de onzichtbare wereld, eveneens "duivel" te noemen. Er is slechts één Tegenstander en de velen van de volgelingen van het kwaad onder de hemelingen zijn zijn boodschappers, zoals wordt getoond in de beeldspraak van de draak die een derde van de hemelse heerscharen met zich meesleurt.

Elk koninkrijk en elke regering van de aarde heeft ongetwijfeld een geestelijke "vorst" of overheerser onder Satans heerschappij. Wij zijn van het gezag van de duisternis gered. Maar Satan zelf heeft zich nooit tot slechts één land beperkt. Zijn speciale terrein schijnt het rechtsgebied van de lucht te zijn. Hij is oppermachtig over allen, omdat hij de allereerste was die zich verzette tegen de regering van God. Hij bood onze Heer niet de koninkrijken van Tyrus en Babylon aan als beloning voor aanbidding, maar alle koninkrijken der aarde, want ze waren hem overgegeven.

Zouden we nu het *einde* van Satan overwegen in plaats van zijn begin, dan zouden diezelfde uitleggers ervan hun eigen identificatie absoluut weigeren te accepteren, want in Ezechiël 28:19, wordt zijn praktische vernietiging beknopt als volgt weergegeven: "... verdwenen zijt gij - voor altijd". Vergelijk dit met "en de duivel, die hen verleide, zal gepijnigd worden dag en nacht in alle eeuwigheden". De verandering van "eeuwigheden" naar eonen, verandert de identificatie niet. Er is geen tijdstip in Satans loopbaan waarin hij "verdwenen" zal zijn. Het dichtst daarbij komt de duizend-jarige periode wanneer hij gebonden is, maar het feit dat hij zal worden losgelaten en de grootste menigte van zijn loopbaan in zijn laatste opstand zal leiden, maakt het onmogelijk om deze passage op de Lasteraar toe te passen. De juiste leeswijze "voor de aion" (Septuagint), zou leren dat Satan *vandaag* niet meer levend is! De koning van Tyrus werd berecht voor het oog van diegenen die zijn heerlijkheid kenden.

Het feit dat zo'n passage geheel uit zijn juiste verband moet worden geplaatst overtuigt ons ervan dat het achterliggende motief onjuist is. Als Satan zondeloos was van de beginne zou een duidelijke passage kunnen worden gevonden, en zou een verkeerde niet verdraaid hoeven te worden. Vergelijk de woorden in Ezechiël met die van Johannes. Bij de een lezen we van de koning van Tyrus, "... onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werd, totdat er onrecht in u werd gevonden" (Eze.28:15). En de apostel werd geïnspireerd te

schrijven: "... de duivel zondigt van de *beginne*" (1 Joh. 3:8). Veronderstel dat we abusievelijk zouden zeggen "Adam zondigde van de beginne". "Nee", "nee" horen we onze lezers uitroepen. "Hij zondigde niet totdat Eva werd verleid door Satan." Wat zullen we dan geloven, een verzonnen gevolgtrekking of Gods absolute verklaring?

Ondanks de duidelijke en ondubbelzinnige betekenis, dat Satan een zondaar en moordenaar was van den beginne, verschuilt men zich graag achter de suggestie dat dit begin terug gaat op het begin van de *mens* i.p.v. van het begin van Satan zelf. Het feit dat zo'n verklaring zo'n betekenis niet kan hebben als het wordt toegepast in een willekeurige andere verbinding laat duidelijk zien wat voor hopeloos en wanhopig argument dit is. Bovendien staan dezelfde uitleggers er op dat al de bewijzen van zonde, zoals de grote catastrofe van Genesis 1:2, aan Satan te wijten zijn! Deze vonden plaats lang voordat de mens op het toneel verscheen. Satan zondigde dus volgens hun eigen leer, voordat Adam op het toneel verscheen.

Wanneer was "de beginne"? Evenals in de eerste woorden van Johannes' evangelie is het lidwoord "*de*" afwezig. Het begrip van een absoluut begin valt buiten het bereik van het menselijk begripsvermogen. We kunnen niet terugkijken naar een duidelijk bepaald punt in de tijd en zeggen, "Niets - zelfs God niet - bestond voor dit punt." Vandaar dat het woord *beginne*, in de Schrift, het bepalende lidwoord heeft - *de* beginne - wanneer de context duidelijk bepaald wat er bedoeld wordt. Indien het lidwoord afwezig is, zoals hier, zouden we waarschijnlijk het onbepaalde lidwoord gebruiken, zoals "een begin", of wanneer gebruikt voor een persoon, het bezittelijk voornaamwoord, "zijn begin". Het "begin" wordt altijd begrensd door de onmiddellijke context. Hier wordt dit uiteindelijk vastgesteld door de gebruikte titel. Even lang als de Tegenstander een tegenstander was, was hij een zondaar. Dit, zo wordt ons verteld, was "van de beginne". Geen andere afleiding is mogelijk dan dat zonde begon toen hij begon.

Jesaja's beschrijving van de koning van Babylon in de nog toekomstige dag van Israëls herstel, wordt eveneens beschouwd als verwijzend naar Satans val in het verleden (Jes. 14:3-20):

"How art thou fallen from heaven,
O, Lucifer, son of the morning!" vs. 12 Authorised Version

"Hoe zijt gij uit de hemel gevallen
gij morgenster, zoon des dageraads" vs. 12 NBG en S.V.

Omdat dit nog steeds toekomst is, kan het moeilijk verwijzen naar Satans oorspronkelijke "val". Op dat tijdstip zal Satan letterlijk uit de hemel geworpen zijn (Opb. 12:9, vergl. Lu. 10:18). Maar deze feiten geven ons geen vrijbrief om deze twee als identiek te identificeren. Er zal een koning van Babylon zijn die zichzelf goddelijke eer zal toe-eigenen en die de koningen van de naties zal overheersen, en die koninkrijken zal doen sidderen. Toch is hij een *mens* (Jes. 14:16), en Satan is dat niet.

Bovendien, een onderzoek van de Hebreeuwse tekst zal een ieder ervan overtuigen dat het bewijs voor de titel "Lucifer" (NBG: "morgenster") buitengewoon zwak is. Het is precies hetzelfde woord dat vertalers als "jammeren" weergaven in Zach

11:2. In de vrouwelijke vorm komt het in dit zelfde hoofdstuk ook voor, aan het begin van vers 31. In iets verschillende vormen treffen we het tien keer in Jesaja aan, (13:6; 15:2,3; 16:7,7; 23:1,6,14; 65:14 en 52:5) negen maal wordt het met jammeren weergegeven in de N.B.G. vertaling, in de Staten Vertaling 10 maal en eveneens 10 maal (met "Howl") in de Authorized Version. Er is geen geldige reden waarom Jes 14:12 niet zou moeten worden weergegeven als ... "Jammer, zoon des dageraads, (resp. Howl, son of the morning!)". De naam Lucifer is een menselijke uitvinding, en zou in de Schriften geen plaats behoren te hebben.

Zijn niet deze vergeefse pogingen om een fundament te vinden voor de oorspronkelijke perfectie van de duivel een stilzwijgende erkenning dat er geen werkelijk bewijs bestaat? Meer dan dat, zijn dit geen wanhopige kunstgrepen om de heldere, ondubbelzinnige mededelingen te weerleggen dat, de Tegenstander zondigt *van de beginne* (1 Joh. 3:8), een mensenmoeder was *van de beginne* (Joh. 8:44), en niet slechts een leugenaar, maar de *vader* ervan is ?

Na ons van de passages te hebben ontdaan die niet met Satan verbonden kunnen worden, zou het goed zijn te onderzoeken of we niet iets hebben overgeslagen wat werkelijk betrekking heeft op zijn oorsprong. Zolang we ons houden aan de titels die hem in de Schriften gegeven zijn - Slang, Tegenstander, en Satan, schuilt hierin geen gevaar. Is er enige heenwijzing naar wie de slang het bestaan binnenbracht?

In Job 26:13 s.v. lezen we:

Zijne hand heeft de langwemelende slang geschapen.

Indien dit gezegd werd door één van Jobs vrienden, zouden we behoorlijk op onze hoede moeten zijn dat het niet louter menselijke filosofie is, omdat de Here zei, "want gij hebt niet recht van Mij gesproken zoals mijn knecht Job" (Job 42:7)

Daarnaast moeten we zo zorgvuldig zijn om de vertaling van de vitale uitdrukkingen te controleren. De Revisers* veranderen "geschapen" in "doorboord"^o, hoewel hetzelfde woord (*calve*) aan het begin van hoofdstuk 39 is blijven staan "Hebt gij waargenomen den *arbeid*[†] der hinden?" Er is meer overeenkomst tussen "scheppen" en "arbeiden" dan tussen "doorboren" en "arbeiden", toch is de verandering in die richting gemaakt. Om welke reden? Het Hebreeuwse woord *chul* verwijst naar de *arbeid* (barena'sweeën) die de geboorte begeleid (Jes 13:8; 23:4; 26:17; 54:1; 66:7,8). Toen Eliphaz dit woord gebruikte, gaven de vertalers van de Authorised Version het weer met, "De slechte man *arbeidt met pijn* al zijn dagen ..." (Job 15:20) en diezelfde Revisers waren het daar mee eens. Dit wordt, zoals we zullen zien zowel met "scheppen" als met "doorboren" wordt verbonden. Hoe onlogisch "doorboren" is kan worden gezien als we Deut. 32:18 als volgt zouden weergeven: "en vergeten de God die u *doorboord* heeft". Ze hadden de God vergeten die had geleden in de arbeid van hun geboorte.

* De Revisers (van 1881) veranderen "formed" in "pierced", maar hetzelfde woord wordt in 39:1 met rust gelaten "the hinds do *calve*". Er is meer overeenkomst tussen "form" en "calve" dan tussen "pierce" en "calve".

^o Het NBG heeft dit ook gedaan. (Job 26:13)

[†] Staten-Vertaling van Job. 39:4 (Het NBG heeft hier *jongen* vertaald.)

Terugkerend tot de Slang, in hoofdstuk 26:13 verklaart Job dat:

"Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd
Zijn hand heeft gearbeid met de vluchtende slang."

Let op het contrast tussen de opmaak van de hemelen door Zijn *Geest*, en de pijnlijke voortbrenging van de slang door Zijn *hand*. De geest wordt gebruikt voor een intieme en levende relatie, de hand houdt zijn werk op een afstand en suggereert eerder kracht en vakmanschap, dan gemeenschap.

In eerste instantie slaan deze regels natuurlijk op de materiële hemelen. Maar niemand die de sterren heeft bestudeerd en hun relatie met de Heilige Schrift, zal een veel diepere betekenis ontgaan. De sterren worden vaak als beelden gebruikt voor hemelse machten, en in de oude constellaties hebben zowel de Draak (Draconis) als de Slang (Serpens) altijd de Satan van de Schrift voorgesteld. De Staart van de Draak sleepte een derde deel van de sterren mee (Opb. 12:4). Dit bewijst niet dat we hier de goddelijke beschrijving van Satans oorsprong hebben, maar het zegt veel meer dan de passages die gewoonlijk worden opgegeven.

De Septuagint zegt: Doch de sloten des hemels vrezden Hem, en door een bevel executeert Hij de afvallige draak. We zijn niet in staat geweest dit met de Hebreeuwse tekst in overeenstemming te brengen, die in dit geval superieur lijkt te zijn, want de context lijkt te roepen om Gods onthulling in de natuur, verleden en heden, niet de toekomst, die niet in het blikveld was.

Maar er is nog een verbinding die alle twijfel doet wegnemen. Niet alleen is de term *slang* (Hebreeuws:nchsh) hetzelfde als de naam van Eva's verleider in de hof van Eden (Gen. 3:1,2,4,13,14) maar Jesaja beschrijft hem in precies dezelfde termen, de *vluchtende slang*, de *snelle slang* (N.B.G.), de *langwemelende slang* (S.V.) (Jes. 27:1):

Te dien dage zal de HEERE bezoeken
met zijn zwaard, heilig en groot en sterk
de draak, de vluchtende slang,
de draak, de kronkelende slang,
en Hij zal het monster, dat in de zee is, doden.

De context laat duidelijk zien dat dit zal gebeuren wanneer de Heer komt om de verdorvenheid van de bewoners van de aarde aan hen te bezoeken (Jes. 26:21). De band met het twaalfde hoofdstuk van Openbaring is te nauw om te ontkennen. Als Satan die "oude slang" is (Opb. 20:2), wat is er dan tegen dat we hem ook als zodanig identificeren in Jesaja en Job en Genesis? Allen zullen Genesis en Jesaja accepteren. Daar precies dezelfde naam en omschrijvende term zowel in Job als in Jesaja wordt gebruikt kan het bewijs niet duidelijker zijn. De "vluchtende slang" van Job is dezelfde als de "vluchtende slang" van Jesaja. De "vluchtende" slang (Authorised Version: kronkelende slang) van Job en Jesaja schijnt naar de constellatie Serpens te verwijzen, want deze vlucht van de greep van Ophiuchus. De "langwemelende" slang van Jesaja zou de Draak (Draconis) kunnen zijn, die zich door de noordelijke sterren kronkelt.

Openbaring en Jesaja geven ons zijn einde, Genesis en Job geven ons zijn begin. Hij wordt niet geïntroduceerd in de hof als een engel des lichts, hoewel hij zich nu zo voordoet. Hij werd gezien als een *slang*. Job geeft ons zijn oorsprong. De Ene Die de hemelen tooide - *Zijn* hand werd gepijnigd met geboorteweën toen Hij de slang voortbracht.

Het is goed om op de juiste plaats naar de waarheid te zoeken. Het gericht over Tyrus en Babylon is geen plaats om naar de oorsprong van Satan te zoeken. Job, echter, spreekt over de schepping van het universum en hoe het daarbij toeging. God hangt de aarde op aan het niets. De wolken en de zee zijn alle vertoningen van Zijn kracht. Evenzo, in de hemelen, is Hij het Die alles gemaakt heeft. Het is een uitweiding van de grote waarheid dat alles vanuit God is (Rom. 11:36).

We zijn nu in staat de eigenaardige term te waarderen die de vertalers voor zoveel moeilijkheden heeft gesteld, zodat sommigen het weergeven als *gevormd*, en anderen *doorboord*. De vrouw was niet de eerste die weeën had vanwege zonde. JAHWEH leed, toen Satan werd gevormd. Zonde en Pijn treden gelijktijdig op.

Satan heeft zich nu *omgevormd* tot een engel des lichts, en velen van hen die de Heer toebehoren verwelkomen hem als zodanig. Zijn dienaren zijn dienaren van de rechtvaardigheid en doen zich voor als de dienaren van Christus. Deze misleiding is niet groter dan zijn succesvolle binnenkomst in de theologie en heeft vele van de beste dienaren van Christus om de tuin geleid zodat ze geloven dat hij werkelijk oorspronkelijk een engel des lichts is geweest.

Deel 6 - Satans grootste zonde

Vrijwel allen zijn het erover eens dat zonde van de duivel is. We zijn hier diep van overtuigd, maar wanneer van ons wordt gevraagd te geloven dat God een zondeloos wezen heeft geschapen dat, zonder innerlijke of uiterlijke oorzaak, de vader van alle kwaad is geworden, komt ons verstand in opstand en levert (Gods) openbaring geen enkele grond voor dit geloof. God zegt "de duivel zondigt van de beginne" (1 Joh. 3:8).

Totdat we zelf deze zaak onderzochten wisten we zelf ook niet beter dan dat Satan in het begin geen zondaar was, maar dit later in zijn loopbaan werd. Toen we onderzochten waarop deze lering gebaseerd is, merkten we al snel de dubieuze *aard* ervan op, alsook het *gebrek* aan Schriftuurlijk bewijs ervoor. Alle heldere passages spreken het tegen. In elk van de gevallen worden we verondersteld aan te nemen, dat God sprekend over iemand anders, in werkelijkheid bedoelt dat wij begrijpen dat Hij Satan op het oog had, hoewel Hij, om de een of andere onnavolgbare reden, het meer aan onze fantasie overlaat dan aan geloof.

Het is echter niet van belang *wanneer* hij zondaar werd, maar *hoe*. Een zondeloos wezen zou een of andere beïnvloeding van buiten nodig hebben die maakt dat hij het rechte pad verlaat want anders zou hij niet zondeloos zijn. Alle heldere aanwijzingen van de Schrift wijzen op zijn zondigen "van de beginne".

Vergelijk dit met Adams geval. De volmaaktheid die Adam had maakte niet dat hij zondigde, zelfs niet toen God niet in de hof aanwezig was. Er was een beïnvloeding van buiten nodig om hem te doen afwijken.

Omdat zonde gedijt op een afstand van God, lijkt het aannemelijk om de oorsprong van zonde aan een terugtrekken van de goddelijke aanwezigheid toe te schrijven. Toch wordt dit niet bevestigd in het verhaal van Adams zonde. Elohim schijnt veel van de tijd afwezig te zijn geweest, toch was er geen neiging tot zondigen tot de beproever verscheen. Bovendien zou het scheppen van een wezen dat automatisch zou zondigen als God zich terugtrok, gevolgd door Zijn terugtrekking, zoiets zijn als iemand die een dynamietlading ontsteekt met een tijdschakeling. Als hij een gebouw verwoest, is zijn afwezigheid van die plaats op het moment van explosie geen bewijs dat hij het niet heeft opgeblazen.

Zonde *leidt tot* afstand van God. Adam werd uit de hof verdreven. Kaïn werd weggezonden van de plaats waar de symbolen van de goddelijke aanwezigheid nog steeds waren blijven hangen. Daar dient zonde juist voor. Zonde is bedoeld om vijandschap voort te brengen. Maar het schepsel verlaat de goddelijke aanwezigheid pas *nadat* zonde tussen hen in is gekomen. Zelfs als zonde het resultaat zou zijn van de goddelijke terugtrekking, dan zou die daad een even duidelijke en beslissende factor bij het maken van de eerste zondaar zijn, als een directe schepping zou zijn, en in geen geval God van de verantwoordelijkheid ontslaan.

Omdat zonde in essentie een falen is, is het voor de oprechte geest mogelijk om de oorsprong van zonde terug te voeren via Adam naar de Tegenstander en te zien hoe God de eerste en enige Oorzaak van alles kan zijn zonder de geringste smet op Zijn heilige Naam. In feite *verplichten* zowel gezond verstand en openbaring ons om voor de oorzaak achter Satan te kijken. Openbaring zegt "Alles is uit God". Gezond verstand zegt dat als God niet overwoog een Satan te scheppen, als de Tegenstander buiten de gestelde grenzen van Zijn plannen zou komen, dan heeft *Hij* de grootste van alle fouten gemaakt.

Laat uit het definiëren van een zonde als een falen, niet worden afgeleid dat we er lichtvaardig over doen. Eerder het tegendeel. Alleen deze goddelijke definitie is in zijn strekking ruim genoeg om alle soorten en vormen van zonde te omvatten. Alleen deze sluit zowel de Farizeeër als de verschoppeling, zowel het morele als het immorele, zowel het beminnelijke als het venijnige, in. De zwaarte en het karakter van zonde wordt door andere termen gedefinieerd, zoals *overtreding*, *wetteloosheid* en *krenking*.

Het is algemeen gebruikelijk bij het verklaren van kwaad en zonde in de wereld alles op de duivel te schuiven. Niemand zal, geloven wij, beweren dat de duivel zelf-geschapen is. Hij werd geschapen door God. Als hij tegen Gods opzet en plan zonde en kwaad in de wereld introduceerde, dan *maakte God een fout toen Hij*

hem schiep. Dit is zonde. Iedereen die probeert God van de gevolgen van Zijn eigen schepping te vrijwaren, door de schuld ervan op een van Zijn schepselen over te brengen, volbrengt feitelijk precies datgene wat hij probeert te vermijden. We behoeven niet bang te zijn om dit probleem onder ogen te zien. God is zeer goed in staat Zijn eigen eer te verdedigen. Als het oorspronkelijke plan van het universum geen vijand insloot, zoals Satan bleek te zijn; als zonde een verrassing was waarvoor oorspronkelijk geen voorziening was getroffen; dan, inderdaad, heeft God gezondigd, of gefaald, in de volste kracht van het woord.

Als we, aan de andere kant, God op Zijn Woord nemen, dat alles uit Hem is, en Hij de Schepper van de Tegenstander is, en dat het Zijn opzet was dat dit schepsel niet alleen zou zondigen maar ook anderen in zijn listen zou verstrikken, en dat zonde zal worden verworpen wanneer het doel is bereikt - dan, en alleen dan, kunnen we ervan verzekerd zijn dat God niet gefaald of gezondigd heeft.

Dat God zonde had voorzien voor het haar destructieve loopbaan begon wordt duidelijk vanuit het feit dat Hij tevoren in een offer ervoor voorzag. Waarom zou Hij spreken van het Lam dat geslacht is, *sedert de nederwerping der wereld* (Opb. 13:8, N.B.G.: grondlegging), tenzij Hij zelfs voor die tijd niet alleen het bestaan ervan erkende, maar feitelijk bedoelde? De Joden hadden een oppervlakkig, kortzichtig idee dat altijd de overhand schijnt te hebben, dat kwaad altijd het resultaat van zonde is. Het boek Job was in hun handen maar niet in hun harten. Toen onze Heer een blind geboren man zag vroegen zijn discipelen hem, "Rabbi, wie zondigde, deze man of zijn ouders, dat hij blind geboren is?" Hij antwoordde, "Noch deze man zondigde, noch zijn ouders, maar het is opdat de werken van God in hem openbaar kunnen worden" (Joh. 9:2,3).

Het karakter van God eist niet dat we de bron van zonde met een mantel bedekken, of in een doodlopende steeg drijven, of op de schouders van Zijn schepselen schuiven. Zulke uitvluchten wekken wantrouwen op en geven geen echte bevrediging. Zodra we eenmaal zien dat Zijn verlangen om Zijn genegenheid te onthullen een achtergrond vereiste en dat zonde een essentieel deel van Zijn plan is, dan is de schepping van een schepsel dat dat deel van Zijn opzet zou uitvoeren geen falen, dus geen zonde. Als het daarvoor geschapen schepsel in die functie had gefaald, zou *dat* het falen zijn. De zonde van de Tegenstander is op zichzelf een bewijs van de zondeloosheid van God.

De eerste aanwijzing van de grote botsing tussen de Tegenstander en de Christus, Gods Kampioen, wordt gevonden op de eerste pagina's van de openbaring. Zonde had nauwelijks het menselijk terrein betreden of er werd voor haar uitgang gezorgd. Terwijl het Zaad van de Vrouw de Kop van de slang zou kwetsen, zou deze Zijn hiel kwetsen. De kwetsing van de hiel van de Messias is de eerste glimp die we opvangen van het kruis. Het verzekert ons dat, achter het donkere gordijn van Golgotha, achter de haat van mensen, het deze duistere slang was die hun harten beïnvloedde zoals bij de moeder van alle levenden in het begin. (Gen. 3:15).

Twee van de evangelisten doen ons verslag van de verzoeking van onze Heer door de Tegenstander. Na veertig dagen van vasten, zou honger op zichzelf voor voldoende motief hebben gezorgd om Zichzelf van brood te voorzien. Maar de insinuatie dat dit gebrek een bewijs was dat Hij niet de Zoon van God was, leidt

Hem niet van Zijn pad van uiterste afhankelijkheid van Zijn Vader af. Hetzelfde argument komen we vandaag vaak tegen. Als God Onze Vader is, waarom zouden we dan *welk kwaad dan ook* verdragen? Waarom zou Zijn Zoon hongeren? Omdat het Zijn liefdevolle wil is dat we van het kwaad proeven, zodat we in staat zijn om van het goede te genieten.

Voor wie goed nadenkt laat de schaduw, die op Gods karakter wordt geworpen door de schepping van de Tegenstander, zich niet vergelijken met de veel grotere schaduw die wordt veroorzaakt door Zijn gebruik van dit instrument en Zijn medewerking in het uitvoeren van diens oppositie. De Tegenstander kon Job niet raken, omdat God hem op afstand hield. Maar op Satans suggestie breekt Hij opzettelijk Jobs verdedigingen af en zendt Satan op zijn slechtst naar die rechtvaardige man.

En nog groter is onze verbazing wanneer we Zijn Heilige door de geest in de wildernis gedreven zien om door Satan verzocht te worden. De wildernis, de wilde dieren, het veertig dagen durende vasten zijn alle direct van de hand van God en bedoeld om Zijn verdedigingen af te breken als voorbereiding voor de aanvallen van de Tegenstander.

Wanneer we overdenken waar Hij vandaan kwam en Wie Hij was, zouden we dan niet huiveren bij zo'n behandeling? Het was niet louter dat Hij niets gedaan had om dit lijden te verdienen, maar dat Zijn werkelijke verdiensten precies het tegendeel waren van wat Hij ontving. Niet lang daarvoor had de hemel zich geopend om in het openbaar over Hem Zijn Vaders welbehagen af te kondigen. Dit is werkelijk een veel diepere en veel moeilijker kant van Gods verbinding met het onrecht dan de introductie van zonde in het begin.

De volgende beproeving vindt eveneens zijn tegenhanger in de huidige uiteenzetting. Sommigen proberen ons te laten zeggen, als God kwaad gebruikt om een groter goed te produceren, waarom zouden we dan ook niet hetzelfde doen? Sommigen zeggen dat degenen die geloven dat God het kwaad schept ook moeten geloven dat we kwaad moeten doen opdat het goede eruit voort moge komen, en dat is precies datgene wat Paulus veroordeelt. Laat ons opmerken, dat Paulus ervan werd beschuldigd dit te leren. Er was iets in zijn leer dat zo verdraaid kon worden dat het dit zou betekenen. Wij bevinden ons in precies dezelfde positie. We leren dit *niet*, maar er is iets in ons onderwijs dat ervoor kan worden aangezien (Rom. 3:8).

Het zou kwaad geweest zijn van onze Heer om Zich van een vleugel van de tempel te werpen. Afgezien van een wonder, of de tussenkomst van engelen (waartoe Hij was gemachtigd) zou Hij zwaar gewond of zelfs omgekomen zijn. God doet zulke dingen. Hij doodt. Hij beproeft zijn schepselen. Mogen Zijn schepselen Hem beproeven? Dat is het antwoord aan degenen die geen verschil zien tussen Gods gebruik en 's mensen gebruik van het kwaad. De mens heeft het nodig beproefd en getest te worden. Vandaar dat kwaad door God wordt gebruikt. Doch het is slechts ongeloof en ontrouw om iets te doen dat *Zijn* kracht of weldadigheid in twijfel trekt. *Wij behoren geen kwaad te doen, want wij zijn niet in staat er goed uit voort te brengen zoals God dat kan.* De volgende beproeving was veel subtieler. De koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid behoorden Christus rechtens toe. Hij

had aanspraak op die eer. Satan bood Hem aan wat Hij verdiende en door dit te doen, insinueerde hij dat God onterecht de beloning achterhield, die Hem zo terecht toekwam. Wat een kans om de wereld te hervormen en de kwalen ervan te genezen! Maar Hij koos liever kwaad uit de hand van God dan goed uit de handen van de Tegenstander (Mat. 4:1-10). Deze vorm van beproeving is zo gewoon en zo onverdacht dat weinigen van de dienaren van de Heer niet in bepaalde mate zijn bezweken voor haar invloed. Hun verlangen om hun medemensen te helpen, om de meest belovende koers om Zijn waarheid te verbreiden te gebruiken, om van werkelijk nut te zijn in Zijn werk, zijn voldoende om het geweten in slaap te sussen van diegenen, die ontsteld en ontmoedigd worden door het vooruitzicht van een hard, vernederend pad in gemeenschap van een God, Die, in het geval van Christus, goed met kwaad scheen te beantwoorden. Het onderwerp dat we hier behandelen is er een goed voorbeeld van. Hoevelen zullen deze pagina's lezen, overtuigd dat we de diepten van de waarheid hebben gepeild, doch terugschrikken van het pad dat de afkondiging ervan belooft? Kwaad zal de levens binnendringen van ieder van ons, ongewild en onwelkom. Ons lokt geen pad aan waarop geen schaduw van zijn aanwezigheid valt. Als een positie van kracht en invloed opengaat, dan haasten we ons niet om na te gaan aan wie we dat te danken hebben, maar verheugen ons eerder in het vooruitzicht grote dingen voor God en mens te volbrengen. Hoe vaak zijn we niet teleurgesteld door de woorden, "Als we over deze dingen zouden spreken, zullen ons onze toekomstperspectieven worden ontnomen en zijn onze dagen geteld". Onze Heer werd de grootste gelegenheid en de hoogste eer aangeboden die ooit tot een sterfelijk mens kwam. Het alternatief was een Man van smarten te worden, bekend met verdriet, met het afschuwelijke hoogtepunt van het kruis. Toch overwoog Hij het geen moment. Hij wees het aanbod als een belediging af, en nam Zijn verachtelijke en teleurstellende weg op zich.

Toen Zijn afkondiging van het koninkrijk tot de crisis kwam dat de afwijzing ervan niet langer een vraag was, werd Hij bemoedigd door de sympathie van Zijn discipelen, in het bijzonder Petrus, die stoutmoedig zijn geloof uitsprak dat Hij de Messias was, de Zoon van de Levende God. Toen begon Hij hen de afschuwelijke tragedie te laten zien welke Zijn pad overschaduwde. Petrus, een en al sympathie, wilde daar niets van weten. En, kunnen we zijn gedachte niet begrijpen? Wat had de Heer gedaan om zo'n dood te verdienen? God behoorde Hem het koninkrijk te geven, niet het kruis! Maar onze Heer, die de tegenstand tegen Gods plannen herkende, en de laster van Zijn sympathieën, aarzelt niet om Petrus bij de grote Tegenstander zelf in te delen. Evenals bij de beproeving in de wildernis, werpt Hij alle gedachten aan ontrouw aan Gods liefde van Zich af, en gebruikt Hij voor Zijn onstuimige discipel precies dezelfde woorden die de Lasteraar voor een tijd had weggedreven. "Ga weg, achter Me, Satan!" (Mark 8:33; Lucas 4:8; Matt 16:23).

Het geheim van Israëls afwijzing van hun Messias lag in Zijn aanklacht, "Jullie zijn van je vader, de Tegenstander!". Zonder het te weten werden ze voort geleid door het meester-brein wiens poging om Christus te corrumperen voordat Hij Zijn bediening begon werd verijdeld. Nu Satan het volk tegen Hem heeft gekeerd, trekt hij zijn plan tot zijn grootste zonde - de moord op de Messias. Hij was een mensenmoorder van de beginne. Een mens kan in zijn hart een moordenaar zijn lang voordat hij werkelijk de daad pleegt. Zo ook was Satans daad het resultaat

van zijn karakter. Het was altijd zijn bedoeling om zijn Rivaal naar de troon te doden (Joh. 8:40-44).

Het was geen toeval dat de naam "Judas" aan de verrader van onze Heer werd gegeven. Het was ook de naam van de natie, want ze waren allen opgenomen in de stam van Juda. We moeten niet vergeten dat zowel hij als zij werden voortgedreven door een ongeziene geestelijke macht die ze niet konden weerstaan. Judas vervulde zijn gemene plan niet totdat Satan in hem voer. De mensen die onze Heer kruisigden werden voortgedreven door een blinde impuls. Het sluwe, slimme complot werd uitgewerkt door dezelfde die Eva tot de oorspronkelijke zonde van de mens leidde.

Satan is de zifter van de heiligen. Sommigen schijnen te denken dat hij hen niet kan raken en dat iemand die in zijn strik valt verloren is. Dat was niet het geval met Petrus. Om hem een nuchtere oordeel over zichzelf te leren, laat de Heer Satan opzettelijk toe het kaf uit hem te ziften. Aldus vinden we de hoofdrolspelers in de grootste van alle tragedies, het kruis van Christus, onder het bestuur van een ongeziene, duistere geest, wiens duistere ontwerp ze verplicht zijn uit te voeren.

Wie ooit Gods gedachten betreffende zonde wil leren, doet er goed aan de mindere voorbeelden ter zijde te schuiven en de zonde der zonden te bestuderen, het doden van de Zoon van God. Dit draagt alle tegenstrijdigheden die ons verwarren in zich. Petrus klaagde de Joden ermee aan (Hand 2:36). Het was het werk van Satan (Gen 3:15). Het was het behagen van de Heer (Jes. 53:10). In een werkelijke zin was het het werk van mensen, hoewel ze pionnen van Satan waren. In een nog fundamentele zin was het de grootste zonde van Satan. Maar, in absolute zin, was het Gods daad, opgezet zelfs voor de daders maar bestonden. Vandaar dat het van God was ondanks dat het niet direct van God was.

De gezegende waarheid die we aan het licht willen brengen is dat, wanneer we de grootste zonde van Satan beschouwen, het in volkomen overeenstemming met de feiten zal blijken die we al hebben verzameld over de intrede van zonde. Op Golgotha maakte Satan zijn grootste fout. *Maar deze zonde is, in Gods handen, het correctiemiddel van alle zonde.* Satan, de allergrootste zondaar, speelt, in zijn allerergste daad van zonde, de rol van de priester in het slachten van het Offer dat alle zonde vereffent en afdoet.

Satan probeerde *bewust* de Zoon te vermoorden. En ook de mannen van Israël maakten *bewust* plannen om de Messias te vermoorden. Hun gericht moet hierop gebaseerd zijn. Maar werkelijk en absoluut voerden ze de opzet van God uit! Zie hier de wonderbare wijsheid van God. Slechts Eén deed bewust Zijn wil. Hij bad "Niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede!" Maar alle anderen voerden juist door hun tegenspel Zijn vastbesloten raad uit! (Luk. 22:42).

Het kruis is het grote correctiemiddel dat uiteindelijk zal leiden tot de afschaffing van de zonde. Maar het is veel meer dan dat. Het is de diepste onthulling van goddelijke liefde te midden van de grootste tentoonstelling van menselijke en Satanische haat en het doet niet alleen de zonde weg, maar maakt van deze uitwerking ten volle gebruik voor de onthulling van Gods liefde. Al Satans raffinement en haat was gericht op Golgotha. Zonder dat zou er geen kruis geweest

zijn, geen schande, geen smaad. En zonder deze zaken zouden we nog steeds een onbekende godheid dienen, en een verontwaardigde God gunstig proberen te stemmen.

Ik zoek geen excuus voor Satan en voel geen sympathie voor zijn vreselijke vergrijp, toch ben ik tegelijkertijd genoodzaakt God vanuit de diepste diepten van mijn wezen te danken voor die meest afschuwelijke van alle vergrijpen, Satans allergrootste zonde. Als we om ons heen kijken en de donkere stroom van zonde zien die mensen meevoert naar de vernietiging, raken we in verwarring en onze filosofie faalt om de plaats ervan in Gods opzet te verklaren. Maar wanneer we onze blik scherpstellen op het grote oerbeeld van alle zonden, het kruis van Christus, worden de donkere wolken uit elkaar gescheurd en valt een goddelijk licht op het toneel dat onze vragen beantwoordt, onze harten tevreden stelt en onze God verheerlijkt. We zien hoe een enkele daad vele aspecten kan hebben, en dat het morele karakter volkomen afhangt van de relatie die zij onderhoudt met degene die erin betrokken zijn en met Gods onderliggende opzet. Een daad kan tegelijkertijd volslagen Gode vijandig zijn en toch de opzet van God vervullen. Degenen die haar plegen kunnen, in een ondergeschikte zin, beslist *niet* "van God" zijn en toch kan de daad zelf, in de diepste zin, absoluut en zegenend "van God" zijn.

Deel 7 - De kennis van het goede

Voordat ze zondigden hadden Adam en Eva geen kennis van het goede. Het goede was overal om hen aanwezig, ongemengd met kwaad. Gezondheid, kracht, eer, kameraadschap met elkaar en met God was hun voortdurende bezit en voorrecht. Toch kenden ze niets van de zegen van deze weldaden. Dit leren we uit de naam die werd gegeven aan de boom die de verboden vrucht droeg. In het denken van velen suggereert hij eerder alleen de kennis van kwaad, dan ook van goed. Toch was het bovenal de boom van de kennis van (het) goed(e) (Gen. 2:9, 3:4-14).

Zo wordt ons helemaal aan het begin van Gods openbaring het principe gegeven dat de sleutel vormt tot het oplossen van de grote problemen die ons het meest in verwarring brengen. En wel dit: Onze kennis is relatief: het is op contrast gebaseerd. De kennis van goed hangt af van de kennis van kwaad. Daarom was de boom in de hof niet louter het middel tot het kennen van het kwade, wat we gewoonlijk denken; het was in de eerste plaats het middel tot kennis van *het goede*. Adam en Eva hadden het goede, maar ze realiseerden zich dat niet want ze hadden geen ervaring met kwaad.

In die volmaakte hof van Eden ontbrak het ten zeerste aan het ene element dat het meest dieerbaar voor Gods hart was. Adam begreep Gods goedheid niet, ja, kon die

niet begrijpen. Er is niets dat wijst in de richting van waardering, dank, verering of aanbidding van de kant van Adam. Hij ontving alles als een vanzelfsprekende zaak en was totaal niet in staat tot onderscheid of respons, zelfs niet ten opzichte van die goddelijke liefde die aan het oppervlak van Zijn goedheid ligt. Als *wij* plotseling zouden worden omgevormd in heerlijke zondeloze wezens en worden overgebracht naar zo'n toneel van landelijke volmaaktheid, zouden we juichen en de bewerker van ons geluk prijzen. Maar Adam deed dat niet. Hij kende geen vreugde, want hij kende geen ellende. Hij kende geen goed, want hij kende geen kwaad.

Dit punt is bijzonder belangrijk, en we onderstrepen het omdat het door iedereen wordt genegeerd en verkeerd schijnt te worden voorgesteld. De hof van Eden is een symbool van volkomen geluk geworden. Ons wordt altijd de heerlijkheid ervan voorgespiegeld, en het geluk van het eerste mensenpaar is spreekwoordelijk geworden. Toch is er niet de minste reden om aan te nemen dat Adam het zo geweldig vond of het hem toegeschreven geluk genoot.

Alleen het bezit van het goede geeft nog geen kennis of realisering daarvan. Zelfs vandaag, terwijl er zoveel kwaad is om met het goede te contrasteren, waarderen velen hun zegeningen pas als ze die verliezen. Adam had een perfecte gezondheid, maar wat betekende dat voor iemand die nog nooit zelfs maar van ziekte had gehoord? Hij had voedsel in overvloed, maar het betekende niets voor hem, die nog nooit honger had geleden. Zelfs vreugde sprak hem niet aan omdat hij nooit pijn had gekend.

Het rampzalige tekort te midden van al Edens perfectie was de volkomen afwezigheid van enig teken van lof of dankbaarheid. Geen goed kennend, en volkomen onbekend met barmhartigheid of genade, was Adams hart absoluut niet in staat tot liefde, aanbidding of verering. Gods goedheid ontving niet het minste antwoord, omdat ze onbekend was. Alles wat Hij Adam geschonken had wekte in hem niet de genegenheid waarnaar Hij verlangde, het doel van al Zijn gaven.

Hoe kon dit ernstige gebrek verholpen worden? Er was maar één manier, en daarin was in Gods wijsheid voorzien door de boom die Hij in het midden van de hof plaatste. Hadden Adam en Eva het goede gekend dan zouden ze Gods goedheid als een schat hebben gekoesterd en deze nooit hebben verspeeld door Zijn gebod ongehoorzaam te worden. Echter, toen ze wel van de boom aten, zetten ze juist die krachten in beweging die het gebrek zou verhelpen dat maakte dat ze het deden. Welk een goddelijke wijsheid zien we hier tentoongesteld! Gods zegeningen miskennend, krenken ze Hem door hun daad en tegelijkertijd plaveien ze daarmee de weg naar een waardering die beiden tevreden stelt. Liefde smeed wonderlijke plannen!

Zullen we hier even stil blijven staan bij het feit dat deze oorspronkelijke zonde het archetype is van alle er opvolgende daden van zonde? We kunnen het ons misschien nu niet voorstellen, maar er kan geen twijfel over bestaan bij degenen die een volwassen kennis van God hebben dat zonde nu, evenals toen, de vrucht is van onwetendheid over goed en kwaad en gebrek aan waardering voor Gods gaven. Bovendien zet nu, net als toen, in Gods wijsheid, zonde zelf juist die krachten in werking die tot kennis van goed en kwaad leiden en naar waardering van God en Zijn liefde.

Licht immers zegt niets, als er geen duisternis zou zijn. Liefde gaat verloren ware er geen haat. Kracht is onbekend waar geen zwakheid bestaat. Wijsheid is afhankelijk van dwaasheid om zich te tonen.

Waar is de luister van de sterren midden op de dag? Hun licht wordt niet gedimd, maar ze hebben geen duisternis om hun heerlijkheid te onthullen. En wij zouden zelfs de zon niet waarderen ware het niet vanwege de wolken en zijn dagelijkse verdwijning. Alle dingen worden gekend door contrast. De kennis van schepselen is niet absoluut, maar relatief.

God heeft niet twee bomen gepland, één voor de kennis van goed en een andere voor de kennis van kwaad. Naar hun aard zijn deze op elkaar aangewezen, en de ene kan niet zonder de andere gekend worden. Laten we voor de goddelijke wijsheid buigen die één boom gepland heeft, zodat het onmogelijk was om het goede te kennen zonder kennis van het kwade.

Wanneer we in gedachten houden dat het Gods grote opzet is om volledig de genegenheid van al zijn schepselen voor Zich te winnen, is het vanzelfsprekend dat het belangrijkste ingrediënt voor het beantwoorden van Zijn liefde .. een kennen van Hem is. Het proces van Gods Zelf-onthulling is het probleem van de aionen. Als God altijd zou proberen om Zichzelf te onthullen, zou Hij nooit slagen in Zijn opzet. Inderdaad, als oneindigheid nodig zou zijn om Hem bekend te maken, dan zouden Zijn schepselen altijd oneindig tekortschieten in zulk een kennis. God spreekt nooit tot ons in termen van oneindigheid, want we kunnen dat niet begrijpen. Hij heeft voorzien in een vastgestelde periode tot Zelfonthulling, welke de aionische tijden worden genoemd. Wanneer deze voorbij zijn, is het proces voltoerd, God is Alles in allen, en alle factoren (zoals zonde en kwaad) die niet langer nodig zijn, worden verworpen en afgedankt.

De grote opzet van God gedurende de aionen is om in een achtergrond te voorzien om Zijn liefde te laten uitkomen. Wat zou het eenvoudigste schema zijn om dit uit te werken? Als we de details weglaten, is alles wat nodig is dat elk van Zijn schepselen, in overeenstemming met z'n capaciteit, zo'n ervaring van kwaad en de vruchten ervan zou hebben dat het hem in staat zal stellen om het goede te waarderen dat God zal schenken nadat de aionen voorbij zijn.

Aldus hebben we de noodzaak en de nuttige functie van het kwaad vastgesteld in Gods universum voor de duur van de aionen. We zullen nu de details van het goddelijke handelen in verband met de zondaar beschouwen. De grondslag van het plan is erg eenvoudig. De zondaar ervaart kwaad opdat hij het goede mag kennen. Hij kent het goede opdat hij God zou mogen liefhebben, de Gever van het goede. Het resultaat wordt versterkt, door het kwaad, niet slechts rampen en ongelukken waarover de mens geen macht heeft, maar door het kwaad het resultaat te maken van de zonden van de zondaar, en door hem in te perken met de wet, leidend tot overtreding, en door zonde een eigenschap te geven die de gevoelens van God krenkt.

Niemand kan, of zal, tegenspreken dat God goed zal zijn voor Zijn schepselen na de voleinding - het werkelijke begin van het vervolmaakte universum. Maar die goedheid zou totaal verloren gaan aan schepselen die geen kwaad kennen. Vandaar

dat niemand de rechtvaardigheid in twijfel zal trekken van welk plan dan ook om die goedheid effectief en werkzaam te maken door hun harten met dankbaarheid voor God te vullen, en Zijn hart tevreden te stellen in hun beantwoording. Zodat God rechtvaardig is - veel meer dan rechtvaardig - als Hij elk schepsel in een wereld van zonde en verdriet, droefheid en pijn zendt, en als Hij welk middel dan ook gebruikt dat hen de les die onze eerste ouders in de hof leerden inprent. We moeten de kennis van het kwade verwerken voordat we de kennis van het goede kunnen genieten.

Het proces wat God de mensheid laat doormaken, in voorbereiding op hun plaats in de voleinding, is erg complex en ingewikkeld. We kunnen het het beste begrijpen door eerst de grote lijnen te vatten en de vagere details voor latere overdenking te bewaren.

We hebben gezegd dat alles wat absoluut *noodzakelijk* zou zijn voor de verwezenlijking van Gods opzet, de introductie van elk van Gods schepselen voor een beperkte tijd op een terrein van zuiver kwaad zou zijn, weg van God. Doch praktische ervaring leert ons dat zulk een methode een erg lange tijd nodig zou hebben, en naar verhouding magere resultaten zou opleveren. Het mist die grote kracht die de voornaamste factor is in het verkrijgen van alle kennis. Kwaad op zichzelf mist contrast. Het moet worden gezien in het licht van het goede. Onrecht moet worden bekeken in de aanwezigheid van recht. Vandaar dat het aionische bestaan van ieder mens wordt onderverdeeld in drie fasen, gekarakteriseerd door vernietiging, richten en redding. Hij heeft een vluchtige blik op het kwade in de wereld door de zwakke opflakking van geweten of menselijke rechtvaardigheid tot het hem in de dood insluit. In de opstanding ziet hij kwaad in het licht van Gods rechtvaardigheid. In de voleinding ziet hij het in contrast met Gods redding. Deze drie klassen rusten een ieder toe voor het genieten van Gods goedheid en liefde.

Het is noodzakelijk om op dit punt even stil te staan om Gods rechtvaardigheid op te helderen met betrekking tot Zijn handelen met degenen die niet gered zijn voor het moment van de voleinding. Als de gehele mensheid in zonde zou sterven en voor de grote witte troon zou staan om gericht te worden en als niemand zou gered worden voor tot de voleinding, kan de rechtvaardigheid van Gods weg met hen direct worden gerechtvaardigd, op grond van wat al uiteengezet is. De ware aard van eindeloos geluk is zo dat diegenen het meest van de heerlijkheid genieten, degenen zijn die ook het kwaad tot op de bodem hebben geproefd. Zonde is een noodzakelijke voorloper van en voorbereiding op eindeloos geluk.

Maar er is sterk bezwaar gemaakt tegen de lengte en intensiteit van het lijden als zijnde onnodig en zwaar. Hier kunnen we twee dingen tegen in brengen. De moeilijkheid steunt op de overdreven, onSchriftuurlijke indruk van de verschrikkingen en de lengte van het richten en een missen van het juiste zicht op de echte verhouding tot het geluk waartoe het leidt.

Het geluk waarin de aionen de mensheid binnenleiden zal eindeloos zijn. Hoewel absolute oneindigheid praktisch gesproken buiten het bereik van menselijk kennen valt, kan iedere wiskundige ons iets vertellen van de relatieve waarde ervan in een probleem zoals wat nu voor ons ligt. We zullen, om volledig elke mogelijke periode te bestrijken, veronderstellen dat de zondaar gedurende het hele verloop van de

aionen lijdt, hoewel zelfs Adam niet zolang kon lijden, want hij kwam pas op het toneel nadat de aionen begonnen waren. En we zullen, om wille van de duidelijkheid, de aionen een lengte van 24.000 jaar geven. Voor ons lijkt dit eindeloos, maar, in verhouding tot de periode na de aionen, is het, letterlijk, zo goed als niets. Voor God is, duizend jaar als een dag voor ons is, wanneer die voorbij is. Voor Hem is het gehele verloop der aionen slechts zoals een maand voor ons is wanneer die voorbij gegaan is.

In het licht van eeuwigheid kan geen enkele periode van lijden, wat de grenzen ervan ook zijn, buitensporig geacht worden. Maar geen zondaar lijdt 24000 jaar lang. Het is niet eens waarschijnlijk dat de gemiddelde zondaar vijftig jaar lang zal lijden, waarin zijn meegerekend zowel zijn leven op aarde als de periode van het richten. Zodat de periode die we tot nul hebben gereduceerd in verhouding met de oneindigheid, op zijn minst 5000 maal te lang is. Echter, omdat het geen zin heeft om nul door 5000 te delen, zullen we het hierbij laten.

We concluderen, daarom, dat de periode van het lijden van de zondaar, in plaats van buitensporig lang te zijn, ongelofelijk kort is in vergelijking met de onbegrensde van zaligheid en geluk. In deze ontaarde tijd verbinden we alles van waarde met geld. Als een investering van één dollar een miljoen dollar zou opleveren zou niemand zeggen dat de eerste som buitensporig was. Iedereen zou het graag betalen, zelfs als het resultaat niet geheel zeker zou zijn. Niemand zou de juistheid ervan in twijfel trekken zelfs als de dollar verloren zou gaan. De *juiste* hoeveelheid om voor een dollar te ontvangen is ongeveer 6 dollarcenten per jaar, volgens de menselijke maatstaven. Alles daarboven is meer dan rechtmatig.

We moeten vervolgens erkennen dat God de rechtvaardigheid overtreft in Zijn handelen met al Zijn schepselen, en dat Hij gemachtigd zou zijn om de duur van hun lijden veel langer te maken zonder Zijn rechtvaardigheid aan te tasten.

De ernst van het lijden is zo gevarieerd dat het niet verstandig is er op dit punt veel van te zeggen. Het behoort eerder tot het vraagstuk van de mate van richten, en de verschillende heerlijkheden van de uitverkorenen. Toch moeten we een genadige voorziening die de hevigheid van de zonde tempert niet over het hoofd zien. Kwaad maakt mensen ongevoelig en verhard. Als ze de uitermate gevoelige natuur tot het genieten van het goede zouden hebben die de hunne in de verlevendiging zal zijn, zou het geringste contact met kwaad hen doen huiveren. Hun afschuw van zonde zou ondraaglijk zijn. Nu genieten ze bijna, in zekere zin, van de bittere last die ze dragen.

Als God de mensheid in zonde zou laten leven totdat ze de les ervan leren, zou dat een lang en afmattend leven vragen, en mogelijk nooit het gewenste resultaat opleveren. Vandaar dat Hij eveneens de toestand van dood introduceerde, opdat Adam en zijn nakomelingen niet in de zich opstapelende gevolgen van zonde zouden doorleven. Ze zouden oud en vervallen, zwak en blind, kwijlend en idioot worden en doorleven, een levend lijk vol van bederf. Stel je eens voor wat een ziekmakende wereld dat zou zijn als al onze voorouders nog steeds zouden leven met al hun zich voortdurend opstapelende seniliteit en ziekte! Kunnen we niet de wonderbare wijsheid zien die erin voorzagt dat het kwaad de mensen sterfelijk zou maken? Kwaad dat uitmondt in de dood is voldoende om de les te leren. De dood is

niet slechts het resultaat van zonde. Het is de pauze tussen de ene les en de volgende. Het is de goddelijke methode om de zondaar de zondigheid van de zonde in te prenten, en is het noodzakelijke voorspel voor de opstanding, die de zondaar met een werkelijke ervaring van Gods vermogen, kracht en rechtvaardigheid bekend maakt.

Het richten van de zondaar bij de grote witte troon behandelt het kwaad waarmee hij vertrouwd is op tweeërlij manier. Door contrast met wat recht is wordt de ware natuur ervan duidelijk en door een passende bestraffing zal het kwaad zelf worden tegengegaan. Niemand zou richten (of oordelen) in zijn gewone betekenis met "straffen" moeten verwarren. Mensen "straffen" niet erg genuanceerd en zijn er alleen op uit een toekomstige herhaling van de daad te ontmoedigen. Een kind wordt op school als hij zijn werk niet goed doet "gestraft" door het tijdens de pauze binnen te houden, terwijl frisse lucht en beweging nu juist de noodzakelijke correctiemiddelen kunnen zijn. We moeten God niet zulke dwaasheden ten laste leggen.

Gods gerichten of oordelen leggen, zoals duidelijk is geworden vanuit die welke al hebben plaatsgevonden, straffen op die de oorzaak achter de overtredingen corrigeren. Zo was Adams overtreding het gevolg van zijn gebrek aan waardering van Gods gaven. Hij kreeg de beschikking over bloemen, vruchten en eten zonder moeite of inspanning. Vandaar dat hij gedoemd is tot zwoegen en ontmoediging bij het bewerken van de grond, opdat hij oprecht dankbaar zal worden voor Gods aanhoudende liefde. Dit principe is altijd aanwezig in goddelijk richten. Het is in feite, inherent aan de term, want richten (of oordelen) is dat wat het verkeerde recht zet.

Als dit niet zo was, zou het moeilijk zijn om Gods motief te verklaren voor zulk een reusachtige tentoonstelling van kracht welke de opstanding der doden met zich meebrengt, en de wonderbaarlijke vertoning van rechterlijke kracht, bij het wijzen van hun vonnis. Door contrast met het correctiemiddel zal de zondaar bij iedere beslissing zijn kennis van kwaad vermeerderen, als op geen enkele andere manier mogelijk zou zijn. Het richten van zijn eigen zonden en die van alle anderen zal de school zijn waarin zijn kennis van kwaad enorm zal toenemen.

De uiteindelijke voltooiing van de kennis van het kwaad wordt altijd gevonden door het in nauw contact te brengen met de hoogste vorm van goed. De redding van de mensheid bij de voleinding is de laatste les in goed en kwaad. De lessen van het kwaad die door ervaring zijn geleerd worden nu bekrachtigd door de verwerkelijking van een goed waarvoor hun lijden hen heeft voorbereid. De God Die hun Schepper en Richter was geweest wordt hun Redder. Zij zijn klaar om van Zijn liefde te genieten en Hem het antwoord te geven dat de basis is van eeuwig geluk. In dit licht kunnen we zien hoe God rechtvaardig is terwijl hij zo handelt met Zijn schepselen, en Zijn schepselen worden uiteindelijk betreffende hun zonde gerechtvaardigd.

Tot zover hebben we ons tot de meest elementaire principes in het schetsen van Gods behandelen van en handelen met de mensheid beperkt. Het onderwerp van redding is nauwelijks genoemd, in het bijzonder het onderwerp van aionische redding, want de ongelovige heeft geen redding gedurende de aionen. Hij wordt

pas gered aan hun einde ervan. Voordat we ons gaan bezighouden met aionische ("eeuwige" of "altijddurende") redding, is het noodzakelijk om een weinig op de aard van de redding van de ongelovige in te gaan.

In eerste instantie zijn we geneigd, wanneer we van Gods grote opzet om alle mensen te redden horen (1 Tim. 2:4), om hun lijden door dat van Christus te vervangen. Er is ons verteld dat Hij onze straf droeg, en we gaan ervan uit dat zij worden gericht voor hun eigen zonden, en daarom geen redder nodig hebben.

Maar dit is verre van de waarheid. Het richten kan de zondaar corrigeren maar het geeft hem niet de kracht om zijn zonden, tegen andere mensen of God begaan, ongedaan te maken. De moordenaar zou het buitengewoon afschuwelijke van zijn misdaad kunnen leren, maar hij kan het leven dat hij nam niet teruggeven. De Godslasteraar kan geleerd hebben zijn zonde te verafschuwen, toch zal zijn eigen lijden, hoe groot het ook moge zijn, zijn overtreding niet uitwissen. Als richten* het voor alle mensen mogelijk maakte hun fouten recht te zetten zou het niet worden gevolgd door, of beter eindigen in, de tweede dood. De mensheid leert volledig de les van het kwaad, doch tijdens het leren, ontdekt ze zichzelf als hulpeloos slachtoffer van de dood. Dit is inderdaad de climax van het kwaad. Dit toont de uitermate zondigheid van de zonde. De zondaar, hoewel uit de doden opgewekt, merkt dat hij rechtens ongeschikt is om te leven en gaat de tweede dood in. Juist hier komt de behoefte aan een Redder tevoorschijn. Hij moet iemand zijn die veel meer kan doen dan de straf van de zonde dragen. Als Hij eenvoudig een "plaatsvervanger" voor de mensen was geworden en hun zonden op Zich had genomen, dan moest Hij niet slechts sterven, maar, net als bij degenen die in de tweede dood zijn, zou er geen terugkeer tot leven mogelijk zijn behalve door een andere Redder. Christus is niet alleen maar "plaatsvervanger" om de "straf" in "plaats" van de zondaar te dragen. Hij stierf *voor*, of *ten behoeve van* de zondaar. Hij verandert zijn zonden in daden van gerechtigheid. Dit is rechtvaardiging. Hij roept het slachtoffer van de moordenaar terug tot leven, geeft terug wat de dief heeft gestolen, en oogst goed uit het kwaad wat hen veroordeelt.

* of "oordelen" en zo voor iedere maal dat dit woord wordt gebruikt

Tot zo ver hebben we onszelf beperkt tot het contrast tussen goed en kwaad en het basisprincipe dat beide noodzakelijk zijn voor de kennis van één van beide. Hetzelfde principe van contrast wordt telkens weer gebruikt in het complexe proces dat gedurende de aionen de overhand heeft. Zoals in de natuur activiteit en passiviteit de werkelijkheid bepalen ten einde de oneindige verscheidenheid die we in de wereld zien voort te brengen, zo worden goed en kwaad gebruikt in eindeloze combinaties en contrasten om de enorme verscheidenheid van Gods wijsheid en de onuitputtelijke bronnen van Zijn liefde naar voren te brengen.

Alle aionen worden gekenmerkt door de aanwezigheid van kwaad, dat er niet was voor ze begonnen en niet zal zijn wanneer ze (eenmaal) eindigen. Toch zijn de aionen zelf in twee klassen onderverdeeld, sommige ervan zijn kwaad, terwijl andere *verhoudingsgewijs* goed zijn. De volgende aion, waarin het millennium valt, houdt het kwaad in bedwang, en de daaropvolgende, de laatste aion, scheidt het af en drijft het uit. In tegenstelling met deze twee, zijn de huidige aion en die voor de zondvloed de kwade aionen. Het geheim van het verschil is niet ver te zoeken.

In de eersten is Christus afwezig, of, wanneer aanwezig, wordt Hij gekruisigd. In de laatste twee zit Hij op de troon en wordt het kwaad onderdrukt of tegengewerkt.

De vraag komt op hoe God volkomen onpartijdig in Zijn handelen met de mensheid kan zijn, wanneer de ene mens zichzelf in Sodom bevindt en een ander het voorrecht heeft om de Heer Zelf te horen? Het antwoord hierop ligt in de billijkheid die Gods richters-troon zal kenmerken. Het zal draaglijker zijn voor Sodom en Gomorrah dan voor de steden die de Heer gedurende Zijn aardse bediening bezocht. Het richten zal worden verzacht doordat kansen en omstandigheden in aanmerking worden genomen (Mat. 10:15).

Voor sommigen is het een groot probleem, dat God in Zijn genade, enigen voor aionische redding uitkiest, zodat ze het richten in het geheel niet binnenkomen. Is het rechtvaardig van Hem om hen te bevoordelen en anderen, evenzeer onverdiend, voorbij te gaan? Waarom zou een of andere trieste zuiplap redding verkrijgen en aionische heerlijkheid wanneer een zuivere en vrome mensenvriend (die Christus niet kent) in het gericht komt?

Zelfs van de menselijke kant bezien is de *rechtvaardigheid* ervan duidelijk. We zijn echter kortzichtig, we moeten dit contrast niet de conclusie die al is vastgesteld laten vernietigen, namelijk dat de mensenvriend niet zal worden blootgesteld aan enige onrechtvaardigheid. In het gericht zal hij ontvangen naar wat hij echt verdient, en wel op zo'n manier dat hij zelf de billijkheid ervan zal erkennen en ermee in zal stemmen. Meer dan dat, bij de voleinding zal hij uiterst dankbaar zijn, in zijn mate, voor het richten van zijn vrome zonden. *Hij* zal op die dag geen aanklacht tegen God indienen. Waarom zouden wij, met een balk in beide ogen, proberen een schijnbare vlek in die van God te verwijderen?

God is niet tevredengesteld, noch is het voldoende voor Zijn doel om de buitensporige diepten van Zijn liefde te onthullen, om alle mensen te redden bij de voleinding. Het contrast is niet groot genoeg. De onderscheiding niet scherp genoeg. Zo'n weg zou diepten onontdekt laten, schuilhoeken ononthuld. Dus stelt Hij voor om het goede met het beste te vergelijken. De rechtvaardigheid van zo'n weg wordt duidelijk gemaakt door onze Heer in Zijn gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard. Recht eist het betalen van een juist equivalent. Doch dit belet God niet om vrij te *geven* wanneer Hij dat verkiest (Mat. 20:1-16).

God zal meer dan rechtvaardig zijn voor *allen*. Het is slechts de latente indruk dat Hij niet rechtvaardig is voor ongelovigen, de niet-uitverkorenen, wat de suggestie wekt dat er een element van partijdigheid zit in Zijn genade voor de weinigen. Na te hebben voorzien in een volledige verantwoording met al Zijn schepselen, wat goed is, stelt God voor om de rijkdom van Zijn liefde, wat beter is, en de allesovertreffende rijkdom van Zijn genegenheid, wat het beste is, te tonen. In feite, is het dit laatste wat Zijn doel is geweest in al het andere, alleen is er een piramide van liefde nodig om de top op te richten.

Om te beginnen, door welk proces redt God nu mensen? Is het niet in essentie, precies hetzelfde proces als dat wat de ongelovige zal redden in de toekomst? Zij worden in de aanwezigheid van de grote witte troon gebracht en leren Gods gerichten over hun zonden. Wij worden in Zijn aanwezigheid gebracht op Golgotha

en leren dezelfde les door Hem Die daar leed. Geen enkel toneel in het gehele universum van tijd of ruimte zal ooit de afschuwelijkheid van zonde tentoonstellen als het kruis van Christus dat doet. Zelfs de grote witte troon met zijn tentoonstelling van de zonden van myriaden van de mensheid, zal het niet evenaren. We weten wat zonde is, niet slechts door onze eigen trieste ervaring, maar door de plaats die het Hem gaf. Hij was de Hoogste van de hemel. Het maakte Hem de laagste van de aarde. Hij was het leven en het licht van allen. Het plaatste Hem in de duisternis van de dood. De paal waarop Hij werd genageld is de ware boom waar we de kennis van goed en kwaad kunnen verwerven. Als we dit kennen, welke noodzaak is er voor ons om het gericht binnen te gaan?

Maar het kruis onthult veel meer dan het richten. Het kwaad wordt overschaduwd door het goede. De levende en de verbijsterende contrasten tussen de grenzeloze liefde van God en de miserabele slechtheid van de mens maken het zowel het richten als de voltooiing voor allen die hun blik erop laten rusten. Hij is onze Richter en onze Redder tegelijkertijd, en we treden in een voorsmaak van de zaligheid die uiteindelijk al Gods schepselen zal omarmen.

In Gods handelen in de verschillende bedelingen zien we de enorme waarde van contrast, met als doel een piramide op te bouwen om uitdrukking te geven aan Zijn genade. God riep niet alle naties, maar koos er één als het onderwerp van Zijn gunst. Met dit als een achtergrond, keert Hij Zich tot de verachte vreemdelingen wanneer Zijn gekozenen afvallen. Door de hoogste eer te bewijzen aan diegenen die het het minste verdienen, is Hij er ten slotte in geslaagd voor het aanschouwelijk onderwijs te zorgen waardoor niet alleen de mensheid, maar ook de hemelse sferen, de gulheid van Zijn liefde kunnen leren kennen en zich daarin vermeien.

God Zelf plantte de boom van kennis van goed en kwaad in het midden van de hof van Eden. Daar beide waren samengevoegd in één enkele boom, was het onmogelijk voor Adam om goed zonder kwaad te kennen. Het contrast tussen die twee is het enige middel dat het schepsel heeft om te komen tot de realisatie van Gods goedheid en de waardering van Zijn liefde. Hierom zijn zonde en kwaad het universum tijdelijk binnengedrongen. Hun aanwezigheid is verbijsterend, maar hun verblijf is kort, en hun uiteindelijk effect: niet alleen de kennis van goed, maar ook het vreugdevolle contact met en de aanbidding van de God van alle goed.

Deel 8 - De grootste fouten van de mens

Twee grote fouten ontsieren de weg van de mensheid gedurende de eonen: Adams overtreding in Eden en Israëls moord op de Messias op Golgotha. Het is niet onze bedoeling om hier iets van af te doen, maar om een frisse kijk te krijgen vanuit het standpunt van Gods opzet. We hebben te lang gekeken naar de menselijke kant van zonde. Het heeft onze ogen verblind en onze harten verhard. We moeten Gods gedachten erover leren kennen. We behoeven er niet voor terug te deinzen om

Hem met zonde te associëren. Zijn Zoon wandelde onbevlekt te midden van haar meest gemene vormen, toch herautte het slechts Zijn heiligheid.

De vaak-herhaalde vraag, "Zou God Adams zonde kunnen hebben voorkomen?" kan worden beantwoord met een nadrukkelijk "Ja!" Meer dan dat, God kon hem als niet in staat zijnde te zondigen hebben geschapen, maar Hij maakte het niet alleen mogelijk voor hem om te overtreden, maar onmogelijk voor hem om anders te doen. Adam overtrad bij de eerste test. We aarzelen niet te geloven dat Adam, evenals geheel zijn nageslacht, besloten werd onder hardnekkigheid, zodat hij binnen het bereik van Gods ontferming zou mogen komen. (Rom. 11:32).

Met alle respect moeten we volhouden dat als het Gods opzet en bedoeling was om Adam zonde-bestendig te maken, dat dan niet alleen Adam, maar God Zelf, gefaald heeft. Als een uitvinder een machine bouwt die bij de eerste test kapot gaat, aarzelen we niet hem een mislukking te noemen. Bovendien, als de eerste poging zo ongelukkig was, welke grond hebben we dan om te vertrouwen op Zijn toekomstige prestaties? Dit is een ernstige zaak en die erop neer komt dat Adam de onderliggende opzet van zijn Schepper vervulde, of we hebben een God die deze naam niet waardig is.

Dat het binnen Gods vermogen lag om voor een mens te zorgen die, niet alleen de milde verleiding van de hof, maar zelfs de zwaarste druk van de zonde kon weerstaan, wordt overtuigend getoond in het geval van Christus. Ja zelfs, hier zorgde Hij voor een Man die niet alleen in staat was onbevlekt te leven op een toneel van gemene zonde, en de aanwezigheid ervan in anderen te verdragen, maar in staat was te buigen voor de wil van God en de vernedering en morele schande voortvloeiend uit het feit dat Hij de plaats van de zonde zelf in nam, kon verdragen, en er onbezoedeld en onbevlekt door komen in Gods ogen.

Als Adam nooit gezondigd had zou hij een neutrale, een met waarneming uitgeruste kluit aarde zijn geweest, ongeschikt voor de kameraadschap van zijn Schepper. Van één ding kunnen we zeker zijn. Hij zou nooit kwaad hebben gekend. En we kunnen er even zeker van zijn dat hij nooit goed zou hebben gekend. Hij zou God niet hebben vervloekt vanwege de zonde, noch zou hij Hem hebben gedankt voor Zijn weldaden, noch Hem hebben aanbeden vanwege Zijn genade. Hij zou volkomen hebben gefaald om het doel van zijn schepping te vervullen. We moeten ons altijd in acht nemen dat de boom van de kennis van goed en kwaad een dubbele functie had. Niemand vergeet dat hij de kennis van kwaad bracht. Maar hij was in de eerste plaats de boom van de kennis van goed. Adam had geen waardering voor het goede waarmee hij werd omringd. Omdat hij niets anders kende, was het geen goed voor hem. Hij ontving het als een vanzelfsprekende zaak, zonder een gedachte van dankbaarheid.

Adam kon onbepert hebben doorgeleefd in zo'n ongewaardeerd paradijs, maar dat zou een onnoemelijk verlies voor zichzelf en Zijn Schepper zijn geweest. Hij zag alleen Gods hand, Zijn hart bleef verborgen. Er moet een of ander middel worden gevonden om een antwoord van Adams hart op de Goddelijke verlangens op te wekken. Hij moet leren om het goede te waarderen. Hoe kan dit worden bereikt?

Het is opvallend en vol van betekenis, dat de boom waarvan Adam at geen latere overweging van God was. Adams negeren van het goede leidde niet tot het planten ervan. Hij was al volgroeid en vruchtdragend. Bovendien was hij niet verborgen in een uithoek, in ondoordringbaar struikgewas, onbenaderbaar en onaantrekkelijk. Hij stond juist in het midden van de hof, toegankelijk en in elk opzicht begeerlijk. Als het er alleen om ging Adam te weerhouden de vrucht ervan te eten, had hij eenvoudig verwijderd kunnen worden. Of nog eenvoudiger, hij had nooit geplant hoeven worden. God alleen was verantwoordelijk voor alle omstandigheden van Adams overtreding.

Maar het is van nog grotere betekenis dat hij twee onscheidbare functies in zich verenigde. Misschien zouden wij liever één boom hebben gehad om de kennis van het goede te leren en een andere om ons in de kennis van het kwade in te wijden. Doch dit is vanuit de aard der dingen onmogelijk. Wij kunnen proberen ons een idee van licht te vormen zonder duisternis erbij te betrekken, maar dat blijkt onmogelijk te zijn. Licht kan alle duisternis verdrijven, doch *het kennen ervan* steunt op z'n tegenpool. Evenzo kan door menselijke wezens het goede niet worden gekend los van het kwade.

De functie van het kwaad in de wereld is om waardering voor het goede bij te brengen. Het is Gods achtergrond waartegen Hij Zijn genade des te beter zal doen uitkomen. We zeggen niet dat kwaad noodzakelijk is voor het *bestaan* van het goede, want dan zou het altijd hebben bestaan en altijd aanwezig blijven. Kwaad is een les die, eenmaal geleerd, geen herhaling behoeft. Door de zwartheid ervan zal het de stralen van altijdddurend geluk verhelderen lang nadat het verdwenen is.

Bovendien beging Adam geen misstap zo lang hij alleen was, voordat Eva hem als hulp werd gegeven. Wat hij miste was geestelijk onderscheidingsvermogen. Hij was onbekend met Satans woorden en wegen, anders zou hij niet hebben toegegeven aan het verlangen het lot van zijn vrouw te delen. Adam werd niet verleid door zonde. Hij werd niet misleid door de verleider (1 Tim. 2:13,14). Het was niet zo maar een excuus toen Adam zei, "De vrouw die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van de boom gegeven en ik heb gegeten."sv Hij had bewust deel aan haar zonde en overtreding en krenking. Hierin was hij een type van de Tweede Mens, Die geen zonde kende, doch zonde werd vanuit liefde voor de Zijnen. Het was fout dat hij naar zijn vrouw luisterde, maar het was een diepgaand bewijs van zijn genegenheid, want hij was liever bij haar in zonde met alle gevolgen daarvan, dan alleen in onberispelijke eenzaamheid (Gen 3:12,17).

Evenmin was de verdediging van de vrouw alleen maar een excuus. Door schepping was zij niet de gelijke van de beproever. Volkomen aan zichzelf overgelaten zou ze nooit hebben gedacht aan ongehoorzaamheid. Heel belangrijk in de eerste misstap van de mens en dat moeten we niet vergeten is, dat het vlees van zowel Adam als Eva slapend was. Afgezien van invloeden van buiten, zouden ze nooit een fout hebben gemaakt. Maar daarover hadden ze geen macht. We beseffen diep van binnen dat Adam's zonde de mensheid in een positie heeft geplaatst waar zondigheid aan hen wordt opgedrongen zelfs nog voordat ze een wil hebben. Zo was ook Adam omringd door krachten die hem overweldigden.

De stelling dat Adams zonde Gods onderliggende opzet vervulde in de schepping lijkt in conflict te zijn met de instructie dat hij niet van de boom van kennis van goed en kwaad mocht eten. Dezelfde schijnbare tegenspraak loopt door de gehele Schrift, maar wordt het duidelijkst zichtbaar in het kruis van Christus. Niemand zou eraan denken om zijn moordenaars vrij te spreken op grond van het feit dat het Gods wil was dat Hij moest lijden. Er kan geen twijfel over bestaan dat alles wat zij deden in overeenstemming was met het vaste raadsbesluit en de voorkennis van God, gevormd lang voordat zij ook maar bestonden. Maar zij begrepen Zijn opzet niet en handelden er volkomen onafhankelijk van. De grote heerlijkheid van Gods wijsheid wordt getoond in de manier waarop Hij Zijn wil uitwerkt door middel van de onwetendheid en tegenstand van Zijn vijanden. Christus gekruisigd laat de volkomen nutteloosheid zien van het tegenwerken van God, want Hij heeft onze maat en weet wat wij zullen doen, en heeft overeenkomstig Zijn plan getrokken. Laten we toch altijd Gods opzet gescheiden houden van het proces dat wordt gebruikt in de verwezenlijking ervan.

Sommigen zullen dan zeggen dat God Adam een verbod oplegde opdat hij het zou overtreden. Precies. Later gaf Hij Israël een wet, door Mozes. Ook zij dachten dat Hij bedoelde dat ze haar zouden houden, en in een fataal moment van zelfverzekerdheid, beloofden ze dat te doen. Maar ons wordt duidelijk verteld dat de wet werd gegeven tot een volkomen ander doel -- dat de zonde een onmatige of buitensporige zondaar kon worden. Als de wet gehouden was, zou het doel waarvoor ze ontworpen was niet bereikt zijn. Evenals de wet die op Adam werd gelegd, ging ze vergezeld van een vloek. Zegen komt door de vloek, en niet door het houden van de wet (Rom. 7:13).

Het zal daarom duidelijk worden, dat de aanwezigheid van zonde in het universum geen fout van Gods kant is, maar een deel van Zijn plan om de harten van Zijn schepselen te bereiken. Zodra we proberen om de verantwoordelijkheid voor de zonde van Zijn schouders op die van welk van Zijn schepselen ook te schuiven, of het nu Satan of Adam is, dan betrekken we Hem inderdaad in de zonde, wat het fundament van alle toekomstige heerlijkheid aantast. Als ook maar één enkele van Zijn schepselen niet aan de opzet van zijn bestaan voldeed en aan Zijn bestuur zou ontsnappen, wat zal dan een nog grotere opstand tegenhouden? Dan zal God worden onttroond, en zal chaos en verwoesting heersen.

Maar wij moeten niet tevreden zijn met het herleiden van zonde tot de opzet van God zonder iets te ontdekken van de plaats ervan in die opzet, want juist dit geeft Hem eer en brengt zegen aan ons hart. Als God slechts kwaad en zonde *toestond*, zouden we uiteraard kunnen afleiden dat het eerder een belemmering dan een hulp voor Zijn bestuur is. Bovendien zou dat inhouden dat Hij er niet de hand in zou hebben en dat Zijn hart er niets van verwachtte.

Evenals de aard van zonde ons verstand rust geeft met betrekking tot de oorsprong ervan, zo heelt de aard van God onze harten met betrekking tot het doel ervan. Nu we weten *hoe* zonde binnentrad, is het niet moeilijk te ontdekken *waartoe* zij kwam. Zonde werd opzettelijk door God geïntroduceerd om als achtergrond te dienen voor het tonen van Zijn karakter en eigenschappen. Hij plantte de boom, Hij gaf de vrouw, Hij introduceerde de slang. Alle factoren die Adam er toe brachten te zondigen, direct of indirect, kwamen van Zijn hand.

Maar Zijn wijsheid en Zijn opzet worden het duidelijkst zichtbaar in de eigenschappen waarmee Hij de zonde bekleedt zelfs nog voor deze is begaan. Is ze bedoeld om Zijn rechtvaardigheid te openbaren? Dan moet Hij haar het breken van een belemmerende wet maken. Is ze bedoeld om Zijn genegenheid te tonen? Dan moet Hij haar het verbreken van vriendschap maken. Het is omdat Adams zonde, of fout, tegelijkertijd zowel een overtreding als een krenking was dat ze het middel tot openbaring wordt, niet alleen van Zijn hand, maar ook van Zijn hoofd en Zijn hart.

Houden we onze nauwkeurige definitie van zonde voor ogen, dan zouden we feitelijk God aanklagen, dat wil zeggen, Hem beschuldigen van (doel)missen, indien we zouden willen volhouden dat Adams zonde los van Zijn opzet stond. Als het Gods bedoeling was dat Adam zondeloos zou blijven, als God hem schiep in de veronderstelling dat hij heilig zou blijven, dan maakte Hij een ernstige fout, Hij zondigde. Maar als Adam, in zijn zonde, Gods opzet vervulde, dan bewijst juist de zonde van Adam de zondeloosheid van God.

Wij dan zijn er zeker van, dat zonde, falen of doelmissen, nooit enige ruimte in God Zelf had. Maar we kunnen dit standpunt alleen volhouden als we erkennen dat zonde een plaats in Zijn opzet heeft. Als zonde een indringer is, ongewenst, in de war sturend, en eeuwig, dan was het "toelaten" ervan in het universum de allergrootste fout.

Zonde, herhalen we, is falen, het doel missen. Als God de redding van allen wil, en, vanwege krachten buiten Hem, niet in staat is het verlangen van Zijn hart te verwerkelijken, maar de overgrote meerderheid, of zelfs maar een overblijfsel, in eindeloze kwelling stort, dan zou dat niet alleen de zondigheid van Zijn schepselen bewijzen, maar het zou aan het hele universum tonen dat Hij het doel dat Hij Zichzelf had gesteld niet had bereikt, en daarmee zou Hij de grootste van alle zondaars zijn.

Volgens de ijdele filosofie van mensen wordt het verkeerde gerechtvaardigd door het goede. Maar goeddoen is neutraal. De man die al zijn rekeningen stipt betaalt, verwacht niet dat dat een oude schuld vereffent. De boekhouder die een fout maakt wordt niet gedekt door de correctheid van al het andere. Als een fout onherroepelijk is geworden, kan hij misschien de zaak nog recht zetten door een andere fout te maken om de eerste op te heffen. In Gods grote boekhouding wegen de zonden van Zijn schepselen bij lange na niet op tegen het werk van Degene die voor ons tot *zonde* werd gemaakt, hoewel Hij geen zonde kende.

We kunnen voor onze verkeerde daden uit het verleden geen "goedmaken*" door een oprecht leven te leiden. Aan de Israëliet werd geen werk gegeven om zijn zonden te bedekken. Een rechtvaardige wet vroeg al alles wat hij kon doen. Zijn zonden moeten op geheel andere gronden worden tegemoetgetreden. Vandaar dat ze van hem werden overgebracht op een dier dat niets tegen zich had. De uitstorting van de ziel ervan op de aangewezen manier op Gods altaar, maakte een beschutting voor de ziel van degene die offerde, en bracht de weegschaal van recht weer in evenwicht. Niet dat het dit werkelijk tot stand bracht. Geen dier kan voor een mens in de plaats treden.

* Atone = verzoening doen of bewerken in de 'Oud Testamentische' zin

De grootste overtreding van de mens corrigeert zijn kleine fout in Eden bovenmate. Realiseren we ons wel ten volle dat, voor zover het de mens betreft, we alles wat we in Christus hebben, te danken hebben aan een zonde die onuitsprekelijk veel erger is dan de overtreding in Eden? Waarderen we het feit wel dat geen enkele grote of goede daad ons ooit die zegen bracht die vergeleken kan worden met 's mensen meest boosaardige zonde? Alleen van de mens uit bezien moet de kruisiging van Christus een misdaad zonder weerga zijn in de geschiedenis der zonde. Toch is het deze zonde die de rekening van Adam en zijn afstammelingen vereffent en dit zal ongehoorde zegeningen met zich meebrengen.

We trachten Pilatus niet te ontlasten, noch de priesters, Farizeeën, of Judas. We proberen niet het volk te verontschuldigen. Onze woordenschat is niet in staat om onze absolute minachting voor hun lafhartigheid, onze afschuw van hypocrisie, onze walging voor hun trouweloosheid, onze huivering voor hun schandelijke zonde uit te drukken.

Maar dit accentueert slechts onze bewondering voor de onnavolgbare wijsheid van God, die zulke mensen en zulk materiaal gebruikt voor de verwijdering van alle zonde. Van de menselijke kant bezien zijn het vleesgeworden "duivels", van God uit gezien zijn het Gods aangestelde priesters, het Offer slachtend op het koperen altaar.

Zoals we al hebben aangetoond, was Satan de voornaamste aanstichter tot deze moord. Evenals in het geval van Adam, is het onmogelijk te bewijzen dat één enkele menselijke speler op dit toneel zijn aandeel zou hebben uitgevoerd zonder dat hij van *buitenaf* daartoe aangezet was. Niemand kan Pilatus' woorden lezen zonder te erkennen dat hij er niet naar verlangde iets met deze onrechtvaardige daad te maken te hebben. Hij werd gedwongen door de priesters, de Farizeeën, en het gewone volk. Dezen, op hun beurt, voerden de bevelen van de Tegenstander uit, wiens kinderen zij waren. De Satan voer feitelijk in Judas voor hij zijn lage overtreding durfde te plegen.

Als het persé noodzakelijk was dat er overtredingen kwamen, dan was het ook werkelijk nodig dat deze overtreding van het kruis er zou komen. Waarlijk, als we nergens anders zonde in Gods licht kunnen zien, kunnen we het hier zien in haar ware eeuwige bedoeling, het middel tot onbegrensde zegen aan de ontelbare miljoenen van Gods schepselen voor altijd. En er zou geen kruis hebben kunnen zijn zonder 's mensen grootste zonde.

Zij wisten niet wat ze deden. Als ze geweten hadden welke monsterachtige misstap ze begingen, dan zouden ze nooit de hand hebben gehad in Zijn moord. Het was noodzakelijk dat ze onwetend waren. En als het essentieel was dat onwetende goddeloze mensen de zonde der zonden bedreven zodat het fundament van toekomstig geluk vast en zeker gelegd werd, kunnen we hierin dan niet een groot voorbeeld zien van de methode waardoor God alle zonde in uiteindelijk goed zal veranderen?

Deel 9 - Zonde als daad en als feit

Theologie en wetenschap hebben veel gemeen. Maar het is in de theologie veel moeilijker om theorie en feiten te scheiden dan in de wetenschap. Menige "wetenschapper" die innig de evolutie-theorie aanhing heeft ondervonden dat de grondstellingen van die theorie onjuist zijn. Eén ervan die eens erg in de mode was, staat bekend als "de overerving van verworven eigenschappen". Wat wil zeggen, dat de ervaringen van het ras worden belichaamd in ons fysisch gestel en worden doorgegeven aan volgende generaties. Maar het is nu bekend dat die gedachte volkomen zonder grond is.

De theologie heeft dezelfde theorie met betrekking tot de intrede van de zonde. Die als volgt gesteld kan worden: Adam zondigde en verkreeg een zondige natuur, die werd doorgegeven aan zijn gehele nageslacht. In de theologie is zonde een "verworven eigenschap" die door voortplanting kan worden overgebracht. Het is in strijd met alle ware wetenschap. In de natuur is het volkomen onbekend. De vraag is dan: "Wordt het werkelijk zo door God onthuld? Of is het slechts een theorie die op gezag en traditie steunt?" Als het waar is, kom dan met de feiten!

Om de theorie van verworven eigenschappen te testen hebben wetenschappers duizenden experimenten gedaan. Men nam planten en kweekte deze tot verandering, door middel van aanpassingen in voedingsbodem, verzorging, warmte en vochtigheid. Maar alle duidelijke afwijkingen bleken van korte duur en werden vergankelijk bevonden, want wanneer de plant wordt teruggezet in zijn oorspronkelijke leefruimte keert deze naar de oude situatie terug. Geen enkele van zijn nageslacht heeft voordeel van deze ervaringen. Alle ware wetenschappers hebben deze theorie verlaten als zijnde onhoudbaar en in strijd met elk bekend feit in de natuur.

Slechts in de theologie heeft deze theorie talrijke volgelingen gehouden, want er wordt vanuit gegaan dat de Schriften deze evolutionaire doctrine onderwijzen. Er wordt van ons gevraagd te geloven dat één enkele ervaring, één enkele daad van Adam, zo volkomen radicaal zijn "natuur" veranderde dat hij deze verandering op geheel zijn nageslacht overbracht. Natuurlijk is dit niet noodzakelijkerwijs verkeerd omdat het in strijd is met de natuur zoals wij die kennen. Wetenschap houdt geen rekening met schepping. En zo'n verandering in Adam kan slechts worden verklaard als een speciale schepping of wonder van Gods kant. Doch theologen zullen niet zo gauw deze noodzakelijke basis van hun theorie accepteren, want ze schuwen de gedachte dat de zonde door goddelijke tussenkomst binnentrad.

Wordt het geen tijd dat we het voorbeeld van de wetenschap volgen en onze theorieën aan een test onderwerpen? Wat is de Schriftuurlijke basis voor enige verandering in de menselijke "natuur" als gevolg van de "val"? Sommigen zullen zelfs huiveren bij de gedachte van twijfel aan zo'n heilige en orthodoxe leer. Ze kunnen

beter hun eerbied overbrengen, van lege menselijke veronderstellingen naar het levende, onvergankelijke Woord van God en dan zullen ze met afschuw vervuld worden voor datgene waar ze nu met eerbied tegen op zien. We hebben lang genoeg de waarheid toegedekt met vrome uitdrukkingen. Laten we ze opzij schuiven zodat we Gods heilig Woord voor ogen kunnen krijgen.

Als theologen maar net zo nauwkeurig in de keuze en het gebruik van hun termen zouden zijn als wetenschappers, zouden ze meer solide voortgang boeken. Het gebruik van ongezonde, onSchriftuurlijke woorden vormt een onoverkomelijke barrière voor de waarheid. Ook al kunnen we ons misschien niet tot in de kleinste details aan de Heilige Schrift houden, niettemin zullen al onze sleutelwoorden Schriftuurlijk moeten zijn. Het is nutteloos om dit onderwerp zelfs maar verder te overwegen zonder dat we ons van een aantal van de uitdrukkingen hebben ontdaan die de feiten verdraaien.

Ons wordt verteld dat de mensheid een "zondige natuur" heeft. Waar is dat het woord "zondig" vijf maal voorkomt in de gangbare Engelse vertaling van het "Nieuwe Testament", maar in de grondtekst komt het zo niet voor. Vier maal wordt het gebruikt voor "zondaar" (Markus 8:38; Lukas 5:8; Rom 7:13). Eenmaal staat het voor "zonde" (Rom 8:3). De American Revisers hebben deze foutieve vertaling in hun kanttekening gecorrigeerd. Het zou "het vlees van (de) zonde" of "zondes vlees" moeten zijn, en niet "zondig vlees". We lezen dus nooit over een "zondige natuur". Waarom niet? Is het in Gods Woord over het hoofd gezien of is het in de vertaling aan Gods Woord opgedrongen? Weg met de onSchriftuurlijke woorden!

Er wordt *wel* over de "natuur" van de mens gesproken in de Schrift. Maar het is niet die ongeneeslijk ontaarde en volkomen verdorven zaak die ons onderwezen is. De ontaarding en verdorvenheid van de mens wordt niet verbonden met zijn *natuur*, maar met zijn toestand. In die meest verschrikkelijke aanklacht tegen het menselijk ras, die we vinden in de eerste paar hoofdstukken van de brief aan de Romeinen, spreekt de apostel nooit kleinerend over de menselijke *natuur*. Integendeel, hij vertelt ons dat de naties door hun instinct (of natuur - hetzelfde woord) doen wat de wet gebiedt (Rom 2:14). Hoe kan een "gevallen natuur" ook maar iets in overeenstemming met de wet van God doen?

De zonde van de mens is niet eigen aan zijn natuur of zijn vlees. Tenzij we ons ontdoen van zulke vrome maar ongezonde, cliché uitdrukkingen zoals "gevallen natuur", en "zondig vlees", zal er, vanwege de sluier van menselijke traditie, weinig kans op zijn dat onze ogen worden geopend om te verstaan wat God zo duidelijk onthuld heeft.

De meeste van de moeilijkheden die met dit onderwerp verbonden zijn ontstaan door het gebruik, of beter misbruik, van het woord *natuur*. Dit woord heeft zo'n weidse strekking en is zo onbepaald dat het slechts een vage suggestie overbrengt. Ons voorstel is om het te beperken tot het Griekse woord *phusis*, dat het gewoonlijk weergeeft in de meeste vertalingen. We moeten protesteren tegen het gebruik ervan voor *genesis* (Jac 3:6) en het gebruik van *natuurlijk* voor het zelfde woord (Jac 1:23), evenals voor *psuchikos*, ziels (1 Cor 2:14; 15:44,44,46). Als inderdaad "de *natuurlijke* mens niet de dingen van de geest van God ontvangt", en (als) deze *natuurlijke* mens het tegengestelde van de geestelijke is, zoals de

gangbare (engelse) uitgave beweert, dan is onze enige hoop een onnatuurlijke, kunstmatige mens. Maar het is de *zielse* mens die hier in het geding is. Het is niet een kwestie van natuur.

Wanneer we beweren dat de Schrift uitdrukkingen als "zondige *natuur*" niet gebruikt of suggereert, zullen velen veronderstellen dat we niet geloven dat mensen zondigen of zondaars zijn. Laten we hen verzekeren dat we dit met alle kracht die in ons is wL doen. We stellen deze feiten helemaal niet ter discussie. We onderzoeken het Woord van God om er achter te komen wat "zonde" en "zondaar" betekenen. We hebben gevonden dat "zonde" in essentie een *doel-missen* is, en nu ontdekken we in Gods Woord dat een zondaar iemand is die de heerlijkheid van God *derft* (of *mist*) (Rom 3:23).

Het openingsbetooq van de brief aan de Romeinen geeft ons de meest gedetailleerde aanklacht tegen het menselijk ras dat we in de Schriften aantreffen. Het brengt de hele wereld, Joden en heidenen, voor Gods rechtbank. Over de menselijke *natuur* wordt in dit gedeelte van de brief driemaal gesproken. te midden van zulke huiveringwekkende aanklachten tegen het menselijk gedrag, is het zeer leerzaam te onderzoeken welke houding de geest van God aanneemt tegen de menselijke *natuur*. Is deze "zondig", "verdorven", "gevallen"? Of heeft zij haar integriteit behouden te midden van zonde en verdorvenheid?

Wanneer de mensheid God niet dankte of verheerlijkte gaf hij hen over aan onterende passies om dat te doen wat *buiten de natuur* staat (Rom. 1:26). Het is vanzelfsprekend dat zulke daden *niet* buiten "*de zondige natuur*" vallen. De natuur waarvan hier gesproken wordt protesteert tegen de ongeoorloofde daden. Dat bleef zelfs waar nadat mensen zich hadden gecorrumpeerd. Hier, te midden van de meest vernederende verdorvenheden, vinden we de menselijke natuur onbezoedeld. Als zulke zondaars nog steeds een natuur bezitten die niet overeenstemt met hun daden, dan hebben ze zeker geen "zondige natuur". Dit is de negatieve of ontkennende kant van de zaak. Aan de positieve, bevestigende kant is er een nog sterkere getuige.

We vinden een zeer opmerkelijk getuigenis van de integriteit van de menselijke natuur wanneer de apostel de relatie van de naties tot de wet bespreekt. "Want als zij van de de naties^{*}, die geen wet hebben, door de natuur zouden doen wat de wet voorschrijft, dan zijn deze, geen wet hebbende, zichzelf tot wet, tonende de werking van de wet die in hun harten is geschreven, hun geweten getuigt tezamen, en hun onderlinge overleggingen beschuldigen of verdedigen hen, in de dag dat God de verborgen dingen van de mensheid zal richten, volgens mijn evangelie, door Jezus Christus" (Rom. 2:14).

^{*} of heidenvolken.

Er wordt algemeen verondersteld dat onze "gevallen natuur" maakt dat we zonde doen en ons aanzet om tegen ons geweten en de voorschriften van Gods wet in te gaan. Hier wordt ons verzekerd dat het tegendeel waar is. De naties hebben geen wet om hen te vertellen wat recht is, maar ze hebben een natuur die, in zekere mate, de plaats van die heilige en rechtvaardige wet, die God aan Israël gaf, inneemt. Ze doen wat Zijn wet voorschrijft *door hun natuur*. Het is geschreven, niet op stenen tafelen, maar op hun harten. De voorschriften van de natuur worden

bevestigd door het geweten. In het gericht zullen mensen niet worden ontzien omdat ze een "zondige natuur" bezitten, maar ze zullen worden veroordeeld omdat ze de leiding van hun natuur verontachtzaamd hebben en hun geweten geweld hebben aangedaan.

Joden zullen worden veroordeeld op basis van de geopenbaarde wet, welke niemand van hen in staat was te houden. Heidenen zullen worden geoordeeld door de wet van hun natuur, die niemand volledig in acht heeft genomen. Misschien zou het *instinct* genoemd moeten worden, maar één enkele term is beter. We hebben één specifiek voorbeeld in de eerste brief aan de Corinthiërs (11:13-16). Instinct (of natuur) zou ons moeten leren dat, als een man lang haar heeft, dit hem tot oneer is, maar als een vrouw lang haar heeft, dit tot haar luister is. De menselijke natuur zet ons niet aan om verkeerd te doen, maar om goed te doen. Er is een van buiten komende invloed die de vermaningen van de natuur en het geweten overstemt.

Alleen al het feit dat de natuur wordt verbonden met Gods wet en met het geweten zou voldoende moeten zijn om ons te doen inzien dat het niet de versturende, kwalijke factor in het menselijk gedrag is. Zij staat aan de kant van het rechtvaardige. Ze is niet zondig in haar aanleg en neigingen. Als ze voldoende wordt nagevolgd kan het leiden tot een hoge zedelijke standaard.

Het volgende schriftgedeelte waar het woord "natuur", of "instinct" voorkomt, bevestigt volledig onze reeds genoemde ontdekkingen. De apostel spreekt nu tot de Jood, die vertrouwt op de rite van de besnijdenis. Hij stelt dat de besnijdenis van het vlees alleen niet tot voordeel strekt als het niet samengaat met het vervullen van de wet. Het is zelfs zo dat, als iemand de wet zou vervullen, zijn onbesnedenheid tot besnijdenis gerekend zou worden. "En de Onbesnedenen die, door instinct (of natuur), aan de voorschriften van de wet voldoen zullen over u richten, die door letter en besnijdenis, een overtreder van de wet bent". (Rom. 2:27).

Aan de wet kan worden voldaan door het volgen van het instinct, of de natuur. Het is duidelijk dat Gods wet niet onnatuurlijk, of tegennatuurlijk is, maar ermee in harmonie is. De menselijke natuur heeft de grondbeginselen van de wet in zich. Als deze natuur gevallen was, zondig, en verdorven, zou juist het tegendeel waar zijn. Niemand zou een jota ervan kunnen vervullen door op zijn instinctieve neigingen te letten.

In deze gedeelten wordt het woord "natuur" in de ruime, ras-eigen betekenis gebruikt, die we moeten vasthouden in deze discussie, willen we bij de waarheid uitkomen. Andere passages brengen ons hiertoe. Jacobus spreekt over de natuur van wilde beesten en vliegende schepselen, reptielen en zeedieren, in contrast met de menselijke natuur (Jac. 3:7). Maar er zijn ook passages waarin het woord natuur wordt gebruikt in een meer beperkte betekenis, nl. van dat wat door natuurlijke processen tot stand komt.

In de passages die we hebben bekeken, is het woord alleen van toepassing op de naties, de Onbesnedenheid, want de Jood wordt, anders dan de heiden, niet aan zijn instincten, of natuur, overgelaten, maar verder verlicht en onderwezen door

de wet.

Geheel het tegendeel wordt naar voren gebracht in de Galatenbrief (2:15). Daar gaat het om het judaïseren. Als de heidenen tot Joden gemaakt moeten worden door hen onder de wet te stellen, zouden het kunstmatige Joden zijn, terwijl diegenen die binnen het verbond uit Joodse ouders geboren worden, natuurlijke Joden zouden zijn. Deze twee gebruiken van "natuur" zijn in ons verstand verward geraakt omdat we alles in verband hebben gebracht met het idee van een gevallen, zondige menselijke natuur.

Terwijl de menselijke natuur niet zondig is, wordt zonde verbreid door natuurlijke middelen. Wij allen erven een natuur die wordt aangetast door de zonde, toch zijn we zondaars "door de natuur," * dat wil zeggen door verwekking, een natuurlijk proces. Zelfs op die manier is de natuur zelf niet zondig. Het is slechts de methode, het middel, de weg die door de zonde gebruikt wordt. Wat wordt overgebracht door of door middel van de natuur moet niet worden verward met de natuur zelf.

* ook vertaald als: van nature (NBG)

Dit zou ons in staat moeten stellen om die ene passage die, meer dan alle andere, ons misleid heeft, te begrijpen. De uitdrukking "van nature kinderen des toorns" is zonder restrictie toegepast op het ras, weinig rekening houdend met haar plaats in de Schriften of het onderwijs van de context. Het is de *Jood volgens natuur* die een kind van Verontwaardiging is, evenals de rest (Ef 2:3). Er wordt niet verwezen naar de menselijke natuur, maar naar het feit dat zonde tot de Jood door natuurlijke kanalen komt, net als tot de heidenen.

Allen zondigden, of misten doel. En waarom zondigden ze? Het antwoord wordt meteen gegeven. Omdat "ze de heerlijkheid van God *derven (missen of ontberen)*" (Rom 3:23). Dit wordt vervangen door "omdat hun *natuur* gevallen is en zondig is geworden". Maar hoe meer we de Schriften doorzoeken, hoe meer we ons zullen verwonderen over de ongelooflijke nauwkeurigheid en waarheidszin van deze aanklacht tegen het menselijk ras. Hun zonde komt voort uit een *gebrek*, niet vanuit een natuur. Het is zo noodzakelijk dat we de volle betekenis vatten van wat het woord "derven" inhoudt dat we een volledige concordantie van alle vindplaatsen zullen geven.

Afgezien van het gebruik als *latere* (1 Tim 4:1) en *daarna* (Mat 4:2 etc), komt dit element voor als een werkwoord, {\sc ontbreken} en twee zelfstandige naamwoorden, {\sc ontbreek}-effect en {\sc ontbreek}ing die beide een tekortkoming aanduiden. De precieze betekenis van deze uitdrukking kan gemakkelijk worden gezien als we letten op de context waarin zij voorkomt. Het is het tegenovergestelde van overvloed (2 Cor. 8:14; Fil. 4:12). Het maakt dat iemand tot last is (2 Cor 11:9). Het is als een kwelling (Hebr 11:37). Het wordt gecorrigeerd door op- of aanvulling (1 Cor 16:17; Fil 2:30) en bijdragen (2 Cor 9:12) en voltooiing (1 Tess 3:10).

husteresis, ONTBREKING, gebrek (SV)

[Mk 12:44] maar deze heeft van haar gebrek, al wat zij had daarin geworpen, haren

ganse leeftocht

[Phil 4:11] niet dat ik dit zeg vanwege gebrek, want ...

husterema}, ONTBREEK-effect, tekort (SV)

[Lu 21: 4] maar deze heeft van haar gebrek, al den leeftocht dien zij had, daarin geworpen

[1 Co 16:17] want dezen hebben vervuld hetgeen mij aan u ontbrak.

[2 Co 8:14] uw overvloed zij om hun gebrek te vervullen

[2 Co 8:14] opdat ook hun overvloed zij om uw gebrek te vervullen

[2 Co 9:12] want de bediening van dezen dienst vervult niet alleen het gebrek der heiligen, maar

[2 Co 11: 9] want mijn gebrek hebben de broeders vervuld die van Macedonie kwamen; en ik heb mijzelven in alles gehouden zonder u te bezwaren

[Phil 2:30] opdat hij het gebrek uwer bediening aan mij vervullen zoude.

[Col 1:24] en vervul in mijn vleesch de overblijfselen der verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam,

[1 Th 3:10] en te volmaken hetgeen aan uw geloof ontbreekt.

hustereo, ONTBREKEN (SV)

[Mt 19:20] wat ontbreekt mij nog?

[Mt 10:21] Één ding ontbreekt u: ga henen en verkoop alles ...

[Lu 15:14] en hij begon gebrek te lijden;

[Lu 22:35] heeft u ook iets ontbroken?

[Jn 2: 3] En als er wijn ontbrak,

[Ro 3:23] Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods,

[1 Co 1: 7] alzo dat het u aan geen gave ontbreekt,

[1 Co 8: 8] wij hebben geen gebrek

[1 Co 12:24] gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek aan dezelve heeft,

[2 Co 11: 5] want ik acht dat ik nergens minder in ben geweest dan

[2 Co 11: 8] en als ik bij u tegenwoordig was en gebrek had

[2 Co 12:11] want ik ben in geen ding minder geweest dan de uitnemendste Apostelen, hoewel ik niets ben.

[Phil 4:12] beide overvloed te hebben en gebrek te lijden.

[Heb 4: 1] iemand van u schijne achtergebleven te zijn

[Heb 11:37] verlaten, verdrukt, kwalijk behandeld zijnde

[Heb 12:15] dat niet iemand verachtere van de genade Gods;

In de latere Schriften, in het bijzonder in Paulus' brieven, wordt zonde behandeld als een doorgaand feit, alsmede als daad. "Door één mens trad de zonde de wereld binnen, en door de zonde de dood" (Rom. 5:12). Dat Adam zondigde, of zijn doel miste, hebben we al geleerd. Maar hierdoor er is iets gekomen dat op een doeltreffende wijze zondaars maakt van alle nakomelingen van Adam. Als zonde niet zijn natuur binnenging, wat deed zij dan wel, en hoe verricht zij haar fatale werk?

Er kan veel worden geleerd van een nauwkeurige studie van de effecten van de zonde bij de aanvang, en van het goddelijke gericht erover in Eden. Het feit dat ze

leidt tot de dood, en het vonnis dat doornen en distels haar verblijf zullen vergezellen, laat veel licht op het karakter ervan vallen.

Zonde, geheel volgroeid, brengt als vrucht de dood voort (Jac 1:15). Zonde tast dus de *levenskracht* van de mensheid aan. De verandering was niet in de constitutie, maar in het leven van de mens. Adam begon te sterven op het moment dat hij zondigde. Dit is de werkelijke betekenis van "de dood zal je sterven". De dood is sindsdien werkzaam in geheel zijn nageslacht, zodat het enige leven dat we kennen een stervensproces is. Zonde verlaagde de levensfuncties in Adams lichaam zodanig dat de uitstraling die ontsprong aan zijn intense levenskracht (of vitaliteit) en hem met een heerlijke lichtmantel kleedde, zozeer verflauwde dat deze onwaarneembaar werd voor menselijke ogen en zijn fysieke gestel onthulde, niet langer overstromend van leven, maar dof en doods, naakt en vernederd.

Zonde verlaagde de levensfuncties zo sterk dat ze de bron werden van smart en pijn, ziekte en ongemakken en ontbinding tot in de dood. Kortgezegd, zonde zorgde niet voor een essentiële verandering in de menselijke natuur, maar verlaagde de levenskracht sterk.

Leven is het effect van geest. Een verlaging van de levenskracht, duidt niet op een verandering in natuur of vlees, maar in de mate van geest. Wanneer God Zijn geest tot Zich neemt, vergaat alle vlees. (Job 34:14,15). *Zonde is daarom een zaak van geest. De daad van zonde is een zaak in geestelijk verband. Het feit van zonde is een zaak van geestkracht.* Net als een van een boom geplukte vrucht, zo was Adam van de vitale geestelijke verbinding met God afgesneden. Geplukte vruchten beginnen te sterven op het moment dat ze geplukt worden. Evenzo is het met de mensheid sedert Adam zondigde. De vrucht is hetzelfde. Haar natuur is niet veranderd. Haar vlees niet omgevormd. Maar haar levenskracht ebt weg.

Het gericht van God over Adam is bijzonder veelzeggend wat het ware karakter van zonde betreft. Doornen en distelen zijn dingen die samenhangen met de zonde van de mens en een treffende illustratie van de werkelijke essentie daarvan. Wat zijn doornen? Ze zijn achtergebleven onontwikkelde, rudimentaire groeisels, ongetwijfeld het gevolg van het gebrek aan voldoende levenskracht om hen te ontwikkelen tot de juiste vorm. Er waren geen doornen in Eden. Noch zal er zoiets zijn wanneer straks opnieuw de planten jubelend uitspruiten onder de ideale condities en de enorme vruchtbaarheid van de komende eon.

Wat zal er gedaan worden om hen te veranderen? Hoe kan de roos haar doornen en de cactus zijn stekels verliezen? Zal de Schepper hun *natuur* veranderen? Zal Hij de scherpe en pijnlijke prikkels *verwijderen* die hen nu ontsieren en vervormen? Hij zal de plant niet veranderen maar haar leefomgeving. Hij zal haar vullen met levenskracht, en doornen zullen zich ontwikkelen tot takken, en stekels tot bladeren. Het principe dat in planten doornen en dood uitwerkt is identiek aan zonde dat degeneratie en dood in de mensheid uitwerkt.

Wat brengt het evangelie ons? Het is Gods *kracht* tot redding voor een ieder die gelooft (Rom 1:16). Zonde een is geestelijke tekortkoming of gebrek aan goddelijke heerlijkheid (Rom. 3:23). Het evangelie verschaft de ontbrekende energie. Let

nauwkeurig op het contrast in Romeinen 5 (versen 6 tot 8). Christus, terwijl we nog steeds *zwak* zijn, stierf om wille van de oneerbiedigen. De mens zondigt niet omdat dat zijn natuur is, maar omdat hij de levenskracht heeft verloren die hem zou moeten ondersteunen. Hoe zeer of hoe vaak zijn natuur ook zou worden veranderd, dat zou hem niet ter dood veroordelen. Andere schepselen, die een andere natuur hebben, delen in zijn straf, want zij delen ook in de zwakheid en vernedering van de mens.

Let op enige van de uitdrukkingen die gebruikt worden met betrekking tot zonde. Zowel Joden als Grieken zijn *onder* de zonde (Rom. 3:9). Zonde *heerst* (Rom. 5:20;6:12;8:2). We waren *slaven* van de zonde (Rom. 6:6,7,16,17,20,23). Zonde *beschikte* het *over* ons (Rom 6:14). Met de hulp van de wet laat zij iemand tegen zijn eigen wil ingaan. (7:17,18). We zijn ervoor *gestorven* (Rom 6:10,11), zijn ervan bevrijd (Rom 6:18-22;8:2). *Niets van van dit alles kan van toepassing zijn op onze natuur.*

Zonde staat wezenlijk buiten en is vreemd aan de menselijke natuur. De mensheid is in essentie niet zondig, maar *onderworpen* aan de zonde. Geweten is instinctief, maar het is tegen zonde. De mens merkt dat hij is overgeleverd aan een overweldigend tij dat hij niet kan keren, waarvoor hij bezwijkt, maar dat nooit de essentiële natuur verandert die hem door God is gegeven bij zijn schepping.

Het is de geestelijke wet van leven in Christus Jezus die ons bevrijdt van de wet van zonde en dood. De wet van Sinai was machteloos, vanwege vleeselijke zwakheid, niet vanwege de menselijke natuur. In de komende eon zal aan mensen met dezelfde natuur als nu kracht gegeven worden deze wet te vervullen. Wij vervullen de rechtvaardige eisen van de wet (niet haar letterlijke verordeningen) omdat we leven hebben. De levenskracht die Gods geest mededeelt aan allen die geloven in Christus Jezus werkt de zwakheid van zonde tegen. De geest die leven gaf aan de dode Christus maakt woonruimte in ons. De geest die Christus uit de doden opwekte geeft meer levenskracht aan onze sterfelijke lichamen. Aan de leden die uit zwakheid in zonde zouden vallen wordt vermogen gegeven om daden van rechtvaardigheid te verrichten (Rom. 8:1-14).

Het belang van deze onthullingen zal duidelijk zijn aan iedereen die verontrust is met betrekking tot het probleem van zijn eigen geneigdheid tot zonde, of wie heeft rondgedoeld in een van de vele moerassen die dit onderwerp oproept. Onze "zondige natuur" is het slachtoffer geweest van allerlei soorten theologische remedies. Er zijn pogingen gedaan om haar te onderdrukken of haar in zijn geheel uit te roeien, hoewel zij nooit bestaan heeft!

Maar het is niet nodig om te morrelen aan onze natuur of om deze uit te schakelen, want er heeft daarin geen verandering plaatsgevonden sinds zij werd gegeven bij de schepping. Er is geen enkel woord in de Heilige Schrift om te laten zien dat zij radicaal veranderd werd bij de intrede van de zonde. Er mag dan levenskracht aan zijn ontnomen, zij is niet omgevormd.

Misschien zijn er velen die deze regels lezen en diep geschokt zullen uitroepen: "ketterij" en me ervan zullen beschuldigen dat ik een veelheid van theologische formuleringen ontken die de plaats hebben ingenomen van Gods Woord in de gedachten en harten van Zijn heiligen in deze dagen van verval. Sommigen zouden

kunnen zeggen dat dit de doctrine van "volkomen verdorvenheid" ontkent. Doch daar niemand precies weet wat die leer inhoudt, zal het moeilijk zijn om aan de hand daarvan onze schuld vast te stellen. Daar zij niet wordt genoemd in de Schriften, is het niet waard om daarbij stil te staan. Het is een voorbeeld van het vergif van de moderne theologie, een vorm van *ongezonde* woorden. Ik geloof dat mensen volkomen onmachtig zijn zichzelf te redden van de slavernij aan de Zonde, maar dat Christus daartoe wel in staat is. Maar ik weiger om het woord "verdorvenheid" in dit verband tot een sleutelwoord te maken, omdat het slechts een dekmantel is om het gebrek aan helder en Schriftuurlijk denken te verhullen.

Het helpt misschien als ik vertel hoe we ertoe kwamen dit probleem op te helderen. Nogal wat jaren geleden las ik enige artikelen in een tijdschrift genaamd "Things to Come" over "de nieuwe natuur", en "de oude natuur". Ik raakte erdoor in verwarring en daarom bestudeerde ik het woord "natuur" in mijn concordantie. Het gevolg was dat ik tot de conclusie kwam dat het op een onSchriftuurlijke manier gebruikt werd. Ik nam de zaak later op met mijn mede-redacteur, V. Gelesnoff, en we kwamen overeen om niet toe te staan dat dit woord op deze manier gebruikt zou worden in ons tijdschrift. Sindsdien heeft het me bezig gehouden in mijn studies, en heeft het me doen inzien dat het de oorzaak was van veel verwarring. We bevelen deze handelwijze aan onze lezers aan, als ze zich een helder begrip van Gods gedachten willen vormen. Schaf alle onSchriftuurlijke uitdrukkingen af. Heb een model van gezonde woorden. God beloont het door het geven van gezonde gedachten.

Zulke uitdrukkingen als "zondige natuur", "natuurlijke verdorvenheid", etc, hebben een vertekende invloed gehad op de leer van de menselijke bestemming. Als het in de menselijke natuur ligt om te zondigen, dan zal de mensheid moeten worden veranderd om gered te worden.

Dit heeft geleid tot het dwaze bijgeloof dat we "engelen" in een mythische hemel zullen worden. Maar God gaat de aarde en het hele universum aan mensen onderwerpen, met "menselijke naturen", met aan het hoofd de grote Mens, Christus Jezus.

Een van de grootste moeilijkheden verbonden met de vleeswording verdwijnt, zodra we inzien dat de moeder van onze Heer geen "zondige natuur" had. Had ze die wel, dan zou geen enkele drogreden een eerlijk hart ervan kunnen overtuigen dat ze deze "natuur" niet overbracht op haar Zoon. Zeker, een speciaal wonder zou Hem vrij hebben kunnen houden van enige smet, maar we hebben geen aanwijzing dat zo'n wonder noodzakelijk was. We hebben geen reden te geloven dat Maria vrij van zonde was. Maar de *kracht* van God is het doeltreffende correctiemiddel tegen zonde, zodat haar Nakomeling heilig, onschuldig en rein was.

Allen hebben gezondigd en *derven* (of komen tekort, missen) (Rom. 3:23). Deze eenvoudige uitspraak doet hele theologische systemen in duigen vallen, in het bijzonder die welke door de meest eerlijke evangelie-predikers worden aangehangen. De beeldspraak van de nieuwe geboorte is gebruikt om het idee overeind te houden dat de mens een nieuwe natuur nodig heeft. Doch de verwekking zelf heeft nooit enige verandering in die richting gemaakt. Waarom zou het dit dan in beeldspraak weergeven? Zelfs opstanding verandert onze menselijke *natuur* niet. Onze lichamen zullen opstaan in *kracht*. Ze zullen worden

verlevendigd. Ze zullen *geestelijk* zijn, dat wil zeggen, beheerst door de geest in plaats van de ziel, zoals nu. Om volledig te zijn, wij, die een hemelse bestemming hebben, zullen worden veranderd. Maar de verandering betreft niet onze natuur.

Samengevat. Het is volkomen on-Schriftuurlijk en misleidend om zonde te verbinden met een verandering in de menselijke natuur. Zonde trad binnen door een enkele daad, en noch een opeenvolging van daden, noch een leven lang, noch een aantal generaties, kan de natuur van Gods schepselen veranderen. Zonde verwoest het leven en eindigt in de dood. Een verandering in natuur leidt niet tot ontbinding.

Vandaar ook dat dezelfde theologie die mensen een zondige natuur geeft hen ook met een eeuwig leven in ellende en zonde opzadelt. Zij ontkent het dood-toebrengeende effect van zonde en vervangt dit door leven en natuur, die niet alleen wonderbaarlijk gegeven zijn in het begin, maar wonderbaarlijk in stand gehouden om de oneindige hoeveelheid lijden en kwelling te ondergaan. We hebben er geen behoefte aan onze mening te geven over een god die zo vrijgevig is met zijn wonderen van verdoeming, terwijl hij, met oneindig veel minder moeite, wonderen van zegen zou kunnen uitwerken. We hebben er geen behoefte aan om te onderzoeken wat zijn doel is bij zo'n handelswijze, want dit is bij het waanzinnige af --- en deze god is louter een verzinsel, een mythe van 's mensen ontaarde verbeelding.

Welk een heerlijke zegen is het om onze God te kennen, Die ons inzicht gegeven heeft, niet alleen in Zijn wegen en Zijn woorden, maar zelfs in Zijn hart! Hij is liefde. Liefde kan tijdelijk afstand nemen, maar alleen opdat het samenzijn later des te inniger zal zijn. Hij laat toe dat mensen van Hem vervreemden, zodat ze verzoend kunnen worden. Zonde is niet Zijn tiran, maar Zijn slaaf. Zij maakt kapot opdat Hij kan helen. Zij doodt opdat Hij levend kan maken. De functie ervan is Gods schepselen hun volkomen afhankelijkheid van Zijn kracht te laten zien. Zij geeft hen een gezond afgrijzen van het bestaan zonder Hem. Zonde zal hen veranderen van Zijn schepselen in Zijn vrienden. Zij zorgt ervoor dat Hij hen aan z'n borst kan drukken.

Deel 10 - De menselijke natuur

In Gods Woord is de menselijke natuur goed. In de evangelische theologie is zij slecht, erg slecht. Dit is een van de uitdrukkingen die zelfs Bijbel-leraren met een diep inzicht volkomen hebben gewijzigd ten opzichte van de Schriftuurlijke betekenis, zodat "natuurlijk" een synoniem van *zondig* is geworden. Subtiel en onbewust tast dit hun uiteenzettingen van de Bijbel ernstig aan en het heeft een sterke neiging om het geloofs-pad in de richting van het asceticisme te verleggen. Het extreme resultaat in sommigen van de meest ernstige zielen is een *onnatuurlijk* leven, in plaats van een *bovennatuurlijk* leven. Ze vrezen elke instinctieve impuls en iedere eigen emotie, als komende vanuit een zondige bron. Het gevolg is een kunstmatig, geforceerd en "religieus" bestaan, waarin het aan die

spontane en opgetogen vreugde, of onbevangen vrijheid ontbreekt die de onze is in Zijn Geliefde.

Sommigen zullen echter zeggen: "Dan geloof je niet dat er niets goeds is in de mens! Je denkt dat er iets in hem is dat niet gered hoeft te worden!" Door zulke zinsneden die meer gebaseerd zijn op evangelische uitdrukkingen dan op de Schriften, kan veel van de waarheid worden verworpen. Bijvoorbeeld, laten we hetzelfde argument gebruiken betreffende het menselijk geweten. Is het geweten goed, of is het slecht? Mensen worden door hun geweten schuldig bevonden (Joh. 8:9). Als het geweten zondig zou zijn, zou het dit zeker niet doen. Paulus doet een beroep op zijn geweten (Rom. 2:15; 9:1). Welke waarde heeft dit als het in elk opzicht slecht is? Van ons wordt gevraagd geloof en een goed geweten te behouden (1-Tim. 1:19). Zeker, er kan een bezoedeld geweten en een slecht geweten zijn, maar deze veroordelen een mens, en zijn onmiskenbaar bewijs dat zijn geweten niet aan de kant van de zonde staat. Te concluderen vanuit de theologische theorie van volkomen verdorvenheid, dat alles wat tot de mens behoort radicaal verkeerd is, is met betrekking tot het geweten niet waar. Het is evenmin waar met betrekking tot zijn natuur. Deze zijn beide tegen de zonde. Bij het zondigen wordt het geweten onderdrukt. Wat *onnatuurlijk* is, is zondig.

De juiste manier om de rol die de menselijke natuur in ons leven speelt te ontdekken is niet haar vanuit de evangelische geloofsbelijdenissen te beredeneren, maar door het gebruik ervan in de Schriften te overdenken. Zoals gewoonlijk, worden we op een dwaalspoor geleid door onze gangbare vertalingen. In de Authorised Version wordt *natuur* ook gebruikt voor verwekking of afstamming (*genesis* Jac 3:6). *Van nature* is in de A.V. ook een foutieve vertaling van *onvervalst (genuinely) (gnesios, Fil 2:20)*. In de A.V. is *natuurlijk* zodoende de weergave van drie woorden, *genesis (generation or "inherited")* (verwekkend of "geërfd" Jac 1:23) en *psuchikos, ziels* naast de juiste term, *phusikos, natuurlijk (of van de natuur)* (Rom 1:26,27; 2-Pet 2:12). Het is de verandering van *ziels* in *natuurlijk* die, met betrekking tot de menselijke natuur, de meeste misverstanden heeft veroorzaakt. Vandaar dat het waardevol is om de vindplaatsen van dichtbij te bekijken. Als de lezer de reeds gegeven verwijzingen en de nu volgende in zijn Bijbel zou willen corrigeren, zou dat helpen om de verwarring die vertalingen hebben veroorzaakt weg te nemen.

psuchikos, ziels in de Staten Vertaling

[1-Co 2:14] Maar de *natuurlijke* mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, ...

(KJAV)*natural* (nbg) *ongeestelijk*

[1-Co 15:44] Een *natuurlijk* lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Daar is een *natuurlijk* lichaam, en daar is een geestelijk lichaam

(KJAV) *natural*; (nbg:) *natuurlijk*

1-Co 15:45 - Alzoo is er ook geschreven: De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel, de laatste Adam tot eenen levendmakenden geest.

1-Co 15:46 - Doch het geestelijke is niet eerst, maar het *natuurlijke*, daarna het geestelijke

(KJAV) *natural* (nbg) *natuurlijke*

Jac 3:15 - Dit is de wijsheid niet die van boven afkomt, maar zij is aardsch *natuurlijk*, duivelsch.

(KJAV) *sensual* (nbg) *ongeestelijk*

Judas 19 - Dezen zijn het die zichzelf afscheiden, *natuurlijke* mensen, den Geest niet hebbende.

In de eerste twee passages neemt de lezer vier van de bijzonder ongelukkige foutieve vertalingen in de Authorized Version waar. Het is moeilijk zich een begrip te vormen van de verwarring die ze hebben gecreëerd en dat nog steeds doen in nederige en hongerige harten, die ernaar verlangen om God te behagen. Ze zijn een strik op hun pad en een steen des aanstoots. Hier wordt *natuurlijk* tegenover *geestelijk* gezet en als gevolg daarvan, is het geestelijk leven van velen onnatuurlijk, gespannen en gekunsteld. Het geestelijk leven zou niet slechts een uiterlijke schijn moeten zijn, maar een diepgeworteld instinct. Het zou onze natuurlijke vorm van leven moeten worden. Er is niet de minste verwijzing naar onze menselijke *natuur* in deze verzen. Ze verwijzen puur en alleen naar de *ziel*. *Psuchê* betekent *ziel*, en dit is het bijvoeglijk naamwoord *ziels*. En het verwijst niet slechts naar het bezit van een ziel. Alle mensen, zelfs de meest geestelijke, hebben bewustzijn en gevoel, dat is de ziel, maar ze zijn daarom niet noodzakelijkerwijze *sensueel of zintuiggericht*. Een ziels mens staat onder de heerschappij van zijn zintuigen, zijn begeerten. Zijn lichamelijke genoegens beheersen zijn leven. Dat is niet *natuurlijk*, het is *onnatuurlijk*.

Er wordt ons uitdrukkelijk verteld dat zinnelijkheid *buiten* de natuur valt (Rom. 1:26). Het is *niet* natuurlijk om toe te geven aan onze begeerten buiten dat wat instinctief is. Maar het instinct dat in ons werd geplaatst bij de schepping was toen niet zondig en wordt het ook niet zonder *onnatuurlijk* te worden. Het is een ernstige misvatting om te zeggen dat de natuurlijke of *instinctieve* mens Gods geest niet ontvangt, zelfs als het in de "Bijbel" staat. God heeft het niet gezegd. Hij heeft heel wat gezegd wat ermee in strijd is. Hoe onbelangrijk deze "losse" weergave voor sommigen ook mag lijken, vele heiligen zijn erdoor afgebogen naar verbijsterende zijwegen. Het is onmogelijk voor hen om hun natuur of instinct volkomen te negeren. Wanneer ze honger hebben, willen ze eten, zelfs als dat "natuurlijk" is. Als ze dorst hebben drinken ze. Ze volgen hun instinct (of natuur) om extreme hitte of kou te vermijden en om voorzieningen voor henzelf en hun geliefden te treffen. Het is alleen omdat ons instinct onderbewust is dat we ons niet realiseren hoe we er voortdurend op steunen. Geen enkele hoeveelheid geestesleven zal ons tegen onze natuur in leiden.

Wat de ziel is, hebben we elders volledig uiteengezet, maar een nieuwe studie vanuit een ander standpunt kan helpen. Ziel is *lichamelijk gevoelsleven*, geen *geestelijk leven*, waarvoor het gewoonlijk ten onrechte wordt aangezien. Een *ziels* mens houdt van de genoegens voortkomend uit eten en drinken en alle andere prettige en aangename gevoelens, meer dan van de ontastbare ervaringen van de geest. Ze spreken hem niet aan. Maar alleen het feit van het hebben van een ziel houdt niet het gebrek aan geestelijk leven in. De mens heeft *beide*, een geest en een ziel, dat wil zeggen, hij heeft *leven* en *gevoel*. Toch is het lichaam sterk geneigd om zijn gevoelens te volgen. Het is op dit moment *ziels*. Maar de tirannie

van de ziel is een tijdelijke toestand, te wijten aan de sterfelijkheid van de mens. Was Adam onsterfelijk geschapen, zodat hij niet kon sterven, dan zou de levende geest zozeer zijn handelingen hebben beheerst dat hij niet gezondigd zou hebben. Zo zal het zijn met de gehele mensheid wanneer ze worden verlevendigd.

Het is de *zinnelijke* mens (om met de term van de Authorized Version te spreken), ofwel iemand die *ziels* is, die niet de dingen van Gods geest ontvangt. Hoe vaak is deze passage niet tegen me gebruikt om te bewijzen dat geduldig onderzoek en systematische studie van de Schriften, zijnde de methoden van een "natuurlijk" mens, me nooit in staat zullen stellen om Gods Woord te begrijpen! Ik dank God voor het getuigenis dat ik niet onnatuurlijk ben. Het is vaak erg moeilijk om tegen de natuur, of het instinct, in te gaan, want zij is grotendeels onderbewust, maar de ziel zou goed onder controle moeten worden gehouden. Als we toestaan dat lichamelijke genietingen ons leven beheersen, dan zijn we ziels, en niet in staat om geestelijke onthullingen te ontvangen.

Nu zijn we toegekomen aan het positieve bewijs. We verzoeken onze lezers om zorgvuldig de volgende passages in ogenschouw te nemen, waarin overal het woord *phusis*, *natuur* voorkomt. De aanhalingen zijn gewoonlijk te kort om de volledige context weer te geven. Het zou goed zijn als de lezer elke passage zou opslaan en de context zorgvuldig zou afwegen. Bij zo'n studie gaan we ervan uit dat het slagen ervan grotendeels ligt in het begrijpen van een sleutelpassage, één die zo letterlijk mogelijk is en die duidelijk het vast te stellen punt laat zien. Hiervoor bevelen we een grondige studie van het gebruik van deze term in de eerste hoofdstukken van de Romeinenbrief aan. Wij beweren dat de eerste twee vindplaatsen geheel in tegenspraak zijn met de huidige theologische opvatting van de menselijke natuur. We zijn er diep van overtuigd dat het onmogelijk is de term in zijn gewoonlijk geaccepteerde betekenis te blijven gebruiken, als "zondige natuur", zonder een grenzeloze verwarring te veroorzaken, en we verzoeken onze lezers beleefd, in het bijzonder diegenen die spreken en schrijven, het probleem grondig te onderzoeken.

phusis, *natuur* in de Staten Vertaling
[Rom. 1:26] veranderd in het {gebruik} tegen *nature*

(KJAV) *nature*; (NBG) *tegennatuurlijke*
[Rom. 2:14] van *nature* de dingen doen die der wet zijn,

(KJAV) *nature*; (NBG) van *nature*
[Rom. 2:27] de voorhuid die uit de *natuur* is,

(KJAV) *nature*; (NBG) van *nature* onbesnedene
[Rom. 11:21] is het dat God de *natuurlijke* takken niet gespaard heeft,

(KJAV) *natural*; (NBG) *natuurlijke*
[Rom. 11:24] uit den olijfboom die van *nature* wild was, en tegen *nature* in den goeden olijfboom ingeënt, hoeveel te meer -- zullen deze, die *natuurlijke* takken zijn

(KJAV) by *nature* {sc a.v.:} contrary to *nature* (NBG) *natural*;

(NBG) naar uw *natuur* (NBG) tegen uw *natuur* {\sc nbg;} naar hun *natuur*
[1-Co 11:14] Of leert u ook de *natuur* zelve niet,

(KJAV) *nature*; (NBG) *natuur*)

[Gal 2:15] Wij zijn van *nature* Joden, en niet zondaars uit de heidenen

(KJAV) Jews by *nature*; (NBG) *geboren* Joden [Gal 4: 8] die van *nature* geen goden zijn;

(KJAV) by *nature* are no gods; (NBG) het in *wezen* niet zijn

[Eph 2: 3] waren van *nature* kinderen des toorns gelijk ook de anderen

(KJAV) by *nature*; (NBG) van *nature*

[Jas 3: 7] Want alle *natuur* beide der wilde dieren en der vogelen -- is getemd geweest van de menselijke *natuur*;

(KJAV) *kind*, *mankind*; (NBG) *soorten*, menselijke *natuur*

[2-Pet 1: 4] opdat gij door dezelve der goddelijke *natuur* deelachtig zoudt worden,

Niet alleen wordt de natuur verbonden met de wet, maar zij stemt ook overeen met het geweten. Dit is belangrijk. Een "slecht" geweten is in werkelijkheid een goed (functionerend) geweten. Het geweten kan gesmoord, afgestompt, verwaarloosd of genegeerd worden, maar het staat nooit aan de kant van de zonde. Hoe afgestompt een geweten ook mag worden, voor zover het nog gevoelig is, is het tegen zonde. Een geweten kan zwak zijn, maar de kleine overgebleven kracht ervan zal niet aan de kant van de zonde staan. Maar het is niet noodzakelijk dit punt breed uit te meten, want ik ken niemand die zonde aan dit vermogen toeschrijft. Zelfs degenen die vasthouden aan de volkomen verdorvenheid zouden hier een uitzondering maken. Dat zouden ze ook moeten doen met betrekking tot de menselijke natuur, want geweten ondersteunt slechts dat wat instinctief aanwezig is in de mensheid.

Het feit dat de natuur harmonieert met de wet wordt bevestigd in Rom. 2:27 (hierboven geciteerd). De Jood had de wet ontvangen en was toegelaten tot die exclusieve klasse, de Besnijdenis genaamd. Hij zou zeker de wet die hem gegeven was hebben moeten vervullen. Toch overtrad hij die. Ze zullen geoordeeld worden door de Onbesnedenheid, die geen andere wet hadden dan hun instinct of natuur, welke eigen is aan de gehele mensheid. Hierdoor waren sommigen in staat om de voorschriften van de wet en haar vereisten tot op zekere hoogte te vervullen. Een zondige natuur zou geheel machteloos staan tegenover de wet. Instinct vermog in dit verband meer dan aansporing of vermaning. Het is gemakkelijker om onderbewust aan de goddelijke wet te voldoen dan om een vrijwillige gehoorzaamheid met het verstand op te brengen.

In het elfde hoofdstuk van de Romeinenbrief vinden we bewijs van bijzondere waarde met betrekking tot de betekenis van het woord *natuur* en *natuurlijk*. Het laat duidelijk zien dat het in geen geval het *tegengestelde* van *geestelijk* is. Om duidelijk te zijn, de natuurlijke takken, die niet gespaard werden (vers 21), waren ongelovigen, echter die welke opnieuw zullen worden geënt zullen gelovigen zijn. Het is heel onnatuurlijk om een wilde ent in een gecultiveerde boom te enten.

Maar zelfs dit was geen zonde op geestelijk terrein. Hoeveel verder zal het terugenten zijn van de *natuurlijke* takken in hun eigen olijfboom dan niet afstaan van wetteloosheid?

Een opmerkelijke passage vraagt nu de aandacht (1-Co. 11:14). Paulus doet nu een beroep op iets wat de natuur leert om goddelijke openbaring te ondersteunen. Dit zou ondenkbaar zijn als de natuur zondig was. Het instinct leert ons dat er een onderscheid tussen de seksen is, en dit zou gehandhaafd moeten worden in de uiterlijke verschijning. Hetgeen de eer van de ene is, is de oneer van de ander. Ons huidig punt hangt niet af van de interpretatie van deze passage. Al wat nodig is, is om Paulus' instemming te zien met de onderwijzing van de natuur of het instinct. Zulke woorden komen in het geheel niet overeen met wat vandaag de dag aan ons vertoond wordt, waarbij op het natuurlijke nooit een beroep wordt gedaan tot bevestiging van de waarheid. Het feit dat de natuur vraagt om een bedekking zou waarschijnlijk een goed argument zijn tegen de gewoonte in deze dagen van verval.

De volgende passage (Gal. 2:15) is erg treffend. "Wij die Joden van nature zijn, en *geen zondaars* ..." De Joodse natuur, en ook de ruimere menselijke natuur, is niet zondig in zichzelf. Hier wordt zij in contrast met zondaars gezet. Laat ons het evangelische idee dat de natuur noodzakelijkerwijze slecht is invoegen en we zouden lezen van Joden van [zondige] natuur en geen zondaars. Nu zullen we naar een soortgelijke uitdrukking in de Efezebrief gaan, die over hetzelfde feit gaat. Daar zijn de Joden, van nature, kinderen der verontwaardiging (2:3). De Jood had veel meer dan instinct, of natuur. Hij had de wet om zijn stappen richting te geven. Hier, echter, wenst de apostel zijn voorrechten uit te sluiten. In deze genade moet de Jood op hetzelfde niveau staan als de heiden. Net als in de Galatenbrief, bevat "van nature" dat is "door natuur" geen aanwijzing voor zonde. Er was een tijd dat ik dit gedeelte graag aanhaalde om aan te tonen dat ik, persoonlijk, van nature, een kind des toorns was, evenals de rest van de mensheid, en ik baseerde er mijn idee van een zondige natuur op. God heeft, in Zijn genade, deze krenking vergeven.

God heeft een natuur (Gal 4:8). Afgoden hebben geen deel aan de goddelijke natuur. Hij is Geest. Afgoden zijn dat niet. Hij heeft Zichzelf geopenbaard door een levend Beeld, Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer. Afgoden openbaren zich door dode karikaturen. De Galaten waren slaven van deze stomme dingen, die niets van hun natuur aan hun aanbidders konden mededelen. God zal echter, in het bijzonder in Zijn handelen met de Besnijdenis in de dag van JAHWEH, Zijn volk in staat stellen om veel meer te doen dan wat de menselijke natuur die we nu bezitten in staat is te volbrengen, met betrekking tot het zich onttrekken aan het verderf dat in de wereld is. Het is mogelijk om je een instinct voor te stellen dat zich zo sterk tegen zonde verzet dat het dit afwijst. Dit is niet voor ons. Wij worden Gods geest gegeven. Zij zullen deel krijgen aan Zijn instincten, of natuur (2-Pet 1:4). Dit is de sleutel tot het gedrag in het duizendjarig rijk.

Het instinct van dieren varieert overeenkomstig hun woonplaats. Wilde dieren leven op aarde. Ze kunnen niet in de hemel vliegen. Het instinct leert een vogel om zijn vleugels te spreiden, en door de lucht te vliegen. Elke soort vogel heeft een aparte natuur. De adelaar vliegt hoog uit het zicht. Gieren vergaderen in

groepen. Sommige vogels leven op het land. Anderen verblijven dicht bij het water. Weer een ander staat stil in de lucht en duikt plotseling naar beneden om een vis te spietsen. Wie leerde deze schepselen hun eigen bijzondere plaats in de huishouding van de schepping? Het komt van God. Het is hun instinct, hun natuur. Elk dier blijft in zijn juiste leefomgeving. De vis verlangt er niet naar om op het land te zijn. Deze natuur is hun kostbaarste bezit. Zij is nooit zondig. Slechts wanneer ze hun natuur geweld aan doen is er zonde en lijden en dood. Zo ook met de natuur van de mensheid.

Als het instinct in de mensheid zondig zou zijn, zou het ras binnen een dag omkomen. Het is deze onderbewuste leiding die ons in het land der levenden houdt. Pas nadat iemand heeft geweigerd om de godheid van God te erkennen wordt hij overgegeven om, tegen de grondregels van zijn wezen in te gaan, zijn lichaam te misbruiken en tegen de voorschriften van zijn geweten in te gaan. Zouden onze instincten niet afgestompt zijn door zonde, dan zouden we onderbewust in harmonie met Gods wetten handelen, net als de lagere schepselen rondom ons.

De praktische vraag dient zich aan voor de gelovige, "Wat zullen we doen met deze natuur?" Als zij ons doet zondigen, laten we haar kruisigen. Als zij ons bewaart voor zonde, laten we haar aanmoedigen. We worden nimmer aangespoord om onze natuur te kruisigen. We kruisigen het vlees met zijn hartstochten en begeerten (Gal. 5:24). We zijn gekruisigd voor de wereld en de wereld voor ons (Gal 6:14). Dit betekent veel meer dan dood. Het vlees verdient geen fatsoenlijke dood. Zo ook wij niet, en de wereld evenmin. Het is de volkomen schandelijkheid van het vlees en van onszelf en (van) de wereld die vraagt om de meest verachtelijke dood die kan worden bedacht. Dit vraagt om onze uiterste verafschuwing.

Maar de natuur en het vlees zijn tegenpolen met betrekking tot Gods wet, zelfs al worden ze gewoonlijk met elkaar verward. Het vlees onderwerpt zich niet aan Gods wet door louter onvermogen (Rom 8:7). Degenen die in het vlees zaaien zullen bederf oogsten (Gal 6:8). Terwijl juist het tegendeel waar is van onze menselijke natuur. Ingeplant door de God Die ook de wet uitvaardigde, is zij in volkomen harmonie met Zijn verordeningen, en leidt zij tot dezelfde resultaten. Het bederf komt pas binnen als we de natuur geweld aandoen en dat wat onnatuurlijk is doen.

Deze uiteenzetting kan gemakkelijk verkeerd worden opgevat als een pleidooi om het vlees een losbandige vrijheid te geven. Om deze reden is het opstellen ervan lang uitgesteld. De reactie voortkomend uit de bevrijding van onwettige beperkingen ontaardt al gauw in losbandigheid. De tendens kan zijn om zich aan het vlees over te geven in plaats van de instincten vrij te maken. Maar het tijdelijke misbruik van licht is geen excuus voor het doorgaan in duisternis. Het licht mag ons dan in eerste instantie verblinden en ons met de ogen doen knipperen, maar na verloop van tijd zullen zij zich aanpassen aan de heldere omgeving, en we zullen dichterbij het normale komen dan wat ooit mogelijk was in het duister. En er zal verering en een Gode welbehaaglijke wandel zijn.

Een geweten dat zich voortdurend ontwikkelt door contact met het levende Woord van God is het beste middel tot onderscheid tussen dat wat van het vlees is en dat

wat de vrucht van instinct, of natuur is. De grenslijn tussen ziel en geest (Heb. 4:12) kan slechts door middel van de geschreven openbaring worden onderscheiden, en dat geldt ook voor de rechtmatige werking van het instinct en de wetteloze excessen van het vlees. Het onderscheid is in sommige gevallen zo duidelijk dat zelfs degenen die de menselijke natuur aanklagen als volkomen verdorven in dit verband er niets over zeggen. Bijvoorbeeld, huwen, is het gevolg van instinct en is eervol in alles (Hebr. 13:4). De apostel Paulus zegt nadrukkelijk dat degene die huwt niet zondigt (1-Cor. 7:28). Doch de belangrijkste werken van het vlees zijn eenvoudig het op onwettige wijze misbruiken van dezelfde verhoudingen (Gal 5:19).

Juist het niet zien van de juiste plaats van het instinct heeft geleid tot zulke kerkelijke abnormaliteiten als mannen- en vrouwenkloosters. De scheiding van de seksen op religieuze gronden is geheel on-Schriftuurlijk en, omdat het haaks staat op het natuurlijk instinct heeft het soms geleid tot ernstige afwijkingen. Het is ons voorrecht, om des Heren wil, te hongeren en te dorsten, en ons veel van dat waarnaar we instinctief (vurig) verlangen te ontzeggen, indien het wordt gedaan vanuit een verstandig en intens verlangen om onszelf op te offeren in Zijn dienst. Dit deed ook de apostel Paulus, omdat het karakter van zijn dienstbetoon, alsmede zijn bijzondere positie, zodanig was dat het gewettigd was. Maar hij is zo voorzichtig te benadrukken dat zo'n weg niet altijd de beste is. Het tegengestelde kan worden aangegeven door het soort dienstbetoon waartoe iemand geroepen wordt. Dus hij voegt de grote waarheid toe dat God Zelf onderscheidingen maakt en in genade geeft aan een ieder "sommigen, inderdaad, zus, doch anderen, zo" (1-Cor 7:7).

Terwijl het een groot voorrecht is om afstand te doen van sommige van onze natuurlijke en juiste verlangens om Zijnentwil, is het beter om toe te geven aan het instinct wanneer het buiten onze beheersing valt (1-Cor 7:9) en het is nooit zondig wanneer we toegeven aan de eisen ervan (1-Cor 7:28). Omdat deze zin gemakkelijk tegen me gebruikt kan worden door de vijanden van de waarheid, zal ik proberen om mijn bedoeling vast te leggen d.m.v. een voorbeeld. Er is me eten voorgezet. Zal ik het opeten? Als ik hongerig ben, vertelt mijn instinct me "Ja". Als ik niet hongerig ben, zegt het "Nee". *Niet gehoorzamen* is een zonde, *gehoorzamen* niet. Maar als mijn eten een broeder zou doen struikelen, heb ik het voorrecht van onthouding, ter wille van hem en van de Heer. Als ik me echter niet kan beheersen, omdat ik volkomen uitgehongerd ben, zou ik niet zondigen, zelfs als ik at. Bovendien het kan zijn dat, in plaats van een broeder te laten struikelen, mijn gedrag hem kan helpen, of een getuigenis van de waarheid kan zijn. Geestelijke omstandigheden moeten heersen, zelfs over instinct. In de opstanding zullen onze lichamen geestelijk zijn, en we zouden op deze toestand zo ver als nu mogelijk is moeten inspelen.

Ik zou mijn eten moeten kiezen om mijn lichaam op te bouwen en de kracht ervan in stand te houden tot gebruik in Zijn dienst, grotendeels door instinct geleid. Maar als ik het voornamelijk uitzoek "om de tong te strelen", en te veel eet, *meer* dan natuurlijk is, is dat *ziels*, niet natuurlijk. Het is *onnatuurlijk*. Het feit dat het instinct onderbewust is en zelfs nog meer verzwakt dan de fysieke functies van ons lichaam, heeft tot gevolg gehad dat het vrijwel verdwenen is uit het leven van de

meeste mensen. Het is als met het geweten, bedekt door gebruiken en gewoonten en teniet gedaan door de bedervende invloed van de zonde.

Een van de vruchten van een terugkeer naar God en een kennen van Zijn wegen zou een herleving van de interesse in de natuur moeten zijn, niet alleen in de wereld om ons heen, maar ook in onszelf. Achter de sluier der zonde zien we Zijn wonderwerken in de schepping. Een van de wonderbaarlijkste is het instinct van dieren. Geen van de kunstjes die hen geleerd kan worden kan de vergelijking doorstaan met de in hen zelf gelegen wet die hun bestaan regelt. In zichzelf is het foutloos, dat is zondeloos, hoezeer het ook aangetast mag zijn door de rebellie van de mensheid tegen God. Als de lagere schepping verstoken zou zijn van haar instinct, en slechts afhankelijk van het langzamere proces van het denken en redeneren, dan zou zij niet lang overleven. De mensheid heeft ook deel aan dit instinctieve inzicht. Het is mogelijk dat onze levens erdoor geregeld worden in een mate die onze ideeën verre te boven gaat. Hoe vaak ontdekken we niet dat we instinctief dingen doen, voor we tijd hebben gehad tot bewust overleg? We ontmoeten iemand. Wat is het dat ons meteen tot die persoon aantrekt of afstoot? Soms is het van een overweldigende kracht, en we proberen onszelf te ontdoen van zulke onberedeneerde vooroordelen of voorkeuren. Het zou verkeerd zijn om zulke onthullingen van onze onderbewuste persoonlijkheid geheel te negeren, maar we kunnen deze beter overwegen en analyseren. Een onderbewuste reactie heeft meer kans overeen te komen met ons echte zelf dan een uitpuittend zelfonderzoek.

Als iemand me heel onverwacht zou vragen, "Geloof je in volkomen verdorvenheid?" Zou ik geneigd zijn te zeggen "Ja". Dit is een goed voorbeeld van het rampzalige gevolg van het vervangen van het levende Woord door ongeïnspireerde uitdrukkingen, om dan, door foutieve redeneringen, op onSchriftuurlijke conclusies uit te komen. Paulus zegt: "Ik ben me bewust dat het goede geen woning in me maakt (*dat wil zeggen, in mijn vlees*)" (Rom 7:18). Ziet u hoe hij op zijn hoede is bij een uitspraak die bij lange na niet zo drastisch is als "volkomen verdorvenheid"? Juist in deze brief heeft hij duidelijk gemaakt dat geweten en natuur beide goed zijn. Zelfs in het hart van zijn uitspraak zet hij er iets tussen haakjes bij, voor het geval dat iemand zich zou voorstellen dat hij deze beide erbij insloot. Laten we deze voorzorgsmaatregel niet negeren, zoals de theologie doet.

We kunnen ons beter, voor eens en altijd, van de misleiding bevrijden dat geestelijk leven bestaat uit het ingaan tegen onze natuurlijke neigingen. Terwijl we dat deden hebben we met een vriend gevochten, niet met een vijand. Maar laat dit niet uitgelegd worden als een vrijbrief om aan de lusten van het vlees te voldoen. Het ene is normaal en rechtmatig. Het andere is abnormaal en wetteloos. Laten we ons geweten ontwikkelen, zodat het instinct niet voor ziels wordt aangezien, of het zintuiglijke voor het natuurlijke. Maar boven alles, laat de geest van God ons leiden door Zijn Woord, zodat we op bepaalde momenten, ons zelfs dat wat goed is kunnen ontzeggen ter wille van Hem Die ons liefheeft. Als het noodzakelijk is, laten we dan hongeren en dorsten om het brood en water des levens aan anderen te brengen. Maar laten we daaruit niet concluderen dat eten en drinken zondig zijn, maar laten we eten en drinken, en elk ander natuurlijk instinct gehoorzamen, tot verheerlijking van onze Schepper God.

De Schrift wil dat we aandacht schenken aan wat de natuur leert, aan de leiding van het instinct (1-Cor 11:14). Wij behoren niet dat te doen wat buiten de natuur valt (Rom. 1:26). Voor de naties vervangt zij, tot op zekere hoogte, Gods wet, met het bijkomende voordeel dat ze in ons eigen wezen is geschreven, niet op stenen tafelen. Het kan zijn dat de wet, geschreven op Israëls hart in de dag des Heren, de bevrijding van deze natuur zal zijn van de slavernij van Satan, die dan gebonden zal zijn. De traditie probeert deze goddelijke gave te onderdrukken, en noemt haar "zondig", maar God verklaart dat *dit niet zo is*. Laten we onze woordenschat zuiveren van de foutieve uitdrukking "zondige natuur", en proberen onze gedachten te reinigen van de verderfelijke indruk dat we ernaar moeten streven om onnatuurlijk te zijn in ons gedrag om God te behagen. Laten we de verkeerde nederigheid wegdoen die weigert het goede te (h)erkennen waarvan God al zijn levende schepselen heeft voorzien, het instinct, of de natuur, welke alleen het bewaart voor onmiddellijk verval en dood. Laten we God danken voor deze wonderlijke natuur, zonder welke onze knapste geleerden, onze beste wetenschappers, niet in staat zouden zijn zichzelf ook maar een ogenblik in leven te houden. Het is de aanwezigheid van God, want in Hem zijn we levend en bewegend en is ons bestaan (Hand 17:28).

Deel 11 - Het menselijk hart

Het menselijk hart wordt zo vaak verward met de natuur van de mens dat het nadenken over zijn betekenis in het woord van God ons veel voordeel kan opleveren. Iemand die bezwaar maakte tegen de gedachte dat de menselijke natuur, of het instinct, niet verdorven is, zond wel een lange lijst met passages die gaan over het menselijk hart en de gruwelijke toestand ervan, maar geen enkele daarvan had ook maar iets met het onderwerp van de menselijke natuur te maken. In de eerste hoofdstukken van de Romeinenbrief, waar de natuur van de mens niet met zonde in harmonie is (Rom 1:26) en wel met het geweten en Gods wet harmonieert (Rom 2:14), wordt het hart een volkomen andere reputatie gegeven. Het is onverstandig, verduisterd (Rom. 1:21), wellustig (vs 24), weerbarstig en onboetvaardig (2:5). Is er een grotere tegenstelling mogelijk?

Het is duidelijk dat de term "hart" gewoonlijk in een figuurlijke betekenis wordt aangetroffen. Het beste is het letterlijke gebruik als eerste te beschouwen. Het is het orgaan dat de bloedstroom voortstuwt in levende zielen. Slechts die vormen van leven die bloed hebben bezitten een hart. Nu is de *ziel* van het vlees (niet het *leven*) in het bloed (Lev. 17:11). Met andere woorden omdat de ziel de zetel van bewustzijn en gewaarwording is, hebben slechts die vormen van leven een hart die bewust-levend zijn, hun omgeving kunnen waarnemen en zich kunnen voortbewegen. Als er ook maar even iets mis is in de bloedstroom heeft dit duizeling en bewusteloosheid tot gevolg. Het hart is de kern en de kracht van ziels

leven. Het bevindt zich diep binnen de bouw van het lichaam, onzichtbaar. Het onophoudelijk ritme ervan wordt niet door het terloopse oog opgemerkt. Hoewel iedere handeling ervan afhankelijk is, ligt het verborgen, onttrokken aan het zicht. Naar het fysieke orgaan wordt zelden verwezen in de Schrift (2 Sam. 18:14; 2 Ko. 9:24), maar het vormt de basis van het figuurlijk gebruik.

Bij het zoeken naar de figuurlijke betekenis worden we geconfronteerd met een vervelende zaak, als we het zo mogen uitdrukken. De inhoud van het Schriftuurlijke begrip wijkt in sterke mate af van het populaire gebruik in zowel het Engels als het Nederlands. In de Schriften is het hart *nooit* de zetel van genegenheden of gevoelens, hoewel er enkele passages kunnen zijn die, op zichzelf genomen, zo opgevat zouden kunnen worden. In de Schrift wordt emotie verbonden met de inwendige organen van de onderbuik (Phil. 1:8). Er is echter een tweede gebruik, dat erg dicht bij de Schriften staat. We spreken van de gehele persoonlijkheid die kan worden beïnvloed of tot iets worden bewogen onder deze spraakfiguur, zoals "Hij heeft een goed hart" of, zoals het naar voren komt in het bijvoeglijk naamwoord "hartelijk".

Misschien wel de meest treffende illustratie van dit woord vinden we in de keuze van David, die een man naar Gods eigen hart was (1 Sam 13:14). Samuël de profeet werd tot Isai gezonden om één van zijn zonen tot koning van Israël te zalven. Toen de oudste in ogenschouw werd genomen, leek hij voor Samuël precies de juiste te zijn voor zo'n verheven ambt, want hij had een knap gelaat en had de juiste postuur voor zulk een hoge eer. Dus zei Samuël, "Zeker staat JAHWEH's gezalfde hier voor Hem!" Maar JAHWEH zei tot Samuël, "Kijk niet naar zijn gelaat, of naar de grootte van zijn postuur; want Ik heb hem afgewezen: want het is niet zoals de mens ziet; want de mens kijkt naar het uiterlijk maar JAHWEH kijkt naar het hart." (1 Sam 16:7). Zo werden zeven zonen van Isai bekeken door Samuël. Maar geen van hen bezat het hart om de herder van Israël te worden.

Pas toen ze allemaal afgewezen waren riepen ze David. Zijn plaats en bezigheid vormen een aanwijzing van het karakter van zijn hart. Hij hoedde de schapen. Dat was nu juist het werk dat Israël zo bitter hard nodig had. Saul was hun eigen keus als koning. Hij was groot en imposant, net als Isai's zeven zonen. Maar hij hoedde zijn volk niet. Zijn hart was niet recht. Het was op hemzelf gericht. Dat van David op de schapen. David was schoon van aanzien, met mooie ogen, maar deze maakten hem niet tot de geschikte persoon. Zijn hart was toegewijd aan het doen van de wil van God. Onder de uiterlijke verschijning, was hier een man die vertrouwde op JAHWEH en er behagen in schiep om Hem te behagen. Dit kwam tot uitdrukking in zijn latere leven in daden als het doden van Goliath, het sparen van Saul, de vriendelijkheid tegenover Mefiboseth, en in het bijzonder in zijn verlangen de tempel te bouwen. God en Zijn heerlijkheid vulden zijn hart en maakten het groot.

Het verschil dat nu bestaat tussen het oppervlakkig uiterlijk en het hart is een gevolg van zonde. In de ideale toestand blijkt een mens te zijn wat hij is. Zijn uiterlijk spreekt zijn karakter niet tegen. De bedervende kracht van zonde is dusdanig dat de geestelijke mens nauwelijks aandacht besteedt aan uiterlijke tekenen, want deze komen zelden overeen met innerlijke werkelijkheden. Dit verklaart waarom het hart zo vaak wordt verbonden met kwaad en zonde, of het

ontbreken ervan. Het onderscheid tussen uiterlijk en hart zou niet kunnen bestaan in ideale omstandigheden.

Zonde is geen oppervlakkige tekortkoming. Het is niet de buitenste vernislaag die is beschadigd, maar juist de kern en bron van 's levens activiteiten is aangetast. Om de reeds gebruikte beeldspraak verder te bezigen: Het is niet slechts een huidziekte, veroorzaakt door contact met een of andere giftige struik, maar een vitale degeneratie van het hart, die de functies van ieder orgaan van 's mensen innerlijke huishouding aantast.

Eén van de meest verontrustende kenmerken van de beschaving en de beleefde maatschappij voor de geestelijke mens is, de grote nadruk die gelegd wordt op kunstmatig gedrag en manieren. Het hart moet verborgen worden achter een mantel van vormen en uitdrukkingen. Het is een teken van goede opvoeding nooit je werkelijke zelf te tonen, maar een oppervlakkige illusie in stand te houden die verondersteld wordt om de soberheid en beperkingen van het leven te bedekken en te verbergen. Het is moeilijk om het hart te ontdekken, en vaak is het misschien wel het beste om het zoveel mogelijk bedekt te laten. Maar, in de omgang tussen heiligen, is het van het grootste belang de conventionele bedekkingen opzij te leggen en ons met diepere realiteiten bezig te houden. Terwijl onze omgang met alle heiligen behoort te zijn, is het onmogelijk een te zijn met diegenen wier harten niet recht zijn. We worden opgeroepen de Here aan te roepen met allen die een rein hart hebben. (2 Tim 2:22).

Menige vruchteloze discussie over verscheidenheden in geloof, zoals "reddend geloof" en "historisch geloof", zou nuttig zijn geweest indien in verband met het hart beschouwd. Er kan een duidelijke instemming met en onderwerping aan een geloofsbelijdenis zijn, of zelfs lidmaatschap van een religieuze organisatie, overeenkomend met het geloof dat door de tekenen van onze Heer werd verwekt; maar Hij vertrouwde zulk "geloof" niet omdat Hij wist wat er *in de mensheid was*. (Joh. 2:23-35). Het was geen *harts-geloof*. Zo is er ook vandaag een groot gebrek aan dat *harts-geloof* dat alleen "reddend" en "effectief" is. Met het hart gelooft men tot rechtvaardigheid (Rom 10:10). De oppervlakkige, opzichtige, sentimentele, sensationele evangelisatie in onze dagen veroorzaakt wel een stormachtige emotionaliteit aan de oppervlakte maar zelden bereikt het de diepten van werkelijke overtuiging, of grijpt het het hart aan. Vandaar dat de opzienbarende "resultaten" verdwijnen wanneer de evangelistische tornado bedaart.

Waarschijnlijk de meest aangehaalde passage over het onderwerp van het menselijk hart en zijn verdorvenheid is Jeremia 17:9 N.B.G.

Arglistig is het hart boven alles,
ja, verderfelijker* is het:
Wie kan het kennen?

* S.V. :dodelijk

Authorised Version:

"The heart is deceitful above all things, (Het hart is bedrieglijk)

And desperately wicked: (En hopeloos boos):

Who can know it?" (Wie kan het kennen?)

De laatste regel wordt gewoonlijk weggelaten, want deze komt niet overeen met de opvatting die algemeen wordt afgeleid vanuit de eraan voorafgaande woorden. Er wordt veel gezegd over het woord "bedrieglijk" (NBG: arglistig). Het wordt gedefinieerd als "krom" of "oneerlijk". Het is het werkwoord van de naam Jakob. Het hart is een Jakob. Misschien zou schalks (tricky) het dichtst bij de bedoeling liggen. Het beschrijft iemand die een ander pootje licht. De Septuagint geeft het weer met "Het hart is bovenal *diep*". Omdat het Hebreeuwse woord "diep" en het woord dat nu in de text staat sterk op elkaar lijken, is het mogelijk dat diep de juiste leeswijze was toen de Septuagint vertaald werd. Het leidt op een erg natuurlijke wijze naar de vraag die volgt: "Wie kan het kennen?"

De volgende frase is een "hopeloos slechte" vertaling, want er is niet de minste aanwijzing van boosheid in het woord zelf of iets van haar context. Ik beken dat ik denk dat het menselijk hart *wel degelijk* hopeloos boos is. Deze vertaling bewijst dat. Kan er een afschuwelijker zonde zijn dan een opzettelijke verandering van de betekenis van het woord van God, *zelfs als de vervanging waar is?* God spreekt hier niet over de boosheid of slechtheid van de mens, maar over zijn sterfelijkheid en zwakheid. Job zei dat zijn wond "ongeneeslijk" was --- hetzelfde woord. Maar deze was niet boos, en werd genezen. Het kind van David was zeer ziek (2 Sam 12:15), maar het was zeker niet hopeloos boos.

Er zijn twee dingen die het menselijke hart een probleem maken dat niemand kan oplossen. Het heeft de neiging tot struikelen en het is te ziek om erop te vertrouwen. Wie kan het kennen? Slechts de Here, zoals het daaropvolgende vers bevestigt, "Ik, JAHWEH, harte-verkenner". Wij kijken naar de buitenkant, maar "de verborgen mens, zijn hart" is onzichtbaar, onnaspeurlijk, behalve voor het oog van God. Het is zoals met overrijp fruit. Het kan er heerlijk aan de buitenkant heerlijk uitzien, maar het is binnenin verrot tot op de kern.

Misschien was het meest indrukwekkende teken van Christus' goddelijke aard en missie, wel zijn vermogen om de harten van Zijn hoorders te lezen. Zijn gezichtsvermogen was als de moderne röntgenbeelden. Het kon door alle barrières heen dringen. Hij zag dwars door alle huichelarij en hypocrisie heen. Hij kon zelfs gedachten "zien". Voordat Zijn hoorders hun gevoelens konden uiten onthulde Hij ze en gaf Zijn antwoord (Markus 2:8; Lukas 24:38).

Dit is ook het grote voorrecht van het geschreven woord. Het is "levend en werkzaam, en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en doordringend tot op de vaneensplijting van ziel en geest, evenals de geledingen en het merg, en is een richter van de gevoelens en gedachten van het hart. En er is geen schepsel dat ervoor verborgen is. Alles is nu naakt en ontbloot voor de ogen van Hem voor Wie we rekenschapsplichtig zijn" (Hebr 4:12,13).

De waarheid die in de onSchriftuurlijke uitdrukking "de volkomen verdorvenheid van de menselijke natuur" bedoeld wordt over te dragen, wordt veel beter uitgedrukt door zonde met het hart te verbinden. Dit laat zien dat het geen oppervlakkig verschijnsel is, dat slechts een gedeelte van 's levens activiteiten aantast, maar de bron raakt van waaruit elke (levens)belangrijke handeling ontspringt, en iedere daad en gedachte bederft. Bederf het hart en de gehele mens is aangetast. Zonde in het hart doordrenkt het gehele wezen, zodat er geen plekje

meer gezond is, geen gebaar of voorstelling die geheel juist is. Er is een betekenis waarin het "volkomen" is. En er is een betekenis waarin het "verdorven" is. Maar beide van deze gedachten worden beknopter en correcter uitgedrukt wanneer we zonde met het hart verbinden, waar alle uitingen van het leven uitstromen.

Als we, in plaats van te spreken over een "nieuwe natuur", over een "nieuw hart" of een "nieuwe geest" zouden spreken, zouden we niet noodzakelijk qua bedelingen correct zijn, maar we zouden tenminste binnen de onthulling van de Schrift blijven. Het nieuwe verbond dat JAHWEH met Israël gemaakt heeft bestaat uit het hen geven van een nieuw hart en een nieuwe geest. Dit is het dat hen van zondigen zal weerhouden. Wat staat dit nieuwe verbond in volkomen contrast met het oude! Daarin hadden ze een aandeel, maar in het nieuwe ze zijn volkomen passief. Het is in alle opzichten van God. "Een nieuw hart zal Ik u eveneens geven, en een nieuwe geest zal Ik in u brengen: en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en Ik zal u een hart van vlees geven. En Ik zal Mijn geest binnenin u brengen, en veroorzaken dat u in Mijn inzettingen wandelt en gij zult Mijn verordeningen onderhouden en doen. En gij zult wonen in het land dat Ik uw vaderen gaf: en gij zult Mijn volk zijn, en Ik zal uw God zijn" (Eze 36:26-28).

Paulus' brieven beginnen met het duistere, onverstandige (Rom. 1:21), wellustige (Rom. 1:24), weerbarstige en onboetvaardige (Rom. 2:5) menselijk hart, maar eindigen met een rein hart (1 Tim 1:5; 2 Tim 2:22). Dit is in volledige overeenstemming met Petrus' uitspraak op de vergadering in Jeruzalem, toen hij de Besnijdenis vertelde dat God de harten van de heidenen door geloof had gereinigd (Hand. 15:9). God heeft ons het onderpand van de geest in onze harten gegeven (2 Cor. 1:22). Dit is het dat ons tot zonen van God maakt (Gal 4:6). Onze natuur is niet veranderd. Ons hart is niet nieuw. Het is door bewoning van de heilige Geest gereinigd.

Inderdaad staan de werkelijkheden van harte-geloof, in de huidige huishouding van Gods genade, in contrast met het oppervlakkige religieuze ritueel van Israël. Werden zij besneden? Wij hebben de echte besnijdenis, die van het hart (Rom. 2:29; Col. 2:11). Hadden zij de woonplaats van God? Christus woont in onze harten door geloof (Ef 3:17). Hadden zij een koor om Hem te loven in gezang? Wij betuigen dank onder de begeleiding van de muziek van onze harten (Ef 5:19).

Het verlenen van een nieuw hart aan Israël zal hen een wedergeboren natie maken, geschikte kanalen voor het herstel van de aarde in de dag van JAHWEH. Dit alles stemt overeen met het karakter van de zegeningen van die dag. Deze zullen zowel ziels als geestelijk zijn. Evenals hun fysieke lichamen gezegend zullen worden met volmaakte harten om een volmaakte bloedstroom voort te stuwen, zo zal het figuurlijke hart hen aanzetten tot ervaringen die een vreugde en bevrediging voor hun ziel zullen zijn. Bemoedigende en vreugdevolle fysieke gevoelens worden aangeduid met de "redding van de ziel" en het "nieuwe hart". Daarbij zal hen (ook) een nieuwe geest gegeven worden.

Bij ons ligt de nadruk zo sterk op de geest dat, in de opstanding, onze lichamen niet langer stoffelijk of ziels, maar geestelijk zullen zijn. Dit betekent niet dat ze niet van een stoffelijke substantie gemaakt zullen zijn, of dat we geen ziel zullen hebben. Anders zou het feit dat onze huidige lichamen stoffelijk en ziels zijn

bewijzen dat we geen geest hadden. De ziel beheerst deze lichamen: de geest zal heersen in onze opstandingslichamen. De heerlijke hemelse woning waarop we wachten zal materieel zijn en zal gewaarwording bezitten, maar het zal zo overgoten zijn met de aanwezigheid en kracht van de geest dat materie en gewaarwording een strikt ondergeschikte plaats zullen innemen.

Het is zowel overbodig als ontoepasselijk om van een hemels geestelijk lichaam te spreken alsof het een nieuw hart heeft. In die bovenaardse pracht zal dat wat binnenin is naar buiten stralen in alle perfectie van vorm, van kenmerk en van uitdrukking. Er zal geen "verborgen mens van het hart" zijn, zoals in deze zielse lichamen. De mogelijkheid van dubbelhartigheid zal niet bestaan, en de uitdrukking die de mogelijkheid aangeeft van een ongelijkheid tussen het schijnbare en werkelijke is ongelukkig en opgedrongen.

Sinds Adam is de mensheid tot de diepste kern bedorven. Zonde heeft het hart bereikt. In dit leven zou de gelovige zijn hart moeten reinigen door middel van het Woord van God. Hem wordt geen nieuw hart gegeven. Dat is voor Israël in het komende millennium. Als we ons willen houden aan het model van gezonde woorden (2 Tim 1:13), zullen we, wanneer we verlangen om de enorme omvang van menselijke zonde of de "volkomen verdorvenheid van de menselijke natuur" te beschrijven, dit doen in termen van het hart, en het niet toeschrijven aan zijn natuur.

Deel 12 - Het geweten

In zowel het Engels als in het Grieks zijn geweten en bewustzijn even nauw verbonden in hun betekenis als in hun vorm.* Inderdaad, het werkwoord behorend bij geweten, *suneidêsis*, TEZAMEN-WAARNEMING, is in het Grieks *suneideo*, dat *bewust zijn* betekent. De Authorized Version geeft het weer als *be privy* (met medeweten van) (Hand 5:2), *consider* (overwegen) (Hand 12:12), *be ware* (gewaar zijn, s.v. overleg) (Hand 14:6) en *know* (kennen, s.v. ben bewust) (1-Cor 4:4). Bij deze laatste tekst voegt Wigram's concordance toe: (lett.: *ben bewust*). In iedere passage is *bewust zijn* een betere vertaling. Zodat in essentie *geweten* een vorm van *bewust zijn* is. Het is inderdaad een vraag of Hebr 10:2 weergegeven moet worden als: eenmaal gereinigd zijnde, niet langer een geweten aangaande zonden hebben of een *bewustzijn van zonden*, want het is in de grondtekst *van zonden*, en de betekenis komt op hetzelfde neer. Het lijkt er daarom op dat geweten, evenals bewustzijn, een relatieve waarnemingszin is. Men zou kunnen redeneren dat de ervaring van zonde het geweten in grote mate zou versterken, zodat, wanneer het eenmaal gereinigd is van zonde, het geweten meer dan ooit aanwezig zou zijn. Maar dit lijkt in deze passage ontkend te worden. Het verdwijnt wanneer zonde wordt "weggereinigd", net zoals we geen bewustzijn van onze lichaamsfuncties

hebben wanneer alles goed gaat, doch er onaangenaam bewust van zijn wanneer er iets verkeerd gaat. Omdat *geweten* alleen in relatie met zonde gebruikt lijkt te worden in de Schriften, lijkt het dat zijn aanwezigheid van de zonde afhangt. Iemand, die niet aan zonde toegeeft, heeft een goed geweten. Wie het wel doet heeft een slecht geweten. Het is bewustzijn aangaande recht en onrecht, betreffende goed en kwaad.

* (conscience, consciousness)

Wanneer we buiten het bereik van het kwaad zijn zullen we niets hebben waarop een geweten kan reageren, vandaar dat het ophoudt te functioneren, en praktisch is afgestorven. Voordat onze eerste ouders van de boom der kennis van goed en kwaad aten, misten ze deze kennis, en hadden daarom geen geweten, noch bewustzijn van deze beide. Dit bewustzijn kwam pas nadat ze gezondigd hadden. Toen kwam het meteen tot uiting. Wat vertelde hen dat ze naakt waren? Het geweten. Voordat ze de kennis van goed en kwaad bezaten werden ze door hun daden net zo min verontrust dan een klein kind. We worden niet geboren met een geweten. Baby's zijn soms onbeschrijfelijk wreed voor dieren zonder het ook maar enigermate te beseffen. Ze hebben nog geen geweten ontwikkeld, want ze kunnen goed niet van kwaad onderscheiden.

Geweten is, zoals de belangrijkste stam ervan in het Grieks aanduidt een *waarnemen*. In het gebruik is het beperkt tot de waarneming van goed en kwaad. Voordat de zonde binnentrad kon er niet zoiets als een geweten zijn. En wanneer zonde verdwijnt zal het eveneens weggaan. Het is slechts een tijdelijke functie die alleen dankzij de zonde bestaat.

We kunnen niet redeneren dat de mens werd geschapen met een geweten, en daarom altijd een geweten gehad heeft en zal hebben. Ik zou niet verbaasd zijn als Adam *bewust geschapen* was, maar het zou dwaasheid zijn hieruit af te leiden dat hij, of zijn afstammelingen, niet *bewusteloos* kunnen worden. De mens is misschien wel een derde van zijn levenstijd *niet* bewust: terwijl hij slaapt. Bewustzijn is geen vitaal onderdeel van de mens, maar een toestand, een ervaring, en ook zonder dit kan hij leven en bewegen en zijn. Zo is het ook met het geweten, dat bewustzijn is in verband met recht en onrecht. Daar waar geen kwaad bestaat kan er geen overeenkomstig bewustzijn, geen geweten bestaan. Wanneer zonden zijn weggewassen zijn we ons er niet meer van bewust, en dus kunnen we dan geen geweten hebben.

Een van de opmerkelijke kenmerken van het binnentreden van de zonde is het volkomen ontbreken van enige aanwijzing van een geweten in zowel Eva als Adam. Wanneer we deze geschiedenis lezen vragen we ons af waarom Eva's geweten niet tussen beide komt. Ze zou op zijn minst hebben moeten aarzelen voordat ze tegen Gods voorschrift in ging. Er is geen enkele aanwijzing dat ze ook maar iets van twijfels had zoals wij vandaag zouden hebben in soortgelijke omstandigheden. Maar direct erna, wat een verandering! Het bewustzijn onrecht gedaan te hebben dreef hen onmiddellijk weg van de goddelijke aanwezigheid. Ze hadden een "slecht" geweten, maar het werkte heel goed. Bewustwording van zonde en schuld is geweten. Hoe konden ze dit van te voren hebben terwijl alles zeer goed was? Bewustzijn van kwaad kan niet bestaan zonder de aanwezigheid van kwaad. Zelfs nu is iemand die altijd probeert God te behagen zich nauwelijks bewust van een

geweten. En wanneer zonde zelf wordt afgeschaft zal daarmee ook het geweten verdwijnen.

In Israël werd erg weinig onthuld met betrekking tot geweten. Zelfs onze Heer verwees er niet naar. Waarom niet? Waar Gods wet is, is het niet noodzakelijk om op het geweten te bouwen. Het geweten kan zwak zijn (1-Cor. 8:7) of slecht (Heb. 10:22), of bevuild (Titus 1:15) of zelfs dichtgebrand (1-Tim. 4:2). Het is in geen geval een ideale afschrikking van kwaad of een gids naar het goede, hoewel het soms, tot stand kan brengen wat de wet faalt te doen (Rom 2:15). Maar Gods wet is altijd goed. Daar kan op worden vertrouwd. Zij verandert niet met de individuele persoon, noch met de tijden. Daarom neemt de wet, in de Hebreeuwse geschriften, de plaats van het geweten in, en wordt het *hart* aangesproken. Maar omdat Paulus zich tot de naties richt die geen wet hebben, beroept hij zich zo vaak op zijn eigen geweten en dat van zijn lezers.

DE HUISHOUDING VAN HET GEWETEN

We spreken van een *huishouding* (geen bedeling) van het geweten omdat dit de voornaamste vernieuwing was die het tijdperk vanaf de zonde van Adam tot aan de vloed kenmerkte. Hiervoor was God persoonlijk aanwezig geweest bij het oorspronkelijke paar in de hof van Eden. Daarna werd deze nauwe vriendschapsband verbroken. God trok zich terug. Hij gaf geen wet om hen te leiden. Zij en hun nakroost werden aan zichzelf overgelaten. Alles wat ze hadden was de kennis van goed en kwaad en het bewustzijn dat onrecht doen God mishaagde --- dat is geweten. Dit was de broze band die hen met God verbond. Het was het grondprincipe van Zijn handelen met hen. Het doel van deze hele regeling was het onvermogen van de mensheid aan te tonen om zonder God verder te gaan, zelfs al kenden ze goed en kwaad, en hadden ze een geweten als een voortdurende bewaker om hen tot het doen van het goede aan te sporen.

* oikonomia: HUIS-WET wordt gewoonlijk vertaald met rentmeesterschap.

In dit hoofdstuk wordt in het Engels gesproken over bedelingen en huishoudingen, de Engelse equivalenten hiervan zijn:

dispensation: letterlijk: vergunning, Godsbeschikking, bedeling, uitdeling.

administration: letterlijk: het bestuur, het beheer, regering, administratie, het ministerie.

Het is noodzakelijk voor Gods heerlijkheid en ook voor het goede van de gehele schepping, dat de zwakheid en verdorvenheid van de mens zou worden aangetoond door middel van een reeks demonstraties, waarbij hij zich in elke erop volgende onder gunstiger omstandigheden bevindt. Om dit te doen verandert God Zijn relaties met de mensheid, of een uitgekozen deel ervan, om zo een nieuwe en gunstiger situatie te scheppen. Deze worden huishoudingen genoemd. In elke daarvan zijn er speciale "bedelingen", dat wil zeggen, goddelijke gaven, maar deze moeten niet met de huishoudingen worden verward, want de bedelingen gaan gewoonlijk door terwijl de huishoudingen veranderen. Bovendien, als we huishoudingen als bedelingen (of dispensaties) zien zullen we altijd proberen die te karakteriseren door Zijn *gaven* in plaats van door dat wat *Gods relatie tot de mens* kenmerkt en Zijn handelswijze tot het mensenras bepaalt. In mijn meegaandheid liet ik me tot op zekere hoogte in deze verwarring meetrekken toen ik de naam van de eerste huishouding veranderde van *onschuld* in *schepping*. Moge mij deze verzoenende vergissing worden vergeven!

Een speciaal kenmerk van dit testen van de mensheid is de opstapeling van de gaven, om de volgende test minder zwaar te maken. Aldus werd, nadat de kennis van goed en kwaad werd gegeven, deze niet teruggetrokken toen dit faalde. Zij is nadien altijd blijven bestaan. Evenmin werd regering ingetrokken toen belofte en wet op het toneel kwamen. In de regel blijft iedere "dispensatie" (of bedeling) bestaan en wordt aan de volgende gave toegevoegd om te helpen de volgende test lichter te maken. Maar deze regel gaat niet altijd op. Eerder wordt hij omgekeerd wanneer de huidige genade plaats maakt voor toorn.

Om te (kunnen) laten zien wat de mens is, is een reeks van situaties nodig waarin hij faalt onder steeds doordurende testen, waarbij elke volgende minder veeleisend is dan de voorgaande. *Dispensaties* (of bedelingen) zijn alle bedoeld om de omstandigheden gunstiger te maken en de mens een betere kans te geven op succes. De resulterende toestand is wat de huishouding karakteriseert. Aldus hebben we, als gevolg van de gave van *autoriteit*, de huishouding van *regering*. Als we eenmaal de goddelijke opzet in de opeenvolgende veranderingen zien, wordt de gehele reeks duidelijk, en willen we het gevondene in een naam vast leggen. We zouden de eerste *Geen-kennis-van-goed-en-kwaad* kunnen noemen en aldus binnen de goddelijke woordenschat blijven. Doch daar ons woord *Onschuld* slechts een kortere manier is om dit te zeggen, is dat voor ons geen bezwaar. Evenzo met de volgende huishouding. We kunnen het *Met-kennis-van-goed-en-kwaad* noemen, maar *Geweten* drukt hetzelfde uit en bespaart vijf woorden en vijf streepjes.

Hoewel het op het eerste gezicht niet zo lijkt, was de test in Eden de *zwaarste* beproeving die ooit tot de mensheid zal komen, omdat onze onschuldige voorouders geen kennis van goed en kwaad hadden. Ik heb grote bezwaren tegen het gebruik van onSchriftuurlijke termen, dus verwierp ik "onschuld", maar we hebben een uitdrukking nodig die dit feit in een enkele term samenvat. Dus ben ik sterk geneigd om "onschuld" in eer te herstellen en "geweten" aan te houden als haar complement, omdat het inderdaad diegenen beschrijft die goed en kwaad kennen. Zonder kennis van goed en kwaad is de mensheid zo slap als een vaatdoek, en hun band met God kan bijna zonder inspanning in een ogenblik worden verbroken. Zo gebeurde het bij de allereerste beproeving. Zoals we zullen zien, was de mens bij deze test minder voorbereid dan bij die welke volgden en de reden daarvoor is de afwezigheid van een geweten om Eva te waarschuwen voordat ze de Schepper krenkte. Afgezien van zijn kinderjaren, is de mens nog nooit zo hulpeloos geweest.

Met de kennis van goed en kwaad verkreeg de mens een geweten en had zo een steeds aanwezig afschrik middel in zich. Het nam de plaats van Gods persoonlijke aanwezigheid in, en liet hem niet hulpeloos achter wanneer Hij afwezig was. Maar deze innerlijke weerhouding, deze goddelijke stem die in een ieder woont, was niet voldoende om het mensenras van volkomen bederf te bewaren. Louter overgelaten aan de remming van het geweten, bedierf de mens zichzelf zo, dat genezing onmogelijk werd. Dit is een grote les om te leren. In Eden was er geen weerhouding behalve de aanwezigheid en het verbod van God. In Zijn afwezigheid faalde dit om de mens te behoeden voor zelfvernietiging. Dan komt het geweten, daarna regering door zijn kameraden, totdat we komen tot de regering van Christus zelf met een ijzeren roede. Alle weerhoudingen falen wanneer de mens aan

zichzelf wordt overgelaten. Slechts de kracht en aanwezigheid van God kan de mens bewaren.

DE HUISHOUDING VAN REGERING

Daarom werd, na de vloed, een aanvullende factor toegestaan, die veel heeft gedaan om de mensheid te bewaren om zich weer zonder omwegen in de vernietiging te storten. Er werd *autoriteit* gegeven van mens over mens, zodat slechtheid zou worden gestraft door de mens zelf, en hem zodoende zou afschrikken van het ongebreidelde geweld van de voorgaande periode. Nu zou de mensheid zeker moeten standhouden! Niet langer in onschuld, in het bezit van de kennis van goed en kwaad, en weerhouden door het zwaard van de overheidsdienaar, slaagde de mensheid als geheel erin zich te behoeden voor zelfvernietiging. Toch is ook deze beveiliging, zoals al Gods gaven, misbruikt, zodat op Christus een beroep moet worden gedaan om de teugels van de regering in handen te nemen.

DE HUISHOUDING VAN BELOFTE

Toen het falen van de menselijke regering in de praktijk bewezen was, zoals dat ook bij het geweten het geval was (hoewel beiden doorgaan), maakte God een radicale wending in Zijn handelen met de mensheid. In plaats van hen als geheel te nemen, kiest hij een individu uit, en later een volk, om een kanaal van zegen te zijn voor de rest. In zekere zin gaan de huishoudingen van Geweten en Regering gewoon door, want de latere huishoudingen hebben niet direct betrekking op de mensheid als geheel. Toch waren zelfs de belofte aan Abraham en de afscheiding van Israël bedoeld om alle naties te bereiken (Gen 12:3b). De weinige uitverkorenen zouden door beloften worden geholpen. God kwam nader tot hen door hen een verwachting te geven, wat een erg krachtig vermogen is om een zwakke sterveling in staat te stellen juist te leven.

DE HUISHOUDING VAN DE WET

Waarschijnlijk de meest definitieve en praktische hulp, doch de meest teleurstellende, was Gods volgende stap. In plaats van het volk van Zijn keuze onder de huishouding van Regering te laten, op een afstand van Hem, naderde Hij tot Zijn eigen volk en woonde Zelf onder hen. In plaats van hen in het flauwe licht van het geweten te laten, gaf Hij hen Zijn rechtvaardige wet en werd hun Koning. Dit, zou men denken, zou hen in staat moeten stellen rechtvaardig en heilig te leven, en zo de demonstraties van 's mensen zwakheid, in afwezigheid van God, te eindigen. Maar ze wezen Zijn soevereiniteit af en eisten een koning zoals de andere naties. In hun hart gehoorzaamden ze Zijn rechtvaardige wet niet, maar werden huichelaars, zodat God hen uit hun land moest verdrijven en hen onder de naties moest verstrooien. Zelfs met al deze schitterende voorrechten, bewees de mens een volkomen mislukking te zijn.

DE VLEESWORDING

Maar wat is de wet, vergeleken met de vleeswording? De wet eiste. Christus schonk. De wet was heilig. Christus was genadig. De mens zou Hem toch zeker

liefhebben en Hem volgen, Hij Die notabene het Woord en Beeld van God was! Het volk waar Hij naar toekwam had niet alleen het geweten maar ook de wet om het te verlichten. Zo geweldig bevoordeeld echter, blijkt de mens niet louter een mislukking, maar ontaard en een moordenaar, want ze kruisigden de Genadige.

DE HUISHOUDINGEN VAN DE GEEST

Nu het duidelijk is dat de mens in vijandschap met God leeft, en slechts tot Hem kan komen door Zijn heilige geest, komt er iets nieuws in Gods handelen, Van nu af aan wordt dit gekenmerkt door het mede-delen van Zijn *geest*. Op Pinksteren goot Hij van Zijn geest uit op diegenen van het volk Israël die geloofden. Hier is eindelijk een kracht die de menselijke zwakheid en zonde aankan! Echter, in de Pinkster-huishouding wees de natie Zijn geest af en verachtte Zijn boodschappers. Zo lang zij niet grondig door Zijn geest herboren zijn, zijn ze niet in staat Zijn barmhartigheid te beantwoorden. Hier hebben we de heilige natie op zijn best, en zo eindigt deze demonstratie geleidelijk. Precies zoals God Zich tot hen had gekeerd, evenzo, nu Hij hun falen heeft aangetoond, keert Hij terug naar de mensheid als geheel, maar met een nieuwe dispensatie, geest, en een nieuwe huishouding.

Door de draad met de naties weer op te pakken, kan God niet met hen handelen alsof ze onder de huishoudingen van *belofte*, of *wet*, of *vleeswording*, of *geest* waren geweest, want deze waren beperkt tot het uitverkoren volk. Vandaar dat Hij aan dit alles voorbij gaat, en teruggrijpt op Abraham vóór zijn besnijdenis. Al deze cumulerende voorrechten hadden gefaald, dus was het nutteloos ze opnieuw te proberen onder minder gunstige omstandigheden. Maar de *dispensatie* van de *geest* sprong, zelfs in Israël, over de smalle grenzen van de andere gaven heen en werd vrijelijk geschonken aan de proselieten (jodengenoten) uit de naties.

DE OVERGANG

De roeping van Saulus van Tarsus was op zichzelf een nieuw begin in de wegen van God, en de aanduiding van een nieuwe huishouding. Door hem veranderde God geleidelijk Zijn methode van handelen met de naties en met Israël. In plaats van het koninkrijk aan de Joden onder de naties te verkondigen, zoals de twaalf hadden gedaan in het land om hun afvalligheid te laten zien, bereikt hij de vromen onder de naties om hen tot jaloersheid te prikkelen, zoals Mozes had voorzien (Deut 32:21). In deze huishouding, die wordt behandeld in Paulus vroege brieven, *worden de naties met Israël gezegend en ontvangen hun geestelijke dingen terwijl zijzelf nog steeds afvallig zijn*. God had daarvoor nog niet zo met de naties gehandeld, noch voorzien Hij zulke zegening in de profeten. Daar het slechts een voorbereidende regeling was, leidend tot de volgende huishouding, hebben we het *Overgang* genoemd.

DE GEHEIME HUISHOUDING VAN GENADE

Toen Paulus de Efezebrief schreef, nadat de afkondiging van het koninkrijk zoals in het boek Handelingen is beschreven, was geëindigd, veranderde God opnieuw Zijn manier van handelen, daarmee de aanzet in het tijdperk van de overgang voortzettend. Toen werden de naties door Israël in hun ontrouw, gezegend. Nu

wordt de aard en plaats van zegening veranderd van fysiek (tastbaar) en aards in geestelijk en hemels, vandaar dat het niet door dat volk kan komen, maar er onafhankelijk van is. Eerst waren ze gasten aan Israëls tafel, nu worden de naties mede-leden van Gods familie. Eerst waren ze vreemden in Gods koninkrijk, nu worden ze mede-burgers. Eerst waren zij in twee lichamen verdeeld door vleeselijke rituelen, nu worden ze verbonden leden van één lichaam.

GERICHT EN KONINKRIJKS HUISHOUDINGEN

Ik veronderstel dat iedereen zal toegeven dat het tijdperk van gericht dat op het huidige zal volgen geen huishouding van genade is, evenmin werd het geheim gehouden. Integendeel. God heeft zowel Israël als de naties gewaarschuwd voor een komende tijd van gericht waarin Zijn toorn zal worden uitgestort. Dit behoort tot de dag der mensen en sluit deze af en hiermee eindigt de huidige boze eon, vandaar dat het geen deel kan uitmaken van de huishouding van het Koninkrijk, waar het een voorbereiding op is. Dat het Koninkrijk een afzonderlijke huishouding is, wordt zo algemeen geaccepteerd dat het nauwelijks noodzakelijk lijkt om de onderscheidende kenmerken aan te duiden, hoewel de kenmerken van de Vleeswording terugkomen, want Christus is aanwezig, en ook van Pinksteren, want de geest wordt uitgestort en zegen stroomt door Israël naar de naties.

Deel 13 - De wil van mensen of de wil van God

Gods wil wordt niet alleen vandaag door de wereld genegeerd, maar zelfs Zijn heiligen schuiven hem aan de kant, of verdunnen hem tot een loutere wens. Het zijn er maar weinig die vasthouden dat het heelal wordt bestuurd volgens de raad van Zijn wil! Het is mode geworden om te zeggen dat het woord «*willen' wensen*» betekent, en de kanttekeningen van sommige Bijbels aarzelen niet om het te veranderen in *verlangen*. Ons wordt verzekerd dat God *niet wil* dat de gehele mensheid gered wordt, maar dat slechts *verlangt*, en, daar de mens anders *wil*, is Hij volkomen machteloos en krachteloos tegenover deze superieure macht van menselijke vastberadenheid. God is het Die in ons uitwerkt om te willen (Fil. 2:13), toch staan zelfs degenen die een "volledige overgave" onderwijzen er op dat onze eigen wil het middel moet zijn om Hem te eren. De waarheid is dat de menselijke wil altijd tegengesteld is aan die van God, en dat de heiligen alleen veilig zijn zolang ze Zijn wil accepteren, zoals onthuld in de Schriften, en die van henzelf verwerpen.

Omdat het woord *wil* gewoonlijk op verschillende manieren wordt gebruikt heeft het de beslistheid verloren die het in de Schriften zou moeten hebben. Het is in de NBG vertaling de foutieve vertaling van: raad of bedoeling, behagen, op het punt staan te doen, overtuiging hebben, ontvangen, vanwege, ten gunste van en door.

Griekse woordenboeken missen eveneens helderheid, en geven gewoonlijk een aantal synoniemen die andere Griekse woorden definiëren. Zo is *wensen euchomai* wat geheel het besef van vastberadenheid mist dat zo essentieel is voor *willen*, zoals wordt getoond door de voorkomsten ervan (Hand. 26:29; 27:29; Rom. 9:3; 2 Cor. 13:7,9; Jac. 5:16; 3 Joh. 2). De woorden bedoelen en bedoeling hebben een betekenis die veel verder reikt. Ze komen van het werkwoord plan-trekken en kijken voorbij de onmiddellijke actie van de wil naar het uiteindelijk resultaat. Dit is erg belangrijk in de passages waar het voorkomt (Hand. 27:43; Rom. 9:19; 1 Pet. 4:3). *Vastberadenheid* neemt ons ook mee naar het object dat verworven moet worden, niet de onmiddellijke houding van het verstand. *Opzet* (voornemen) betekent VOOR-PLAATS, een toekomstige volbrenging, van tevoren in het oog gehouden. Zulke termen *definiëren* het Griekse woord *thelema* niet, maar laten eerder zien wat *niet* de betekenis ervan is. Het gewone alternatief dat wordt gegeven is *verlangen*, wat het meer een zaak van gevoelens dan van verstand maakt. Er worden werkelijk passages aangevoerd om dit te bewijzen, zoals de woorden van onze Heer in Getsemane, waar de context vol van gevoelens staat en de zin de negatieve vorm heeft. Maar zelfs hier (Mark. 14:36), is het Gods wil zowel als die van Christus die wordt aangeduid, en het is erg ongelukkig om van Gods *verlangen* te spreken dat Christus Zijn afschuwelijke foltering zou verdragen. Het is ons mistige overlappende taalgebruik dat ons verblindt voor de scherp gesneden onderscheidingen van de geïnspireerde woorden Gods.

Niet alleen wordt het woord gebruikt voor zo'n veelvuldigheid van de originele termen, maar het Griekse woord *willen* is op zijn minst vertaald door tien verschillende uitdrukkingen, willen, eisen, gesteld zijn op, geweld, keuze, prijs stellen op, verlangen, welgevallen hebben, wensen, willens en wetens, zoeken en (met niet) weigeren. Het Griekse zelfstandig naamwoord heeft als vertaling: wil, willen, bevel en wensen. Hoe kan er iets anders zijn dan verwarring wanneer Gods woorden zodanig geweld aangedaan zijn in een vertaling die beweert Gods Woord te zijn? *Verlangen* is *epithumia*, en heeft eerder met gevoelens te maken, dan met vastberadenheid. *Gezind zijn* (be disposed) is *phroneo*, en drukt de richting van voorkeur uit. *Bedoelen* (Intend) is *boulomai*. *Liefhebben* (love) is *agapao*. *Behagen* (Please) is *aresko*, een aangename sensatie produceren. Het is onmogelijk om Gods gedachten te begrijpen door misvertalingen van mensen. De CONCORDANT VERSION gebruikt alleen *will* (willen) met *want* als een idiomatisch alternatief, om verwarring met de toekomstige tijd in het Engels te voorkomen. Dit mag dan niet altijd onze oren strelen, maar het zal niet falen onze harten te verlichten.

In het Engelse taaleigene, is iemand die *willing* (willend) is om iets te doen of te zijn, een passieve vertegenwoordiger, die berust in of instemt met de wensen van een ander. Vandaar dat een ware vertaling eist dat we het woord in zulke gevallen veranderen in *want*. Voor velen zal het moeilijk zijn om dit te onderscheiden van *wens* of *verlangen*, als gevolg van de vaagheid van onze (Engelse) taal. Omdat het element van verlangen gewoonlijk is inbegrepen in onze vastberadenheid, is het gemakkelijk deze twee te verwarren. In de *Concordant Version* draagt *willen* (*will* of *want*) als de vertaling van *thelo* altijd de gedachte die verder gaat dan een loutere wens.

De heersende verwarring is aan alle kanten duidelijk. Door degenen die de plaats van leraren innemen en veel licht hebben wordt ons verzekerd, dat een erg gewoon

gebruik van dit Griekse werkwoord *thelo* de betekenis heeft van *verlangen* of *wens*. Als resultaat interpreteert een ieder passend naar zijn neigingen en overeenkomstig zijn theologisch systeem. De tendens is om het tot *willen* te maken wanneer het gebruikt wordt van mensen, en *wensen* wanneer gebruikt van God, want als mensen vastbesloten zijn om hun eigen wil te hebben en ontkennen dat God op niets meer recht heeft dan een verlangen, kunnen ze beter tot het einde van hun latijn doorgaan, dan te aarzelen op deze weg. In al onze onderzoekingen is het goed om de neiging van de mens te herkennen om zichzelf te verheffen en God te degraderen. De mens heeft een "vrije wil" wordt ons verteld, en er staan velen klaar om deze misvatting te verdedigen. Maar waar zijn de mensen die willen vechten voor de "vrije wil" van God?

De grootste ravage wordt echter aangericht wanneer de gelovige wordt aangespoord om, ofwel zijn eigen wil te verlaten, ofwel die te laten gelden. Een van de meest ernstige aspecten van de huidige afval ligt in vormen van hypnotisme of mesmerisme, waarin het onderwerp probeert om zichzelf totaal over te geven aan een buitenstaande geest, onder de foutieve veronderstelling dat hij, zo doende, noodzakelijkerwijs zal harmoniëren met de wil van God. Er zijn echter vele willen in de wereld naast die van onszelf en die van God. Velen zijn onbewust onderworpen aan een kwade geest en in de veronderstelling dat de indrukken die ze ontvangen van God komen. Ze denken dat ze, als gevolg daarvan, geïnspireerd zijn en stellen zich voor dat ze de Schriften niet nodig hebben om door de heilige geest geleid te worden. Het veelbetekenende feit dat dit systeem veroordeelt is zijn praktische verstoting van het geschreven Woord. De ware geest van God communiceert Zijn wil aan ons *louter door het medium van de Schriften*. Tot deze geest kunnen we veilig zeggen, "Uw wil, niet de mijne". Maar aan geesten die direct spreken zouden we moeten zeggen, "Gods wil, niet de uwe".

Nog geraffineerder voor de ware student van de Schriften is de lering dat we onze wil moeten laten gelden. Dit werd als volgt goed uitgedrukt in een religieus wekelijks tijdschrift:

Zeker is het dat God ons onze wil(len) heeft gegeven als een dierbaar en edel beheer om tot zijn eer en heerlijkheid te worden gebruikt. Het leven dat is wedergeboren door geloof in Christus als Redder, en toen is overgegeven in volledige overgave aan hem als Heer, is niet een leven waaruit de wil verdwijnt maar waarin het als nooit tevoren gebruikt behoort te worden, bezield door nota bene de kracht van "dynamiet" (*dunamis*) van God. Het overgegeven, Geest-gevuld leven dat verheugt om in Christus te blijven is ver verwijderd van passiviteit of inactiviteit. Tot alle zodanigen zijn de woorden bestemd: "Het is God die in u beide het willen en het werken van zijn behagen bewerkt" (Phil. 2:13). Het Griekse werkwoord dat hier als willen vertaald is is hetzelfde werkwoord *thelo*, dat iets oneindig sterkers uitdrukt dan een loutere wens of verlangen, want het is het plan, de vastberadenheid, nota bene de wil van God die werkt in de levens van zijn kinderen.

Als onze lezers alle voorkomsten van *thelema*, WIL, zouden raadplegen, zullen zij zowel nuttig als plezierig bezig zijn. Van de ongeveer zestig voorkomsten spreken er minstens vijftig over de wil van God. De wil van de mens is, volgens de goddelijke berekening, niet zo belangrijk. De lijst begint met "Uw wil geschiede" (Mat. 6:10) en eindigt met "Voor uw behagen [wil] zijn zij" (Opb. 4:11). In Romeinen 2:18 wordt Gods wil beschouwd als *de* wil die geen nadere aanduiding nodig heeft. De Jood kende *de* wil omdat hij de goddelijke orakels had. Het

komende koninkrijk wordt in het kort gekenmerkt als de tijd wanneer de mensen niet hun eigen wil zullen doen, maar die van de Vader.

De gehele missie van Christus kan worden opgesomd in dit woord, want Hij kwam om de wil van God te doen (Heb. 10:7,9). Hij onderstreepte dit toen Hij zei, "Ik zoek niet Mijn wil, maar de wil van Hem Die Mij zendt" (Joh. 5:30). Dit wordt door herhaling benadrukt, wanneer Hij iets later protesteert "Ik ben van de hemel afgedaald, niet dat ik Mijn wil zou doen, maar de wil van Hem Die Mij zendt." (Joh. 6:38). Blijkt het ergens dat Christus Zijn wil uitvoerde anders dan in volledige overeenstemming met Zijn Vader? Hij deed Zijn Vaders wil en deed *niet* Zijn eigen wil. Hij was niet "passief" maar actief, maar dat bestond niet uit het laten gelden van Zijn wil maar in het vervullen van die van Zijn Vader. Toen, in Getsemane, Zijn wil niet overeenkwam met die van God, werd *Hij* versterkt door een bode (Lukas 22:42,43), maar *Zijn wil* (werd dat) *niet*. Op de crises van ons leven hebben we geen krachtige vastberadenheid nodig, maar kracht om in te stemmen met Gods wil voor ons, wat de verwerping van die van onszelf inhoudt.

Maar ons voornaamste doel in het schrijven van dit artikel is om de aandacht te vestigen op de werking van de menselijke wil zoals deze zich aanmeldt in de Schriften. Slechts een paar uur nadat onze Heer afstand had genomen van Zijn wil om die van Zijn Vader te kunnen doen geeft Pilatus Hem over aan "Hun wil" (Luk. 23:25). Hier hebben we de menselijke wil die vaste vorm aanneemt in een enkel woord, misschien het meest ontzettende woord dat de mensheid zal achtervolgen tot de voleinding, "Kruisigen!" Mocht u ooit de menselijke vastberadenheid opgehemeld horen worden, moge dan uw oren alarmeren met de echo, "Kruisigen!" De wil van de mens werd gebracht tot de grote Toetssteen en werd vals bevonden. Zelfs Pilatus, die hun wil had kunnen dwarsbomen, slaagde er niet in de hardnekkigheid ervan te beteugelen. Hier is de vrije wil van de mens! "Kruisig Hem!"

Zo was de wil van diegenen die Gods openbaring hadden, de godsdienstige natie, die door de wet getraind was en "de wil" kende (Rom. 2:18). Ook wordt van dezen gezegd dat ze wandelden in overeenstemming met de geest die nu in de zonen van hardnekkigheid werkt, doende de commando's [willen] van het vlees en van het doordenkvermogen evenals de overigen (Ef. 2:3). Dit is uiterst verhelderend. Het laat zien dat de wil van een mens, Jood of heiden, het samengestelde effect is van complexe oorzaken en over geen ervan kan hij enige invloed uitoefenen. Er is een geest, niet die van hemzelf, die hem beïnvloedt. Zijn vlees eist erkenning. Zijn doordenkvermogen is een andere factor. Mensen besluiten niet echt iets. Er wordt voor hen besloten. Allen worden krachtig beïnvloed door de geestelijke krachten die niet kunnen worden gezien noch gevoeld, maar slechts kunnen worden bespeurd door hun effect. De tijdgeest draagt mensen op zijn stroom. Het past zich niet aan de wil van de mensen aan, maar past de wil van de mensen aan zich aan. Dan is er het vlees. De meeste mensen worden beheerst door hun fysieke bouw, en ondervinden dat hun wil volkomen krachteloos is om zich tegen de commando's ervan te verzetten. De mentale atmosfeer draagt tot deze invloed bij. Menselijk doordenkvermogen is verduisterd (Ef. 4:18). Daar de mens een schepsel is, kan hij zijn wil niet uit het niets creëren. Hij stelt het samen uit wat voorhanden is. De soort en kwaliteit van de materialen bepalen het karakter van zijn wil, maar hij heeft geen invloed op deze elementen. Het proces is onderbewust, dus hij begrijpt

zelfs niet wat hij aan het doen is, evenmin als hij begrijpt wat de details van spijsvertering zijn. Hij kan zijn voedsel met bewuste zorg kiezen, maar hij kan op de opnemings ervan geen toezicht houden. In de sfeer van de wil is hij geheel en al overgeleverd aan invloeden voorbij zijn waarnemingsvermogen.

Wat doen we wanneer we beslissingen nemen? We openen eenvoudig de deuren tot de omringende invloeden om te zien wat overwegend is. Vaak als we een bepaalde kant op willen zijn we totaal niet in staat om een logische verklaring te geven voor onze vastberadenheid. Ik heb zojuist gesproken met een lid van het Uitverkoren Volk die veel nodeloze ontbering in Palestina ondergaat. Er is geen gebrek aan geld. Velen van zijn zonen zijn in de Verenigde Staten succesvolle fabrikanten. "Ik wens hen niet te laten weten hoe het met me gaat, want ze zouden een vliegtuig huren en me terug naar huis halen. Waarom ik hier blijf? *Ik weet het niet!* Ik kwam hier op bezoek, en ik kan niet weggaan. Ongemakken, ellende, afzondering van mijn geliefden zouden me weg moeten trekken. Maar *ik zal* hier blijven. Er is iets in me dat ik niet kan verklaren. Het houdt me hier." De heilige banden met Palestina hebben veel te maken met de wil van de Joodse mensen.

Maar een gelovige zou nooit in de stroom gevangen behoren te raken die de zonen der hardnekkigheid naar hun vernietiging draagt. Zij zouden de commando's van het vlees niet behoren te gehoorzamen. Hun *eigen* willen zouden het vlees insluiten. Maar wij zijn niet in het vlees, maar in de geest. De commando's ervan zouden geen gedeelte van ons leven behoren te zijn. De gezindheid ervan is dood. Wij wandelen er niet naar. Ons verstand is niet langer verduisterd, het is waar, maar alle werkelijk licht dat het heeft komt direct van God tot ons, door Zijn geest, door Zijn Woord. In werkelijkheid is het niet van ons, maar van God.

In plaats van de kwade geest die in de zonen der hardnekkigheid werkt, worden wij door de heilige geest van God gedreven. Het vlees volkomen buiten sluitend, werkt de geest op ons verstand in om dat te vernieuwen door Gods geschreven openbaring, zodat we met zekerheid mogen weten wat Gods wil is, want die alleen is goed, en welbehaaglijk, en volwassen (Rom. 12:2). De wil is niet langer een mysterieuze, onderbewuste samenstelling, in het donker gevormd zonder onze intelligente medewerking, maar een eenvoudige, ongemengde, verlichte verloochening van de invloed van het vlees, van ons eigen verstand en van de kwade geestelijke krachten die ons omringen en een intelligente acceptatie van Gods openbaring door de kracht van Zijn heilige geest.

Dat dit zo moeilijk is voor sommigen van ons, komt vanwege het feit dat we onze wil toestaan die van God aan te passen. De factoren die hem vormen laten zich nog steeds gelden. *Versterk* deze niet! Kruisig het vlees. Steun niet op uw eigen begrip. Wijs de geest der duisternis af. Maar het grootste deel van de mislukking is te wijten aan een onnauwkeurige, onvolwassen en vervormde kennis van Gods wil. We kunnen geen index pakken en specifieke aanwijzingen voor alle moeilijke momenten van onze levens vinden. Dit is ook helemaal niet nodig. Als we Zijn Woord zouden kennen, zouden we altijd de factoren tot oplossing van onze problemen kunnen vinden. Deze zouden zo grondig in ons opgenomen behoren te zijn dat ze een onlosmakelijk deel van ons bestaan worden. We kunnen Zijn wil niet doen zonder deze te kennen. We kunnen hem niet kennen zonder begrip van Zijn wegen. Dit komt alleen door een nauwkeurig, grondig en volwassen inzicht in

de Schriften, in het bijzonder dat deel wat deze huishouding van Gods genade aangaat.

In de uiteindelijke analyse hebben mensen geen wil die geheel van henzelf is. Evenals hun lichamen, zijn de elementen die dat samenstellen eens uitwendig geweest, en het wordt alleen van henzelf als een samenstelling van uitwendige materialen. Maar die samenstelling is bijzonder aan henzelf, dus wordt het, in die zin, van henzelf. Dit is niet het geval met de heilige. Er is geen combinatie van materialen, of zou er niet moeten zijn. De geest van God alleen, handelend door een (h)erkende geschreven openbaring, zou de plaats van onze wil moeten innemen. Dit is de enige veilige basis van handeling.

Het zou erg verdrietig zijn als onze wil, samengesteld uit de onderbewuste invloed van de geest, het vlees en het verstand, versterkt zou worden. Het maakte ons tot zonen der hardnekkigheid voor we geloofden. Versterken zou ons alleen maar meer hardnekkig maken. Er zijn heiligen op deze manier, maar het zou niet aangemoedigd moeten worden. In plaats van een dierbaar en edel beheer, zijn onze willen een dodelijk en schadelijk overblijfsel dat we zouden moeten verwerpen. Daar onze eigen willen voortdurend bij ons zijn, hebben we kracht nodig om met elke zucht te herhalen, "Niet de mijne, maar de Uwe!"

Gelukkig is de mens die zich zo geharmoniseerd heeft met de wil van God dat hij ervan mag spreken als die van hemzelf! Zo was het met onze Heer, want de geestenwereld kon hem niet beïnvloeden, Zijn vlees was heilig, en Zijn doordenkvermogen was perfect. Hij kon zeggen "Ik wil het" (Mat. 8:3; Mark. 1:41; Luk. 5:13), en de reiniging van de melaatse laat zien dat Gods wil met de Zijne overeenstemde. Het was Zijn wil om Zijn volk te beschermen (Mat. 23:37; Lukas 13:34), maar niet de hunne. Hij riep wie Hij wilde tot Zichzelf (Mark. 3:13). Het was niet Zijn wil om vuur van de hemel te roepen om de Samaritanen te verslinden (Luk. 9:54). Hij wilde dat wat van Hem was bij Hem zou zijn (Joh. 17:24). Zelfs in de hof van Getsemane, toen Zijn wil niet met die van de Vader kon overeenstemmen steeg Hij er boven uit en gaf ons het grote motto dat we bijna voortdurend nodig hebben, "Niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt!" (Mar. 14:36) Het is onze opdracht niet en evenmin ons voorrecht om over de handelingen van onze medeheiligen te beslissen. Paulus kon, met al zijn apostolische autoriteit, van Apollos niet afdwingen om naar Corinthe te komen. Omdat we niet hetzelfde als onze broeders zijn, kunnen we een andere wil hebben dan zij, zelfs wanneer beiden met die van God overeenkomen. Ongetwijfeld wilde God Paulus' dringende verzoeken aan Apollos voor ons vastgelegd hebben als voorbeeld om te volgen. Het enige verschil was de tijd waarop hij zou moeten komen (1 Cor. 16:12). Ze schenen over al het andere overeen te stemmen. Apollos wachtte tot de tijd geschikt was. Paulus was niet bekend met dit element in Apollos' beslissing. Het is voor ons onmogelijk om alle details in iemands anders leven, die zijn wandel bepalen, te kennen. Noch is het wijs dat we dat zouden moeten. Het is Gods voorrecht om de levens van Zijn mensen te regelen.

Het zevende hoofdstuk van Romeinen handelt over de wil van iemand onder de wet (verzen 15-21). Hij wil het goede doen, maar kan zijn ideaal niet uitvoeren. Het is Gods wil toegepast op het vlees, om te laten zien dat het vlees niet onderworpen is aan Gods wet, want het is niet in staat om die eisen te vervullen. Wat is de

oplossing? Het versterken van de menselijke wil? Nee! Het is genade, wat bevrijdt van de veroordeling van de wet. Er zijn allerlei methoden geprobeerd om de menselijke wil zo te bewerken dat het mensen in staat zou stellen om de geneigdheid tot zonde te overwinnen. Maar de wet zelf is werkelijk een uitdrukking van de wil van God voor diegenen aan wie ze gegeven was. Niets kan sterker zijn dan dat. Wanneer ze geschreven is op hun harten, in de dagen die komen, zal dat ruim voldoende zijn. Dan zal ze echter de menselijke wil *vervangen*, niet versterken.

Onze conclusie, dat de wil van de mens volkomen buitengesloten wordt in de redding van de zondaar en in de heiliging van de heilige, wordt volledig bevestigd door duidelijke verklaringen van de Schrift. *Op de plaats waar de basis van redding wordt behandeld* (Rom. 9:9-18), staat Paulus erop dat "Het *niet* is van hem die *wil*, noch van hem die loopt, maar van God, de Barmhartige". De verdraaiing die koppig voortleeft door het invoegen van passages over andere onderwerpen om deze beslissende uitspraak op te heffen is één van de verdrietigste tekenen van onze tijd. "Degene die wil" wordt getuigd tot de *gemeenten*. Dezen worden uitgenodigd om het water des levens gratis te nemen (Opb. 22:17). Het gebruik van deze uitdrukking in de prediking van het evangelie is een uiterst schandelijke verdraaiing. Evenals te redeneren dat, omdat sommigen *niet* tot Christus *willen* komen (Joh. 5:40), daarom alleen degenen die *willen* gered worden, wat slechts een ander geval is van de ontarding van het menselijk intellect. *Alle* mensen willen niet. Hun wil verhindert hen. Slechts de superieure kracht van Gods wil brengt mensen tot Hem.

Filippenzen is de brief om te ontdekken welke plaats de menselijke wil heeft in de volkomenheids-ervaring. Daar lezen we dat "*het GOD is Die in u zowel het willen als het werken tot Zijn behagen uitwerkt*" (Fil. 2:13). Dit is precies wat te verwachten was vanuit onze voorgaande onderzoekingen. De boze geesten zouden onze wil niet langer behoren te beïnvloeden, het vlees zou uitgesloten moeten zijn, ons doordenkvermogen niet geraadpleegd en onze beslissingen behoren slechts op de Schriften gebaseerd te zijn. Door middel van Zijn Geest en Zijn Woord wordt onze wil vervangen door Zijn besluiten. Het resultaat zou niet slechts een rechtvaardige reputatie in de ogen van mensen behoren te zijn, maar een leven om het hart van God te behagen.

Maar weinig van Gods heiligen geloven dat het doel van God is om Alles in *allen* te worden. De meesten *willen* dit niet geloven hoewel sommigen zeggen dat ze *wensen* dat het zo zou zijn. Maar er zijn twee *allen* (engels: All in all) in deze zin. Hoe velen van ons realiseren de kracht van het eerste? Het is vreselijk om een universum te overdenken waarin God alles in slechts weinigen is, en de rest in eeuwige pijniging. Het is al ziekmakend om de wereld van vandaag te overzien, hoewel er slechts weinigen werkelijk gekweld worden, en dat nog voor een korte periode. Maar nog verschrikkelijker is het zicht op een wereld waarin God slechts een weinig in allen is. Welk een verschrikkelijke chaos zou er komen wanneer elk schepsel van zijn Schepper onafhankelijk zou worden, zijn eigen weg gaand zonder aandacht aan de rest te schenken en zonder zich om Hem te bekommeren! Een enkele planeet zou, wanneer deze wordt losgemaakt van de wet van de zwaartekracht, het hele zonnestelsel kunnen ruïneren. Als allen werden losgelaten, zou het voorstellingsvermogen het resultaat niet kunnen schilderen. Zo ook met

een wereld losgemaakt van de wil van JAHWEH. Het zou dood of pijniging voor allen zijn.

Groot is het protest het maken van poppen, loutere automaten van mensen. Wat er ook gebeure, wordt ons gezegd, we moeten menselijke individualiteit en het goddelijke attribuut van de vrije wil handhaven. Wat betekent dit? Het is niets minder dan de opstand van het schepsel tegen de Schepper, het verlangen om als God te zijn, hoewel het altijd onder de sluier van religie wordt gepresenteerd. Het kan nergens in de Schriften worden gevonden, maar het is de basis van de meeste verklaringen en interpretaties van de Bijbel. Zelfs in menselijke zaken is het onuitvoerbaar. Alle sociale regels, alle regering en wetten van elke soort zijn een inbreuk op de wil van de persoon. Als we volkomen alleen waren in het universum zouden we een wet voor onszelf kunnen zijn. Maar zolang we met onze Schepper en onze medemensen verbonden zijn, zijn voorschriften en regulatie noodzakelijk, anders treedt er verwarring en conflict op.

In hun trotse afwijzing van de positie van harlekijnen handelen mensen louter als platenspelers, want ze herhalen een grijs-gedraaide plaat die gemaakt werd door de geest die werkt in de zonen der hardnekkigheid, voordat de mens in de hof van Eden zich voorstelde dat hij een vrije wil had: "U zult zijn als God". Ik herhaal: hij voorziet in de plaat en hij draait aan de slinger en de mens spreekt. Welk een schitterende kleine god is hij! Hij zou zichzelf werkelijk veel beter misleiden als hij als een harlekijn verscheen. Sommigen van hen zijn erg overtuigend. Heeft u ooit nagevraagd vanwaar de mens die zelfbeschikking verkregen heeft waar hij zo trots op is? Hebt u zich ooit voorgesteld waar het hem zou brengen als het hem werkelijk werd toegestaan om zich ongeremd te gedragen? Hij wordt heen en weer geslingerd door onzichtbare koorden, precies alsof hij een pop in een voorstelling van Jan Klaasen en Katrijn is.

Hij is louter een schepsel dat zich probeert te overtuigen dat hij een schepper is. Hij heeft niets dat hem niet gegeven is. Hij doet niets behalve onder de kracht van een uiterlijke of overgeërfde prikkel. Alles wat hem mankeert is dat hij onwetend is. Hij is als de velen die auto rijden in deze dagen: Ze raken deze knop aan of verstellen die pook en het werkt --- of het werkt niet. Ze worden erg opgevrolijkt door het gevoel van kracht dat door de versnellende machine wordt medegedeeld. Maar als de benzinetank leeg is op een eenzame weg, en moeten ze de zware auto duwen, als ze dat al kunnen, wordt het gevoel van kracht vervangen door een triest gevoel van onmacht.

Weinigen realiseren zich werkelijk wat het betekent om een schepsel te zijn. Wij kunnen niet helpen te erkennen dat onze wil niet werd geraadpleegd toen we geboren werden. Ons werd niet eens gevraagd waar die belangrijke gebeurtenis naar onze wens plaats zou moeten vinden, of wie de eer zou hebben om onze ouders te zijn. Onze bouw, ons figuur, ons gezicht --- dat alles werd ons opgedrongen door een onweerstandbaar lot, waartegen velen van ons in opstand komen. Als de meeste van de noodzakelijke levensfuncties in ons lichaam niet onvrijwillig zouden plaatsvinden zouden we direct te gronde gaan, want zelfs de meest beroemde geneesheren begrijpen niet alle functies ervan. Laat dit tastbare feit diep in ons verstand zinken. Onze lichamen worden niet uit de ruimte tevoorschijn geroepen door onze zelfbeschikking of eigen vastberadenheid. Vrijwel

onbewust ademen we de lucht. We hebben deel aan voedsel en nemen het op, geheel los van ons bestuur. De resulterende lichamelijke bouw trotseert onze vastberadenheid. We willen lang zijn, dus zijn we klein. Niemand kan een el aan zijn lengte toevoegen. De wil heeft weinig effect op het tastbare deel van onze gestalte. Evenzo met het niet-tastbare.

Onze gedachtenprocessen worden voor ons verborgen gehouden door een dikke sluier van onwetendheid en onbewustheid. We moeten wakker zijn om, tot op zekere hoogte, uiterlijke indrukken te ontvangen en waar te nemen, maar hun opneming in ons gedachtengoed, zodat het ideeën produceert en onze gedachten leidt is een onderbewuste werking, waar we geen bestuur of controle over hebben. Dit wordt inderdaad het best volbracht tijdens de slaap. De ongelovige ademt de geest van de tijd in. Hij is ziels en zoekt de genoegens van de zintuigen. Zijn verstand wordt beïndrukt door de bewijzen van zijn zintuigen. Deze vormen zijn wil. Hij is volkomen onmachtig om enige vastberadenheid tegengesteld aan deze krachten te vormen. Hij is volkomen aan hun genade overgeleverd. Hij is niet alleen een harlekijn, maar een slachtoffer. Wanneer de wet komt om hem te verlichten, begint hij zich zijn ellende te realiseren (Rom. 7:24). Redding bestaat uit de vervanging van de geest die opereert in de zonen der hardnekkigheid (Efz. 2:2) door de geest van God. Het vlees en doordenkvermogen verhinderen de volledige verwerking daarvan tot de opstanding en de verlevendiging.

Als de wil van de gelovigen wordt gevormd door de werking van de heilige geest, door contact met de Schriften, is zijn wil niet meer hetzelfde dan die van de ongelovige. Het is God Die in hem uitwerkt te willen. O, zegen van deze toestand! Harlekijn? Nee, profeet! Slavernij? Nee, maar vrijheid! Ellende? Nee, maar geluk! Slechts zo zijn we normale schepselen in harmonie met onze Schepper. Als de ogen van onze harten geopend zijn voor Gods genade zullen we onze eigen vastberadenheid vrezan. We zullen alle vertrouwen in onszelf verliezen en weten dat datgene van ons wat van God verschilt, ons geen voordeel kan brengen, noch Hem kan eren. Alzo rusten we dankbaar in de enige wil die ons welzijn zal uitwerken.

Maar zullen sommigen zeggen, *Wij moeten willen* om Gods wil te doen. Goed dan, als u het *wil* dan maar zo. Onze Heer gaf er de voorkeur aan het anders te stellen. Maar hoe *sterk* moet onze wil zijn om de Zijne te accepteren? Moet het een continue, uitputtende inspanning zijn? Waar moeten we deze kracht vandaan te halen? Met God als uitgangspunt en referentiepunt, zal het Zijn wil zijn. Als verschillend van onze medemensen, kunnen we het de onze noemen, want het zal naar voren komen met oneindige gevarieerdheid en verscheidenheid in ons aller levens en ervaringen. Met betrekking tot onszelf, zal het ons aangenaam zijn om het de onze te maken, want er is geen bewuste inspanning nodig om over te gaan tot Gods wil in tegenstelling tot de onze, wanneer onze lichamen worden omgevormd tot geestelijk en onsterfelijk. Slechts zo kan God werkelijk *alles* in ons worden.

Gods doel is om *Alles* in Zijn schepselen te worden. Wordt dit bereikt door ieder een onafhankelijke wil te geven zodat ze Zijn rivalen kunnen zijn in het regelen van het universum? Is anarchisme het einde dat hij op het oog heeft? Om *alles* te zijn in een ander is de duidelijkste vorm van kindertaal, maar wie kent de volle

inhoud van die lettergrepen? Nu, in de schepping, leven en bewegen en zijn allen *in* Hem. Dan, door middel van het offer van Zijn Zoon, zal het omgekeerde waar zijn. Hij zal *alles in hen* zijn. Alles, niet een weinig, of veel, of het meeste. Laat niemand proberen het te beperken! Niets zal in ons zijn dan de liefhebbende, leven gevende God, Wiens geest zal werken, niet slechts om ons onvergankelijk leven te geven, maar tevens onze wil zal formuleren en ons werk verrichten.

Er is slechts ruimte voor één wil in deze wereld. Twee willen is verwarring, drie is chaos. Geef elk schepsel een onoverwinbare wil, en u creëert een toestand die alleen een voortdurende en eeuwig onoplosbare botsing tot gevolg kan hebben. Vrede en geluk zullen onmogelijk zijn. Tweedracht zal allen meesleuren in altijdurende vernietiging. God zal in niemand alles worden. Daarom kan het niet zo zijn. Hij zal Alles in allen zijn. Zijn wil alleen is onweerstaanbaar. Slechts deze zal zegevieren. Deze zal werken in Zijn eonische heiligen en zegen terugbrengen tot de mensheid. Het zal de ene wil in het gehele universum worden. Harmonie en zuivere samenklank zullen alle schepselen met Hem en met elkaar verzoenen. Allen zullen hetzelfde lied van Zijn compositie zingen. In allen zal de machtige geest van de levende, levengevende God werken met magnetische aantrekkingskracht om elk schepsel in de normale, onweerstaanbare, verrukkelijke stroom van Zijn liefhebbende, verlichtende wil te brengen. Hij zal hun *Alles* zijn.

Deel 14 - De schijngestalte van de vrije wil

Het benauwende effect van de tegenstrijdige dogma's van de vrije wil en fatalisme betreffende het karakter van God, roept om een bijstelling van ons denken volgens Schriftuurlijke lijnen. Het Woord van God kent niet zoiets als een vrije wil, maar evenmin fatalisme. Van beide zijn enkele elementen aanwezig. Er zijn "vrijwillige" offers, offers uit vrije wil. Er is het duidelijke onderricht dat God alles uitwerkt in overeenstemming met Zijn doel. Toch sluit het ene het andere niet uit. Het ene is het goddelijke gezichtspunt; het andere het menselijke. Het is niet alleen mogelijk gelovig te genieten van Gods almacht en tegelijk de menselijke vrijheid te herkennen, maar het is ons voorrecht om te begrijpen hoe deze almacht wordt uitgewerkt en in de kennis ervan te rusten.

Het is een erg praktisch probleem. Laten we veronderstellen dat we weten dat God Zijn voornemen aan het uitvoeren is en dat niets van wat mensen kunnen doen in staat is Hem te dwarsbomen. Dan rijst de vraag: "Wat is de zin om ook maar iets te doen? Waarom bidden wanneer alles al is voorbeschikt?" Het antwoord is erg simpel. God heeft goede werken voorbereid waarin we zouden wandelen. Het is Zijn wil om onze harten te oefenen met betrekking tot Zijn wegen en onze genegenheid voor Zich te winnen door de sluier van onzekerheid en onwetendheid die op ons ligt. Hij heeft ons niet de details van Zijn werken laten weten omdat we

anders daarop zouden vertrouwen in plaats van onszelf zonder reserve op Hem te werpen en in vertrouwen op Zijn liefde te bouwen.

Bij de mens zijn zijn grenzen en zijn onwetendheid de fundamenten van zijn filosofie. Hij beoordeelt al het andere, zelfs God, vanuit de gevangenis waarin zijn zintuigen hem gevangen houden. Oppervlakkige uiterlijkheden drukken op zijn bewustzijn en weerhouden hem ervan de werkelijke, maar onwaarneembare, realiteiten van het bestaan te overwegen. Menigeen heeft zich voorgesteld dat hij zijn eigen vrije wil uitvoerde, terwijl hij, in feite, in de netten van een ander verstrikt was, en de commando's uitvoerde van een subtieler intellect dan dat van hemzelf. Een bewusteloze man die door een politiemacht naar een gevangenis wordt gebracht is "vrij" voorzover als hij bewust is. Zo ook alle mensen, ze erkennen geen dwang, want onbewust van het tij en de stromen die hen meevoeren, zijn hun waarnemingen te ongevoelig en afgestompt geworden om dat te bemerken.

Wat is de menselijke wil? Waarin bestaat zijn vrijheid? Het is mijn wil om te schrijven over dit thema, toch ben ik me ervan bewust dat het mijn wil niet zou zijn, ware het niet vanwege beperkingen van een andere Wil, die niet de mijne is. Het is mijn wil om de wil van God te doen, mijn wil te onderschikken in de Zijne. En hoe tegenstrijdig het mag schijnen, ik heb geen vrijheid om mijn eigen wil te doen. Er is voor mij geen vrijheid behalve in de wil van de Heer. Ook zal het duidelijk worden dat de menselijke wil niet absoluut is. Zijn vrijheid is relatief. Als we de zaak dieper overwegen, zullen we zien, dat er voor de wil geen vrijheid is anders dan onderwerping aan God, evenmin bestaat er iets als absolute vastberadenheid, behalve aan de kant van de Schepper.

De menselijke wil is tweezijdig in zijn bron. Het is zowel het product van overerving als van leefomgeving. Elk van deze is een onontwarbaar ingewikkeld samenstelsel dat niemand kan analyseren, laat staan beheersen. Waarom is het de wil van alle mensen te zondigen? Omdat het een deel van hun erfenis is. We kunnen niet zeggen dat ze vrij zijn om te zondigen, want dan zouden sommigen eraan kunnen ontsnappen. Wie heeft de keuze van zijn ras, zijn nationaliteit of zijn geboorteplaats gehad? En toch hoe essentieel zijn deze factoren in iedere handeling van zijn leven! Bestaat er wel een geval waarin zijn wil niet is beïnvloed door factoren waarover hij niet de minste controle heeft? Ik schrijf dit op het platteland, ver van mijn boeken. Het was niet mijn wil hier te komen maar er deden zich omstandigheden voor die het raadzaam maakten. Deze omstandigheden bestonden uit een erfelijke zwakheid en een onsympathieke leefomgeving. Mijn wil had, als hij vrij of onbeïnvloed was door omgevingsfactoren van buiten, kunnen leiden tot ziekte of zelfs de dood.

Wat feitelijk bedoeld wordt met vrijheid van wil is de harmonie tussen overerving en leefomgeving. Gebrek aan wrijving wordt voor vrijheid aangezien. Als de van onze voorouders ontvangen impulsen ons aansporen tot een gedragslijn die aangenaam is voor onze omgeving hebben we het bewustzijn van vrijheid om te doen wat ons behaagt. Maar voor te stellen dat deze zaden van onze wil door onze eigen handen geplant werden, of dat ze vanuit het luchtledige door onszelf tevoorschijn zijn geroepen, zodat onze wil opkomt zonder wortel en gedijt zonder bodem, water of lucht, is louter imbeciliteit.

Waar komt de wil vandaan? Creëren mensen hem uit het niets? Dat zou een prestatie zijn die wonderlijker is dan elke goocheltruc waarvan we ooit hebben gehoord. Zo ja, dan vergrijpt God zich aan de creatieve capaciteiten van Zijn schepselen. De wijze weet echter dat de menselijke wil gemakkelijk van buitenaf wordt beïnvloed. In feite kan die gemakkelijk worden veranderd door een ieder die menselijke zwakheden begrijpt. Hij is opgebouwd uit motieven. Een samenstelling, gemaakt van wat we van binnen zijn en waar we van buiten zijn. Overerving en leefomgeving smelten samen om hem te vormen. Ons willen is grotendeels voor ons bepaald door onze voorouders, in het bijzonder de ene die Adam heet. Het mengsel wordt afgerond door onze verwanten, kennissen en contacten. Als we genoeg hersens hadden konden we elk gegeven wilsprobleem uitrekenen als een wiskundige som. Een gegeven man zal op een gegeven situatie even zeker reageren als een en een twee is. Wanneer iemand zijn wil bepaalt of opmaakt dan neemt hij onbewust zijn eigen ego in aanmerking, die speciale uitdrukking van menselijke overerving wat opeenvolgende opvoedingen en inteelt in zijn geval naar het oppervlak heeft gebracht, hoewel veel andere zaken latent en onwerkzaam zijn. Hij verbindt dit met contacten die hij in de buitenwereld heeft gemaakt, materialistisch, van de ziel of van de geest. Voeg bij deze samenstelling de psychologie van het moment, vooral zulke sterke factoren als de toestand van zijn maag of de financiële situatie, en, als je wijs genoeg zou zijn, zou je zijn wil voor hem kunnen bepalen. In feite, hebben wijze mannen altijd op dit principe gehandeld. Ze proberen niet om de wil te vangen door een frontale aanval. Ze weten dat "iemand die tegen zijn wil is overtuigd nog steeds zijn dezelfde mening heeft." Ze voeren een flankbeweging uit. Ze proberen om een of meer factoren die de wil bepalen te veranderen of aan te passen. Als een kind geen gezond eten wil eten laat het dan een tijdje hongerig worden. Als het weigert een scherp mes, waarmee het zichzelf kan verwonden, af te geven, bied het dan een meer geliefd speelgoed aan. Weinig mensen bereiken ooit volwassenheid in zaken als deze, en allen kunnen tot andere gedachten worden gebracht door juist die factoren die deze in de eerste plaats hebben gevormd.

Toen de Schepper de grote klok opwond van het universum, bepaalde Hij voor alle tijden precies waar op een gegeven moment elk stukje sterrenstof zou zijn. Toen Hij Adam schiep, implanteerde Hij in hem al de mogelijkheden die in geheel zijn nageslacht aanwezig zijn. Hij startte het grote wiel van het menselijke willen op de koers die Hij had voorgeschreven. Als dat niet zo was zou deze wereld een gekkenhuis zijn en erger, want zelfs in waanzin is er methode. Laten we voor altijd de gedachte achter ons laten dat de menselijke wil een wetteloze, onafhankelijke, oppermachtige, God-trotserende kracht in het universum is. In het Woord van God is de menselijke wil doorlopend ondergeschikt aan de wil van God. Tijdelijk lijkt het zich tegen Hem te verzetten en tegengesteld aan Zijn openbaring te zijn, maar uiteindelijk werkt het op Zijn manier uit. Het geval van Farao laat ons zien dat Hij in geen geval Zijn handelen tot Zijn geopenbaarde wil beperkt. Hij moet voor tegenstand tegen Zijn woord zorgen om Zichzelf te manifesteren.

In deze zaken is iemand niet onderworpen aan een "blind noodlot", maar aan een goedgunstige Schepper. Hij zorgt voor ouders en voedsel en drank en lucht, niet blind, maar zegenend. Dit alles is een gelijkenis van die ongrijpbare functies van het bestaan, het mentale, het emotionele, en het willen. Als Schepper voorziet God ons van de neigingen van onze voorvaderen alsook met onze omgevingen en

verwanten. Deze zijn in ons mentale weefsel verenigd en komen ons brein binnen door onze zintuigen. Er zijn tijden wanneer deze twee bronnen materialen aandragen die niet kunnen mengen, dan kunnen we niet tot een besluit komen. Maar in de meeste gevallen handelen we onbewust op de impuls aangeboden door de vereniging van deze twee stromen zonder onze gedragslijn te overwegen.

Wat ons het meest verward is het feit dat de menselijke wil altijd ogenschijnlijk tegenstrijdig is aan de wil van God. We erkennen het feit niet dat de mens slechts een schepsel is, en, daarom, niet eens de kracht heeft om zich tegen God te verzetten tenzij dat in hem is gebracht door de Schepper. Omdat het doel Zijn zelfopenbaring is, is het Gods wil dat Zijn geopenbaarde wil wordt weerstaan. Hij heeft twee tegenstrijdige krachten in werking gezet. Het is karakteristiek van Hem om het zo te doen. We verontschuldigen ons hiervoor niet, evenmin doet Hij dat. Hij doodt, Hij maakt levend, Hij verwondt en Hij heelt (Deut. 32:39). Hij plant impulsen in het menselijk hart en omgeeft mensen met invloeden die hen aanzetten om Zijn openbaring te weerstaan. Het is noodzakelijk dat God met Zijn schepselen moet botsen. Het is essentieel dat hun willen zich verzetten tegen de Zijne. Maar in de uiterste analyse kunnen beide van deze tegenstrijdige krachten slechts worden teruggevoerd op de enige Bron en Oorsprong van alles.

Mensen stellen zich voor dat ze soeverein zijn in het rijk van de wil en dat niemand hun vastberadenheid kan breken, --- nee zelfs God niet. Dit is kinderachtig. Ze hebben er geen grotere macht over dan de kapitein van een zeilschip heeft over de stand van zijn zeilen. Als hij niet krankzinnig is zal hij ze zo spreiden dat zijn koers wordt gevolgd en dat wordt voor hem bepaald door de bries. Er zijn geestelijke winden waarnaar mensen hun wil buigen. Ze kunnen nog zo mooi praten, maar deze geestelijke krachten gaan aan hun waarneming voorbij en hun beheersing te boven. Vandaar dat mensen de wil van het vlees doen en de commando's van boze geestelijke krachten gehoorzamen waarvan ze zich zelden bewust zijn. Deze werken nu in de zonen van hardnekkigheid. De grote bewegingen in de wereld, de grote leiders, kunnen alleen succes hebben wanneer ze op de lijnen van ongeziene geestelijke krachten aansluiten.

De ongelovige is de speelbal van de boze geesten. Het is de overste van het rechtsgebied van de lucht die in hen werkt. Hun willen zijn een samensmelting van de zielse gevoeligheden van het vlees en de geest van de wereld. De gelovige wordt niet gevraagd om passief te zijn, zich "over te geven" of "toe te geven", zoals zo vaak geleerd wordt, dat is slechts wat de ongelovige onbewust doet. Dat is wat de boze geesten vurig verlangen. Intelligente onderschikking aan Gods geopenbaarde wil is juist het tegengestelde van een passieve ontvangst van voorbijgaande indrukken. Het is niet Gods geest die zulke vage "aanwijzingen", zulke onbepaalde "leiding" produceert. Gods geest werkt alleen door Zijn Woord.

Onze weg is vaak donker, en we hebben licht nodig, geen "leiding". Met een lamp kunnen we intelligent ons pad kiezen, en onze voeten plaatsen. Van ons wordt niet gevraagd om een innerlijke stem te gehoorzamen of een uiterlijke indruk, of onze ogen te blinddoeken en een onbekende gids te volgen, maar om het licht van Zijn openbaring te gebruiken. Binnen in ons is het vlees en buiten ons is de geest der wereld en de wereld der geesten. Deze dringen zich altijd aan ons op en produceren "indrukken". Het is waar dat, als we de Schrift kennen, de goddelijke

aanwijzingen in grote mate deze duistere invloeden verdringen, maar dit komt door de activiteit van het geloof, niet door de passiviteit die blind impulsen gehoorzaamt. God zoekt actieve gehoorzaamheid, met open ogen. De krachten van het kwaad zoeken blinde passiviteit.

Te veronderstellen dat God een veelheid van mindere godheden heeft geschapen, met een absolute wil, zodat ze buiten de grenzen van Zijn opzet kunnen afdwalen, is Hem onttrenen en elk kenmerk en elke essentie van het God-zijn onteren. Het *bewustzijn* van zelfbeschikking te geven is iets geheel anders. Dat Zijn schepselen onkundig zijn van de kracht die hen drijft is essentieel voor de tentoonstelling van Zijn liefde, want het antwoord moet zonder bewuste beperking zijn. Wanneer we een aangename omgeving zoeken hebben we geen aansporing van buiten nodig. Maar we kunnen het nodig hebben om in omstandigheden te worden gedrukt die ons *voorbereiden* op het volste geluksbeleven van ideale condities. Daarom vertrouwt God niet op de door Hem ingeprente afkeer om mensen tot Zichzelf te brengen, maar drijft hen weg, zodat de weerslag hen in Zijn aanwezigheid zal binnenleiden, de enige omgeving waarin de menselijke wil ooit duurzaam comfortabel, gerust en ongebonden kan zijn.

Laatst luisterde ik naar een preek op de radio door één van de grootste predikanten van Engeland. Eén gedachte werd vaak herhaald. Hij stond erop dat de Almachtigheid zelf op de deur moest kloppen van de menselijke wil. Maar welk soort almacht is dit? Want als het een orthodoxe almacht zou zijn kon het tenminste de deur openbreken. Maar de almacht van Liefde zou anders handelen. Die zou zichzelf voor de deur presenteren met begerenswaardigheden of die zou de achterkant van het huis in brand steken. Er zijn een miljoen manieren om het hart van een mens binnen te gaan zonder geweld te gebruiken. Geef mij de besturing van alle omstandigheden in een land en ik garandeer zijn religie te reguleren, zijn politiek uit te stippelen, het denken te veranderen, in feite bijna alles te doen wat niet te ver van het verleden afwijkt.

JAHWEH Elohim, Die boven de invloedssferen van tijd en ruimte oppermachtig zetelt, is het enige wezen in het universum dat ongebonden is door de boeien van omstandigheden. Onze vertalingen hebben de waarheid nagenoeg verborgen, maar de hoogste en meest machtige van de aardse potentaten spelen graag het stuk dat Hij hen toewijst, hoewel ze dat niet weten. Het boek Ester staat vol bewijzen hiervan. Een simpele gebeurtenis en omstandigheid zoals een slapeloze nacht, vormde de plannen van de koning zo om dat ze met die van God overeenkwamen. De wijze man verzekert ons dat het hart van de koning in de hand van JAHWEH als een klein waterbeekje is waarmee de tuinman zijn planten irrigeert. Hij laat het stromen zoals hij dat wil (Spr. 21:1). Meer nog, elke weg van een mens is recht in zijn eigen ogen, nochtans *bestuurt* JAHWEH de harten (Spr. 21:2). In verband hiermee word ik herinnerd aan de ongelovige die zijn hand omhoog stak en God, als er een God was, uitdaagde om die neer te halen. Het was een flauwe en dwaze daad, want God wil nu tegen Hem opgeheven handen en weigert om geweld te gebruiken om gehoorzaamheid af te dwingen. Nochtans heeft God andere manieren, even effectief en veel indrukwekkender, hoewel belachelijk eenvoudig, om Zijn opzet te volbrengen. Het was toevallig zo dat de ongelovige kaal was. En even "toevallig" dat er een vlieg rondzoemde. En juist toen de ongelovige zijn uitdaging had geuit en op een antwoord stond te wachten, landde de vlieg op zijn

kop en zonder een moment van twijfel kwam de hand neer om de vlieg te pletten! God had een dwaas naar zijn dwaasheid beantwoord. Er was geen almacht voor nodig om zijn grootspraak te beantwoorden, een onbeduidende zwakheid voldeed prima.

De hele filosofie van de "vrije wil" is in dit dwaze incident gevat. De ongelovige werd tot zijn spectaculaire act aangespoord door het verlangen naar roem. Dit had hij overgeërfd. Hij werd gedreven door de aanwezigheid van een publiek. Hij zou deze dwaasheid niet hebben "gewild" wanneer hij alleen zou zijn of in de afzondering van een onbewoond eiland. Hij dacht zonder twijfel dat hij "de kapitein van zijn ziel" was. Maar hij was slechts een loopjongen, onderworpen en aan het lijntje gehouden door de handen van Kapitein Voorvader. De vlieg sprak beide factoren aan. We hebben allen een gevoelige huid geërfd en hij was erg prikkelbaar waar zijn haar behoorde te zitten. Dit was niet zijn "vrije wil". Niemand wil kaal zijn of wordt kaal door dat te willen.

Zo zien we hoe gemakkelijk het is om de menselijke "vrije wil" tegen zichzelf te keren. Hij wilde zijn hand omhoog houden, maar het kietelen van een vlieg was veel belangrijker in zijn leven dan het bestaan van God. De factoren die de wil vormden om God te weerstaan waren niet zo sterk als de factoren die de dringende beslissing de vlieg te vernietigen vormden. Zijn wil werd tegen zichzelf opgezet en versloeg zichzelf.

Een van de waarheden die ons gegeven zijn, die het meest bevredigend voor de ziel en geruststellend voor de geest is, wordt gevonden in Paulus brief aan de Filippenzen (2:12,13): Filippenzen 2:12,13: "Weest, met vrees en beven, uw eigen redding tot gevolgen dragend, want het is God Die in u het willen zowel als het werken bewerkt omwille van Zijn welbehagen". Als ik dacht dat het op mij neer kwam om al het handelen voort te brengen en te bekrachtigen waarmee ik Hem hoop te behagen, zou ik diep ontmoedigd worden. Terwijl ik bewust vele dingen wil doen die Hem behagen, realiseer ik me dat het werkelijk de uitwerking van de geest van God binnenin, samenwerkend met het Woord van God buiten is. Geen onafhankelijke, soevereine wil kan ooit in harmonie zijn met God. De zaligheid van de toekomst zal niet opkomen uit onafhankelijkheid van, maar vrijheid in, het goddelijke despotisme. Bewust overeenstemmen met God is de enige vrijheid: de vrijheid daarbuiten is slechts een illusie.

Samenvattend. Er is slechts één onafhankelijke "vrije" wil in het universum, en dat is de wil van God. Deze wil wordt, gedurende de eonen, gemanifesteerd op twee verschillende manieren: door ondervinding en openbaring. Het vlees van de mensheid is door God in een omgeving geplaatst die het tegengesteld aan Zijn geopenbaarde wil leidt. De lichamelijke erfenis van de mensheid vanaf Adam, geeft het een gezindheid tegen Zijn geopenbaarde behagen. Dit is God die in de geschiedenis Zijn wil uitwerkt in het rijk van het onderbewuste. Om zijn doel te vervolmaken moeten mensen zich niet bewust zijn dat zij leven en bewegen en bestaan in Hem. Ze moeten onwetend zijn van alles, met uitzondering van de vruchten van Zijn werk door hun voorvaderen en in hun verwanten. Ze moeten veronderstellen dat ze onafhankelijke godheden zijn, goed in staat om hun verstand en wilskracht met die van hun Schepper te meten. Dit is de grote democratische doctrine van "zelfbeschikking".

De valse "vrije wil" waarop mensen aanspraak maken ontstaat vanuit onbekendheid met Gods wegen en hun eigen beperkingen. Niet realiserend dat God tegen Zichzelf werkt om bekend te kunnen worden, stellen ze zich voor dat hun wil onafhankelijk is van de Zijne. Niet in staat de ingewikkelde processen te analyseren die achter hun eigen besluiten liggen, misleiden zij zichzelf tot het denken dat elk willen van hun kant een creatieve daad is, zelfs, veel meer dan dat, want scheppen is niet, zoals normaal wordt aangenomen, op niets gebaseerd. Maar de menselijke wil is zelf een schepsel van omstandigheden en kan gekneet en gevormd worden door de grote Bestuurder van Omstandigheden, zoals het Hem behaagt.

Wij die God kennen zijn niet langer in het rijk van de ondervinding, waar alle factoren doorlopend God trotseren. In plaats van overerving hebben we Gods geest in ons. De enige functie van onze wil is een negatieve, want we ondervinden dat we geen onafhankelijk willen nodig hebben. Meer dan dat, we willen niet onze eigen weg. Onze roep is die van onze aanbiddelijke Heer, "Niet Mijn wil maar de Uwe!". In Zijn wil zijn we vrij. Al het andere is slavernij.

De wereld is vol van schema's en leringen om de menselijke wilskracht te vergroten, en beloften van enorme voordelen verlokken de goddelozen om afstand te doen van hun duiten en om overwicht over hun makkers te krijgen. Ze zijn als de boer die zijn onkruid water geeft en zijn distels verzorgt. Het is een lugubere illusie. Maar er is een methode om wilskracht te kweken die oneindig veel groter en machtiger is dan van enig mens. Er is een vrijheid van wil ver voorbij onze hoogste aspiraties. Die wordt gevonden in afstand doen van onze zelfbeschikking en te rusten in de wil van God. Laat ons eerlijk en serieus onszelf met Zijn opzet bekend maken en met Zijn plannen overeenstemmen!

Hoe kan dit gedaan worden? De methode is eenvoudig. We hebben Gods geest binnenin ons. We hebben Zijn Woord buiten ons. Laat die ons alles maken. De factoren die eens onze willen vormden kunnen genegeerd worden. Laat ons vlijtig de nieuwe factoren aankweken. Door Zijn geest, door Zijn Woord, hebben we toegang tot de wil van God. Dit is nu onze wil. Laat ons er bekend mee worden. Laat ons ervan genieten. Laat ons het toepassen. We zullen dan behagen scheppen in de vrijheid van de grote verzaking : *Niet mijn wil, maar de Uwe!*

Deel 15 - De overdracht van de zonde

Hoe komt het dat Adam's zonde het ras geruïneerd heeft? Wat is het dat wordt overgedragen en al zijn afstammelingen tot zondaars maakt? Het is verrassend hoeveel wanklankige theorieën worden aangeboden tot verklaring van dit feit. Er worden op zijn minst zes bij name herkend in theologische werken, toch wordt het toegegeven dat niet één ervan bevredigend is. Alle zijn gebaseerd op het

misverstand en misvertaling van één enkele uitdrukking. Corrigeer deze en op het hele onderwerp valt helder licht. Moeilijkheden verdwijnen als sneeuw voor de zon.

In Romeinen 5:12 lezen we dat "door één man de zonde binnentrad in de wereld, en door de zonde de dood, en zodoende de dood doorkwam tot de gehele mensheid, *waarop* allen zondigden ..." De gewone weergave, "*omdat* allen hebben gezondigd", draait de richting van de goddelijke verklaring om en heeft geleid tot een radicale misvatting van de waarheid over zonde, als handelend principe. De misvatting is vrijwel dezelfde als die welke door de evolutie gemaakt wordt, die de schepping verwacht met de huidige koers van de natuur. Het is waar dat de dood de wereld binnen kwam door een zonde in het begin, maar het is niet waar dat zonde de bron is van de dood voor Adam's afstammelingen. In hun geval is het *de dood* die wordt overgeërfd, en dit maakt dat ze niet slechts eenmaal zondigen, maar hen als zondaars grondvest.

We kunnen het verschil tussen --- zonde als een enkele daad en het feit van zonde -- in Adam's geval erg duidelijk zien. Laten we eens zeer nauwkeurig aandacht schenken aan de straf die God aan Adam's overtreding verbond. "In de dag dat je ervan eet zal je de dood sterven". (Gen 2:17). Er wordt geen woord gezegd over een verandering in zijn natuur. Het enige dat de straf oplegde was een tweevoudig binnenbrengen van de dood. Het Hebreeuws voor "(voor)zeker sterven" wordt gewoonlijk gegeven als "de dood zal je sterven".* De huidige staat van onderzoekingen in Hebreeuwse grammatica leidt ons tot het weergeven ervan als "de dood zal je sterven" letterlijk: "te sterven zal je stervende zijn", wat in harmonie is met de feiten en de nu herstelde waarheid. Adam was *stervende*: het proces dat voortdurend door zijn leven werkte; *te sterven*: het feit was de climax ervan aan het eind. Deze interpretatie wordt volledig bevestigd, niet slechts door de ervaring van Adam, maar tevens door die van geheel zijn nageslacht. De mensheid is nu een stervend ras. Hun levens culminereren niet alleen in de dood, maar ze worden vanaf de geboorte tot aan het uiteenvallen door de geleidelijke werking van de dood verzwakt.

* N.B. Er is een opmerkelijk verschil tussen de vertaling van Gen. 2:17 van het NBG en de Staten Vertaling.

Toen Adam zondigde en de trieste gevolgen van zijn overtreding zag, waarom stopte hij niet met zondigen? Waarom leerde hij de les niet die zijn ene overtreding leerde? We ontdekken dat Adam, in plaats van volgende fouten te ontvluchten, doorlopend meerdere fouten maakte. Eén zonde grondvest, in zichzelf, geen zondaar, maar de éne zonde van Adam leidde duidelijk tot zijn zodanig worden. De dood trad binnen door de ene zonde, en *de dood* was het die hem een verstokte zondaar maakte. Hij had niet langer een verleiding van buiten nodig. Hij had geen verbod van God nodig. Alles wat hij deed werd in verkeerdheid gedaan, eenvoudig omdat hij de levenskracht had verloren die hem op het rechte pad kon houden.

Het is niet *zonde* maar *dood* die doorkwam tot de gehele mensheid. Alle inspanningen om te verklaren hoe zonde doorkwam, die de dood niet als medium van overdracht herkennen, leidt mensen tot ploeteren met gedachtengangen in doolhoven op drijfzand, waaruit de meest eminente theologen geen uitweg hebben

gevonden. Adam werd echter niet bedreigd met het worden tot zondaar als hij zondigde. Hij werd gewaarschuwd dat het *de dood* zou brengen. En deze dood was het die hem tot zondaar maakte. Met zijn nageslacht evenzo. Ze erven sterfelijkheid over, een sterven dat eindigt in de dood, een levenskracht ontnemend proces. Ze worden geboren om te sterven, en dit is het dat hen van daden van rechtvaardigheid uitsluit. Dit is het dat hen als zondaars grondvest. Dit is de "verdorvenheid" die maakt dat mensen tegen geweten en natuur in gaan.

Het is niet *zonde* maar *dood* die "doorkwam aan de gehele mensheid". En dit is niet "omdat" allen zondigden. Laten we eens kijken hoe absurd dit is. De dood komt, volgens deze stelling, niet totdat mensen gezondigd hebben. Toch kan een kind sterven voor het bewust wordt. De zonde waarover hier gesproken wordt is de daad, niet het feit. Om de daad van zonde als reden te geven waarom de dood doorkwam aan de gehele mensheid vertelt ons niet hoe zonde is overgebracht. We verlangen te weten waarom we de eerste daad van zonde plegen en alle die daarna volgen.

Dit gedeelte wordt vaak verdraaid om te lezen: "Omdat allen gezondigd hebben *in Adam*". Dit mag dan enige waarheid in zich hebben, maar zo'n betekenis kan niet uit de woorden worden geperst. Het moet er worden ingelegd. "Allen zondigden" is een uitermate simpele, vanzelfsprekende uitspraak, die geen uitleg nodig heeft noch een theorie om haar te ondersteunen. Dat is niet zo met "allen zondigden in hem". Dat moet verder verklaard worden door de doctrine van "federale hoofdschap" en brengt eindeloze problemen betreffende de leeftijd van verantwoordelijkheid met zich mee, het "verenigd hoofdschap" van Christus, etc., etc. De uitdrukking "omdat" kan nooit rechtmatig uit het Griekse *OP-WELKE*, *waarop* worden gehaald. Dit wijst naar het effect niet naar de oorzaak. Allen zondigden omdat de dood werd doorgegeven aan allen.

Hoe eenvoudig en bevredigend is het als we juist lezen! De dood werd doorgegeven aan de gehele mensheid, *waarop* allen zondigden. De *dood* is het kanaal van de zonde. De dood kwam door aan de gehele mensheid. Alle mensen zijn sterfelijk. Zonde is een bijprodukt van sterfelijkheid. De overdracht van de dood door verwekking presenteert geen probleem. Het is eenvoudig het gebrek aan voldoende leven, een tekort aan levenskracht, ... van alles wat stroomt vanuit het overvloedig leven. We zijn losgemaakt van de Bron van leven, mensen wordt de toegang tot de boom des levens ontzegd. Ze missen, derven de heerlijkheid van God.

Laten we niet voorbijgaan aan de eenvoudige les en het opvallende contrast dat gevonden wordt in Adam's eerste zonde en zijn verdere leven van zonde. We weten dat de eerste zonde van buiten kwam. Maar de verleiding werd niet herhaald. Adam zou waarschijnlijk geen tweede maal bezwijken zijn. Desalniettemin, bleef Adam zondigen. Hij deed vergeefse pogingen zijn schaamte te verbergen. Hij kroop weg voor JAHWEH. Hij voelde zichzelf een zondaar. Geen enkele oorzaak kan worden gevonden voor zijn levensloop behalve de woorden van JAHWEH. De straf voor zijn zonde was *de dood*. De dood bracht zijn uitwerking vanaf de dag dat hij van de verboden vrucht at. En deze dood was het die hem leidde van één zonde tot al de volgende, zodat de zonde niet slechts een opzichzelfstaande daad was, gedaan en verdwenen, maar een aanwezig feit, vol trieste aandrang.

Er is geen Schriftuurlijke waarborg voor enige verandering in Adam's natuur. God was erg duidelijk. Wat op het spel stond was *leven*. Het was niet nodig tot Adam te zeggen dat hij een zondaar zou worden, want dat is ingesloten in de dood. Adam werd precies gelijk aan zijn afstammelingen, toen de dood eenmaal was binnengekomen.

We weten allemaal dat zonde tot de dood leidt. Maar dat de werking omkeerbaar is, zodat dood de oorzaak wordt, niet louter van daden van zonde, maar van de praktijk en het principe van dat wat ons zondaars maakt, is praktisch verloren gegaan omdat onze vertalers daar geen ruimte voor lieten als ze er iets aan konden doen. De apostel vertelt ons dat zonde heerst *in* de dood (Rom 5:21), maar ze veranderen dit in *tot* de dood, alzo is de zin en de beeldspraak in één klap verloren gegaan. Dood is de ruimte van zijn invloed, het enige terrein dat hulde betuigt aan zijn afschrikwekkende tirannie.

Laten we aan de kracht van deze beeldspraak niet voorbijgaan. Waar dood is, daar is zonde oppermachtig. Het proces van sterven dat we leven noemen, produceert die voorkeur tot fouten maken welke zonde genoemd wordt, en stelt allen onder de absolute almacht van Zonde. Afgezien van een nieuw *leven* kan geen zondaar ontsnappen aan dienstbaarheid aan deze meester. Vandaaruit lezen we het heerlijke contrast: "Evenzo, zou ook Genade heersen, door rechtvaardigheid, (naar binnen) in *leven* eonisch door Jezus Christus, onze Heer" (Rom 5:21).

We drukken de absolute tirannie van Zonde in zijn eigen terrein, de dood, niet alleen voor zijn eigen belang, maar om het veel machtiger feit te onderstrepen dat ook Genade een tiran is, geen zier onzekerder onderbouwd dan Zonde. Och, dat de heiligen slechts deze reikwijdte zouden aanvaarden en buigen voor die weldoende tirannie! Wij allen laten de heerschappij van de Zonde toe, maar hoe weinigen verheugen zich in de Genade die dat volkomen opzij zet?

Wanneer we eenmaal het sterke verband tussen dood en zonde en de vitale band tussen leven en rechtvaardigheid hebben gemaakt, zullen vele gedeelten van de Heilige Schrift meer licht krijgen. Leven, eonisch leven, is praktisch synoniem met redding van zonde. Leven en onbederfelijkheid gaan hand in hand (2 Tim 1:10). Degenen wiens namen staan in het boek des levens hebben geen deel aan de tweede dood (Opb. 20:15). De opstanding des *levens* sluit uitredding van alle straffen en beperkingen der zonde in. Leven in Christus is alles wat we nodig hebben. Zonde, droefheid en lijden zullen voor ons ophouden wanneer we levend gemaakt worden. Wanneer de dood is afgeschaft, zal zonde zowel als feit als als daad, uit het universum gebannen worden.

Datgene wat onze Heer en Redder in het bijzonder onderscheidde van degenen rondom Hem, was het bezit van overvloedig leven. Ze waren sterfelijk, afdrijvend naar hun graven. Hij was zo doordrongen met leven dat Hij Zijn levenskracht kwistig kon geven aan anderen. Zouden zij een lepralijder aanraken, ze zouden onrein zijn. Zijn aanraking zou de lepra reinigen. Zo overvloedig was Zijn levenskracht dat Hij niet alleen de verwoestingen van de dood terughield voor uiteenvalling, maar werkelijk een ontbindend lijk tot het leven terugriep. De eerste Adam werd een levende ziel; Hij was een leven-mede-delende Geest.

Slechts wanneer we ons realiseren dat de intense levenskracht van de Zoon van God de basis was van Zijn zondeloosheid en rechtvaardigheid en heiligheid, komen we in de positie om te overdenken wat de verschrikkelijke betekenis van Zijn dood was. Omdat de dood niet in Hem werkzaam was, zou Hij nooit hebben mogen sterven. Slechts zijn eigen vrijwillige daad en het geweld van Zijn vijanden konden de portalen van de dood voor Hem openen. En het was niet de dood alleen maar vooral de bijkomende consequenties die Hij vreesde. Deze waren het die druppels bloed uit zijn wenkbrauw trokken, die zetten Zijn wil tegen die van Zijn Vader op (Lukas 22:42-44).

Door te sterven werd Hij (tot) zonde gemaakt. Van de zonden van anderen had Hij geleden terwijl Hij in contact kwam met hun levens, maar zonde kon nooit Zijn eigen hart binnengaan. Hij kende het niet. Hij moest tot zonde worden gemaakt. Hoe kon dit bestaan? Precies als zonde tot ons komt, door Zijn dood. Zes vreselijke uren lang, terwijl duisternis het toneel in een doodskleed hulde, werd Hij door God verlaten, vanwege zonde. De verschrikkelijkheid hiervan kan nooit door ons worden gerealiseerd, die weinig anders dan zonde gekend hebben.

Het lijden van de Zoon van God is niet ons onderwerp op dit moment. Alles waarop we willen wijzen is het kanaal waardoor zonde wordt overgebracht. Zonde komt niet alleen tot *ons* door de dood, maar evenzo kwam dat tot Hem, toen Hij die teniet deed. Christus werd (tot) zonde gemaakt, niet in Zijn leven, maar in Zijn dood. Hij kon niet eens één zonde plegen, nog minder tot zonde gemaakt worden tijdens het meedelen van overvloedig leven. Het was slechts toen Hij het aflag op Zijn Vaders bevel, en het rijk van de dood binnenging, dat de zonde Hem kon aanraken. Zo was het dat Hij (tot) zonde gemaakt werd.

De heerlijke harmonie van deze fundamentele waarheid met Gods grote eindresultaat zal duidelijk zijn aan allen die geloven in de afschaffing van de dood en de verlevendiging van allen. Als zonde slechts kan werken door middel van de dood zal het zeker verdwijnen wanneer de dood in rook opgaat. Het zal geen kanaal meer hebben waardoor het mensen kan bereiken en geen ruimte waarin het werkzaam kan zijn. Alles wat er van over zal zijn, zal de heerlijke opluchting van haar afwezigheid zijn, en de diepe, duurzame waardering van de liefde die haar kon gebruiken om zijn overweldigende vloed van genegenheid te ontsluiten (2 Tim 1:10, 1 Cor 15:22).

A.E. Knoch - All in all Blz 51 & 52

Het wordt gewoonlijk als waar aangenomen, onder Hebreeuws geleerden, dat de herhaling van het werkwoord, zoals in dit geval, slechts tot nadruk is. --- Maar een langdurige en nauwkeurige overdenking van verdubbelde werkwoorden in het Hebreeuws heeft me geleid tot het twijfelen aan dat ze slechts nadruk geven aan de gedachte. Herhaling is een methode om accent te geven, maar deze werkwoorden zijn niet louter herhaald. Ze zijn met zorg vervoegd om het idee aan te passen, en *hun exacte letterlijke kracht is altijd de precieze betekenis volgens de context*.

We zullen een voorbeeld nemen dat bij iedereen bekend is. Adam werd gewaarschuwd dat in de dag dat hij zou eten van de verboden vrucht hij "voorzeker zou sterven". Deze uitdrukking is een combinatie van onbepaald (TO-DIE)/(te-sterven) en onvoltooid (YOU-ARE-DYING)/(je-bent-stervende). Welnu, dit beschrijft exact wat feitelijk aan Adam gebeurde op die dag. Hij *stierf niet voorzeker*. Maar het proces van sterven werd werkend in hem, dat vele jaren later tot zijn dood leidde. Hij was "stervende, om (uiteindelijk) te sterven". Dit sterven bracht hij over op geheel zijn nageslacht, en

dit is het dat de mensheid tot zondaars maakt. Van geboorte af zijn we stervend tot het leven volkomen weg is. Is het niet veel beter om het Hebreeuws letterlijk te nemen, dan de kracht ervan te negeren door het louter tot nadruk te maken? Het laatste spreekt de feiten tegen. Het eerste bevestigt en verklaart ze.

Omdat we niet de gebruikelijke weergave geven, is een woord van verduidelijking noodzakelijk met betrekking tot de Hebreeuwse, zogenoemde "tijdvormen". Er zijn er slechts twee. Ze worden gewoonlijk "verleden" en "toekomend" genoemd. Deze namen zijn misleidend, want het verleden wijst vaak naar de toekomst en toekomend wordt vaak voor het verleden gebruikt. Het is vanzelfsprekend dat deze vormen niet aan tijd refereren. --- *Het Hebreeuws kent geen tijdvormen.* --- De tijd moet uit de context worden afgeleid. Na veelvuldige experimenten en voortgezette overdenking zijn we er praktisch zeker van dat het "verleden" een FEIT uitdrukt, en "toekomend" een PROCES of onvoltooide handeling, die gaande is. Aldus is STERVEN een feit, los van de tijd, en JE-BENT-STERVENDE, is het proces van ontbinding dat voortdurend werkzaam is.

Deel 16 - De onvergeeflijke zonde

"Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden. Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst."

(Mat. 12:31-32)

"Voorwaar, Ik zeg u, dat alle zonden aan de kinderen der mensen zullen vergeven worden, ook de godslasteringen, welke zij gesproken mogen hebben; maar wie gelasterd heeft tegen de Heilige Geest, heeft geen vergeving in eeuwigheid (voor de aion), maar staat schuldig aan eeuwige (een aionische) zonde."

(Mar. 3:28-30)

"Ik zeg u: Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook de zoon des mensen belijden voor de engelen Gods; maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods. Een ieder, die een woord zal spreken tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar wie tegen de Heilige Geest zal lasteren, het zal hem niet vergeven worden."

(Luk. 12:8-10)

Twee uitspraken uit de boven aangehaalde passages worden aangegrepen om te bewijzen dat er geen redding is voor diegenen die de heilige geest lasteren. Deze zijn, "de lastering van de geest zal niet vergeven worden" (Mat. 12:31), en "degene die de heilige geest lastert zal niet vergeven worden" (Luk. 12:10). Deze passages, zo wordt ons verteld, ontkennen volkomen de redding van allen. (1 Tim. 4:10) en de verzoening van het heelal (Col. 1:20). Ons wordt verteld dat dit passages zijn die we weigeren te geloven. Voor de oppervlakkige lezer lijkt dit waar te zijn. Maar iemand die nauwkeurig het Grieks onderzoekt, of wat ook kan, een concordante interlineair, zal vinden dat deze passages op geen enkele manier andere delen van de onfeilbare onthulling van onze God ontkennen.

Allereerst, ieder die de alle passages aandachtig leest zal zien dat de tijd van handelen is omschreven. Hij is beperkt tot de grenzen van slechts twee aionen. Met aanzienlijke gedetailleerdheid worden we geïnformeerd dat de vergeving niet mogelijk is --- nog in deze aion noch in die welke toekomstig is. Dit is in exacte overeenstemming met de feiten van andere schriftgedeelten. Vergeving heeft zijn plaats in het duizendjarige koninkrijk en de afkondiging daarvan. De vraag van vergeving komt op geen enkele andere tijd naar voren. Na die tijd is het gericht van de grote witte troon, wanneer alle ongelovigen de tweede dood zullen binnengaan. Vergeving kan geen plaats hebben in de nieuwe aarde. Bij de voleinding worden mensen niet vergeven, maar gerechtvaardigd. Een intelligente studie van de Schriften zal de beperking van vergeving, in deze passage, tot deze aion en de toekomstige, bevestigen. Daarin is geen vergeving voor diegene die de heilige geest lasteren.

Dan rijst de vraag, Spreken de twee uitspraken, die niet specifiek tot deze aionen zijn begrensd, deze beperking tegen, of zijn ze ermee in harmonie? De negatie die wordt gebruikt is absoluut, niet relatief. Hoe zullen we "zal niet worden vergeven" verstaan? Los van de context moeten we toegeven dat er hiervoor geen mogelijkheid lijkt te zijn. Wel zouden we kunnen betogen, dat ze, in feite, nooit zullen worden vergeven, omdat ze zullen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18) en verzoend (Col. 1:20), wat oneindig veel meer is. Maar dit zal niet geheel tevreden stellen, want degenen die niet gewend zijn aan de nauwkeurigheid van de Heilige Schrift zouden het voor muggenzifterij of louter spitsvondig redeneren kunnen aanzien.

De werkelijke oplossing ligt in de tijdsvorm van het gebruikte Griekse werkwoord, en dat zullen we nu proberen voor allen duidelijk te maken, zelfs voor diegenen die niets van het Grieks weten. Het werkwoord, wordt in het Grieks onderverdeeld in drie grote klassen, zoals wordt getoond op pagina 25 van THE GREEK ELEMENTS uit de Concordant Library. Deze zijn the *Onbepaalde*, de *Onvoltooid*, and the *Voltooid*. De eerste stelt een *feit*, als "de Zoon des Mensen heeft autoriteit op aarde om zonden te *vergeven*" (Mat. 9:6). Er is hier geen vraag naar de tijd, want de werkwoordsvorm is Onbepaald.* De laatste vorm, de Voltooid, verteld ons van de *toestand* resulterend uit een handeling, zoals "Kind, uw zonden *zijn* u *vergeven*" (Mar. 2:5). De tweede vorm echter, de Onvoltooid, handelt met een actie in voortgang, zoals, "wij zelf, eveneens, *zijn vergevende* een ieder die ons iets schuldig is" Lukas 11:4).

* De Aorist

Een volledige her-analyse van het Griekse werkwoord tijdens het samenstellen van de Concordante Versie bracht enige feiten aan het licht die niet kunnen worden gevonden in de gebruikelijke grammatica's en woordenboeken. Het werd onder andere, waargenomen dat de *toekomstige vormen, die de uitgangen van de onvoltooid vorm hebben, deelnemen aan de natuur van deze vorm, en spreken van een handeling in haar voortgang, in beperking van de tijd van de context*. Alle van deze vormen worden onderscheiden door de ---ING uitgang in de Engelse Concordant Greek Text. Daarom zouden de passages die we beschouwen in werkelijkheid weergegeven behoren te worden "zal niet zijn *wordend* vergeven", zoals in de Sublinear. Het is jammer dat dit niet zonder meer in de Versie kan worden overgenomen. Maar allen die de sublinear hebben die altijd in zulke

gevallen behoort te worden geraadpleegd, zullen geen moeite hebben om de onvoltooide vormen te herkennen, want deze staan altijd in de ---ING vorm.

Dat de toekomstige vorm van het werkwoord *mag* worden beperkt wordt duidelijk uit het feit dat *precies dezelfde vorm (aphethêsetai)* wordt gebruikt in Mattheus 12:31 en 32. Veel geduldig onderzoek, en jaren van ervaring sinds dit feit voor het eerst werd waargenomen, hebben de samensteller van de CONCORDANT VERSION ervan overtuigd dat *de Griekse toekomstige (tijd) met een negatie altijd tot de tijd van actie beperkt is*. Het wordt niet voor altijd ontkent. Als de lezer dit wil controleren door middel van de CONCORDANT GREEK TEXT met de interlineair zal hij tot dezelfde conclusie komen, en het zal een bron van tevredenheid voor hem zijn, want het *stelt* een aantal meest belangrijke vragen werkelijk *vast*, en dat overtuigend. Bovenal, laat het ons toe *alles* te geloven dat God gezegd heeft, en zorgt ervoor dat we niet één deel van Zijn Woord tegen een ander hoeven opzetten.

Hoe leerzaam en belangrijk dit feit is kan worden gezien vanuit andere passages. Wanneer we in Joh. 3:36 de onvoltooide tijd letterlijk weergeven, lezen we, "De gelovende in de Zoon is hebbend aionisch leven, doch de hardnekkige tot de Zoon zal het leven niet ziende zijn, maar de verontwaardiging van God is op hem blijvende." De vertaling "zal het leven niet zien", uit z'n context gebroken, heeft velen gehinderd in het accepteren van Gods heerlijke doel. Dit heeft zijn wortels in de misvertaling "altijddurend", want, als er van eeuwig leven sprake is in één deel van de zin, dan kan "zal het leven niet zien" geen beperkingen hebben. Maar als *aionisch* leven wordt beloofd aan de gelovige, zal een verstandige lezer zien dat het ook aionisch leven is wat de hardnekkigen niet zullen zien. En dit wordt absoluut zeker gemaakt door de vorm van de Griekse toekomstige tijd. Het behandelt geen feit maar een onvoltooide, beperkte handeling. De context, de vorm van het werkwoord, en de duidelijke verklaringen van God in andere gedeelten van Zijn Woord zijn in heerlijke overeenstemming. Als we "zal het leven niet zien" als een feit voor altijd nemen, moeten we botsen met de context, moeten we de vorm van het werkwoord negeren, en moeten we Gods grote beweringen ontkennen dat de dood zal worden afgeschaft (1 Cor. 15:26) en dat, in Christus, allen levend gemaakt zullen worden (1 Cor. 15:22).

Het is heerlijk om in staat te zijn om te genieten van en te groeien in *alles* dat God heeft onthuld! We behoeven ons geen zorgen te maken over elkaar tegensprekende passages. Ze bestaan niet! Slechts in onze onwetendheid van de nauwkeurigheid van de Heilige Schrift konden we teksten naar voren brengen om ons ongelof in Gods heerlijke eindresultaat te versterken. Om feiten als deze te toetsen, laten we dan niet terugvallen op traditionele geleerdheid. Zij is al lang stereotiep geworden en durft haar eigen tekortkomingen niet toe te geven. Ik heb nog nooit een Griekse grammatica gezien die helder onderscheid maakt tussen werkwoordsvormen die in de onbepaalde vorm, en die in de onvoltooide vorm van het voortgaande proces staan. Evenmin vragen we iemand te vertrouwen op onze verklaring dat het zo zou zijn. Met de Concordante Interlineair kan ieder voor zichzelf toetsen en zijn geloof vestigen op de onweerlegbare feiten.

Laat ieder die de geest van God heeft oordelen: Zullen we luisteren naar leringen die berusten op hun eigen reputatie en de feiten verwerpen, wanneer deze weg

Gods onthulling in een uitzichtloos intern conflict brengt? Of zullen we rustig dat Woord zelf raadplegen, wat we nu als nooit tevoren in staat zijn om te doen, wanneer deze weg aan ons de meest verfijnde harmonie en volledige overeenstemming onthult? Als het Woord van God een grote hymne was, wat het inderdaad is, zou mijn oor nooit de jazz kunnen verdragen die de theologie ervan gemaakt heeft. Maar nu dat mijn hart zijn hemelse harmonie heeft gehoord, en mijn geest wordt bezielde door de zoete harmonie ervan, is het een marteling om de ratelende wanklank van harde en hardnekkige harten te horen, die, egoïstisch tevreden met hun eigen veiligheid, het verder proberen te verzekeren door anderen te veroordelen tot eeuwige verdoeming, ondertussen Gods Woord, Zijn wegen en Zijn wereld met ondraaglijke wanklank vullend.

Zodoende, concluderen wij dat de zonde tegen de heilige geest niet vergeven zal worden in de gespecificeerde tijd, de enige tijd dat vergeving wordt aangeboden, in deze aion en de volgende, gelijk geschreven staat. (Bovendien, heeft het betrekking op de afkondiging van het koninkrijk aan Israël, en niet op de huidige genade.) De uitspraken waarin deze tijdslimiet niet direct wordt bijgesloten impliceren hetzelfde in de vorm van het werkwoord. Dientengevolge, wordt het lot, na de volgende aion, van degenen die deze zonde plegen, niet bepaald door deze passages, maar door andere duidelijke verklaringen.

De zonde tegen de heilige geest zal *niet* worden vergeven (Luk. 12:10). Ze zal worden *gericht of geoordeeld*. Degenen die haar plegen staan voor de grote witte troon en zullen de door onze Heer opgelegde straf voor deze zonde ondergaan. Zij zullen in de poel des vuurs worden geworpen, die de tweede dood is. Daarna, wanneer de dood wordt afgeschaft, en allen levend gemaakt worden bij de voleinding, zullen zij, met de gehele rest van de mensheid, gerechtvaardigd worden en met God verzoend worden door het bloed van het kruis van Christus.

De ruwe redenering die concludeert dat diegenen die nooit vergeven worden nooit gered zullen worden is een goed voorbeeld van hoe redeneren vanuit onwetendheid ongeloof veroorzaakt en mensen in angst en volkomen wanhoop gevangen houdt. Hoe velen hebben zich voorgesteld dat ze deze zonde gepleegd hebben en wat hun hele levensloop bedierf! Degenen die dit als bewijs naar voren brengen dat Colossenzen 1:20 niet waar is, maken zich aan twee misdaden schuldig, de meest verwoestende die de mens kan plegen --- onwetendheid en ongeloof zo hardnekkig dat het durft om één passage van Gods Woord tegen een andere op te zetten en daarmee Hem tot een leugenaar maken.

Deel 17 - De rechtvaardiging van zonde

Het lijkt op het eerste gezicht ongelofelijk, dat een daad zowel goed als verkeerd kan zijn, zowel recht als onrecht. Maar wanneer we zien dat de zondigheid van een daad niet in de daad zelf ligt, maar in haar relatie met diegenen die erin worden betrokken, is het niet moeilijk om te zien, hoe welke gegeven actie dan ook, zowel goed als slecht kan zijn. We kunnen bijna iedere denkbare daad in twee tegengestelde omgevingen plaatsen en haar transformeren van een misdaad in iets wat aanbevelenswaardig is, en *vice versa*. Omstandigheden verschaffen het morele kleed van menselijke activiteiten. Het eten van fruit wordt vaak aangeprezen als zijnde goed voor de gezondheid. En dat is het normaal gesproken ook. Toch was dit het dat ziekte in de wereld introduceerde!

Geen daad is zonde in zichzelf. Onder bepaalde condities kan het juist zijn. In andere gevallen is het verkeerd. Een kus is gewoonlijk veel meer dan juist, maar de kus van Judas valt onder de gemeenste van alle misdaden. De moraliteit van een daad ligt niet in de handeling maar in zijn relatie tot degenen die erbij betrokken worden. *Zonde is relatief, niet absoluut.*

Het is geen zonde voor de overheid om te doden, hoewel het vaak de straf is voor dezelfde daad. Er is geen essentieel verschil tussen een executie en een moord. Beiden definiëren een gewelddadige dood. Maar in het ene geval wordt het gedaan met de benodigde autoriteit; in het andere geval is het een tarten van de wet van een land.

De grote doctrine van rechtvaardiging bestaat in het omgeven van onze zonden met een goddelijke omgeving waarin ze niet louter bedekt worden of door de vingers gezien, maar werkelijk omgevormd in rechtvaardige daden die voor de balie van het universele recht zullen worden gehandhaafd. Hoe zou het anders kunnen zijn? Geen aardse rechter kan een misdaad zuiveren, of een misdadiger vrijspreken, of rechtvaardigen wat hij gedaan heeft, tenzij de omstandigheden van de zaak het waarborgen. Maar zo'n tribunaal kan een zaak niet door een uitspraak rechtvaardig maken, want het kan de omstandigheden die de misdaad begeleiden niet aanpassen of veranderen.

Een concreet geval komt in me op terwijl ik dit schrijf. Een groot aantal jaren geleden ontving een veroordeelde de gave van God na zijn veroordeling. We zullen aannemen dat hij schuldig was aan doodslag. In ieder geval, hij werd ter dood veroordeeld. Een ieder die met de genade van God vertrouwd is zou natuurlijk verlangen iets te doen om zulk een man van de straf te redden. Ik zou graag in staat zijn iemand te rechtvaardigen die alreeds gerechtvaardigd voor God is.

Hoe kan dit worden gedaan? Als het dode slachtoffer tot het leven kon worden teruggebracht en zijn tijdelijke dood voor hem werkelijk als nuttig bewezen kon worden alsook voor iedereen die erbij betrokken was, zou zelfs een aardse rechter zijn beslissing herzien. Waarom iemand veroordelen voor het doen wat op het goede voor die ander uitliep, zelfs als zijn eigen motief slecht was en de ogenschijnlijke effecten rampzalig? Ongeacht hoe diep een mens een ander kan haten, hoe erg het kwaad hij de ander probeert aan te doen, als hij in zijn boze opzet niet slaagt of door een iemand voor een ander karretje wordt gespannen, kan geen aardse rechtbank hem veroordelen voor de bedoelde misdaad. De mens is de speelbal van omstandigheden en omstandigheden zijn de dienstknechten van God.

Zo is het dat God deze daad zal afhandelen. Als het slachtoffer, op één of ander manier, tot het leven werd teruggebracht, zou de aanklacht niet ontvankelijk worden verklaard. Dit is precies wat God zal doen. Hij zal hem uit de dood opwekken, en aldus de aanklacht van moord overtuigend te niet doen. Als de zaak werd herzien tot een poging om te kwetsen, zou het slachtoffer zelf voor vrijspraak pleiten als het feitelijk in goed zou resulteren. De God die de kracht heeft om de doden op te wekken staat niet machteloos in de kleinere zaken van het leven. Deze afschuwelijke daad, die volgens elke menselijke maatstaf de dood verdiend, wordt uit de boekrol van het hooggerechtshof van het universum gewist.

HET VERHAAL VAN JOZEF

Naast het kruis van Christus, geeft het verhaal van Jozef ons het helderste zicht op de functie van zonde in Gods plan en illustreert hoe een lafhartige en wrede daad gerechtvaardigd kan worden, wanneer deze wordt gezien in het licht van Zijn opzet. Jozef's broers wisten niets van de hongersnood die zou komen. Ze hadden niet het minste verlangen om de dromen te vervullen die de lievelingsbroer hun heer zou maken. In feite wensten ze de mogelijkheid van de vervulling te voorkomen. Dus beraamden ze hem te doden.

Maar dit kwam niet overeen met de opzet van God, dus legde Hij het in het hart van Ruben om Jozef te redden, in de hoop hem tot zijn vader terug te brengen. Maar omdat dit ook niet in harmonie met Gods plan was, zond Hij de Midianieten en verhinderde het met Juda, die een kleine winst uit de transactie wist te slaan. Zo werd Jozef verkocht naar Egypte. Is dit niet een vuil en verdrietig toneel van zonde? Samenspannen om hun eigen vlees en bloed te doden vanwege zijn dromen! En werkelijk twintig zilverlingen aanvaardden voor de lieveling van hun vaders hart!

Jozef smeekte hen en vreesde voor zijn ziel, maar ze wilden niet luisteren (Gen. 42:21). Jacob, hun vader, scheurde zijn kleren, deed een rouwgewaad om zijn heupen, rouwde vele dagen om zijn zoon en weigerde getroost te worden. "Ik zal rouwend afdalen tot het onwaarneembare naar mijn zoon." Zo weende zijn vader over hem. En later, toen ze Benjamin naar Egypte mee wensten te nemen, bracht zijn hart de klaagzang voort die één van de meest trieste in de annalen van zonde is: "Mijn zoon zal niet met u heengaan, want zijn broeder is dood, en hij is alleen achtergelaten: als hem ongeluk overkomt op de weg die gij gaat, dan zult gij mijn grijze haar met verdriet in het onwaarneembare doen neergaan".

Hoe tragisch de consequenties van deze zonde in de ogen van Jacob waren kan worden gezien vanuit zijn eigen woorden. "Mij hebben jullie beroofd: Jozef is niet, Simeon is niet, en Benjamin wilt gij meenemen: *al deze dingen zijn tegen mij*" (Gen. 42:36-38).

Zo was het ogenschijnlijk ook. En zo komt het ogenschijnlijk tot ons wanneer tragische dingen in ons leven sluipen en ons hulpeloos achterlaten. *Alles lijkt tegen ons te zijn*, terwijl, als we slechts Gods gedachten zouden kennen, we zouden zien dat *alles voor ons is*.

Er is een gezegende toekomst waarvoor al onze beproevingen een voorbereiding zijn. Nee, zelfs de zonden van mensen zijn materiaal in Zijn handen waarmee hun

redding wordt uitgewerkt. Een God Die Zijn doeleinden slechts kan volbrengen en Zijn schepselen slechts kan zegenen wanneer ze Hem gehoorzamen en in harmonie met Zijn onthulde plannen blijven, zou in deze boze eon nauwelijks mogelijkheden hebben om te werken, en zou ten onder gaan in zonde en rebellie. Het is de heerlijkheid van Gods wijsheid om Zijn argeloze vijanden voor Zijn opzet te gebruiken, en hun tegenstand aan te wenden om Zijn plannen te begunstigen.

Hoe triomfantelijk groet Jozef zijn broeders! Wat een wonderbaar inzicht in Gods wegen werd hem geschonken! In plaats van wrok te koesteren voor hun behandeling van hem, in plaats van hen te veroordelen voor hun wrede gedrag, stelt hij hen gerust. "Welnu daarom wees niet bedroefd, noch boos bij uzelf, dat gij mij hierheen verkocht hebt: *want God zond me voor u uit om uw leven te bewaren*" (Gen. 45:5).

Hier hebben we de goddelijke kant van de zonde, die, uiteindelijk, de *werkelijke* waarheid ervan is. Ogenschijnlijk waren zijn broers "verantwoordelijk" voor deze verbanning naar Egypte. Maar zouden ze geweten hebben dat dit slechts de vervulling van zijn dromen verder zou helpen, zouden ze nooit hebben gedaan wat ze deden. Hun motieven waren volledig verkeerd. Hun zonde was afschuwelijk. Maar hun daad was feitelijk goed. Zij was zo goed dat God het als Zijn eigen daad opeist.

En omdat zijn broeders niet geheel waren getroost, herhaalde Jozef de grote waarheid: "God zond me voor u uit om u een nageslacht op aarde te bewaren, en uw levens te redden door een grote verlossing. (vergl. S.V.) Dus het was niet *u* die mij hierheen zond, maar *God*" Het lijkt erop neer te komen dat, als Jozef niet naar Egypte werd gezonden, hun levens in de hongersnood verloren waren gegaan, Egypte zelf bezweken zou zijn, en de landen tevergeefs om voedsel zouden hebben gevraagd. Al de beloften aan Abraham en aan Isaac en aan Jacob zouden hebben gefaald als Jozef niet naar Egypte was gegaan (Gen. 45:7,8).

Bestaat er een andere daad in het leven van de aartsvaders die van zulk vitaal belang voor hun welzijn, of zo essentieel voor Gods heerlijkheid is, als deze zonde? Welke goede daad van hen kan de vergelijking met de heilzame gevolgen ervan doorstaan? De wonderbare waarheid springt er helder en scherp uit. *Het zenden van Jozef naar Egypte was in feite Gods daad, absoluut noodzakelijk voor hun redding. Toch was precies dezelfde daad ogenschijnlijk een afschuwelijke misdaad tegen God en tegen Jozef en tegen hun vader Jacob.*

Als zonde deed het Jozef ogenschijnlijk groot onrecht aan en scheen het Jacob van zijn geliefde zoon te beroven. Als daad van God maakte het Jozef de redder van de wereld en bewaarde Jacob en al zijn zonen en hun families voor uithongering.

Dit alles lijkt erop alsof we zonde lofprijzen, alsof we zouden zeggen "Laat ons het kwade doen dat het goede mag komen." In werkelijkheid is het precies het tegenovergestelde. In de praktijk voorkomt het zonde. Telkens wanneer genade en wijsheid van onze Redder God wordt verheerlijkt, willen mensen dat niet meer. Wie wel zo denken maken misbruik van Zijn liefde als zij het al zouden geloven. Maar wanneer het hun harten aangrijpt verliezen ze elk verlangen voor de losbandigheid die het verondersteld wordt te geven. Hun verbazing over Zijn

wijsheid onthult de dwaasheid van iedere poging van *hun* kant om zonde te rechtvaardigen, en ze hebben de neiging niet om Hem voor de rechtbank te laten verschijnen.

Het effect van deze waarheid op de toekomst is onbeschrijfelijk groots. Eeuwige, onherstelbare, almachtige zonde is een voorstelling die zo verschrikkelijk is, dat het de geestelijke gezondheid bedreigt van een ieder die het in ernstige overweging neemt. Maar zelfs als we Gods kracht en vermogen zien om de zonde aan te kunnen, stellen de meesten van ons het in ons denken voor als een onuitwisbare vlek op het universum. We stellen ons voor dat het kwade effect ervan eeuwig zal blijven hangen, en dat we met verdriet en berouw erop terug zullen kijken dat het ooit werd toegestaan de schepping binnen te treden.

Zo een donkere wolk zal in de voleinding bij ons de lucht niet verduisteren. Zonde betekent nu berouw en lijden, en het is goed dat het dat doet. Maar dan zullen niet sommige zonden, maar alle zonden gerechtvaardigd worden. Zij zal niet, zoals bij de verkoop van Jozef naar Egypte, de mensheid redden van een hongersnood van fysiek voedsel, maar van dat grotere gemis, onwetendheid van God, en hen een realisatie geven van de ontzettende kracht en wonderbare wijsheid die Zijn onvervaarde liefde ten dienste staan.

Dit eenvoudige verhaal verschaft het antwoord op de moeilijkheid die sommigen ervaren in het geloven dat God kwaad doet (geen zonde) om het goede te kunnen bereiken. We worden vaak beschuldigd dat we leren dat "we het kwade zouden moeten doen opdat het goede moge komen" (Rom. 3:8). Hier hebben we een kwade daad die veel goeds teweeg bracht. Maar we erkennen dat dit goede louter werd verkregen door de directe werking van God. Los daarvan zou de zonde van Jozef's broers niets dan lijden en dood hebben gebracht.

Wij zouden geen kwaad moeten doen en op blind toeval vertrouwen om het tot goed te keren. Het lijkt voor een mens onmogelijk om kwaad te doen en niet te zondigen. Hij heeft geen bestuur of controle over een daad als deze eenmaal heeft plaatsgehad. Zelfs een goede daad, gedaan met de beste bedoelingen, kan leiden tot een ramp. Alles wat we kunnen doen is ons handelen aan de hand van God toevertrouwen, Die alleen in staat is hen tot een gelukkige uitkomst te leiden.

Maar zullen we God aldus beperken? Paulus sprak over *ons*, niet over *Hem*. Dat God kwaad doet wordt zo vaak in de Schriften verteld dat we ons voelen alsof we ons moeten verontschuldigen om te blijven staan op een zo duidelijk feit dat er zo dik bovenop ligt. Niettemin lijken anderen te denken dat we Hem lasteren wanneer we Zijn woorden geloven (2 Kon. 6:33, Neh. 13:18, Jer 19:3; 21:10; 32:42; 36:3,31 39:16; 40:2; 42:17; 44:2,11; Klaagl. 3:38; Eze. 14:22; Mic. 1:12). En iedereen die er nauwkeurig aandacht aan schenkt zal zien dat, wanneer *Hij* kwaad doet, het goede er altijd uit voort komt. Al het kwaad dat Hij over Israël bracht was goed en voor hun welzijn.

Er is heel wat te doen over de zonde van het afwijzen van Gods Woord. Zelfs zijn er die zouden betwijfelen of eeuwige pijniging op niemand behalve "Christus *afwijzers*" van toepassing is. Sir Robert Anderson was er één van. We mogen er zeker van zijn dat koppigheid of hardnekkigheid één van de meest fatale der

zonden is. Maar de Schriften maken niet de indeling die de theologie heeft gepoogd te maken, die een groot aantal moeilijkheden opwerpt. Hoeveel licht moet een mens hebben voor hij een afwijzer is? Als hij één heldere evangelie-boodschap hoort is dat genoeg? Wat is een "heldere" evangelie boodschap? Sommige van de "heidene" hebben nooit van Christus gehoord. Als ze van Hem "horen", maakt dat hen dan verkiesbaar voor eeuwige marteling, of moeten ze een bepaalde formule horen om eeuwig verdoemd te zijn?

In welke belachelijke bochten moeten we ons wringen wanneer we ons wagen aan een theologisch onderzoek! In de Schriften, is de *hoeveelheid* licht niet de vraag. *Alle* mensen hebben enig licht, en van allen worden verklaard dat ze koppig of hardnekkig zijn. Dit is, als we dat mogen opmerken, het grootste kwaad onder de zon. Toch aarzelt God niet te verklaren dat *Hij* dit over hen bracht. "Want God besluit allen tezamen onder hardnekkigheid" (Rom. 11:32). In hun eigen bewustzijn, denken ze natuurlijk dat ze het recht hebben om te denken als ze verkiezen. Het is niet in overeenstemming met Gods opzet dat ze zich bewust zouden zijn van Zijn bestuur. Waarom nu wordt dit kwaad gedaan? "Opdat Hij Zich over allen zou ontfermen" (Rom. 11:32).

Jozef's broers deden kwaad, maar God bestemde het tot het goede. Wij doen kwaad, doch God zal het omzetten in goed. Ja, zelfs als we zondigen, is de genade nog overvloediger. Maar we zondigen niet om verdere schenkingen van genade te bekoren, evenmin zouden we kwaad moeten doen in de al te innige verwachting dat het op het goede zal uitlopen. Zoals we zullen laten zien, hebben kwaad en zonde hun grenzen, voorbij welke ze niet zullen reageren tot het welzijn van het scheepsel of de heerlijkheid van God.

Hoe dwaas zouden Jozef's broers hebben gehandeld als ze geredeneerd hadden zoals sommigen van ons vandaag doen! Dan zouden ze gezegd hebben, "Als het zo'n grote zegen tot gevolg had om Jozef in de put te gooien en hem in slavernij te verkopen, waarom hem dan nu niet vermoorden en misschien zal het nog beter uitwerken dan onze vorige zonde". Hoe dwaas zou dat geweest zijn! Maar dit is precies het verschil tussen te geloven dat God kwaad kan doen en het goede eruit kan ontplooien, en te zeggen "Laat ons het kwade doen dat het goede kan komen."

De eerste tijd zouden Jozef's broers met gemengde gevoelens van berouw en vreugde terugkijken op hun behandeling van hem. Verdriet en berouw vanwege hun eigen zonde, voor het lijden van Jacob en Jozef. Vreugde voor hun redding van de hongerdood, voor de teruggave van Jacobs lang verloren zoon en voor zijn verheerlijking. Maar wanneer ze zich realiseren dat God hun daad rechtvaardigt door het de bron van zegen te maken, niet alleen voor henzelf maar ook voor Jacob en Jozef, zou alle berouw verdwijnen, hoewel het hun veroordeling van henzelf zou doen toenemen.

De behandeling van Jozef door zijn broers is een dierbaar beeld van de dood en opstanding van de Zoon van God. Jozef's broers doden hem niet werkelijk, evenals Abraham Isaac niet werkelijk doodde, maar in beide gevallen was er de intentie van het hart, en dat is het wat telt voor God. De broers verbeelden de natie die Christus bloed op hun hoofden bracht. Jacob vertegenwoordigt de Vader, en Jozef de Zoon.

Het moet worden opgemerkt dat de enigen die onrechtmatig leden vanwege deze zondaad, degenen zijn die haar niet pleegden. Jacob had geen hand in deze misdaad, toch leed hij van de gevolgen ervan. Het verlies van zijn zoon veroorzaakte een hartenpijn die slechts zwakjes herinnert aan de vreselijke afgrond die de Vader en Zijn Geliefde op Golgotha zou scheiden.

In Jozef zien we de lijdende Redder. Verre van enig deel in de zonde van zijn broeders, hij is het vlekkeloze slachtoffer die het meest van allen lijdt. Maar zijn lijden is voor hun zonde, niet voor die van hemzelf. En dit is essentieel voor de rechtvaardiging van zijn broeders, want het is louter door zijn ellende dat God het gelukkige resultaat uitwerkt, die hun daad zuivert. Ze worden niet gerechtvaardigd door de blinde ongevoelige krachten van voorzienigheid die gebeuren om de normale resultaten van zonde tegen te werken. Zij worden bevrijd van alle schuld door het plaatsvervangend lijden van Jozef, die de consequenties van hun zonde niet verdiende, maar wel doorstond.

Zij verdienen verbanning van het huis van hun vader: Jozef droeg het. Zij verdienen hun vrijheid te verliezen: Jozef kwijnde weg binnen gevangensmuren. Zij verdienen te lijden: Jozef verdroeg het.

Dus laten we vrijelijk erkennen dat er een tijdelijk element van onrechtvaardigheid bestaat wat Jozef betreft. De broers konden nooit ook maar iets doen om zijn lijden te rechtvaardigen. Als God zijn broers kan rechtvaardigen moet Hij eveneens iets doen om Zichzelf te rechtvaardigen met betrekking tot Jozef.

Vandaar dat Jozef wordt verheven tot de tweede plaats in Egypte. Het lijden van Jozef leidt tot de rechtvaardiging van God in het leggen van de last van hun zonde op hem. Hoeveel hij ook geleden mag hebben in de put en in de gevangenis, hoe gelukkig moet hij geweest zijn om de redder van zijn familie te worden! En toen alles achter de rug was, zou hijzelf de eerste zijn om God te rechtvaardigen voor de zielesmart en ellende die zoveel zegening met zich meevoerde.

Aldus zien we dat de zonde van de mensheid gerechtvaardigd kan worden door het lijden van een Redder, en de ogenschijnlijke onrechtvaardigheid aan de Redder wordt volledig gecompenseerd door God Zelf door Hem de hoogste plaats aan zij rechter hand toe te kennen.

Huidige theologische uitdrukkingen hebben veel gedaan om ons begrip van de "verzoening doen*" naar beneden te trekken. De term "verzoening doen*" zelf, zo vrijelijk gebruikt, verraad de geestelijke armoede van degenen die het gebruiken. In dit beeld zou gezegd kunnen worden dat het lijden van Jozef, zijn afwezigheid van zijns vaders huis de zonde van zijn broers voor een tijd heeft bedekt of verborgen. Maar wat is dat vergeleken met de onthulling van de zonde en zijn rechtvaardiging? Er zijn fasen waarin deze grotere genade precies het tegenovergestelde van "verzoening doen*" is.

* atonement: De oudtestamentische wijze van verzoening doen of verzoening bewerken door middel van bedekking met behulp van bloed

De economische opvatting over "verzoening doen" verruimt zo veel lijden voor zoveel zonde. Van Christus wordt gezegd dat Hij "plaatsvervangend in onze plaats" stierf.

Het werd niet nodig geacht te verklaren hoe één Man in die hoeveelheid kan lijden, of hoe er iets meer dan een louter negatieve ontsnapping van het gericht uit zo'n "transactie" kan komen. De dood van Christus was niet in onze plaats. Het juiste voorzetsel is niet *anti*, INPLAATS-VAN, maar *huper*, OVER, ten behoeve van.

Als Jozef had geleden in de plaats van zijn broeders, zou dat niet alleen een grote onrechtvaardigheid voor hem zijn, maar het zou zijn broeders in het land hebben gelaten, gedoemd tot uithongering, zij zouden er geen zier beter op zijn geworden dan voor zij zondigden. Maar aangezien hij, onder de leidende hand van God, leed voor hen, leidde het niet louter tot een vrijlating van de straf van hun zonde, maar tot een grote uitredding van het grote kwaad dat hen allen boven het hoofd hing. Door zijn beproevingen werden zij gerechtvaardigd en werd hij verheerlijkt en zij in hem.

Och, dat dit eenvoudige verhaal van Jozef, "de redder van de wereld", zoals de Egyptenaren hem noemden, ons mag helpen tot hogere gedachten van de redding die de onze is in Christus Jezus! Wij proberen altijd om Zijn "bewerkte verzoening*" het middel te maken om onszelf uit de zonde te krijgen. God heeft veel hogere gedachten. Hij zal ongehoorde genade voor ons en onuitsprekelijke heerlijkheid voor Zichzelf uit zonde verkrijgen. Mag onze Redder tot ons spreken als Jozef tot zijn broers deed, toen zij met hun misdaad belast waren: "aldus was het niet *gij* ..., maar *God*."

* atonement

Deel 18 - De verwerping van de zonde

Dat Christus verscheen om "zonde weg te doen door het offer van Hemzelf" zal zelden worden ontkend. (Heb. 9:26) Het staat in de Bijbel, en in verdunde vorm, kom je het niet zelden tegen in de religieuze literatuur. De in het oog springende lering van de woorden, die volledig door de context wordt ondersteund, is dat het offer van Christus van zo'n weergaloze kracht en doeltreffendheid is dat zonde, het feit zelf, niet slechts de vele daden, zal worden "weggedaan" of verworpen. Het is onze opzet om nauwkeuriger onderzoek te doen naar de betekenis van deze uitdrukking door de belangrijkste termen ervan te bestuderen en door de draagwijdte ervan met de context waarin zij wordt gevonden te harmoniseren.

Zulk een geruststellende gedachte, zo'n kolossale bewering, is te veel voor het menselijk hart, zodat de belangrijkste bezigheid van de uitleggers niet is geweest dit uiteen te zetten, maar het binnen de nauwe grenzen van hun geloofsbelijdenis in te sluiten. We zullen enkel de belangrijkste methoden noemen die worden gebruikt om de draagwijdte van deze passage te beperken, opdat het heerlijke licht ervan onze harten niet kon verlichten. Het wordt gewoonlijk teruggevoerd tot de gelovige en zijn zonden. Het wordt verondersteld het effect te zijn van het

offer van Christus op zonde in de huidige tijd. Anderen, die zien hoe onbevredigend zulke verklaringen zijn, geven er de voorkeur aan het op het zondoffer terug te voeren, wat door Christus' dood opzij is gezet.

Een zorgvuldige bestudering van het woord "zonde" in de brief aan de Hebreeën zal laten zien dat het niet voor het zondoffer wordt gebruikt, zoals dat in het Hebreeuws het geval is. Niet alleen wordt dit duidelijk vanuit vele van de passages, maar het wordt boven twijfel verheven, wanneer we die plaatsen beschouwen waar werkelijk naar het zondoffer wordt verwezen. Dan is het of een offer (Heb. 5:1) of offerande voor de zonde (Heb. 10:18 S.V.) of wordt een speciale uitdrukking "betreffende zonde" gebruikt (vgl. Heb. 10:6,8 S.V.). In deze gevallen heeft de Authorized Version het gerechtvaardigd gevonden het woord "offer" toe te voegen. Het was nodig deze onderscheiding aan de Hebreeën duidelijk te maken, hoewel zij zich goed bewust waren van het feit dat "zonde" werd gebruikt voor het offer in hun geschriften. Omdat dit in iedere andere passage gedaan wordt, bestaat er geen reden om "zonde" hier een speciale betekenis te geven.

De doctrine van de verwerping van zonde bij de afsluiting van de eonen is de Schriftuurlijke oplossing voor één van de ernstigste problemen die velen verbijstert tijdens het overpeinzen van Gods omgang met de zonde. Niet wetend dat zonde in essentie het falen als gevolg van de werking van de dood is en dat God zonde kon introduceren zonder Zelf een fout te maken, en haar kan rechtvaardigen en haar zal verwerpen wanneer de taak ervan volbracht is, proberen mensen Hem van elk verband met de binnenkomst ervan te redden, Hem daarbij zelfs van Zijn godheid en almacht en voorkennis berovend om dat te bereiken. Zij verdringen Hem zelfs door een machtigere anti-god, niet van Zijn schepping, noch onderworpen aan Zijn troon.

Verzoening vraagt om meer dan het louter ophouden van zonde. Zonde heeft zulke afschuwelijke verwoestingen in de harten van sommigen van Gods schepselen aangericht dat louter de afwezigheid ervan niet voldoende is om hun genegenheid te winnen. De opluchting zal groot zijn, maar de herinnering aan de ellende ervan zal blijven knagen, tenzij het zowel wordt verworpen als gerechtvaardigd. Dan zal God laten zien hoe essentieel zonde was voor het verleden en hoe overbodig zij is voor de toekomst. Zij zal worden gerechtvaardigd door haar resultaten. Zij zal worden verworpen omdat ze niet alleen niet nodig is voor enige verdere onthulling van Gods hart, maar zonder meer subversief voor zowel Gods heerlijkheid als voor het goede voor Zijn schepselen.

Zelfs diegenen die de meeste eerbied hebben voor de Authorized Version zullen de weergave van Hebreeën 9:26 nauwelijks excuseren. "Maar nu eenmaal in het einde der wereld is Hij verschenen ..." kan op rationele gronden niet worden verklaard. Christus is verschenen, maar het was niet aan het einde der wereld. De American Revisers veranderen dit in "het einde van de tijdperken (ages)", wat veel beter is, tenminste wat het woord eon betreft. Maar dit staat bloot aan dezelfde tegenwerping. De eonen zijn op geen enkele wijze nu beëindigd. Christus verscheen noch aan "het einde der wereld" noch aan het "einde der tijdperken". En, kunnen we toevoegen, zonde is niet "weg gedaan" in enige duidelijke, intelligente zin. Zelfs in de gelovige is er bewijs van zonde aanwezig. We kunnen niet zeggen dat het is "weggedaan", tenzij we het begrenzen tot het geloofs-begrip van onze

positie voor God, en dat is een Paulinische doctrine, die nogal vreemd is aan het onderwijs van de Hebreënbrief.

De American Revisers suggereren het woord "voleinding\{consumation}" voor "einde\{end}" in de marge. De Concordante Versie heeft "afsluiting\{conclusion}". En dit is een belangrijk punt, we zullen het bewijs volledig geven. "Einde" is gewoonlijk de misvertaling van telos , wat de Concordant Version weergeeft als "consumation" {slot/voleinding}. Maar het woord dat hier wordt gebruikt is verrijkt met het voorvoegsel "samen". Letterlijk is het de be\-ein\-di\-ging, of "afsluiting" van de eonen. Slechts door het bestuderen van al de voorkomsten ervan zullen we in staat zijn om de volle betekenis van deze term overtuigend vast te stellen. Het wordt elders slechts in Mattheus gevonden, en altijd in de uitdrukking "the conclusion of the eon (de afsluiting van de eon)". De passage voor ons verschilt alleen in het feit dat, in plaats van het enkelvoud "eon", we het meervoud "eonen" hebben. Als we de relatie kunnen ontdekken die de "conclusion of the eon(de afsluiting van de eon)" inhoudt tot een enkele eon, zullen we in staat zijn om vast te stellen hoe de "conclusion of eons(de afsluiting van de eonen)" is gerelateerd aan alle eonen. Het volgende zijn alle voorkomsten:

Mt. 13:39 de oogst is de voleinding der wereld

40 zo zal het gaan bij de voleinding der wereld

49 zo zal het gaan bij de voleinding der wereld

24: 3 En wat is het teken van uw komst
en voleinding der wereld?

28:20 "Ik ben met u al de dagen

"Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld"

Hebr. 9:26 maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard
om de zonde te niet te doen door Zijnszelfs offerande.

We moeten helder onderscheiden tussen de voleinding (het slot)\{consumation} en de afsluiting\{conclusion}, de be-ein\-di\-ging en de samen-be-ein\-di\-ging. Het eerste is de uiteindelijke climax, een enkel punt in de tijd. De laatste is de afsluitende periode die eindigt aan het slot\footnote{consumation}. De huidige eon zal een ietwat verlengd seizoen aan zijn einde hebben dat wordt vergeleken met een oogst. Het zal de gerichten (of oordelen) van de eindtijd insluiten, zoals door onze Heer wordt gedetailleerd in Zijn gelijkenissen van het dolik (onkruid) van het veld en het sleepnet (Mat. 13:37-43, 47-51). De volgende eon zal eveneens een gerichts- of oordeels-seizoen aan zijn einde hebben. Het karakter van deze perioden is niet van toepassing op onze huidige studie. Alles wat we willen benadrukken is het feit dat ze langere perioden van tijd zijn, niet een plotselinge crisis, zoals de voleinding\{consumation} (het slot).

In dit licht wordt "de afsluiting\{conclusion} van de eonen" duidelijk. Het is niet gelijk aan die uiteindelijke, afsluitende, culminerende, voltooiende crisis die de voleinding\footnote{consumation} (het slot) wordt genoemd, wat niet kan komen tot de eonen eindigen. Het valt binnen de eonen. Het is hun besluitend gedeelte. En is dit niet wat we zouden verwachten in een brief als de Hebreëen? Evenals al de Besnijdenis-geschriften is hun draagwijdte strikt beperkt tot de eonen.

De brief aan de Hebreëën handelt louter over het Besnijdenis gezichtspunt van het werk van Christus. Het laat zich niet in met de naties en het huidige evangelie voor hen. Vermengt met huidige waarheden scheidt het verwarring. Gescheiden gehouden verlicht het ons met betrekking tot de heilige natie en Gods handelen met hen in andere tijden. In het negende hoofdstuk wordt Christus voorgesteld als het Antitype van Israël's hogepriester en de offerandes die Hij ieder jaar offert om de natie dichtbij te houden.

DE TABERNAKEL, EEN TYPE VAN DE WERELDEN OF DE EONEN

De tabernakel en tempel zijn typen van toekomstige geestelijke realiteiten, en wijzen de toegangsweg naar de aanwezigheid van een heilig God. De tabernakel typeert de Pinkstertijd. Salomo's heiligdom stelt het duizendjarig rijk voor en Ezechiël's huis wijst naar de nieuwe aarde. Maar hun algemene opbouw verandert niet. Elk heeft een voorhof, een heilige plaats, en een allerheiligste. In hun gemeenschappelijke systeem lijken we een typering of illustratie te hebben van de verschillende werelden of systemen en de corresponderende eonen of tijdperken.

Trouwens, de tabernakel wordt afzonderlijk gerelateerd aan de kosmos of wereld wanneer we lezen (Heb. 9:1, S.V.) van een "wereldlijk heiligdom" of heilige plaats. Ook wordt dezelfde zinsvorm gebruikt voor de twee heilige plaatsen als we vinden in verband met de eonen. Beiden tezamen worden "de heiligen der heiligen" genoemd (Heb. 9:25). Het binnenste heiligdom wordt "het heilige der heiligen" genoemd (Hebr. 9:3). Ze corresponderen exact met "de eonen van de eonen" en "de eon van de eonen". Ze zullen niet alleen dienen om deze uitdrukkingen te verklaren, maar suggereren een intiemere relatie.

De tabernakel en het tempelsysteem verdelen het rijk van de ruimte in verdelingen die in aantal en karakter overeenkomen met de werelden en eonen. Er zijn er vijf in elk, en in dezelfde volgorde, die door treffende overeenkomsten gekenmerkt worden. Beiden geven ons de weg naar God, één voor de individuele zondaar, de ander voor het ras. Alles is, natuurlijk, beperkt tot het aardse standpunt, want geen tabernakel of tempel kan mogelijk de onmiddellijke en ongehinderde toegang illustreren die de bediening van verzoening voor de huidige genade karakteriseert.

De vijf verdelingen die wezenlijk zijn voor het tabernakel systeem zijn:

1. buiten het kamp,
2. binnen het kamp,
3. de voorhof,
4. de heilige plaats,
5. het heilige der heiligen.

Deze vallen gemakkelijk uiteen in drie en twee, want slechts de laatste twee zijn in de tabernakel zelf, en worden de "heiligen der heiligen" genoemd, evenals de laatste twee werelden of eonen worden onderscheiden door de werkelijke intrede in de sfeer van Gods aanwezigheid, en de "eonen der eonen" worden genoemd.

Er wordt inderdaad erg weinig gezegd over de wereld buiten de legerplaats. Hetzelfde is waar van de eerste eon. Evenals de enorme uitgestrektheid die het kamp van het uitverkoren volk omringde, liggen er vergezichten van tijd die eerste wereld of eon vormden. Toch zijn er suggestieve hints die hen verbinden. Wij werden gekozen in Christus vóór de nederwerping, dat is, in de eerste wereld of eon, want de nederwerping was de afsluiting ervan. En onze plaats is buiten de legerplaats van Israël. In ruimte zowel als in tijd worden we behandeld op een duidelijk te onderscheiden manier.

Het tabernakel- en tempelsysteem reikt nooit terug tot in de eerste eon. Het is altijd vanaf de nederwerping. Het had dus geen rechtsbevoegdheid voorbij de begrenzingen van de legerplaats. Het is in essentie, zowel in tijd als in ruimte, een uitverkoren, exclusieve, beperkte regeling, net als Israëls plaats binnen de eonische tijden.

De tweede wereld of eon, vanaf de nederwerping tot de vloed, is het toneel van zonde, zonder middel van bedekking of reiniging. Evenzo was de legerplaats bevolkt met zondaars wiens enige toevlucht was om daardoor het heilige, omheinde terrein in te gaan, als zij God wensten te naderen of hun zonden wilden te vereffenen.

De derde of centrale divisie is de voorhof van de tabernakel, die zeker het meest suggestief voor de huidige wereld of eon is. Het bronzen altaar, dat allerhoogste type van de dood van Christus, herinnert ons eraan dat deze huidige wereld of eon geheiligd is door het grote Offer, dat het ook mogelijk maakt om in de achterliggende heilige plaatsen binnen te gaan. In deze eon, boos als hij is, staat het ware Wasvat voor de reiniging van alle verontreiniging. Het is waar dat het volle effect van het altaar en wasvat nog niet worden gevoeld, maar dat is omdat we de heilige plaatsen nog niet zijn binnengegaan. Deze representeren de toekomstige eonen.

De heerlijkheid van God wordt niet onthuld in de voorhof, maar wordt verborgen achter een gordijn en ruwe bekleding. Evenmin heeft God Zijn heerlijkheid aan deze wereld of eon onthuld. Maar in het duizendjarige tijdperk zal er op zijn minst een gedeeltelijke onthulling van Zijn grootheid en pracht zijn. Het huisraad van de heilige plaats, de lampstandaard, de tafel van de toonbroden en het gouden altaar zijn alle wonderschone typeringen van Christus Zelf in die eon, en van het deel dat zal worden genoten door de heiligen van die dag.

Er zal licht zijn --- goddelijk licht --- in tegenstelling met de huidige tijd, nu dichte duisternis de aarde bedekt, en mensen geen licht kennen behalve het licht van de zon. De kennis van God zal de harten van Zijn volk vullen en de gehele aarde bedekken. Dat is de suggestie van de zevenarmige kandelaar in de heilige plaats. Ook is de tafel met zijn twaalf broden geheel anders dan het heden met al zijn verdeeldheid en gebrek aan geestelijke voeding. Een verenigde natie zal Gods zorg in Zijn aanwezigheid genieten. Het gouden altaar van verering zal zijn zoete geur door die eon van zegening omhoog doen zweven, zoals nooit tevoren bekend is geweest. De lofpsalmen zullen hun volle uitdrukking vinden wanneer Davids grotere Zoon regeert en voorgaat als de grote Priester van Zijn volk.

Maar de heilige plaats is niet de heiligste van alle. Er is nog een ander gordijn dat zulk een majesteit verbergt als gereserveerd is voor de allerhoogste manifestatie van God in dit systeem. Hetzelfde is waar van de corresponderende eon. Het millennium is op geen enkele manier de laatste eon of de meest heerlijke. Dat is waar van de volgende eon, de dag van God. En het meest opvallende kenmerk van dat weergaloze tijdperk is de aanwezigheid van God Zelf, evenals dat de kronende heerlijkheid van het heilige der heiligen is in de tabernakel en de tempel.

Het pad tot de aanwezigheid van God is het gemeenschappelijke doel in de rangschikking van de eonen en het tabernakel model. Het onderscheid tussen hen is als het verschil tussen de titels Elohim en JAHWEH. Eén behandelt het probleem vanuit het standpunt van de tijd, de andere ziet het in ruimte. JAHWEH is de eonische God. Hij maakte de eonen de snelweg van de tijd, het ras de aanwezigheid van de Shekinah binnen leidend. Elohim rangschikt een waarneembaar, materieel systeem met de tabernakelstructuur in het centrum, om dezelfde waarheid te onderwijzen. Geen wonder dat er zulk een opmerkelijke overeenkomst tussen hen is.

Een erg belangrijke les kan worden geleerd vanuit de termen die worden gebruikt om de heilige plaatsen te omschrijven. Wanneer we de eonen behandelen wordt ons vaak verteld dat "de eonen van de eonen" een poging is om oneindigheid uit te drukken, "eeuwigheid der eeuwigheden", "eeuwigheden der eeuwigheden", "in alle eeuwigheid", etc. Als we deze uitdrukkingen overzetten van tijd naar ruimte, kunnen we gemakkelijker zien hoe weinig grond er is voor zulke uitleggingen. Het "heilige der heiligen" wordt niet verstaan als "heiligen stapelend op heiligen", maar heilige plaatsen bij uitstek heilig gemaakt in relatie tot andere heilige plaatsen. Alles binnen de voorhof was heilig. Maar de twee plaatsen binnen het gebouw waren "de heiligen der heiligen" --- het meest heilige van alles.

"Het heilige der heilige" wordt algemeen en juist verstaan als een enkele heilige plaats. Waarom zou dan "de eon der eonen" niet een enkele eon zijn? De uitnemendheid van het heilige der heilige ligt in zijn relatie met de andere heilige plaatsen. Evenzo ligt de uitnemendheid van de eon der eonen in het zijn van de vrucht en oogst van de voorafgaande eonen. De verwarrende vertalingen en uiteenzettingen die de waarheid der eonen voor ons verbergen zou nooit worden getolereerd als ze werden toegepast op zulke tastbare voorwerpen als de tabernakel en de tempels.

We lezen dat de hogepriester "de heiligen der heiligen" binnenging (Hebr. 9:25). De meeste van de manuscripten lezen eenvoudig "de heiligen", of heilige plaatsen. Slechts de corrector van de Sinaiticus bewaard deze lezing. Een zo ongebruikelijke en moeilijke lezing kan gemakkelijk vervallen, zodat er erg weinig bewijs nodig is om het vast te stellen. Wanneer we deze uitdrukking vergelijken met de parallel van de eonen --- de eonen der eonen --- kunnen we niet anders dan getroffen worden door hoe passend dat is. Evenals de laatste twee eonen "der eonen" zijn, evenzo zijn de twee heilige plaatsen "der heiligen". Ze worden het meest geheiligd van alle heilige plaatsen, waaronder we de voorhof zeker moeten insluiten, als we het kamp ook niet daaraan moeten toevoegen, dat ook een mate van heiligheid had, bepaalde offers die met zonde te maken hadden werden immers buiten de grenzen ervan verbrand.

Evenals het altaar van offerande de plaats was waar zonde werd behandeld, zo was het offer van Christus de tijd wanneer zonde werd verworpen. Het koperen altaar was in de voorhof, en Golgotha was in de huidige eon. Zou de zondaar in staat zijn geweest de goddelijke aanwezigheid in die dagen binnen te gaan, in zijn nadering tot God zou hij zijn zonde bij het altaar laten, en die zou niet langer in het zicht zijn voor de rest van zijn weg naar de tabernakel, en door de heilige plaatsen. Zo is het dat zonde wordt verworpen voor de afsluiting van de eonen. Deze afsluiting ving aan toen Christus tot Zondoffer werd gemaakt. Had de natie de afkondiging van het koninkrijk niet afgewezen, zou er slechts een korte tijd zijn geweest tot de aanwezigheid van Christus, evenals er slechts een paar stappen waren naar de deur van de tabernakel. Wanneer Hij op het toneel komt zal zonde worden onderdrukt als nooit tevoren. Zijn heerschappij zal het van de aarde wegbannen.

VERWERPING

De weergave "weg doen" wordt soms moedig verdedigd. Het is slechts nodig om een lijst te geven van al de verschillende weergaven van dit woord, in zijn vier vormen, om een ieder te overtuigen dat het noch exact noch volledig is. Deze vorm van het woord is een zelfstandig naamwoord en wordt weergegeven met afschaffing (Hebr. 7:18) in zijn enige andere voorkomst. Voor het werkwoord gebruikt de A.V. (reject, despise, frustrate, bring to nothing, disannul}, en cast off. Een ander zelfstandig naamwoord is weergegeven als boze(wicked). Het bijvoeglijk naamwoord is zowel onwettig ding als verfoeilijk. Opdat allen dit voor zichzelf kunnen bestuderen, geven we een complete lijst van de weergaven van de Authorised Version van het werkwoord en het zelfstandig naamwoord dat hier wordt gebruikt.

Staten Vertaling, atheteoo

Mk. 6:26 wilde hij haar niet afslaan her

7: 9 gij doet (zeker) het Gods gebod te niet

Lu. 7:30 wetgeleerden hebben de raad Gods ... verworpen

10:16 wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt
Dengene die Mij gezonden heeft

Hij die Mij verwerpt en Mijn woorden

1 Co. 1:19 het verstand der verstandigen zal Ik te niet maken.

Gal. 2:21 Ik doe de genade Gods niet te niet;

3:15 dat bevestigd is, doet niemand te niet

1 Th 4: 8 Zo dan die (dit) verwerpt, verwerpt geen mens

1 Ti. 5:12 zij (haar) eerste geloof hebben te niet gedaan.

Heb. 10:28 Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan,

Jud. 8 verontreinigen het vlees, en verwerpen de heerschappij

Staten vertaling, atheteesis

Heb. 7:18 want de vernietiging van het voorgaande gebod, geschiedt

9:26 om de zonde te niet te doen door Zijnszelfs offerande

Een ieder die deze passages met aandacht leest zal zien dat het niet een louter on-

emotioneel opzij-zetten of weg doen is, maar een gevoels-conflict insluit. Dit hebben we geprobeerd om uit te drukken door de weergave verwerpen en verwerping. Vervang deze betere vorm in elke voorkomst en het zal duidelijk zijn dat het altijd toepasselijker is, er nog van afgezien dat het in elke passage past. Het punt is hier niet louter de eliminatie van zonde, maar een manifestatie van Gods aversie ervan. Hij behandelt het op zo'n manier dat Zijn afschuw wordt getoond. In de termen die door de Authorised Version worden gebruikt, Hij weigert, veracht, verijdelt en verstoot zonde.

Dit zicht op de verwerping van zonde is in nauwe overeenstemming met onze ontdekking dat zonde te wijten is aan de werking van de dood. Maar het offer van Christus heeft leven gebracht, overvloedig leven, en dit zal de werking van de dood tegengaan. Dit is vandaag waar, maar de Hebreënbrief handelt slechts met Israël. In de goddelijke rekening wordt het Offer spoedig gevolgd door het komen van Christus, even als de tabernakel slechts een paar stappen verwijderd was het altaar. De huidige genade-tijd was een geheim, waarmee niet moet worden gerekend. Het Offer wordt dan snel gevolgd door de komst van de Messias. De eonen der eonen zijn het toneel van leven. Aan het begin ervan zullen allen die van Christus zijn levend gemaakt worden. Een groot deel van de bevolking van de aarde zal onsterfelijk zijn. Vandaar dat ze niet kunnen zondigen. De overvloeiende levenskracht van de laatste twee eonen zal de verwerping van zonde bekrachtigen.

DE VERWERPING VAN ZONDE

In bevestiging van de hier gepresenteerde uiteenzetting, gaat het betoog van de Hebreëën verder om de twee verschijningen van Christus uiteen te zetten, eenmaal zonde dragend en dan los van zonde, eenmaal als lijdend en daarna als Redder. De tijd ervan is duidelijk. Eén refereert aan het kruis, de ander aan het koninkrijk. De redding waarvan door de profeten wordt gesproken, het nationale herstel van Israël, sluit altijd de verwerping van zonde in. Dat is wat leidt tot de politieke rechtvaardigheid en wereldwijde vrede van het duizendjarige tijdperk. Over zonde, in al zijn vormen, zal de wenkbrauwen worden gefronst, of het nu in principe of in praktijk is.

De verwerping van zonde is slechts één van de lagere noten in het akkoord dat uiteindelijk de gehele schepping zal vullen met zijn altijddurende harmonie. Verzoening {reconciliation} kon niet los van rechtvaardigheid, levend making niet zonder het ophouden van zonde. Zonde, zoals we hebben gezien, kleeft aan degenen die stervende zijn. Zou niemand stervende zijn zou er geen zonde zijn. Dus, wanneer allen zullen worden verlevendigd, wanneer de dood wordt afgeschaft, moet zonde volkomen afwezig zijn.

Dat heerlijke slot zal worden gebaseerd op een volledige zuivering van Gods omgang met zonde. Het feit dat Hij het heeft gebruikt om Zijn genadige opzet uit te voeren vereist ook dat Zijn houding er tegenover volledig duidelijk wordt, anders zouden Zijn schepselen zich kunnen voorstellen dat Hij het goedkeurt en voorstelt om het een permanente plaats in het universum te geven. Dit is de aanklacht die nu tegen ons wordt ingebracht, zodra we erkennen dat alles van God is. Maar deze indruk zal niet mogelijk zijn gedurende de laatste twee eonen. Trouwens, het is heel goed mogelijk dat wij nu net op de drempel staan van de grote gerichten die Gods houding ten opzichte van zonde laten zien.

Dit kan kernachtig worden geïllustreerd met een schoolbord. Het is wenselijk dat de achtergrond, bij gebruik van een wit krijtje, volkomen zwart is. Zo lang het nog grijs is, is er nog niet voldoende contrast om de witte letters te tonen. Het loont om verflaag over verflaag aan te brengen om dit te bereiken. Meer dan dit, is echter nutteloos verlies. Verf van centimeters dik is niet zwarter dan een dunne film. Zo verft God ook een zwarte ondergrond voor de vertoning van Zijn genade. Dit is noodzakelijk. Meer dan dat is nutteloos en weerzinwekkend. De twee eonen die bijna voorbij zijn, voldoen als achtergrond. De grootste vertoning van genade is bereikt. Gericht is nu aanstaande, wat zal aantonen dat God geen behagen in zonde heeft, welk gebruik Hij er ook van maakt. Juist de noodzaak voor de verwerping van zonde laat zien dat het in Zijn procedure was ingesloten, en een deel uitmaakt van Zijn opzet.

Deel 19 - De God van Judas Iskariot

God is het werkelijke onderwerp, meer dan de mens het is, van goddelijke openbaring. Wat Hij ons dan ook in Zijn Woord verteld mag hebben betreffende wie dan ook van Zijn schepselen, is in de eerste plaats een onthulling van Hemzelf. De karakters in de Bijbel ontvangen al hun waarde van (het) contact met de Godheid, en weerspiegelen Zijn heerlijkheid, niet die van henzelf. Dit is niet moeilijk te begrijpen in het geval van diegenen die de Grote Pottenbakker gebruikt als vaten van barmhartigheid. Onze kennis van God wordt aan zijn uiterste beproeving onderworpen wanneer we Zijn verband met de vaten der verontwaardiging overwegen. Misschien is geen geval van deze soort meer sprekend en beeldend dan dat van Judas Iskariot. God heeft ons veel over hem verteld dat ons tot een betere waardering van Hemzelf behoort te leiden. Weliswaar wordt het onderwerp gemeden omdat het een sombere schaduw over Gods heerlijkheid schijnt te werpen en tot pijnlijke moeilijkheden leidt. Maar deze ontstaan vanuit onjuiste leerstukken, vanuit hedendaagse bijgelovigheden, doch niet vanuit een kennis van Zijn Woord.

Lang voordat Judas werd geboren, maakte David, door de geest van God, een aantal duidelijke voorspellingen omtrent hem (Psa. 69:26; 109:8). Hij zou een stuk land verwerven, maar hij noch anderen zouden erop wonen. Hij zou de plaats hebben van een opzichter, maar dat zou van hem worden afgenomen en aan een ander gegeven worden (Hand. 1:16-20). Ik betwijfel of Judas wist dat deze passages naar hem verwezen. Nochtans kan, in alle eerlijkheid, de vraag worden gesteld, "Was het voor Judas mogelijk om de vervulling van deze Schriftgedeelten te vermijden?" Zou hij het Woord van God ongeldig gemaakt kunnen hebben? Als deze passages verwezen naar de lezer van deze regels, hoe zou hij dat ervaren? Is het recht(vaardig) van God om een man in de wereld te brengen onder zo'n handicap? Eeuwen voor hij werd geboren, was Judas' val al vastgesteld. Het was onvermijdelijk. Niet Judas zelf, noch de gehele natie van de Joden, die hij

representeerde, noch alle krachten van de aarde of de hemel konden hem bewaren van het verraden van Zijn Heer, of van het kopen van het Veld des Bloeds, of van het verliezen van zijn plaats van apostel. God heeft gesproken. Zijn noodlot was onvermijdelijk.

Judas was één van de "uitverkorenen" in een heel bijzondere zin. Onze Heer zei

""Heb niet Ik u gekozen [uitverkoren], de twaalf, en één van u is een tegenstander?"" (Joh. 6:70).

Christus wist van begin af wie hem zou verraden (Joh. 6:64). Waarschuwde Hij Judas daarom voor zijn vreselijke gevaar? Zette Hij hem uit het apostelschap? Deed Hij ook maar iets, zover als het verslag verteld, om hem te redden van zijn afschuwelijke lot? Notabene aan het einde, juist voor Judas naar buiten ging, toen de Tegenstander het reeds in zijn hart had gelegd om zijn Leraar te verraden (Joh. 13:2), gaf onze Heer Judas de bete met zijn eigen handen. Dit werd gewoonlijk als een bijzonder teken van achting beschouwd. Door zulk een teken wees onze Heer aan Johannes aan wie het was die op het punt stond Hem te verraden. Judas werd niet geholpen.

Kunnen we ons dit toneel niet voorstellen? De vurige discipelen zijn allen-tezamen perplex door hun Meesters bewering dat één van hen een verrader zou blijken te zijn. Niet één van hen vermoedde dat het Judas was. Laat dit niet zien dat de verrader niets buiten de perken had gedaan, zo ver als zij konden zien? Trouwens, ze hadden hem vereerd door hem de penningmeester van hun kleine groep te maken. Hij was een dief (Joh. 12:6), maar aan de buitenkant moet hij eerder voorbeeldig zijn geweest om zo lang als één van de twaalf apostelen door te gaan. Onze Heer wist wat hij op het punt stond om te doen. Wat zei Hij om hem te verhinderen? **"Wat u gij doen wilt, doe het met spoed."** Lijkt het niet bijna ongelofelijk dat onze Heer feitelijk hem aanspoort om zijn afschuwelijke daad uit te voeren? (Joh. 13:27).

Voorbestemd door God, zou iemand (kunnen) voorstellen dat Judas werd geboren met de kwade aandrang in zich die tot zijn val zou leiden. Maar dit was niet het geval. Het is waar dat hij niet rein was zoals de anderen rein waren (Joh. 13:10-11). Nochtans, kwam de impuls om Degene Die hem voedde te vertrappen en Hem te verraden aan Zijn vijanden niet van binnen doch van buiten. Laat ons op dit punt helder zijn. Judas zou, op zichzelf gelaten, de Christus niet verraden hebben. Het werd in zijn hart gelegd door de Tegenstander (Joh 13:2). En nogmaals komt de vraag naar boven, "Kon hij er zelf iets aan doen?" Het was omdat zijn hart niet voldoende verdorven was dat de prikkeling van buiten moest komen. De grote Tegenstander kon hem niet vertrouwen het te doen vanuit zijn eigen willen. Onze Heer wist wat er in zijn hart was, maar steekt geen vinger uit om hem van zijn vreselijke daad af te brengen. Eerder spoort Hij hem aan in het plegen ervan.

Het is een opmerkelijk feit dat Satan in de regel geen mensen binnengaat, of "bezeten" maakt. Demonen maken er een gewoonte van dit te doen. Het is jammer dat "de duivel" verward is geworden met "de duivelen" in de Engelse versies. Anders zou het feit dat Satan Judas binnenging eruit springen, zoals het behoort, als een zeer opmerkelijke uitzondering. De feiten zijn helder. Judas, op zichzelf genomen,

zou Christus niet verraden hebben. De aards-vijand vertrouwde de taak van het (af)dwingen van Judas niet toe aan de handen van boze geesten of demonen, zoals normaliter het geval was. Hij zal zulke demon geesten in dienst hebben om in de eindtijd de koningen der aarde te mobiliseren voor de grote dag van God Almachtig (Opb. 16:14). Maar deze meest belangrijke taak liet Satan niet aan anderen over. Tegen alle gebruiken in ging hij zelf de apostel binnen en vormde hem om tot een verrader (Lu. 22:3).

We wensen niet uit te maken dat Judas een heilige was, of dat hij geen zondaar was als andere mensen. In feite, wensen we dit toe te voegen aan de invloeden waarvan hij het slachtoffer was. Hij was een dief. Dus kunnen we met recht veronderstellen dat het geld dat hij ontving voor zijn verraad enig gewicht had om hem tot zondigen over te halen. De vraag is, waar kwam deze geneigdheid tot hebzucht vandaan? Verkreeg hij dit na "de jaren van aansprakelijkheid" of was het van vanaf zijn geboorte in hem? Lag het in zijn vermogen eraan te ontkomen? Als ieder ander mens, was hij een zoon van Adam, zonder enige keus in deze zaak, hij erfde sterfelijkheid en zonde en veroordeling over (Rom. 5:12:18), het gemeenschappelijke deel van de gehele mensheid. Als welke lezer dan ook zijn geneigdheid tot zondigen heeft kunnen ontsnappen, laat deze dan de eerste steen werpen. Laat hem anders geduld oefenen.

Laat ons nu de krachten optellen die voor Judas waren en die tegen hem waren. Hij had ongetwijfeld een geweten, want toen hij realiseerde wat hij gedaan had, gaf hij niet alleen het geld terug, maar zijn spijt was zo overweldigend dat hij zijn eigen leven nam. Dit zou ons moeten tonen hoe Judas zelf over zijn overtreding dacht. Zijn eigen inschatting van de zonde die hij had bedreven was dat hij zijn recht om te leven had verspeeld. Zou hij van te voren vrij zijn geweest om te kiezen, zou hij dan deze daad hebben gedaan, die hij tot de dood betreurde? Deze spijt lijkt op een natuurlijke wijze uit zijn eigen hart te komen zonder dwang van buiten. Ons wordt niet verhaald van enig speciaal bezoek van Gods geest om deze verandering te veroorzaken, vergelijkbaar met de binnentreding van de Tegenstander, om hem te laten zondigen. Judas zelf, hoewel hij natuurlijk de zondaar was die hij was, had een volkomen weerzin van zijn eigen verraad.

Maar wat waren de krachten tegen hem? We hebben gezien dat zijn erfdeel van Adam niet voldoende slecht was om hem te dwingen zulk een halsmisdaad te plegen. Daarom wierp de Tegenstander het hem in zijn hart (Joh. 13:2). Dit is een sterke uitdrukking. Het was niet louter een suggestie die kon worden verstoten. Het hart is juist het middelpunt en kern van ons bestaan. Daaruit komen alle beslissingen van het leven. Maar nog sterker dan dat is de uitdrukking, "**Satan voer in Judas**" (Lukas 22:3). In feite was de mens opzij gezet. Hij handelde niet normaal of op een natuurlijke manier. Hij deed niet wat Judas zou doen, maar wat Satan zou doen. Trouwens, als Gods geest hem als eerste was binnengegaan, kon Satan niet hebben kunnen komen. Maar Gods geest was toen niet gegeven (Joh 20:22). Geen enkel mens op zichzelf kan, door de kracht van zijn eigen geest, de grote prins der duisternis weerstaan. Judas was volkomen krachteloos om zijn binnenkomst te voorkomen. Hij was een onvrijwillig werktuig in de handen van één die veel machtiger dan hijzelf was.

De Enige Die Satan kon weerstaan, en Die zijn binnegaan in Judas had kunnen voorkomen, wist alles over zijn toestand, maar deed niet de minste moeite om hem te redden. Onze Heer heeft vele demonen uit vreemden geworpen, maar, nu dat één van Zijn eigen apostelen onder de macht van Satan zelf is, probeert Hij niet eens om hem uit te werpen. In tegendeel, onmiddellijk nadat Satan was binnengevaren, zei Hij, "Wat u op het punt staat te doen, doe ..." Kunnen we de indrukken van Judas voorstellen? Onze Heer neemt hem apart voor een speciale attentie, en bezegelt dat met een bete broods. Onmiddellijk ontvangt hij een onweerstaanbare aandrang om weg te gaan en het te regelen om Hem aan te geven. Voor zijn geweten kan handelen, hoort hij de stem van zijn Heer. Deze kent zeker zijn hart en staat op het punt zijn verraad aan het licht te brengen. Maar nee, Christus spoort hem ook aan om te gaan!

Waarom was dat onze Heer geen hand naar hem uitstak? Hoe kon Hij hem op zo'n tijd wegzenden voor zulke een daad? Was Hij niet, als gevolg daarvan, eveneens tegen Judas? Had Judas dan niet, als één van Zijn gekozen apostelen, een speciaal voorrecht op Zijn gunst? Onder normale omstandigheden, zouden we dan niet van Hem verwachten om deze mannen te beschermen die zich aan Zijn kant hadden geschaard? Dat Hij dit deed is duidelijk, in het bijzonder in het geval van Petrus. Satan claimde het recht om alle apostelen te ziften, zoals het graan vrij van het kaf wordt gezift. Doch onze Heer smeekte (af) dat Petrus' geloof niet in gebreke zou blijven. (Lukas 22:31,32). Als gevolg daarvan werd Petrus niet toegestaan zo ver te gaan als Judas, wat alleen te danken is aan de tussenkomst van Christus. In Zijn wonderbare gebed verzekert onze Heer:

"Toen Ik met hen was in de wereld bewaarde Ik degenen die Gij Mij gegeven hebt in Uw naam, en Ik bescherm hen, en niet één van hen kwam om behalve de zoon des verderfs, opdat de Schriften zouden worden vervuld" (Joh. 17:12).

Hier is het geheim van de schijnbare hardheid van onze Heer. Van Hem was elke daad gevoegd naar Gods geschreven onthulling. God heeft gesproken. Zelfs medelijden kon Hem niet bewegen iets te doen omdat het goddelijke vonnis in de weg stond. Dat is waarom Hij het eerder verhaast. Dat is waarom Hij opzettelijk een tegenstander koos, en in het geheel geen moeite deed om hem te redden van zijn lot. Maar was onze Heer werkelijk verhard? Genoot Hij ervan om zo'n karakter onder degenen te hebben die hem zo nabij en dierbaar zijn? Instemmend met Gods voorbestemming, sprak Hij er zelden over, want niemand anders wist ervan, en het kon noodzakelijkerwijs niet bekend worden gemaakt voor de gebeurtenis zelf. Het was in het geheel niet ideaal om iemand als Judas om zich heen te hebben. Christus leed veel onder het contact met buitenstaanders, schriftgeleerden met hun verharde harten, hypocriete Farizeeën, en Sadduceeën zonder geloof. Onder zijn metgezellen en voortdurende volgelingen, zou het enig mogelijk ideaal onwankelbare trouw en onbepaalde toewijding zijn.

We vragen onze lezer ernstig de feiten te overwegen die we gepresenteerd hebben en ze te toetsen aan de Schriften. Velen kunnen geneigd zijn om "Laster!" te roepen. Velen staan erop dat God deze dingen niet kan doen, hoe helder de Schriften dit ook lijken te getuigen. Maar deze zaken zijn zo uiteengezet dat ze niet verkeerd kunnen worden opgevat. Het feit dat ze worden geschuwd laat zien dat het geen kwestie van begrijpen, maar van geloof is. Deze feiten zijn in onze

Bijbel en zullen daar blijven of we ze nu wel of niet accepteren. Ze zouden ons kunnen helpen om te zien dat er diepten in God zijn die we niet hebben gepeild. Ze zouden ons kunnen laten zien dat er iets radicaals verkeerd is met onze theologie wanneer we deze "harde uitspraken" niet kunnen verdragen of ons niet in deze "donkere gedeelten" kunnen verheugen.

Slechts eenmaal legt onze Heer Zijn hart met betrekking tot Judas open, en dat precies op de crisis wanneer Satan in hem vaart, en hij weg gaat om zijn Heer op te geven. Hier valt Christus weer terug op het feit dat de Schriften moeten worden vervuld.

"De Zoon des Mensen gaat inderdaad weg zoals het geschreven staat betreffende Hem, doch wee degene door wie de Zoon des Mensen wordt verraden! Ideaal (N.B.G: Goed) ware het voor Hem indien deze mens niet geboren zou zijn!" (Mark 14:21, Mat. 26:24).

Hier was Hij, met de twaalf, juist voor Zijn lijden, en Hij verlangde om hen Zijn hart uit te storten. Alleen met hen in de bovenkamer schenen de condities ideaal. Maar Zijn gevoelige geest wist dat de condities niet ideaal waren. Één van de twaalf stond deze heilige onthullingen in de weg. Diegene moest worden weggestuurd voor Hij vrijuit kon spreken. Dus wordt Judas verteld om te gaan. Dan is Zijn hart opgelucht. De elf voor het eerst teder "kleine kinderen" noemend, uit Hij de schitterende woorden zoals we die hebben in het veertiende tot het zeventiende hoofdstuk in Johannes' evangelie.

In alle vier de verslagen van het leven van onze Heer, wordt de eerste vermelding van Judas Iscariot vergezeld van de verklaring dat hij de verrader was. Hij was gekozen met de rest van de twaalf. We kennen het medelijden van onze Heer. Hoe moet alleen al het zien van Judas Hem in beroering hebben gebracht! Elf waarachtige, vertrouwende harten. Waarom niet deze ene valse indringer ontmaskeren en hem uit zijn ambt verwijderen? Het was geschreven! Kwaad, zoals dit moet worden gedragen, of de Schriften kunnen niet worden vervuld. Maar de condities waren zeker niet ideaal. Een potentiële verrader is geen apostel. Christus verheugde zich zonder twijfel in de eerbewijzen die Hij zou verlenen aan Zijn gelovige en trouwe groep, in het koninkrijk. Maar Hij moet eveneens hebben gehuiverd bij het vooruitzicht dat één van hen wachtte. Hoeveel zou het Hem hebben bespaard, als die mens niet was geboren! Als Matthias, die eveneens bij hen was, vanaf het begin voor hem in de plaats was geweest, dan zou Zijn hart niet bezwaard zijn geweest door de toestand en het lot van Judas Iscariot.

De gewone vertaling, "Het ware voor die mens goed geweest, als hij niet geboren was", heeft geen grond in Het Orgineel. Tijdens het onderzoeken van de verscheidene vertalingen, moeten we altijd in het oog houden dat de tendens om te vertalen in overeenstemming met de geaccepteerde theologie zo overweldigend groot is, dat erg weinig bewijs van de andere kant feitelijk bewijs is van de correctheid van een onpopulaire vertaling. Dit is een uitstekend voorbeeld. Het is erg bekend dat de Marge van de Revised Version betrouwbaarder is dan de tekst, in het bijzonder waar de leeswijze in het Grieks is gegeven. Allen zullen het erkennen hoe onmogelijk het zou zijn om een twee- derde meerderheid te krijgen van het Comitee (Revision Committee) ten gunste van het aanpassen van deze tekst aan het

Orgineel. Weinig mensen die zoiets zouden doen zouden voor zo'n taak worden gekozen. Toch waren er een weinig die gelovig en trouw waren, en deze slaagden erin om de waarheid in de marge te plaatsen: "Goed ware het voor hem, indien die mens niet was geboren."

In zulke passages als deze kunnen we de voordelen van een exacte concordante versie realiseren. Wat goed was voor de Zoon des Mensen en wat ideaal was, zijn twee verschillende ideeën. Ik twijfel er niet aan dat, ten diepste, het goed voor Hem was om Judas te hebben, als we onder "goed" datgene verstaan dat de meeste zegen uitwerkt aan het einde. De sfeer van het woord "goed" is erg weids en de kracht ervan is hier moeilijk te bepalen. Maar het Griekse woord kalos, "ideaal", beperkt de gedachte tot datgene wat zich uitstrekt tot de hoogste vorm van perfectie op die tijd. Twaalf gelovige en trouwe apostelen zouden ideaal zijn voor Christus, hoewel één verrader ongetwijfeld onder alle dingen waren die samenwerkten tot het goede. Aldus kunnen we zelfs gerechtvaardigd om te zeggen dat de geboorte van Judas goed was, doch niet ideaal, voor de Zoon des Mensen.

Hoe we ook Rotherham's Emphasized Version mogen beschouwen, we kunnen er vrijwel zeker van zijn dat, hij in eerste instantie zich weinig aan de algemene opinie probeerde te conformeren. Het karakter van zijn vertaling maakt zijn getuigenis van een bijzondere waarde in een zaak als deze. Hij was niet zoveel bezorgd over de taal als over de betekenis. Hij geeft het weer als, "Goed zou het voor hem zijn geweest, als die mens niet was geboren". Twee vertalingen door de Rooms Katholieken gebruikt, hebben deze tekst correct overgezet. De Douay version van Mattheus 26:24 leest "het ware beter voor hem, als die mens niet geboren was geweest." Dr Leander van Ess geeft het in zijn Duitse versie weer als, "voor hem was het beter, als zo'n mens nooit was geboren".

LUTHER'S VERSIE

Luther's versie is op zichzelf al bewijs dat de Concordante Versie juist is. Hoewel het Grieks zowel in Mattheus als in Markus precies hetzelfde is, geeft hij het juist weer in de eerste en verdraaid het in de tweede. Mogen we vragen, als het werkelijk zou lezen, goed was het voor Judas als hij nooit was geboren, zou Luther dan, of enige andere vertaler, het laten lezen, goed ware het voor de Heer, als Judas niet was geboren? Nooit! Maar Luther leest (letterlijk:) "Het ware beter voor hem dat deze mens nooit was geboren." In de context er onmiddellijk aan voorafgaand, wordt de identiteit van degenen waarnaar wordt verwezen boven twijfel vastgesteld. Het kan als volgt worden uiteengezet:

<i>Hem</i>	<i>die mens</i>
(De Zoon des Mensen)	(Judas)
De Zoon des Mensen gaat wel	Doch wee <i>die mens</i> , door wie de
heen gelijk van <i>Hem</i> geschreven	de Zoon des Mensen wordt
staat	verraden
Ideaal ware het voor <i>Hem</i> als <i>die mens</i> niet was geboren!	

Als het had gelezen "Ideaal ware het voor die mens als hij niet was geboren"(zoals

gewoonlijk wordt misvertaald) dan zouden beiden naar Judas verwijzen. Maar geen onbevooroordeeld lezer van het Engels of het Grieks kan op enige manier het hem laten verwijzen aan iemand anders dan onze Heer, Die zo wordt omschreven in de vorige zin.

Maar als alle vertalingen die ooit gemaakt waren de passage incorrect zouden weergeven, zou dat niets bewijzen dan menselijke feilbaarheid - welke alreeds bewezen is. Het Orgineel spreek van de Zoon des Mensen als Hem en van Judas als die mens, en maakt het duidelijk dat het ideaal was voor Hem als die mens niet was geboren. De werkelijke oorzaak van deze misvertaling is de hardheid van het menselijk hart. Aan de ene kant, wie is er betrokken bij de gevoelens van onze Heer en Zijn smart bij het hebben van een verrader in Zijn gezelschap? Zelfs Zijn heiligen lijken volkomen onbekwaam om met Hem mee te voelen in Zijn beproeving. Aan de andere kant hebben zij een rechtvaardige verontwaardiging bij Judas' vreselijke daad toegestaan te degenereren in wraakgierigheid en aan onze Heer de hardheid van hun eigen hart toegeschreven. In het oordelen van Judas hebben zij zichzelf veroordeeld.

De Schriften laten de volkomen hulpeloosheid van Judas zien. Hoe kon Hij zijn lot ontvluchten? Niet alleen waren de krachten van het kwaad tegen hem, maar de krachten van het goed waren even vastberaden om hem zijn rol te laten spelen. God zelf had de rol vastgesteld die hij zou hebben, en Christus, de enige Redder, moet handelen volgens het goddelijke bevel. Ik smeed mijn lezers het probleem niet te ontwijken. Laat hen zich in de plaats van Judas stellen. Wat kan een sterfelijk mens doen wanneer Satan en Christus en God allen hem dwingen om een daad te doen die zo afschuwelijk is in zijn eigen ogen, dat het hem tot wanhoop en dood drijft.

Het kan helpen als ik beken dat ik eens bang was dit onderwerp onder ogen te zien. Ik probeerde een weg voor God te vinden om uit dit dilemma te komen. Het idee dat Hij vaten tot oneer (Rom. 9:21) kon maken, en hen dan altijddurend straffen was ongelofelijk. En ik had gelijk. God kon zulk een ding niet doen. Mijn fout was om Gods heldere verklaring en al het bewijs in de Schriften onderbouwd niet te geloven, omdat ik een valse theologie had aanvaard met betrekking tot deze vaten die Hij uitrust tot vernietiging. Omdat ik nu weet dat God niet alleen rechtvaardig met hen zal handelen, maar (tevens) liefdevol, ben ik in staat God te geloven, en God te verheerlijken, en mij te verheugen in de God Die Liefde blijft, zelfs wanneer hij verhard en haat.

We hebben het verleden van Judas overwogen, en nu zullen we zijn toekomst overwegen. Allen stemmen overeen dat Judas een misdaad heeft gepleegd die weinig gelijken heeft in de annalen van de mensheid. Daarom moet hij worden geoordeeld voor zijn zonden, in het bijzonder voor deze opperste zonde van zijn loopbaan. Om wille van de eenvoud zullen we onze aandacht vestigen op louter deze ene daad, want al het andere zinkt in het niet vergeleken met dit. Allen zijn het erover eens dat hij moet worden gericht (of geoordeeld) voor het verraden van zijn Heer, maar allen stemmen niet overeen met betrekking tot wanneer en hoe. Op zijn minst vier verschillende antwoorden worden gegeven, die beknopt als volgt kunnen worden weergegeven: Hij moet voortdurend branden, uitbranden, opbranden, of doorbranden. Voor hem is er eeuwige pijniging, of vagevuur, of

uitdoving/uitwissing, of hij zal door zwaar oordeel naar uiteindelijke verzoening moeten gaan (Kol. 1:20)

JUDAS ALTIJDDUREND GEPIJNIGD

Volgens het meest populaire denkbeeld zou Judas' volledige carrière ongeveer als volgt beschreven kunnen worden: Door God bestemd, lang voordat hij werd geboren, om de Messias te verraden, door Christus zelf gekozen om de verrader te zijn, blijkt hij te zwak om zijn taak te verrichten, dus neemt Satan het bestuur over tot hij de daad heeft gedaan, en, gedreven door wroeging, beneemt hij zich van het leven. Als straf lijdt hij van toen af aan in de vlammen van de hel en zal dat altijd blijven doen tot het oordeel van de grote witte troon, nog meer dan duizend jaar in de toekomst. Dan zal hij worden beproefd en veroordeeld tot een onuitsprekelijke smart, meer dan alle andere mensen, voor een nooit-eindigende eeuwigheid in de poel die brand met zwavel, wonderbaarlijk in leven gehouden om zijn ellende te ondergaan.

We hebben geprobeerd niet te overdrijven. Toch lijkt de heldere verklaring zo duivels, zo volkomen en vreselijk weerzinwekkend dat men zich afvraagt hoe menselijke wezens met een gezond verstand het kunnen verdragen daaraan te denken. Het feit is dat ze dat niet overwegen, of beter ze durven het niet onder ogen te zien. Als ze dat deden zouden ze alle geloof in een god die zo'n afschuwelijk, haatdragend monster is verliezen.

Eerst stelt hij Judas' lot vast, vertelt het lang van tevoren, dan geeft hij hem een plaats onder de apostelen, met de stralendste vooruitzichten, dan weigert hij hem voor Satan te beschermen totdat de lafhartige daad is gedaan en hij een zelf veroorzaakte dood sterft. Ik herhaal: Judas kon zichzelf niet meer helpen dan een stukje stro in een tornado. Geen persoon die deze regels leest zou anders hebben kunnen doen, als hij in Judas plaats was geweest.

En nu, voor het doen wat God hem dwong te doen in één kort uur zal hij moeten lijden ver voorbij het menselijk begripsvermogen voor alle eeuwigheid! Zo is de afgod die het Christendom vereerd. We hebben gehuiverd bij de afschuwelijke karikaturen van de godheid die mensen uit hout of steen snijden, maar geen van dezen kan de vergelijking doorstaan met de weerzinwekkende en hatelijke duivelsheid die Judas afdwong om onrecht te doen en dan oneindige kracht gebruikt in het pijnigen van hem, en een altijddurend wonder uitvoert om hem in het leven te onderhouden zodat hij in staat is om zijn lijden te overleven.

Het is niet Judas die het meeste lijdt van deze afschuwelijke verkrachting van recht(vaardigheid), maar de God van Judas. Dit is heel erg praktisch. De afval van deze dagen is grotendeels het resultaat van zulke afschuwelijke leringen. Het heeft geleid tot het zo goed als afschaffen van de godheid van God, en van die passages die Hem voorstellen als de grote Pottenbakker, die vaten tot oneer maakt, aangepast aan vernietiging (Rom. 9:21-22). Het leerstuk van eeuwige pijniging onttroont God. Slechts een onmenselijke duivel kan werkelijk aan Zijn absolute soevereiniteit en altijddurende pijniging vasthouden. Daden spreken sterker dan woorden. Als God opzettelijk scheidt om te vervloeken en verdoemen, is het

nutteloos erop te blijven staan dat Hij Liefde is. Zwart is niet wit, noch is duisternis licht, noch is haat liefde. Judas zal niet voortdurend branden.

JUDAS IN HET VAGEVUUR

Ik weet maar weinig van het vagevuur, maar ik herinner me, toen ik in de Sixtijnse Kapel in de St. Petrus, in Rome was, dat de gids uitlegde dat de ergste overtreders rechtstreeks naar de hel gingen onder het vagevuur, vanwaaruit niet eens de paus ze kon terugroepen. Dus stel ik me voor dat Judas' zonde niet "uitgebrand" kon worden en hij valt niet in deze categorie. Judas zal niet uitbranden.

JUDAS GEORDEELD EN UITGEWIST

De afkeer van de vreselijke onrechtvaardigheid van eeuwige pijniging heeft sommigen ertoe geleid te concluderen dat Judas straf moet ondergaan en het niet als straf moet ondergaan. Dat wil zeggen, dood is zonder bewustzijn, en Judas zal, als deel van zijn straf in de tweede dood worden geworpen, vanwaar hij nooit meer zal opkomen. Dit is vanzelfsprekend een grote opluchting voor een ieder die Gods naam aan het hart gaat. Volgens dit weet Judas niets totdat hij wordt opgewekt uit de dood bij de grote witte troon. Als een gevolg van dat richten of oordeel zal hij tot de dood terugkeren in de poel des vuurs, en dat is zijn einde.

Wederom, ik blijf erbij, gaat het mij niet zozeer om Judas alswel om de God van Judas. Als deze oplossing waar is, zal Hij Zijn reputatie verliezen door Zijn behandeling van de verrader. Het zal juist een droevige gang van zaken zijn waarin Zijn grote naam zwaar zal lijden. Het zal precies de fundamenten onder Zijn troon weghalen. Elk rechtvaardig wezen in het universum zal het met mij eens zijn dat het onrechtvaardig van Hem is om één van Zijn schepselen in een positie te plaatsen waarin hij moet zondigen, en daarna hem daarvoor niet alleen te straffen, maar hem uit het bestaan weg te wissen. Judas zal niets winnen. God zal niets winnen. Het zal een volkomen verlies zijn en God zal de grootste verliezer zijn. Bovendien heeft God Zelf nooit gezegd dat dit Zijn oplossing is. Het is slechts een reactie op de eeuwige pijniging, eerder een afleiding door redeneren dan een zaak van geloof in werkelijke goddelijke verklaringen. Judas zal niet opbranden.

JUDAS GERICHT (GEORDEELD) EN VERZOEND

Met harten ziek geworden door de overdenking van menselijke onrechtvaardigheid, zoals wordt toegepast op Judas Iscariot, keren we ons met vreugde tot Gods eigen rechtvaardige en liefdevolle onthulling. Met gebogen hoofden erkennen we Hem als de Pottenbakker, de Godheid Die doet wat Hij doet, Die geen rekenschap hoeft af te leggen van Zijn handelingen aan Zijn schepselen. Het was rechtvaardig en goed van Hem Judas te bestemmen om de verrader van Christus te zijn, want dit was nodig om de diepten van (de) menselijke verdorvenheid te onthullen en de (verre) afstand waartoe de mensheid kan worden gebracht wanneer in de handen van de Tegenstander. Deze verootmoedigende kennis had het nodig om te worden uiteengezet door een concreet voorbeeld. Dus vormde de Pottenbakker een vat tot oneer, en vernietigde het toen zijn werk was gedaan. Zo was Judas in het verleden.

HET GERICHT VAN JUDAS

Wat is zijn toekomst? Hij is dood en wacht op de dag van het gericht in volkomen vergetelheid. God is rechtvaardig, en houdt Judas niet duizend jaar als gevangene vast vóór hem voor de balie te brengen. Voor zijn bewustzijn, zal het moment van zijn dood tevens het moment van zijn opstanding zijn, en zijn gericht zal onmiddellijk volgen. Laat ons proberen ons in zijn gevoelens te verplaatsen. De laatste blik die hij had van zijn Heer, was toen Christus werd veroordeeld (Mat. 27:3), en werd gebonden om voor Pilatus te worden geleid. Het eerste gezicht dat hij van Hem zal hebben zal zijn als de Rechter, op de grote witte troon. Wat een ongelofelijk contrast! Zelfs voor zijn dood had zijn spijt hem ertoe geleid om zijn onrechtvaardig verkregen winst terug te werpen en zijn eigen leven te nemen. Nu dat hij staat voor de verheven Rechter, waartegen hij zo smartelijk gezondigd heeft, wat zal er dan nog meer nodig zijn om hem te veroordelen, of hem de afschuwelijkheid van zijn zonde te tonen? Zal dit niet onuitsprekelijke zielesmart zijn?

De volkomen hulpeloosheid en onverantwoordelijkheid van Judas (h)erkennend kunnen sommigen worden verleid af te leiden dat hij in het geheel geen verdere straf verdient. Maar dit is een ander uiterste, evenals de eerste onjuist. We moeten altijd Gods grote (geplande) opzet, om Zichzelf te openbaren en Zijn schepselen te zegenen, in het oog houden. Judas is een algemeen bekend persoon, evenals Farao dat was, en de gehele schepping zal rechtspreken van God als Hij Judas richt.

Eenvoudig aan het verraad voorbij te gaan, of welke zonde, overtreding of belediging dan ook, zou onjuist zijn voor Zijn eigen maatstaf van rechtvaardigheid en dodelijk voor de toekomst. Alle zonde, en elke kwade daad, moet worden gericht en veroordeeld, en de toepasselijke straf opgelegd. De enige ontsnapping ligt in de uitredding die in Christus Jezus is, en dit is louter voor gelovigen, niet voor ongelovigen die voor de witte troon verschijnen. Zonde moet worden gericht en berecht, niet eenvoudig om wille van de zondaar, maar om wille van God.

Zonde moet worden gericht. Mensen zijn zo onrechtvaardig en hun wetten en tribunalen zo verdorven dat we de grote waarheid van het gericht (oordeel) hebben verloren. Als gevolg daarvan is het woord gericht (oordeel) vrijwel vervangen door bestraffing. Mensen stellen zich voor dat het gehele einddoel van Gods handelen met hen in de toekomst is om hen te laten lijden voor hun zonden. Maar God heeft al veel gedaan met betrekking tot richten, en zonder uitzondering heeft hij een eindpunt in het oog gehad. Zijn gericht zijn altijd heilzaam voor de wereld geweest. De zondvloed waste de wereld van zijn boosheid. De komende periode zal het reinigen voor het koninkrijk. Het gericht van ieder schepsel is een noodzakelijke voorbereiding tot redding en wederzijdse verzoening.

Sommigen hebben verondersteld dat richten bedoeld is als een afschrikwekkend middel, zodat degenen die de bittere vruchten van de zonde hebben gesmaakt nooit meer zullen overtreden. Dit zou een erg ondeugdelijk fundament voor de toekomst zijn. Het is tegengesteld aan menselijke ervaring. Een man die een straf heeft uitgediend is niet immuun voor verleiding. Hij is eerder geneigd te vallen dan anderen die nooit achter tralies hebben gezeten. Gods richten is voorbereidend op

een leven waarin er geen zonde kan zijn. Zonde is te wijten aan de dood die in ons werkt. Wanneer er geen dood is en allen levend gemaakt zijn, zal het voor hen onmogelijk zijn te zondigen. Zonde en dood horen bij elkaar. Leven en onbedorvenheid gaan hand in hand. Richten (Oordelen) is niet nodig als een afschrikwekkend middel voor de toekomst. Maar het is een noodzakelijke voorbereiding op de heerlijkheid van God en het geluk van Zijn schepselen. De principes van Gods gerichten zijn ons gegeven precies waar we ze zouden verwachten - in het openingsbetoog van de brief aan de Romeinen. Hij zal een ieder naar zijn daden vergelden. Er zal verontwaardiging en toorn zijn, kwelling en ellende op iedere menselijke ziel die het kwade werkt (Rom. 2:9). Dit komt volkomen overeen met de plechtige aankondiging bij de grote witte troon:

"En de doden werden geoordeeld door hetgeen geschreven is in de boekrollen, volgens hun daden." (Opb. 20:12)

We kunnen er verzekerd in berusten dat Degene Die op de troon zit geen grein meer of minder dan rechtvaardig is zal uitmeten, niet alleen in Zijn eigen ogen, maar voor het gehele universum, en voor Judas zelf. Wanneer deed Christus zittende op de troon, ooit iets anders? Laat ons verheugen dat het gericht van Judas in de handen is van Degene Die we kunnen vertrouwen. Hij kent Judas, en is in staat om zowel mee te voelen als te veroordelen. God zij dank dat Hij de Rechter van allen is!

Maar dit is niet het einde van Judas. Zijn naam staat niet geschreven in het boek des levens. Daaruitvolgend, zal hij nog een keer - zijn tweede keer - de dood ingaan tot de voleinding komt. Er is geen kennis in de doodse staat, daaruit volgt dat de periode van de tweede dood voor Judas geen bewust bestaan heeft. Evenals als het moment dat hij in het verleden zijn bewustzijn verloor gevolgd zal worden door het moment van zijn opstanding, zo zal ook de tweede dood geen deel van zijn ervaring vormen. De gehele (tijd) van de lange laatste eon, "de eon van eonen" genoemd in de Schriften, zal buiten zijn kennis om voorbijgaan.

DE REDDING VAN JUDAS

God heeft verklaard dat Hij de Redder is van alle mensen, in het bijzonder van hen die geloven. Tot dit moment in zijn loopbaan heeft Judas niets geweten van God als zijn eigen Redder. Hij is in Zijn handen geweest als van de Pottenbakker, en werd tot een vat voor oneer gemaakt. Als zodanig is hij vernietigd geworden. Hij kende Christus als zijn Leraar, toen Hij een van de twaalf apostelen was. Later, bij de grote witte troon ontmoet hij Hem als Rechter. Maar als Redder is Hij nog steeds onbekend voor Judas. En alleen een Redder is nu van enig nut. Gericht redt degene die wordt gericht niet. De kwellingen die hij verdraagt gedurende zijn tweede leven, tussen zijn opstanding en zijn tweede dood, geven hem geen recht op God of Zijn zegen. Redding is louter van God, door Christus. God heeft Judas verloren, en Hij alleen kan hem nu redden, op basis van het bloed dat werd gestort op Golgotha (1 Tim. 4:10).

Tezamen met de gehele mensheid, is Judas vervallen tot veroordeling door Adam. Maar de God van Judas heeft het duidelijk gemaakt dat de éne overtreding van Adam zijn tegenhanger heeft in de gehoorzaamheid van Christus. Evenals Hij werd

veroordeeld op vanwege van Adam's daad, zo zal zijn leven gerechtvaardigd worden op vanwege van het offer van Jezus Christus (Rom. 5:18). Tot op het moment van zijn tweede dood heeft Judas God de Rechtvaardiger niet gekend. God heeft verklaard dat (de) dood zal worden afgeschaft. Dat, evenals in Adam allen stervend zijn, zo ook in Christus, zullen allen levend gemaakt worden (1 Cor. 15:22). Judas stierf in Adam. Maar, wanneer hij in de tweede dood is, is hij nog niet levend gemaakt in Christus. Als hij in Christus levend gemaakt zou zijn, zou hij in het geheel niet in de dood zijn. De God van Judas moet niet alleen zijn Redder worden, maar zijn Leven (2 Tim. 1:10).

Oorspronkelijk werd Judas geschapen in de Zoon van Gods Liefde (Col. 1:16). Hij werd in Hem geschapen lang voordat Hij in Adam was. Als zijn plaats in Adam hem zoveel schande en veroordeling brengt, zo'n overmaat van lijden en dood, hoeveel meer zal zijn eerdere positie in de Zoon van Gods liefde hem redding en leven brengen, rechtvaardiging en verzoening! Wat hij van Adam ontving kwam tot hem zonder zijn toestemming. Er was geen geloof voor vereist. Hij hoefde het zich niet eigen te maken. Evenmin zal het voor hem niet noodzakelijk zijn om te geloven of te accepteren of te worstelen voor dat wat tot hem zal komen omdat hij in de Zoon van Gods liefde was. Hoe kan hij welke van deze dingen ook doen wanneer hij in de tweede dood is?

Gods Woord is waar. De dood zal worden afgeschaft. De gehele mensheid zal worden gered en gerechtvaardigd en verlevendigd. En Judas zal niet worden uitgesloten. Het is voor ons volstrekt onmogelijk om ons voor te stellen wat dit voor hem zal betekenen, veroordeeld, vernietigd, vervreemd, tweemaal gestorven. De God van Judas, zal bij de voleinding zijn Redder worden, zijn Rechtvaardiger, zijn Levendmaker, en zijn Verzoener. Is het voor ons mogelijk om de opluchting, de vreugde, de onuitsprekelijke opgetogenheid die de zijne zal zijn wanneer hij zich realiseert dat zonde en vijandschap en dood voor altijd voorbij zullen zijn? Wanneer hij ziet dat, hoewel hij voor een vluchtig moment een (algemeen) bekend vat voor oneer was, God niet zijn altijddurende noodlot bezegelde, maar hem persoonlijk voorbereidde voor een diepe waardering van Zijn toekomstige gave, zal hij Hem dan voor dit alles niet vereren en aanbidden?

De God van Judas, Die de harten verhardt, Die vaten vormt om Zijn verontwaardiging te tonen, begon zijn werk niet met Adam, noch eindigt Hij bij de grote witte troon. Hij ving aan met Christus en Hij zal het besluiten bij de voleinding. Adam, met zijn zwarte last van veroordeling en dood, is slechts een tussenzin in Gods onthulling. Wij moeten Gods werk niet alleen door dat beoordelen. Adam is niet de Alpha van Gods wegen en we moeten hem niet de Omega maken. Judas was niet alleen in Adam, in Eden, maar in de Geliefde Zoon in (de) schepping. Hij zal niet alleen worden gericht vanwege zijn erfenis van de eerste mens, maar eveneens worden gered vanwege zijn eerdere vereniging met de Tweede.

God noemt Zichzelf niet de God van Judas, omdat gericht en veroordeling Zijn vreemde daden zijn. Ze zijn tijdelijke en beëindigende activiteiten. De tijd komt wanneer er geen veroordeling meer zal zijn. (Opb. 22:3). Dan zal het niet langer noodzakelijk zijn om een hart van een koning te verharden om Gods wil te weerstaan, en aldus Zijn kracht te onthullen. Satan zal nooit meer een mens

binnengaan om hem tegen God te keren, zoals in het geval van Judas. Kwaad bestaat alleen in de tijden van de eonen, en veroordeling wordt beperkt tot de eerste vier. Het heeft geen plaats in de laatste eon, wanneer God (tabernakelen: wonen) woont bij de mensheid. Judas is misschien het beste voorbeeld van veroordeling dat de Schrift ons geeft. Terwijl we zijn geval beschouwen moeten we het feit benadrukken dat God met Zijn schepselen niet ten alle tijde zo handelt. Het zou moeilijk zijn Zijn weg te rechtvaardigen als het Zijn normale en altijddurende procedure zou zijn. Het is uitzonderlijk en tijdelijk. Maar de les ervan is altijddurend. De tijdelijke pijn zal leiden tot een altijddurende winst voor de schepselen van Gods hart.

DE HEERLIJKHEID VAN GOD

Geen mens is "verantwoordelijk" voor zijn eigen geboorte. "To be or not to be", "Te zijn of niet te zijn" is geen probleem voor een schepsel. De Schepper heeft zulke zaken onder Zijn eigen bestuur gehouden. Vandaar dat Hij alleen "verantwoordelijk" is. Als het goed was voor Judas om nooit geboren te zijn geweest, is de enige die beschuldigd kan worden Degene Die alleen zijn loopbaan kon hebben voorzien en zijn geboorte kon verhinderen. Maar Hij maakte, integendeel, zijn geboorte onvermijdelijk en voorspelde zijn levensweg. Gods Woord zou onwaar zijn bevonden als Judas nooit geboren was geweest. Vandaar dat het Goed voor God was dat Judas werd geboren. En wat God verheerlijkt is altijd een zegening voor Zijn schepselen. Het is goed voor ons dat Judas werd geboren. En, in gezicht van Gods heerlijke einddoel, kunnen we er zeker van zijn dat Judas zelf God zal prijzen en aanbidden voor het geven van zijn geboorte. De woorden in onze gewone versies zijn volkomen onjuist. Het zou niet goed zijn geweest voor Judas als hij nooit was geboren.

We hebben het ware idee van godheid zo goed als verloren. We spreken van God als dit "toestaand" en dat "niet verhinderend", alsof Hij Zichzelf niet kon helpen. We hebben vergeten dat Hij Elohim is, de grote Beschikker, Die alles uitwerkt volgens de raad van Zijn eigen wil. We weigeren te geloven dat alles uit Hem is en datzelfde alles tot Hem is. Als resultaat zijn we verlegen wanneer we worden gevraagd de feiten onder ogen te zien in het geval van Judas. Als Judas altijddurend wordt verdoemd zijn onze angsten gerechtvaardigd, want hij zal de Godheid met zich meeslepen die zijn loopbaan voorspelde en hem verdoemde voordat hij geboren was. Als we het lot van Judas buiten beschouwing laten, wat dan betreffende de toekomst van de God van Judas? Zal deze man een altijddurende schandvlek in Zijn universum zijn? Zal Gods heerlijkheid altijd worden verduisterd door Zijn handelswijze met de verrader? Hij claimt Liefde te zijn. Is het liefde om de hulpeloze(n) te veroordelen en verdoemen? Recht is het fundament van Zijn troon. Maar hoe kan Hij Zijn veroordeling van Judas rechtvaardigen voor hij zelfs geboren was? Zijn wijsheid kan elk probleem aan. Waarom faalde het dan in het geval van Judas? Elke eigenschap die God versiert wordt in twijfel getrokken als Judas voor eeuwig verloren is. Zijn zaak is een test case. Verklaringen zijn leeg tenzij vergezeld van daden. Als Gods daden Zijn woorden ontkennen, zal Hij het vertrouwen van al Zijn schepselen verliezen. Het is niet het lot van Judas, maar Gods godheid, die op het spel staat.

Maar de liefde van God is wijs. De zaak van Judas zal dat bewijzen, niet ontkennen. Door iemand te redden die zo angstwekkend gezondigd heeft, zal Gods genegenheid voor Zijn schepselen worden getoond, niet verduisterd. En de liefde van God is rechtvaardig. In het rechtvaardigen van iemand wiens handen gekleurd zijn met het bloed van het grote Offer, zal Zijn rechtvaardigheid worden onthuld, en geen geweld worden aangedaan. Judas' afschuwelijke daad werd onder de schaduw van het kruis gepleegd. Wie durft de waarde van het bloed van Golgotha te beperken, de blijvende kracht en doeltreffendheid van dat verheven Offer te begrenzen. God heeft het de basis gemaakt van de wederzijdse verzoening met allen (Col. 1:20). Hij heeft het vermogen om dat te kunnen. Hij heeft de wijsheid. Hij heeft de liefde. En Hij zal het doen! Zijn heilige Naam zij aangebeden!

Deel 20 - Gods wil en bedoeling

Tijdens het vertalen van het negende hoofdstuk van Romeinen, vers negentien, leek het gevoelsmatig alsof de tekst voor me fout was. Er had toch zeker moeten staan, "Wie heeft Zijn wil weerstaan?" Toch is het woord niet wil maar bedoeling. Er scheen zo weinig verschil, toentertijd, dat ik de concordante vertaling zelf niet op prijs stelde. Sindsdien ben ik er echter heel dankbaar voor geworden. Het helpt om één van de diepste problemen en tegenspraken die met de plaats en het probleem van het kwaad verband houden op te lossen. Op de vraag, "Wie heeft Zijn wil weerstaan?", kunnen we antwoorden, "Velen", zo niet allen. Maar op de vraag, "Heeft iemand zijn bedoeling weerstaan?" is het antwoord het tegenovergestelde, want niemand kan Hem dwarsbomen. Zelfs Zijn wil weerstaande vervullen we Zijn bedoeling.

Er zijn niet veel passages in Gods Woord zoals Romeinen negen. Zelden worden we achter de coulissen naar de ruimte van het absolute meegenomen. Veel in dit hoofdstuk lijkt andere delen van de Schrift tegen te spreken, omdat deze de processen behandelen zoals ze door mensen worden gezien, terwijl dit betrekking heeft op oorzaken die God alleen kent. God heeft een doel. Om dat te kunnen bereiken moet hij absoluut bestuur hebben gehad vanaf het begin. Geheel het tussenliggende proces, wat het ook voor mensen mag lijken, moet het uitwerken zijn van Zijn oorspronkelijke bedoeling. Hij is de grote Pottenbakker. Zijn schepselen zijn klei. Dit is slechts waar met betrekking tot Gods bedoeling. Gezien in relatie met Zijn wil zijn ze in het geheel niet het passieve materiaal dat wordt gesuggereerd door de klei. "Gij zult niet" beschrijft 's mensen vijandige houding ten opzichte van Gods onthulde wil.

Het geval van Farao is het klassieke voorbeeld van de kloof tussen Gods wil en Zijn bedoeling. Zijn onthulde wil was erg duidelijk. "Laat mijn volk gaan!". Die schijnt te worden vervuld in de bevrijding van Israël. Maar niemand die het verslag leest en het gelooft kan ontsnappen aan de overtuiging dat Gods bedoeling meer inhield

dan Zijn onthulde wil, en dat het ook tegenstand aan die wil inhield. Indien Farao een voldoende verhard hart had gehad om zijn rol te spelen, had dit eenvoudig kunnen worden afgeleid. Maar door het verharden van zijn hart, een handeling van God, wordt het wordt boven twijfel verheven.

Gods onthulde wil was beperkt tot de vrijlating van Israël. Zijn bedoeling was om Zijn eigen kracht te tonen en Zijn naam over de gehele aarde te verheerlijken. Dit wordt ons gegeven als voorbeeld van Zijn totale opzet en van het proces waardoor Hij het zal verkrijgen. De mensheid handelt niet overeenkomstig Zijn wil, Zijn heiligen begrijpen Zijn bedoeling niet. Toch gebruikt Hij zowel tegenstand als onwetendheid om zijn doel uit te werken. Zonder twijfel baden velen in Israël vurig dat Farao's hart spoedig zou verzachten, en hij hen zou laten gaan. Gods antwoord op hun gebed was om zijn hart te verharden. Zij zuchten om redding. Hij werkte het uit met een blik op Zijn eigen heerlijkheid.

Er is niet veel fantasie voor nodig om ons dit toneel voor te stellen. Het feit dat het voortdurend wordt herhaald gedurende de eerste drie eonen maken het van heel belangrijke invloed op ons geestelijk welzijn. Dezelfde tegengestelde krachten zijn vandaag aan het werk. Het is vrij duidelijk hoe de heiligen de zaak zouden hebben aangepakt. Zij zouden JAHWEH smeken om van Farao af te dwingen hen te laten gaan. Misschien zouden ze zelfs een grote gebeds-bijeenkomst voor dit doel samenroepen, of ze zouden een week voor bidstond apart zetten. Ze waren zich niet bewust wat ze zouden moeten bidden (Rom. 8:26). Misschien zouden ze "duidelijk" in hun smekingen zijn, en er op staan dat Hij het hart van de koning zou smelten en zo zijn tegenstand verwijderen.

Hoeveel zien we hiervan niet vandaag! De heiligen verenigen zich in grote "wereld bewegingen," proberend het hart van de mensheid te verzachten, pogend om zonde weg te doen, en de vele kwade dingen die ons teisteren af te schaffen, verenigend tegen oorlog en verderf en corruptie, want deze allen zijn tegen de onthulde wil van God. Deze pogingen zo wordt ons verteld, zijn praktisch. Ze zijn niet louter theorie, woorden zonder werken. Van welk nut is een artikel als dit, bijvoorbeeld, om het tij der onrechtvaardigheid te keren? Dezelfde beeldspraak gebruikend, zou ik allen erop attent willen maken dat dat tij het hoogste zal zijn in de gehele geschiedenis, en dat geen menselijke inspanning in staat zal zijn het te keren, want het is noodzakelijk om Gods bedoeling te vervullen.

De Israëlieten hoopten dat JAHWEH Farao's hart zou verzachten. Wat ze wensten was om stilletjes uit Gosen weg te glippen naar het beloofde land. Zij wilden geen van de vreselijke tekenen. Zij vroegen niet om het pascha. Zij zouden zeker niet in de val zijn gelopen die hen dreigde te vernietigen. Zij vroegen niet om de wonderlijke passage door de Rode Zee. De veertig jaren in de wildernis waren niet hun keuze. Het meest tekenende tijdvak in hun geschiedenis werd hen opgedrongen. Het was een voortdurende tentoonstelling van ongehoorzaamheid aan Gods wil. Maar wie twijfelt er een moment aan dat het niet Gods bedoeling zou zijn.

Nu alles voorbij is en we het ware perspectief van deze gebeurtenissen kunnen krijgen, wie zou liever hebben dat Israëls gebed werd beantwoord? Het was niet nodig om Farao's hart te verzachten. Het was al te zacht. Als het niet versterkt was

zou de uittocht een oppervlakkige, oninteressante vertelling zijn geweest, zonder de uiterlijke manifestaties van JAHWEH's kracht en liefde. De heerlijkheid ervan zou verloren zijn gegaan en de God ervan zou onbekend zijn. De wijsheid en de kracht van Egypte moet in conflict met de wijsheid en kracht van God worden tentoongesteld. Zijn attributen moeten worden onthuld door contrast met het machtigste en wijste van de mensheid.

Het tegenbeeld van deze wonderbare periode uit Israëls geschiedenis ligt vlak voor ons, alleen zullen de wonderbare manifestaties nog wonderlijker zijn dan die uit het verleden. Vandaag verhard God het hart van de wereld ter voorbereiding op dat tijdvak. Mensen benaderen de wijsheid van het oude Egypte in hun kennis van de natuur, en zij overtreffen het verre in kracht. Zal JAHWEH hen weker maken door hen als achtergrond tot vertoning van Zijn macht te gebruiken? Eerder is het Zijn wijsheid om hun harten te versterken, zodat, in het tegenstreven van Zijn wil, ze Zijn uiteindelijk doel kunnen vervullen.

Het is duidelijk dat God Zijn bedoeling niet kon onthullen. Hij kon Farao niet vertellen dat, terwijl Hij hem vroeg om zijn volk te laten gaan, Hij niet werkelijk wilde dat hij het zou inwilligen, maar verlangde hem als achtergrond te gebruiken in het tonen van Zijn kracht. Dat zou feitelijk een machine van hem maken. Het was de onwetendheid van Gods uiteindelijke doel wat de gehele procedure echt maakte voor degenen die erin handelden. Zij voelden zich op geen enkele manier harlekijnen en handelden evenmin zo, desalniettemin deed iedereen precies datgene wat nodig was om Gods doel te bereiken.

Te vaak wordt ons verteld dat, als de mens geen vrije wil heeft, hij louter een automaat is. Dit is een misvatting. De zogenaamde "vrijheid" bestaat louter uit het gebrek aan bewuste dwang. Onwetend van de onzichtbare krachten, bezwijkt hij onbewust precies op het moment dat hij zich voorstelt dat hij het meest onafhankelijk is. Zijn vrijheid van wil is eenvoudig onwetende onbewustheid of onderwerping aan omstandigheid of erfelijkheid.

In relatie met de wil van God, zijn mensen bewust onafhankelijk. Zij kunnen deze accepteren of afwijzen en voorstellen dat geen andere kracht dan de binnenin hen tronende godheid iets met hun beslissing te doen heeft. Maar wanneer we de nis vinden die hen in Gods bedoeling is toegewezen, zijn ze (God zij dank) de meest volkomen slaven van omstandigheden die mogelijk is te bedenken. Men zal later vinden dat, gedurende hun levens, ze niet in grotere mate meesters van hun eigen lot waren dat ze dat waren van de datum en details van hun geboorte.

De leerstelling van de menselijke vrije wil bevolkt de aarde met een ras van nietige goden. Wij protesteren tegen de tweevoudige goden van Perzië of de vele godheden van het Griekse en Romeinse pantheon, toch klommen deze oude heidenen nooit op tot de absurditeit van het maken van een god van elk mens. Het bezit van een vrije, onbelemmerde, onoverwinnelijke wil is het exclusieve kenmerk van Godheid. Slechts één God kan het bezitten. Onze gezegende Heer Zelf claimde het niet. Hij kwam, niet om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem die Hem gezonden heeft.

Het falen om deze beide aspecten te herkennen heeft geleid tot onoverzienlijke verwarring en misverstanden. Degenen die Gods bedoeling afwijzen beroven Hem van Zijn God-zijn en vergoddelijken de mens. Degenen die Zijn bedoeling met Zijn onthulde wil verwarren maken van Hem een liefdeloze tiran, een monster, hard van hart. Anderen, die alles wensen te geloven wat de Schriften te zeggen hebben, zijn er niet duidelijk in hoe Zijn karakter met de aanwezigheid van zonde te harmoniëren, in het bijzonder wanneer het duidelijk wordt dat zonde een plaats heeft in het bereiken van het doel van Zijn oorspronkelijke opzet.

Het lijkt op het eerste gezicht allermeeft redelijk, dat Gods wil vervuld moet worden om Gods doel te kunnen bereiken. We stellen ons voor dat iedere inbreuk erop voor eeuwig ieder deel in Zijn afloop verbeurt. Maar nadere beschouwing zal aantonen dat Gods bedoeling moet worden bereikt, niet alleen door onderwerping aan Zijn wil, maar eveneens door tegenwerking aan Zijn heldere bevelen. De hoogste uitdrukking van Gods wijsheid ligt in Zijn vaardigheid om elke inspanning tegen Hem gericht om te vormen in dat wat niet alleen gunstig is voor Zijn plannen, maar essentieel voor Zijn opzet. Van alle kwaad en iedere zonde verandert het karakter volledig wanneer we het vanuit het gedimde licht van Gods onthulde wil nemen en in de alomvattende verlichting van Zijn bedoeling plaatsen. Dit is de reden dat we niet aarzelen de Schriften te geloven dat alles uit God is. Geen zonde blijft zo wanneer deze volledig wordt verlicht door Zijn bedoeling. Het is een falen, een zonde, en onderworpen aan gruwelijke straffen wanneer de mens het doet, maar het is niet langer een falen wanneer het zijn plaats vindt in Gods opzet. Dezelfde daad die schande en ontoring aan het schepsel brengt, wordt, wanneer onderworpen aan de Goddelijke alchemie, omgevormd tot een bron van verheerlijking en vrede met God.

Zulke algemene beschouwingen kunnen worden afgedaan als grenzend aan Godslastering. Maar laat ieder de grote zonden in de Schrift nemen en in al hun aspecten overpeinzen. Elk ervan is essentieel voor Gods plan. Maar het is beter om specifiek te zijn. Farao is de grote zondaar op dit toneel. Hij is degene die Gods uitgedrukte verlangen tegenwerkt. Maak hem willig of meegaand met Gods bevel, en wat blijft over? In dat geval zou God hebben gefaald in Zijn doelstelling. Om dit te vermijden vindt Hij het nodig om de tegenstand te versterken. JAHWEH versterkt Farao's hart zodat hij tegen Hem kan zondigen! Sommigen staan erop dat God niet zo'n nauw verband met zonde kan hebben. Zij zouden prefereren de schuld op Farao, of op Satan vast te pinnen. Maar, terwijl JAHWEH direct veroorzaakt dat Farao zondigt, vermijdt Hij door dit te doen Zelf te falen of te zondigen.

Wanneer er over dit onderwerp wordt gesproken, veroorzaakt elk gebrek aan onderscheidingsvermogen, zeer waarschijnlijk, verwarring. Dezelfde bewering kan zowel waar als onwaar zijn. Twee direct tegensprekende beweringen kunnen beide waar en onwaar zijn, overeenkomstig of ze gerelateerd zijn aan Gods wil of aan Zijn bedoeling. Een geliefde broeder, die over deze dingen had nagedacht, verklaarde dat Adam's "val" in werkelijkheid een val naar boven was. Ik zou zo'n suggestie, los van een verklaring, krachtig tegenspreken. Adams zonde en overtreding en belediging waren erg slecht en vernederend wanneer gezien als ongehoorzaamheid aan Gods wil. Wanneer verbonden met het werk van Christus en Gods uiteindelijke doel was het het beste wat hij ooit had kunnen doen. Zelfs de

onmiddellijke effecten waren niet geheel kwaad, want hij verkreeg een kennis van het goede, wat onmogelijk was in zijn voorafgaande toestand. Evenzo met zonde als geheel. We vrezen bijna ervan te spreken in relatie met Gods einddoel, want weinigen, (ook) zelfs van Zijn geliefde heiligen, hebben achter de schermen gezien, waar bijna elke bewering onwaar zou zijn indien deze wordt gerelateerd aan zijn onthulde wil. Is zonde goed? Nee! Het is het slechtste wat er bestaat. Geen woorden kunnen onze afschuw en afgrijzen ervan uitdrukken. Is zonde goed? Ja! Inderdaad niet in zichzelf, maar het effect ervan zal weldadig zijn, ver voorbij wat dan ook wat deze wereld kan geven, wanneer zij wordt gecombineerd met het middelende werk van Christus en de (weder)verzoening waarvoor zij de aanleiding is.

Misschien is dit het waarom sommige geliefde broeders er op staan dat ik leer dat God zondigt, of de Auteur van zonde is. Ik heb dit nooit gezegd of zelfs gedacht, voor zover als ik bewust ben. Als ik dit onbewust gedaan zou hebben, neem ik nederig mijn woorden terug. Maar ik werd geïnformeerd dat verschillende passages in mijn artikelen over dit onderwerp het impliceren, hoewel ze het niet met zoveel woorden uitdrukken. Wanneer ik deze passages herlees, zie ik de implicatie niet. Ik bedoelde zulk een gedachte niet. Ik drukte het niet uit. Voor mijn eigen bewustzijn impliceerde ik het zelfs niet. Sommigen leidden van de lering van de apostel Paulus af dat ze kwaad konden doen opdat het goede kon komen. Als hij misverstaan kon worden, reken ik het als een eer om onder dezelfde veroordeling te staan.

Maar wat is een implicatie? Is het niet het resultaat van het combineren van wat wij denken met een andermans bewering? Het is redeneren van twee grondstellingen, één van onszelf, en één door de ander geleverd. In zijn grofste vorm kan het betoog als volgt worden weergegeven: Ik geloof dat alles van God is. Mijn aanklagers staan erop dat zonde een deel is van het "alles". Daarom, geloof ik dat God zondigt. Het lijkt erg logisch voor hen. Ik kan tegenspreken en zeggen dat ik het niet eens ben met hun conclusies. Ik kan zelfs zeggen dat mijn grondstelling niet van mij is, maar van God. Maar nee. Mijn opzet is eenvoudig een poging om Satan te ontlasten en mensen voor te bereiden voor de verering die hij zal eisen in de eindtijd! Weg van de aarde met zulk een kerel!

Dit plaatst me in een vreemde positie. Ik kan niet anders dan hun afleiding als een falen van logica te beschouwen, een overtreding in het morele, en zelfs een belediging. In het kort, het is een complete zonde. Ik ben echter enthousiast te erkennen, dat het van God is. Maar zelfs mijn klein verstand, verzwakt door overwerk, en verdoofd door ellende, heeft niet de minste moeite in het maken van het onderscheid tussen de menselijke en de goddelijke aspecten van deze daden. God maakt geen fouten. Zijn dienaren doen dat wel. Hij zal hun onrecht rechtvaardigen, niet omdat ze overeenstemmen met Zijn wil, maar omdat ze Zijn bedoeling uitvoeren. Ik aarzel niet God te danken voor dit smartelijke verzet, want ik weet dat het in Zijn handen geen fout is. Waarheden zoals deze hebben tegenstand nodig voor de ontwikkeling en verspreiding ervan. Er is wrijving nodig om het stof van eeuwen eraf te poetsen.

Ik zie het als mijn plicht nooit een afleiding van andermans woorden door te drukken waarmee hij niet instemt. Het kan voor mij onmogelijk zijn te zien hoe hij eraan kan ontsnappen, maar mijn zwakheid is geen geldige grond voor de

veroordeling van een ander. Ik ondervind dat dezelfde misvatting vaak wordt gemaakt in het bestuderen van de Schriften. Een afleiding wordt gemaakt van één of andere passage en wordt staande gehouden in tegenspraak met het heldere onderwijs van een ander gedeelte. Wie ben ik dat ik aan deze foutieve behandeling kan ontsnappen? Ik zou het echter erg vriendelijk van mijn aanklagers vinden, als ze openbaar zouden erkennen dat ik niet geloof dat God zondigt, of de Auteur van zonde is, en ik zie niets in mijn artikelen dat dat te weeg brengt, maar ik heb altijd net als mijn aanklagers volgehouden, dat dit on-Schriftuurlijk is.

Ik zou mijn aanklagers vermanen betreffende de vorm van hun beschuldiging. Ik heb gestreefd om onSchriftuurlijke termen te vermijden in de behandeling van dit thema. Dit is moeilijk om te doen wanneer er zoveel over een enkel onderwerp wordt geschreven. Maar het is gemakkelijk te doen wanneer duidelijke aanklachten worden opgesteld. De vorm van een aanklacht kan degenen veroordelen die haar opstellen. Het kan met opzet dubbelzinnig zijn, om dat wat aan de orde is te verduisteren. Zo ook de uitdrukking "Auteur der zonde". Het woord auteur is on-Schriftuurlijk. Het doet een beroep op veroordelen. Het lijkt God met zonde te bezoedelen. Het kan, maar hoeft niet, te impliceren dat God zondigt. Sommigen denken dat het dat niet doet. Anderen denken dat wel. Het gebrek aan liefde dat kwaad denkt, brengt het in het onderwerp in als een typerende getuige, om de afschuw van ketterij en godslastering houvast te geven op degenen die staan voor de waarheid!

De moeilijkheid lijkt te zijn dat we niet eenvoudig een daad los van zijn morele kenmerken en aard kunnen zien. We zien niet gemakkelijk en snel dat geen daad zondig in zichzelf is, maar in zijn relaties. De daad van het plukken en eten van fruit is niet noodzakelijk een zonde. Toch was het de oorspronkelijke fout van de mensheid. De fout lag in zijn relatie met de God Die het had verboden. Als Hij het had bevolen zou het prijzenswaardig zijn. Nu we weten dat het essentieel was voor Zijn bedoeling, dat Hij erin voorzien had voor het gebeurde, dat Hij alles zo opstelde dat het zou gebeuren, zien we dat, hoewel het een zonde was in relatie met Zijn wil, het geen fout was binnen Zijn weldadige bedoeling.

Wie versterkte Farao's hart? Was het goed of kwaad? Was het een zonde of niet? Oprechte antwoorden op deze vragen zouden de zaak moeten ophelderen. Tot mijn beoordelers een meer bevredigende oplossing aandragen zal ik nog steeds geloven en onderwijzen dat God Farao's hart versterkte, dat het noodzakelijk was om Zijn naam en faam buitenslands te verspreiden en daarom was het goed en rechtvaardig, en evenzo dat Farao Gods woord weerstond, wat een kwaad en een zonde was. Één daad. Twee aspecten. Slecht en goed.

Misschien het grootste voorbeeld van het onderscheid tussen Gods wil en Zijn bedoeling wordt gevonden in de wet uitgevaardigd van Sinäi. JAHWEH maakte Zijn wil bekend in een compleet wetboek van wetten, naast de geconcentreerde geboden die in steen waren gebeiteld. De Jood, die steunde op de wet, wordt gezegd "de wil te kennen" (Rom. 2:18). Maar als het Gods bedoeling was dat de natie de wet zou houden, was het een triest falen van Zijn kant. Ze braken het grootste voorschrift ervan voor het hen bereikte. Zij ontetden God door deze schandelijke inbreuk.

Maar, hoewel het falen van de wet tegengesteld lijkt te zijn aan de wil van God, was het in werkelijkheid een vervulling van Zijn bedoeling. Het werd in werkelijkheid gegeven dat

"iedere mond gestopt moge worden, en de gehele wereld onderworpen zou worden aan de rechtvaardige rechtsuitspraak van God, omdat door werken der wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden in Zijn ogen, want door de wet is (h)erkenning der zonde" (Rom. 3:19,20).

De wet die er, ogenschijnlijk, was om af te schrikken van zondigen, werd feitelijk gegeven om zonde te betrappen. Zij werd gegeven om te bewijzen dat niemand haar kon houden. Onder de onthulling van Gods wil, lag Zijn bedoeling daarin dat zij niet kon worden gehouden, maar haar doel zou bereiken door de schending ervan. "De wet kwam binnen zodat de overtreding zou groeien." Hoe anders voelde Israël dat, bij de Sinaï! Ze waren vrijwel zeker dat zij de afstand tussen henzelf en JAHWEH sterk zouden verkleinen door hun gehoorzaamheid aan Zijn voorschriften. Waarom had Hij verteld wat Hij van hen wilde om te doen en om te vermijden, tenzij het Zijn wil was om Zijn instructies uitgevoerd te krijgen? De wil van JAHWEH was duidelijk. Maar Zijn bedoeling was volkomen verborgen. Hij kon Zijn bedoeling op dat moment niet bekend maken zonder deze daarmee te verijdelen (Rom. 5:20).

Dit zou ons moeten helpen om de grotere vraag van zonde te overwegen. Zonde is altijd tegen de onthulde wil van God. Met geen mogelijkheid kan iemand enig excuus vinden tot zondigen, voor zover als Zijn uitgedrukte voorschriften betreft. Zowel geweten als natuur voegen hun stem toe om ons van onrecht te weerhouden. Maar we zondigen. Hoe kunnen wij gerechtvaardigd worden, behalve als zonde op één of andere manier te rechtvaardigen is? We weten dat het Gods bedoeling is om Zijn schepselen in liefhebbende intimiteit met Hemzelf te trekken door zonde en een Redder. We weten dat de tijdelijke termijn van zonde de wereld oneindig veel rijker achterlaat in de kennis en waardering van God. Het zal God onmetelijke schatten van liefde en aanbidding brengen. Totaal genomen, rechtvaardigen de resultaten de aanwezigheid ervan voor een bepaalde, begrensde tijd.

Deze waarheid is het fundament van de leerstelling van rechtvaardiging. Omdat dit verloren is gegaan, is rechtvaardiging eveneens verdwenen, of is gedegradeerd tot een vergeven of een overspannen verdichtselsel. Weinigen geloven dat God feitelijk gelovigen rechtvaardigt. Ze stellen voor dat Hij slechts de rechtsverslagen veranderd, zodat niemand hun schuld wettig kan bewijzen. Het is uiterst bemoedigend en tevreden stellend om te weten dat alles dat we hebben gedaan gerechtvaardigd wordt door het deel dat het speelt in het uitvoeren van Zijn bedoeling. Laat niemand u een namaak (of imitatie-) rechtvaardiging verkopen! Die van God is de feitelijke, de echte en onvervalste, de dierbare werkelijkheid.

Dit is waarom we erop staan dat de gehele wereld niet "schuldig" (NBG : strafwaardig) is geworden voor God, zoals de Authorised version foutief vertaald (Rom. 3:19). De gehele wereld is onderworpen aan de rechtvaardige rechtsuitspraak van God (C.V.). Hij houdt deze uitspraak achter tot het gericht in het geval van de ongelovige. De gelovige echter, wordt niet schuldig verklaard. Hij wordt vrijgesproken, gezuiverd, gerechtvaardigd, door geloof. Zijn zonden, hoewel

tegengesteld aan Gods wil, waren overeenkomstig Zijn bedoeling, zodat Hij Zichzelf erdoorheen kon onthullen.

Alles wat de gewone theologie ons heeft te bieden bij de voleinding, zelfs in de geredden, is een gedeeltelijk, opgelapt, gerepareerd en overgeleverd universum. De liederen van de heiligen zullen in mineur zijn, "Ik was een schuldige zondaar". Hun vreugde zal worden overschaduwd door eeuwige spijt en schaamte voor hun deel in de tragedie van de eonen. De tijd van de eonen zullen het oogzeer van de eeuwigheid zijn. Och! Als ze er maar nooit waren geweest! En zo zal Gods wijsheid en kracht worden betwijfeld, en Zijn heerlijkheid verduisterd, want Hij Zelf moet de hoofdschuldige zijn in de ineensstorting van Zijn schepping.

Maar weg met zulke onwaardige gedachten! De voleinding zal niet een opgelapt, maar een geperfectioneerd universum onthullen. We zullen ons geen zorgen maken over onze zonden uit het verleden, maar overweldigd worden door Gods wijsheid en liefde in hun rechtvaardiging. Hoewel ze ons nu smart bezorgen, hoewel we er bang voor zijn en ze proberen te vermijden en de mogelijkheid van verdere zonde vrezen, God zal erop toezien dat zij geen smet zullen achterlaten, geen vlekje om de eeuwige heerlijkheid te ontsieren, maar ze zullen samensmelten in Zijn heilzame ontwerpen, en aan een verheugd universum de heerlijke diepten van liefde doen ontdekken, die met geen ander middel getoond konden worden, of door een ander plan worden gewaardeerd.

Deze lering is eveneens de onderliggende structuur voor een volwassen ervaring in de dingen van God. Het geeft stabiliteit, een kalm vertrouwen in het gezicht van de chaotische toestanden die ons omringen en overspoelen. We worden niet bezorgd zoals we eens waren, door de afschuwelijke tegenstand tegen Gods wil, noch vrezen voor de vervulling van Zijn opzet. De vloedgolf van kwaad en zonde, hoezeer dat ook tegengesteld kan zijn aan Zijn wil, is essentieel en onmisbaar voor Zijn uiteindelijke bedoeling. Hij is de grote Alchemist Die alles in heerlijk goud zal omvormen door contact met het vloekhout.

Het zal niet eenvoudig zijn om het onderscheid tussen Gods wil en bedoeling te vatten, zonder tezelfdertijd, ons zicht op vele eraan verbonden waarheden te herzien. We moeten onze ogen open hebben voor het verschil tussen kwaad en zonde. Kwaad hoeft niet verkeerd te zijn, terwijl zonde altijd een fout en een falen is. We moeten de bron van zonde vaststellen. We moeten zien hoe God het kwaad gebruikt als een achtergrond om het goede als goed te voorschijn te brengen. We moeten realiseren dat zonde wordt overgedragen, niet door een "zondige natuur", maar door overgeërfde sterfelijkheid. Dan zullen we in staat zijn om te verstaan en te begrijpen hoe God zonde rechtvaardigt en afschaft. Boven alles, zullen we dan genieten in de ontdekking van een werkelijke God (een begrip dat vandaag vrijwel onbekend is), niet een uitvergroete mens, verslagen en wanhopig te midden van de puinhopen van Zijn schepping, maar een Godheid oneindig in kracht, verheven in wijsheid, grenzeloos in Zijn genegenheden, Die alles uitwerkt volgens de raad van Zijn wil (Efz. 1:11) om Zichzelf aan onze harten als Licht en Leven en Liefde te onthullen.

Deel 21 - De Godheid van God

"Als God van plan was dat zonde de wereld zou binnendringen, waarom werpt Hij dan Satan in de poel des vuurs voor het doen wat geplanned was dat hij zou doen?" Op het eerste gezicht lijkt deze vraag redelijk en rechtmatig, maar onder deze vraag om gerechtigheid ligt de meest kwaadaardige van alle zonde. God wordt in dezelfde categorie als de mensen gestopt. Hij wordt op de proef gesteld door een jury van Zijn gelijken. Hij wordt om rekenschap gevraagd alsof Hij een crimineel was en wij goden zouden zijn, hoog en machtig, en veel rechtvaardiger dan Hem. Het ontkent Zijn godheid; het ondermijnt Zijn oppergezag. De mens neemt Zijn lege troon en zet zich neer op de plaats van macht.

Wanneer de grote apostel van de naties werd geconfronteerd met het equivalent van deze vraag, verwaardigde hij zich niet eens om die te beantwoorden (Rom. 9:19). Niemand die dit vraagt kan er over ingelicht worden, zonder dat ze allereerst de plaats innemen die hen toekomt in Zijn verheven Aanwezigheid. Dus herhalen we het antwoord van de apostel. Aan diegenen die de waarheid willen omverwerpen door Gods recht van Zijn doen en laten te betwijfelen, vragen we eenvoudig, Wie ben je? We hebben geen geschil met hen. Hun twist is met God. Tot ze buigen voor de Schepper en erkennen dat ze slechts schepselen zijn, zullen Zijn wegen verborgen en Zijn daden kronkelend en donker zijn.

Deze vraag is slechts een echo van 's mensen tegenwerpingen tegen Gods handelen met Farao.

"U zult mij dan tegenwerpen, 'Waarom dan, houdt Hij nog schuldig? Want wie heeft Zijn bedoeling wederstaan?"

Wat is het antwoord van de geest op zulk een onbeschaamdheid? (Leidse.Vert.:) Oh mens, wie zijt gij dan dat gij tegen God het woord opneemt? ' Het maaksel zal toch niet tegen zijn maker zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt? Of heeft de pottenbakker niet het recht over het leem om uit dezelfde klomp zowel een vat voor edel als een vat voor onedel gebruik te maken ?" (Rom. 9:19-21).

Jehovah zei "Ik zal Farao's hart verharden". (Ex. 7:3). Elders worden twee andere Hebreeuwse woorden gebruikt. Één ervan wordt elders vertaald bemoedigen, vast-maken, kracht-geven, versterken. Waarom zou het een speciale betekenis hebben wanneer het op Farao's hart wordt toegepast? Farao's hart was zwak. Het moest versterkt worden na de allereerste bezoeking (Ex. 7:22). Na de tweede riep hij Mozes en Aäron en vertelde hen dat hij het volk zou laten gaan (Ex. 8:8). Na de derde werd het opnieuw versterkt (Ex. 8:19). Na de vierde verzwakte hij opnieuw, beloofde het volk in de wildernis te laten gaan (Ex. 8:28).

Terwijl Gods koningshart moest bemoedigen, nam Farao de eer en heerlijkheid tot zichzelf. Dit wordt volledig verduisterd in onze versies waar drie verschillende termen allen als "verharden" worden weergegeven. De derde term is hetzelfde als dat in het gebod "Eert uw vader en uw moeder" (Ex. 20:12). Het heeft nooit de

betekenis van verharden. Farao eerde of verheerlijkte zijn eigen hart (Ex. 8:15,32 [28]; 9:34). Gods antwoord hierop is in dezelfde termen,

"En de Egyptenaren zullen weten dat Ik Jehovah ben, wanneer Ik Mijn eer gehaald heb over Farao ..." (Ex. 14:18).

Niets is er verder naast dan de veronderstelling dat de Farao van de verdrukking een machtige sterk-hartige was, die niemand kon beïnvloeden, en dat zijn aanhoudende tegenstand zijn vernietiging bracht. Zijn hart was onvast en weifelend van begin tot eind. Hij zocht het ene compromis na het andere, maar telkens wanneer hij verzwakte, versterkte Jehovah zijn hart, zodat hij weigerde om zijn concessies uit te voeren. Het is zinloos voor ons om de feiten te ontwijken. Mozes zei,

"Zo zegt Jehovah, 'Laat Mijn volk gaan, dat ze mij mogen dienen!'" (Ex. 10:3)

Farao zei "Ga" (Ex. 10:8).

"Maar Jehovah versterkte Farao's hart, zodat hij de zonen van Israël niet liet gaan" (Ex. 10:20).

De heerser van Egypte was louter een harlekijn in de handen van God. Farao dacht van niet. Hij was zich niet bewust van enige dwang van buiten. Hij verheerlijkte zichzelf in de instroming van een mysterieuze macht die hem in staat stelde om van zijn momenten van angst te herstellen en deze miserabele slaven te antwoorden zoals ze verdienden. Hierin ligt de werkelijke kern van wat foutief de vrije wil wordt genoemd. Het is eenvoudig zo dat mensen niet bewust zijn van dwang. Hun wilskracht is niet de onafhankelijke godheid die het schijnt te zijn. Het is evenmin het product van wet(matigheden) als al het andere in de natuur. Het is een samenstelling van de inwendige en uitwendige krachten waarin zij hun bestaan hebben. Vrije wil is de ongevoelige onverstandigheid, veroorzaakt door de verdooving van onwetendheid.

Het belangrijke punt voor ons om stevig vast te stellen is het feit dat God blijkbaar tegengesteld aan Zijn onthulde wil werkte. Het is maar al te natuurlijk voor ons om te veronderstellen dat, als Hij zei dat Hij wilde dat Zijn volk zou gaan, Hij Zijn invloed op Farao zou gebruiken om hun redding uit te werken. Maar we vergeten de goddelijke opzet achter dit alles. Israëls bevrijding en uittocht en Farao's nederlaag waren niet het einde dat in het zicht werd gehouden. Zij waren louter de middelen. De onmiddellijke opzet was de onthulling van Gods kracht. De uiteindelijke opzet is de volledige onthulling van Zichzelf.

Alle kennis is relatief. De grootheid van Gods kracht kan slechts worden begrepen door contact met een andere erop gelijkende kracht. Egypte's grootheid en kracht moeten gevestigd zijn voor Gods macht zichtbaar kan worden gemaakt door de omverwerping ervan. En als de heerser van Egypte voor Zijn macht begint te smelten, moet hij lang genoeg samengehouden worden om op te staan voor de bestormingen van Jehovah. 's Mensen nietige kracht moet feitelijk door God versterkt worden voor het zelfs maar een achtergrond voor de vertoning van Zijn kracht kan vormen.

Het fysieke is een parabel van het geestelijke. Bijna alle voortbeweging of voortgang is het resultaat van twee elkaar tegenwerkende krachten. De hoofd-, of drijvende kracht, wordt gemodificeerd door een mindere of secundaire richtende

kracht. Zouden de schepen die de zeeën overstaken gedoemd zijn voor de wind te zeilen, zouden ze zelden een haven bereiken. De stuurman houdt het vaartuig dwars op de wind door het water tegenover de wind te stellen. Iedere zeeman zal erkennen dat de kracht die een schip op koers houdt evenzeer noodzakelijk is voor diens nut als de voortstuwende kracht.

Zwaartekracht is de essentiële tegenkracht op het land. Zonder dat zouden we niet kunnen lopen of rijden. Hoezeer het ons vermoeit en een last is, zonder dat we zouden geen voorgang kunnen maken. Onder het lopen tillen we onze voeten van de grond. Ze zouden doorgaan met het verlaten van de aarde ware het niet dat de zwaartekracht er is. We zouden ze niet meer neer kunnen zetten, want we hebben geen aangrijpingspunt voor een neergaande beweging, tenzij we in een tunnel lopen. Ware het niet vanwege de zwaartekracht zou een voertuig even gemakkelijk een heuvel opgaan als afdalen. Feitelijk, zou het beide niet kunnen doen want het zou snel de aarde verlaten en daarmee alle vermogen tot voortbeweging verliezen.

Het vermogen van twee tegengestelde krachten wordt in bijna alle methoden van toepassing van mechanische energie gevonden. Elke monteur weet dat, om het volledige effect van zijn brandstof te krijgen, de traagheid van de verbrandingsmotor het mengsel moet samendrukken na het ontstoken is. Deze krachten moeten natuurlijk niet in evenwicht zijn, anders zou de motor stoppen. In werking, wanneer het mengsel ontploft, wordt het niet onmiddellijk toegestaan om de zuiger voort te stuwen, maar de massatraagheid van motor en vliegwiel drukt het nog voor een kort moment samen, waarmee het drijvende vermogen ervan zeer vergroot wordt. Hierna wordt het toegestaan om het normale werk te doen. Als iemand een praktisch voorbeeld wil van het principe dat we nu behandelen, laat hem proberen een motor aan te zwengelen waarvan de ontsteking verkeerd gesteld staat. De explosie zal de motor achteruit laten lopen, en wel zo krachtig, dat het de hand of de arm van een ieder in gevaar brengt die niet de nodige voorzorgen neemt.

De elektrische dynamo vervangt geleidelijk andere methoden om kracht te produceren, zodat het, in ontwikkelde landen, het belangrijkste medium van beweging, licht en zelfs warmte belooft te worden. Veronderstel dat we een dynamo zouden bouwen, aangedreven door waterkracht. We nemen kernen van weekijzer en winden draden eromheen om een anker te maken. We monteren deze zo dat het water ze doet ronddraaien. Maar we krijgen geen elektriciteit. Geen praktisch effect wordt geproduceerd.

Nu, echter, laat ons enige magneten toevoegen en de polen zo plaatsen zodat ze het anker in de tegenovergestelde richting trekken. Nu hebben we twee tegengestelde krachten. Het resultaat is dat we een elektrische stroom krijgen. We behoeven niet in staat te zijn het natuurkundige feit te beredeneren dat een tegenwerkende kracht noodzakelijk is, maar we weten dat het werkt. Het moment dat we de tegenwerkende kracht opheffen, stopt het tevens in werkzaamheid. Deze subtiele vorm van energie, die slechts kan worden gekend door zijn effecten, is de dichtste benadering van de goddelijke geest die we hebben. De enige manier waarop deze natuurkundige kracht gekend kan worden is door hetzelfde principe dat God gebruikte in het geval van Farao.

Als we de grote orde van de ruimte aanschouwen, worden we verbijsterd door de kracht die erin getoond wordt. De maan, de zon, de myriaden sterren, allen stellen zo'n duizelingwekkende tentoonstelling voor van natuurkundige kracht dat ons voorstellingsvermogen wankelt en weigert de feiten te volgen. Toch worden deze ongelofelijke massa's, evenals de kleinste deeltjes van materie in het universum, op hun plaats gehouden door twee krachten, en niet door één. De maan bijvoorbeeld, evenals elk ander voorwerp boven de aarde, valt voortdurend. Wat een ongelofelijke botsing zou dat geven als ze niet op een afstand wordt gehouden door de tegenwerkende middelpuntvliegende kracht die probeert ze in de ruimte weg te slingeren!

Deze worden ons eenvoudig als voorbeelden aangeboden om de waarheid te (be)grijpen die in Gods Woord wordt geleerd, dat Hij Zijn kracht tegenover Zichzelf inzet, en conflict in de schepping introduceert, om het daarmee op het pad te sturen dat naar perfectie leidt. Had Farao de onthulde wil van God gehoorzaamd, zou Jehovahs opzet zijn verslagen. Er zouden geen machtige tekenen, geen weerhouding van de Rode Zee, geen bloedeloze slag, geen nederlaag van Egypte's legers door een gepeupel van slaven zijn geweest. Gods verontwaardiging en kracht zou onder de horizon van menselijke waarneming gebleven zijn.

Misschien heeft geen andere gebeurtenis zo'n indruk van de soevereine kracht van Jehovah op de mensheid achtergelaten als de verlossing van Zijn volk uit Egypte. Israël vergat het nooit en zal het nooit vergeten. Slechts een paar duizend jaar zijn voorbij gegaan sinds Jehovah Zijn volk uit het land van hun slavernij uitleidde, doch miljoenen mensen hebben zich verwonderd over de macht en de majesteit die het bekend maakte. Het lijden dat het meebracht is duizendvoudig gerechtvaardigd door de les die het meedeelde.

Met de onbetwistbare en onweerlegbare feiten voor ons, bidden we van tevoren om Gods vergeving voor zoiets als de klucht te spelen om de goddelijke Majesteit voor de balie/rechtbank van menselijke dwaasheid te brengen. We herhalen de vraag waarmee het begon, aangepast aan de omstandigheden die de uittocht uit Egypte begeleiden. "Als God bedoelde dat Farao Zijn bevel zou weerstaan, waarom plaagde Hij Egypte en verdronken Farao's heerscharen in de Rode Zee voor het doen wat Hij geplanned had dat ze zouden doen?" God Zelf antwoorde dat het gedaan werd om zijn verontwaardiging te tonen en Zijn kracht bekend te maken (Rom. 9:22). En wie durft Zijn recht te betwijfelen om te doen zoals Hij wil met wat van Hem is?

Maar voor diegenen die buigen voor Zijn goddelijke Majesteit, is er een complete en bevredigende oplossing van de schijnbare morele laster die lijkt te kleven aan zo'n willekeurig despotisme. Onze misvatting ligt hierin, dat we een klein deel van Gods handelen met Farao als een algemene karakter nemen en het behandelen alsof dit het geheel van Zijn handelen met hem als een individu omvatte.

Orthodoxie staat er op dat het lot wordt geworpen bij de dood. Volgens de leringen hiervan werd Farao niet alleen gedwongen tot rebellie tegen God bij de uittocht, maar heeft hij van toen af aan bewust geleden voor zijn zonden en zal dat blijven doen in alle eeuwigheid. Het standpunt van de annihilationisten is veel genadiger voor Farao, want hij ontvangt geen enkele straf in de dood en ondergaat uitdoving

van het bestaan na het ondergaan van de straf voor zijn daden. De opstand tegen Gods godheid heeft zijn wortels in deze onredelijke en onverzoenlijke doctrines van de menselijke eindbestemming.

Als we God eenmaal toestaan om het gebroken verslag van Farao's leven te completeren, is het gemakkelijk Hem te rechtvaardigen en is het gemakkelijk voor God om Farao te rechtvaardigen. De grote koning lijdt nu niet, voor hij verschijnt in het oordeel om berecht te worden. Wanneer hij staat voor de grote witte troon, zal zijn oordeel rechtvaardig zijn, in overeenstemming met zijn daden. Het oordeel zal niet louter straffend zijn, doch corrigerend en verbeterend. Het einde daarvan zal de dood zijn, waarin er geen lijden noch bewustzijn van tijd is.

Voor zover als Farao's bewuste ervaring betreft, wordt zijn dood onmiddellijk gevolgd door zijn opstanding, hem in het oordeel binnenleidend. Toen hij verdrong in de wateren van de Rode Zee, verloor hij alle gevoel van tijd tot hij wakker wordt voor de grote witte troon. Het oordeel is niet eenvoudig om te veroordelen. Het doel ervan is om recht te zetten was onrecht is. Het grootste onrecht is zijn houding tegenover God. In de aanwezigheid van Christus en de ontzagwekkende troon zal dit worden gecorrigeerd. Door middel van het bloed van Christus zal zijn leven worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18).

Voor sommigen zal het onverklaarbaar zijn dat, wanneer hij tot dit punt wordt gebracht, hij zich niet onmiddellijk bij de heiligen zal aansluiten, en de aionische heerlijkheid zal binnengaan. Maar een beetje overdenking zal aantonen dat dit nooit Gods manier is geweest. Wij zijn gerechtvaardigd en verzoend, maar toch brengt God ons niet onmiddellijk over in de onuitsprekelijke heerlijkheid van Zijn aanwezigheid. Hoe treden de meeste van Zijn heiligen wel de heerlijkheid binnen? Door de portalen van de dood. Sommige van de meest trouwen hebben werkelijk de dood door vuur geleden, en niet door vuur alleen, maar door martelingen onuitsprekelijk die erger en langduriger waren.

Wij geloven niet in de theologische ontkenning van de dood belichaamd in de formule "Plotselinge dood, plotselinge heerlijkheid". Er is geen heerlijkheid voor ons tot de opstanding. De stilte van de Schriften en de tastbare vaagheid van theologen zou voldoende moeten zijn om ieder op dit punt te overtuigen. Niettemin, daar de doden niets weten (Pred. 9:5), is deze verklaring waar voor zover zij het bewust zijn. In hun bewuste ervaring, valt het moment van ontslapen samen met het moment van wakker worden.

Farao sterft de tweede dood, edoch voor hem is het net alsof hij onmiddellijk de onuitsprekelijke heerlijkheid van de voleinding binnenging. Door (het) water gaat hij de opstanding binnen. Door (het) vuur treed hij de verlevendiging binnen. Aldus is hij gerechtvaardigd, verzoend en verlevendigd. Hij is een opmerkelijk voorbeeld van degenen die God opsluit in weerspanning (Rom. 11:32). In zijn geval, evenals in alle andere, wordt het gedaan, niet om hem tot eeuwige veroordeling te leiden, maar dat God zich over hem zou ontfermen. Christus die Zijn discipelen leerde om hun vijanden lief te hebben, zal de rijkdom van Zijn hart en de kracht van Zijn bloed tonen in de verzoening van de onzichtbare overheden die Hij schiep (Col. 1:16,20).

Te dien tijde zullen zulke vragen het karakter van God niet verduisteren, dus kunnen we ons goed voorstellen dat Farao het verandert in een bevestiging, of beter, een toejuicing. Hij zou goed kunnen uitroepen: Gezegend zij de God Die mijn onwaardige persoon gebruikte om Zijn naam te verheerlijken en Zijn faam te verspreiden! Het is een eer om onder Zijn voeten vertreden te zijn.

Het geval van Satan heeft enige speciale punten eigen aan de aartsvijand, maar het is in het principe hetzelfde als dat van Farao en al Gods tegenstanders. De verschillen zijn in graad en detail, niet in essentie. Als God Zelf Farao bemoedigde om Zijn onthulde wil te weerstaan, is het voor ons niet noodzakelijk om één of andere nieuwe god uit te vinden om Zijn tegenstander te zijn. Farao voerde Gods grotere opzet uit, terwijl hij Zijn duidelijke besluit tegenwerkte. Alzo is Satan Zijn instrument om de noodzakelijke vervreemding te produceren die enig mogelijke basis van volkomen verzoening is.

Satan heeft niet meer vrije wil dan Farao had. Vrijheid, in het schepsel, bestaat niet in absolute onafhankelijkheid van de omgeving, maar in overeenstemming daarmee. God alleen brengt actie voort. Plaats, tijd, en omstandigheid beheersen Zijn schepselen. In werkelijkheid, hebben zij even weinig te zeggen over het verloop van hun bestaan als ze hadden over hun schepping. Maar bewust, binnen de grenzen van hun eigen ervaring, wordt hun dezelfde vrijheid toegestaan als Farao had. Ze mogen op de troon van hun eigen miniatuur persoonlijkheid zitten en genoeglijk dromen dat ze God uit hun domein hebben gebannen. Van zulke is Satan de leider, tegenstander van Christus en lasteraar van God.

Als oordeel dat zou zijn wat mensen ervan dachten, louter straf voor wangedrag, zou het ietwat moeilijk zijn om duidelijk te zien waarom precies Satan zou lijden in de poel des vuurs voor het spelen van zijn deel in de onderliggende opzet van God. Maar Gods oordeel is nooit zo'n tentoonstelling van kinderachtige onmacht. Het zet de zaken recht. Gedurende de eonen, zal het alles behandelen volgens Zijn onthulde wil, en op zo'n manier dat dit zal samenvallen met Zijn onderliggende opzet bij de voleinding. Noch heeft Gods oordeel betrekking op op-zichzelfstaande gevallen, zonder op het effect ervan op anderen, in het bijzonder op Hemzelf, te letten. Hij maakte Zijn kracht in Zijn handelen met Farao niet op zo'n manier bekend om te aandacht van allen die recht en rechtvaardigheid liefhebben te verspelen, hoewel dit heden het geval lijkt te zijn. Het oordeel van Farao zal niet alleen hem recht zetten, maar zal God rechtzetten in de ogen van al Zijn schepselen. Hij is God, vandaar dat Hij een absolute heerser moet zijn. Maar Hij zal nochtans tonen dat de Zijne een meest weldadige en vriendelijke heerschappij is.

Evenzo met Satan. Zijn oordeel is uniek. Waarom wordt hij niet in de poel des vuurs geworpen samen met het beest en de valse profeet aan het begin van de duizend jaren? Omdat God nog werk voor hem heeft om te doen. Als het tegen de onderliggende opzet van God in ging dat de mensheid zou rebelleren aan het einde van het millennium, waarom wordt hij dan bewaard en losgelaten om het tot stand te brengen? Sommigen zullen erop staan dat dit (het) rebelleren van de duivel was. Dat was het ook. Maar als de burgemeester of een van onze bestuursleden een bekende politieke gevangene zou vrijlaten om een revolutie te leiden tegen de

regering, zijn er enige hard-hoofdige leden die hem evenzeer, zo niet meer, verantwoordelijk zouden houden als de verrader.

Satans oordeel is geen privé-aangelegenheid, maar een openbare zaak, evenals veel van zijn voorgaande carrière. Hij wordt niet voor zijn eigen bestwil gebonden, maar om zijn kracht en vermogen tot het kwade te bedwingen. Hij ontsnapt niet, maar wordt opzettelijk losgelaten om oproer te stichten. Het is duidelijk dat Gog en Magog niet zouden hebben gerebelleerd zonder zijn aansporing. Zij zijn niet "verantwoordelijk". Evenmin kon Satan het hebben gedaan als hij niet zou zijn vrijgelaten. Hij is niet "verantwoordelijk". God alleen is "verantwoordelijk", want Hij is de Enige Die niet wordt gebonden noch beïnvloed door een kracht van buiten.

Hier is een episode in de annalen van het kwaad waarvan we de overweging (ervan) aanbevelen voor degenen die staan op de godheid van Satan, maar de godheid van God verwerpen. Zij kunnen Jehovahs ernstige verklaring dat Hij de schepper van (het) kwaad is afwijzen en de zwarte kroon op Satans hoofd zetten en alzo God van zijn juiste plaats beroven omdat hun zicht op het verleden verduisterd is door de mist(banken) van de traditie, maar ze kunnen het feit niet weerleggen dat in deze laatste uitbarsting van zonde, die in het kort de introductie ervan in het begin herhaalt, hun god als de gehoorzame slaaf van zijn Gevangenbewaarder voortgaat. De losmaking van Satan is evenzeer een opzettelijke daad van God als zijn binding aan het begin van de duizend jaar.

Het is het waard aandacht te schenken aan het feit dat Satan één van de weinigen is die geen hoor(zitt)ing ontvangen voor de grote witte troon. Zo gauw als zijn deel is gespeeld gaat hij de poel des vuurs in. Er is geen noodzaak om zijn zaak te onderzoeken. Alle juridische procedures zijn overbodig.

Bij normale menselijke wezens betekent de poel des vuurs onmiddellijke dood. Maar bij Satan niet. Een mens zou spoedig bezwijken in de gevangenis van de afgrond. Hij doorstond dat duizend jaar lang. Er is geen reden te veronderstellen dat het een plaats van pijniging was. We hebben geen grond om te geloven dat Satan lijdt vóór zijn ondergang. De heilzame doch harde voorziening die de harten van de mensheid tempert en verzacht, is nooit zijn deel geweest. Enige van Gods meest geliefde heiligen hebben een leven lang in pijn doorgebracht. Ze zullen Hem ervoor danken wanneer ze de weldaden ervan realiseren. Het vernietigt hun besef van Gods liefde niet. Het zal de achtergrond voor de tentoonstelling daarvan vormen.

Dat Satan de voleinding zou binnengaan met al de ongebroken trots en arrogantie die van hem zijn aan het eind van de duizend jaren zou ondenkbaar zijn. Dan zal de gehele schepping onderworpen zijn, zodat Satan het onderwerp moet zijn van de strengst (mogelijke) discipline om hem tot onderschikking aan God en in harmonie met de gehele schepping te brengen bij de voleinding. Dit wordt gevonden in de poel des vuurs. Het is niet de plaats waar mensen worden geoordeeld. Hun oordeel gaat eraan vooraf. Satan lijdt erin. Er is eveneens een billijke verhouding tussen zijn leven en de rechtvaardiging daarvan als er in het geval van de mensheid is. Als mensen worden geoordeeld volgens hun daden, is het slechts redelijk te veronderstellen dat Satans lot zwaarder zou moeten zijn, om met zijn doen en laten overeen te stemmen.

Samenvattend, het geval van Satan presenteert geen speciale moeilijkheden. Het geval van Farao of enige andere mens presenteert precies hetzelfde probleem. Inderdaad zou onze eigen ervaring ons in staat behoren stellen deze grotere voorbeelden te begrijpen. We kunnen weigeren te geloven dat Satan een zondaar werd gemaakt buiten zijn eigen keuze (om), maar we kunnen nauwelijks onszelf overtuigen dat wij enige keus hadden in onze eigen intrede in de wereld zoals we zijn. Waarom niet gevraagd, "Als mensen in een wereld van zonde komen buiten hun eigen wil, welk recht heeft God hen te veroordelen?" Het principe is hetzelfde. Het antwoord is hetzelfde. God is God, en wij zijn Zijn schepselen.

We kunnen het antwoord op dit probleem zien in de schepping rondom ons (Rom. 8:18-24). God heeft het aan ijdelheid onderworpen. Het had geen wil in deze zaak. Maar het is in verwachting. We kunnen de oplossing zien in onze eigen ervaring. Nu lijden wij, niet omdat God ons gebruikt om Zijn wil te weerstaan, maar omdat we die bekend maken. Is het niet vreemder om te lijden voor het doen van de wil van God, dan voor het bewust te niet doen van Zijn voorschriften? Is het niet veel moeilijker om te zien waarom wij zouden moeten lijden dan om Satans oordeel te begrijpen? Maar, zegt u, wij hebben een hoop, wij weten dat ons lijden niet tegen de heerlijkheid opweegt die geopenbaard staat te worden. Zo met alle lijden. Het is van korte duur, tuchtigend, corrigerend, en leidt naar het toevluchtsoord van Gods hart. Christus stierf voor allen, en allen zullen uiteindelijk baat hebben bij de kracht en doeltreffendheid van Zijn bloed.

Als Satan, geschapen om God tegen te werken, tot eeuwige pijniging zou worden veroordeeld, dan kunnen we inderdaad twijfelen aan de rechtvaardigheid van God. Als de Tegenstander, gevormd om te vernielen, uiteindelijk vernietigd wordt, dan kunnen we inderdaad ons afvragen of God recht heeft gedaan. Zo lang als we worden vastgehouden door één van deze alternatieven, worden we bijna gedwongen om het karakter van God te beschermen door terug te vallen op de veronderstelling dat Hij niet verantwoordelijk is voor de schepping van de tegenstander, en aldus sleuren we Hem onbewust van Zijn troon. De doctrine van de godheid van de Duivel is de redelijke terugslag van Gods veronderstelde onvermogen om zijn schepping naar een succesvolle voleinding te brengen.

Maar wanneer we eenmaal zien dat zonde en lijden delen zijn van het goddelijke proces, niet het einddoel, en dat allen zullen bijdragen aan de volledige realisatie van Hemzelf en de allergrootste zegening van Zijn schepselen, hebben we een bestemming die Zijn onttroning aan het begin niet (ver)eist. We hebben het niet nodig een andere god te maken om de schuld van Zijn schouders af te nemen. In het kort, we hebben een God. Satans lijden in de poel des vuurs is essentieel voor Gods opzet voor zowel hemzelf als voor de gehele schepping. Het is niet zijn einde. Het is het proces waardoor hij wordt voorbereidt op zijn uiteindelijke plaats in het vervolmaakte universum.

De redelijke terugslag van het geloven in de triomf van Satan aan het eind is hem vergoddelijken aan het begin. Rede vereist dat iemand die God kan dwarsbomen en Hem van het grootste deel van Zijn schepselen kan beroven Zijn gelijke of meerdere moet zijn. Als resultaat komen we tot de meest ontstellende conclusie dat erg weinig, zelfs van Zijn heiligen, verstandig vasthouden aan de juiste godheid van God! Natuurlijk zullen allen deze aanklacht afwijzen. Ze denken er niet aan

iets dat zo "fundamenteel" is te ontkennen. Edoch hun woorden en hun daden maken allen bekend dat Hij niet alleen God is, maar slechts één van het Christelijk pantheon.

Het is slechts wanneer we Zijn allesoverheersende succes zien bij de voleinding wanneer Hij Alles in al zijn schepselen zal zijn, dat we in staat zijn de grote waarheid van de godheid van God te (be)grijpen. Slechts dan kunnen we terugkijken naar het begin en Hem als Allerhoogste zien. Slechts dan kunnen we boven de wolken kijken en Hem op de storm zien rijden. Slechts dan kunnen we Hem geloven wanneer Hij zegt (Jes. 45:6-9):

Ik ben Jehovah, en er is niemand anders,
Formeerder van licht, en Schepper van duisternis,
Maker van Vrede, en Schepper van kwaad:
Ik, Jehovah, ben de Maker van dit alles.
Druip lofzangen, gij hemelen, van boven,
En gij luchten, sijpel gerechtigheid.
Open, oh aarde, en wees vruchtbaar met redding
En laat gerechtigheid ermee tesamen opschieten.
Ik, Jehovah, ben de Schepper ervan.
Zal iemand met Zijn Formeerder twisten?
Het aardewerk met de Pottenbakker?

De gerichten van God

Deel 22 - Verantwoordelijkheid

Er is een aspect van de theologische doctrine van menselijke verantwoordelijkheid welke, evenals die van de vrije wil, in een directe tegenspraak met de godheid van God is. Het ontkent de grote kloof tussen de Schepper en het schepsel, de Pottenbakker en de klei, de machtige Vormer en Zijn handwerk. Het veronderstelt een onafhankelijkheid van God die de mens verheft, terwijl het tegelijkertijd zijn Maker degradeert. De eerbied voor deze onSchriftuurlijke lering is zo groot, dat het de toetssteen is geworden tot testen van de waarheid. Als een bewering louter voorbij lijkt te gaan aan de verantwoordelijkheid der schepselen, of dit aan de kant schuift, wordt ze afgewezen, zelfs indien het duidelijk in de Schriften wordt vermeld. Het is één van de fundamentstenen van de menselijke religie geworden, waardoor Gods Woord van zonder uitwerking wordt gemaakt. Het zou nooit moeten worden verward met rekenschap.

De Schriften verwijzen niet direct naar dit onderwerp. De uitdrukking komt in het geheel niet voor in de gewone engelse versies. Evenmin bestaat er een term voor, noch in de Hebreeuwse, noch in de Griekse Schriften. Vandaar dat we zeker mogen zijn dat we buiten het kader van de goddelijke onthulling zijn wanneer we het gebruiken of voorstellen als een probleem. Het laat zien dat onze gedachten niet

Gods gedachten zijn. We zouden ons eerder van deze filosofie moeten ontdoen dan zulk een begrip in Gods onthulling proberen te dwingen. Zeker, er zijn elementen in het woord "verantwoordelijkheid" die Schriftuurlijk zijn, maar er zijn andere die dat niet zijn, en we kunnen deze niet onderscheiden tenzij we het (begrip) ten gunste van vaste en gezonde Schriftuurlijke uitdrukkingen verlaten. Het is louter omdat de theologie de waarheid betreffende Gods richten heeft geperverteerd en Zijn godheid afwijst, dat zij noodzakelijkerwijs moet terug vallen op (de) verantwoordelijkheid in de relaties van de mens met God.

Het is niet mijn (eigen) wens om dit artikel te schrijven, daar het geen Schriftuurlijk onderwerp is, maar mijn vrienden zijn erg betrokken bij deze zaak, en sommige van hen hebben op een verklaring aangedrongen. Bovendien struikelen velen die onze uiteenzettingen lezen over het feit dat we weinig aandacht aan (de) menselijke "verantwoordelijkheid" schenken, wat zich, zo wordt ons verzekerd, achter al Gods handelingen moet bevinden. Het idee lijkt te zijn dat de zondaar een beschuldigde is en God als een menselijke rechter, die alleen diegenen mag straffen die voldoende volwassenheid heeft bereikt om hun misdaden te realiseren en die het in hun vermogen hadden om anders te doen als ze wilden - in het kort, die onafhankelijk van God zijn, en goed of slecht kunnen doen zoals het hen uitkomt.

Het moet vanaf het begin duidelijk zijn dat we hier slechts in de betrekkingen tussen God en Zijn schepselen geïnteresseerd zijn en niet tussen mens en mens. Wat ik zeg moet niet worden toegepast op de sociale en politieke relaties die in de mensheid bestaan. Ik wens niet de "verantwoordelijkheid" van ouders, van regeerders te ontkennen of van een ieder die een plicht te vervullen heeft tegenover een medemens, en iedereen, gelovige of ongelovige, aan wie iets is toevertrouwd, moet rekenschap geven aan God. De verwarring van gedachten over dit onderwerp is grotendeels te wijten aan het gebrek aan onderscheiding tussen onze relaties met God en die met schepselen als onszelf. Door redenatie of gevolgtrekking wordt het menselijke op het goddelijke overgedragen, omdat mensen geen juist idee hebben van de waardigheid die aan de Godheid verschuldigd is.

De reden waarom ik liever niet over dit onderwerp schrijf is dat het geen Schriftuurlijke basis heeft. Het woord heeft geen equivalent in de goddelijke woordenschat. Als we Gods gedachten verlangen, moeten we Zijn woorden gebruiken, in het bijzonder wanneer het zo'n grote plaats in ons denken inneemt. Bovendien geeft, een ontkenning van menselijke verantwoordelijkheid vrijwel zeker een verkeerde indruk. Mensen zullen redeneren dat als het schepsel niet verantwoordelijk is, mensen zo veel mogen zondigen als ze wensen, en richten (of rechtspraak) onmogelijk is. Job's vrienden wensten te bewijzen dat Hij "verantwoordelijk" was voor zijn toestand. Dit wordt specifiek aan het begin ontkend, waar we verzekerd worden dat God, door Satan, "verantwoordelijk" was. Maar weinigen hebben tot nog toe deze les geleerd.

De gehele moeilijkheid steunt op een gedeeltelijke ontkenning van Gods godheid. Hij is een Richter (of Rechter), hoewel Hij alle richten aan de Zoon heeft overgedragen. Maar Hij is veel meer dan dat. Een wijze menselijke rechter zou kunnen proberen een schuldige zo te vonnissen dat zijn karakter gecorrigeerd

wordt, maar hij kan zijn verleden niet rechtvaardigen. Dat ligt voorbij zijn functie en zijn vermogen. Inderdaad, als hij dit deed, kon hij geen ongunstig vonnis vellen. Hij kan iemand ter dood veroordelen, maar hij kan hem niet tot het leven terugbrengen. Deze dingen kan God alleen doen, en deze zal Hij doen voor alle mensen, in de toekomst. God brengt alle mensen in de veroordeling. Dit valt buiten het terrein van een rechter. Dit zou tevens rechtsuitoefening in een menselijke rechtbank onmogelijk maken.

Het feit is dat God de Godheid is, en wij Zijn schepselen zijn, en Hij er op uit is ons te zegenen door Zichzelf aan ons te onthullen. Dit kan slechts worden gedaan door een ervaring van (het) kwaad en zonde en gericht. In de diepste zin, van de Schepper en het geschapene, is Hij ook "verantwoordelijk", want Hij maakt ons overeenkomstig Zijn eigen opzet en plan en wij hebben hierin totaal geen keuse of aandeel. Dit is fundamenteel, maar het zou niet tot basis moeten worden gemaakt van conclusies tegengesteld aan Zijn onthulling. Het zou gemakkelijk zijn om te redeneren, dat in dit geval, omdat niemand "verantwoordelijk" is, God ook niemand rechtmatig kan veroordelen voor hetgeen ze niet konden vermijden. In feite, over dit onderwerp is alle redenering gedoemd ijdel te zijn, behalve die welke als zijn hoofdstelling de absolute godheid van God heeft, Wiens handelingen buiten de kritiek van Zijn schepselen vallen, Die de onverantwoordelijken kan veroordelen en dat ook doet.

In volkomen tegenstelling met het populaire dogma, wordt de waarheid betreffende de menselijke onverantwoordelijkheid helder uiteengezet in het negende hoofdstuk van Romeinen. Na aanhaling van de zaak van Farao, wordt de conclusie getrokken;

"Daaruitvolgend, dan, tot degene die Hij wil, is Hij barmhartig, doch wie Hij wil die verhardt hij."

Ziende dat dit volkomen aan de menselijke verantwoordelijkheid voorbij gaat, neemt de apostel deze tegenwerping op:

"U zult dan tegen me protesteren, "Waarom houdt Hij dan nog steeds schuldig? want wie heeft ooit Zijn bedoeling weerstaan?"

"Als het Gods bedoeling is dat een mens Hem tegenwerkt, en Hij verhardt hem om het te doen, kan die man dan worden beschuldigd? Hij is niet "verantwoordelijk". Wat zullen we zeggen? De apostel probeert niet eens een antwoord te vinden, want de vraag gaat volkomen voorbij aan het feit dat het God is die deze dingen doet. Geen mens heeft het recht om dit te vragen.

"O mens! wie ben JIJ wel, die het tegen God opneemt?" (,who are answering again to God? zie Leidse Vert.)

Hoewel het volgen van zo'n weg voor een mens verkeerd mag zijn, is het volkomen recht(vaardig) voor God, want Hij verheerlijkt niet alleen Zichzelf erdoor, maar brengt door middel van deze dingen uiteindelijk ook zegeningen aan degene die onrecht lijkt te zijn aangedaan, evenals aan al zijn schepselen.

De rest van deze passage bekrachtigt dit grote feit - van 's mensen volkomen onverantwoordelijkheid - door spraakfiguren die niet misverstaan kunnen worden. God is de Vormer: wij zijn het gevormde. Hij is de Pottenbakker, wij zijn de klei. Is er iets onverantwoordelijker dan een klomp klei in de handen van een

pottenbakker? Ik heb genoten van het zien van een pottenbakker in Jeruzalem, (die) een stuk klei op zijn schijf zette en behendig een kleine kom met zijn vingers vormde, en toen - tot mijn verbazing - maakte hij het in een ogenblik kapot. De klei was volkomen aan zijn genade overgeleverd. Het had geen wil noch stem. En helemaal vroeg het niet, "Waarom maakte je me zo?" Och, mochten de heiligen deze les in nederigheid leren! Alle schepselen zullen tot realisatie van hun volkomen onvermogen en Gods kracht komen wanneer Hij klaar is met hen te handelen, want Hij moet niet alleen Alles in *allen* zijn, maar *Alles* in allen.

Ware het niet gebruikelijk deze passage te ontwijken, welke vrijwel de enige is die het onderwerp werkelijk behandelt, wie zou het dan durven voor deze filosofie op te komen? Kan er een beslistere ontkenning zijn dan de vraag, "heeft niet de pottenbakker het recht over de klei, (om) uit dezelfde kneedsel het éne vat te maken, inderdaad, tot eer, en een andere tot oneer?". Het vat tot oneer kan zijn functie of zijn lot niet ontsnappen. Het zal worden gebruikt voor dat wat de verontwaardiging en het gericht van God moet neerhalen. Zonde moet worden gericht, niet alleen om wille van de zondaar, dat hij mag realiseren wat het is, maar om wille van alle schepselen, en als een demonstratie van het rechtvaardige karakter van God. Onze onrechtvaardigheid moet Gods rechtvaardigheid aanbevelen. Is God onrechtvaardig in het brengen van verontwaardiging in dat geval? Beslist niet. Hoe zal God anders de wereld richten? (Rom. 3:5,6). Deze verzen in het derde hoofdstuk van Romeinen zijn eveneens bewijs dat God de onverantwoordelijken richt, en dat dit onrecht(matig) zou zijn als Hij een mens zou zijn. Natuurlijk kunnen velen deze woorden of gelijklopende niet geloven. Als "God allen tezamen in hardnekkigheid opsluit" (Rom. 11:32) en "alles uit Hem is" (Rom. 11:36), dan schijnt de basis van alle moraliteit van hen te zijn weggenomen, tezamen met hun verbeelde en voorbeeldige verantwoordelijkheid. De reden is dat ze egocentrisch zijn, en (zich) voorstellen dat hen een kans moet worden gegeven om zichzelf te tonen, eerder dan hulpeloos vaatwerk te zijn voor de onthulling van God. Zoals we zullen zien is de werkelijke reden waarom zo velen de waarheid weigeren aan te nemen, dat ze het aanzien voor harteloos Calvinisme, dat Gods proces met Zijn doel verwacht en het onverantwoordelijke schepsel verdoemd tot eindeloze, hopeloze pijniging, en alzo Hem toont als een afschuwelijk en haatdragend monster in plaats van een wijze en liefhebbende Redder. Geen mens is er "verantwoordelijk" voor dat hij een zondaar is. Hij werd niet geraadpleegd voordat hij de familie van Adam binnentrad, en hij heeft geen middel om zichzelf van de straf op Adam's zonde te bevrijden. Zijn eerste vader zondigde zonder zijn medeweten of toestemming, en hij is verplicht de gevolgen te dragen, met daarin ingesloten de uiterste straf, de dood. Zelfs zijn eigen zonden zijn te wijten aan zijn overgeërfde sterfelijkheid. Dus, in werkelijkheid, kan hij zichzelf niet helpen. Hier hebben we een voorbeeld dat ons zou moeten onderrichten. De mens lijdt en sterft zelfs hoewel hij niet "verantwoordelijk" is. En hij zal worden opgewekt en geoordeeld voor de zonden die hij heeft gedaan, hoewel we gemakkelijk zijn onverantwoordelijkheid kunnen bewijzen. Gods richten is niet gebaseerd op verantwoordelijkheid. Verantwoordelijkheid wordt vaak verward met licht. Dit is een misvatting. Het karakter en (de) straf van zonde variëren met de verhouding ervan tot Gods wil, niet tot de menselijke capaciteiten. Een zonde tegen licht, zoals die gevat is in de wet, brengt zonde in nauwer contact met God. Een overtreding is niet langer een loutere mislukking of tekort schieten. Het wordt een handeling die duidelijk tegen God is gericht, en vraagt als zodanig een strenger

correctiemiddel. En een krenking, die Gods gevoelens verwondt, is onderhevig aan een nog grotere straf. Richten gaat niet volgens 's mensen vermogen (foutief genoemd "verantwoordelijkheid") maar naar Gods onthulling. Aan wie veel is gegeven, van hem zal veel worden gevraagd.

ORDEEL EN VERANTWOORDELIJKHEID

Het wordt gewoonlijk als een axioma in menselijke wetten geaccepteerd dat (de) straf aan de verantwoordelijkheid moet worden aangepast. Aldus, komen minderjarigen zelden binnen het bereik van de strafwet. De Japanners hebben een klassiek verhaal van een meisje dat opzettelijk het huis van haar ouders in brand stak, in de hoop dat het tot een hereniging met haar minnaar zou leiden. Als gevolg daarvan werd een groot deel van de stad vernietigd en velen verloren het leven. Toch hing de vraag van haar lot niet af van haar daad of de resultaten daarvan, maar van haar leeftijd. Was ze minder dan achttien geweest, dan kon ze niet "verantwoordelijk" worden gehouden. Maar daar ze zojuist meerderjarig geworden was, onderging ze de doodstraf. Zodanig is de menselijke wet! Wat een karikatuur van recht! Daaraan overeenkomend zouden allen die als minderjarigen sterven niet aan de gebruikelijke straf worden onderworpen, maar aan corrigerende disciplinaire maatregelen. In feite behandelt God ons allen alsof we minderjarig zijn, want Zijn richten zal alles wat onrecht is rechtmaken. Zelfs als minderjarigen niet verantwoordelijk zijn voor hun daden, moeten ze worden op een of andere wijze worden berecht (of gericht) wanneer ze een misdaad hebben gepleegd. Het wordt gewoonlijk verondersteld dat alleen de verantwoordelijken voor hun zonden zullen lijden. Maar dat is niet zo in Gods voorziening en zal niet zo zijn in Zijn richten. Een trein-machinist negeert een signaal en honderden onschuldige slachtoffers lijden. Een grote storm zweept over het land en duizenden heiligen zowel als zondaars, worden vernietigd. Een grote aardbeving doodt menigten in een moment. Is dit rechtvaardig? Mensen noemen het een daad van God, waarvoor zij weigeren verantwoordelijk te zijn. God handelt niet volgens menselijke wet in Zijn huidige handelen met de mensheid, noch zal Hij dat doen in het gericht. In beide is het idee van verantwoordelijkheid volkomen afwezig, om de eenvoudige reden dat het daar geen plaats heeft. De toevoeging ervan is slechts een van de tijdelijke en bedrieglijke ideeën van de mens in zijn negeren en afwijzen van God. Hoewel, indien, als uiteindelijk gevolg van Gods eonische uitwerkingen, het grootste deel, of zelfs maar een fractie van Zijn schepselen tot eindeloze pijniging of uiteindelijke uitdoving veroordeeld zou worden, zou het onmogelijk zijn om God te rechtvaardigen in Zijn pogingen tot zelf-onthulling. Zelfs de Godheid kan Zichzelf niet tonen ten koste van Zijn schepselen en tot hun schade, want Hij is Liefde, en zulk een onthulling zou een tentoonstelling van haat zijn. Slechts wanneer we zien dat alle lijden dat tot het schepsel komt, volkomen zal worden gecompenseerd door God, nee, dat het zelfs een vitale factor in zijn toekomstige heerlijkheid zal worden, zijn we in staat te zien waarom verantwoordelijkheid volkomen afwezig is in de Schriften, en daartegenover zo'n belangrijk deel van menselijke godsdienst is. Binnen het Heilig Geschrevene, bestuurt God het universum. Daar buiten, is de mens de meester van zijn lot. Eeuwige pijniging wordt ondragelijk afschuwelijk, als de subjecten daarvoor niet verantwoordelijk zijn - dat is, als ze het niet op zichzelf hadden geladen, terwijl ze anders hadden kunnen doen. In feite, als degenen die aan altijd durende bestraffing vasthouden niet de verantwoordelijkheid voor hun eigen lot op deze ongelukkigen konden

vastpinnen, zouden ze hun eigen lering verafschuwen. Dat is waarom ze zich geen rekenschap kunnen geven van het (nood)lot van kinderen, of degenen onder de jaren van toerekeningsvatbaarheid. Zelfs degenen wiens harten getekend zijn door jaren van omgang met de vuren van de hel (voor anderen), rillen bij de gedachte aan het voorstellen van kinderen en krankzinnigen die de martelingen ervan ondergaan. En wat betreft de enorme meerderheid, die nooit van Christus gehoord hebben? Zijn zij verantwoordelijk? Als zij niet geloofd hebben worden zij niet gered. En hoe kunnen ze geloven wat ze nooit gehoord hebben? Als mensen deze valse toevlucht van menselijke verantwoordelijkheid niet hadden, zouden er nog velen meer gedwongen om de vijandige doctrines van menselijk (nood)lot, die waaraan ze vasthouden, te heroverwegen. Daarom is het dat, wanneer hun harten niet volkomen verhard zijn, ze niet in de verdoeming van kinderen zullen geloven, en worden ze tot vele niet-Schriftuurlijke denkbeelden geleid, zoals de leeftijd van toerekeningsvatbaarheid, de aanstelling van peetouders bij de doop, bevestiging (van lidmaten) of wat dan ook, ziende dat eeuwige pijniging of vernietiging nooit gerechtvaardigd kan worden in geval van diegenen die niet volledig in staat zijn te antwoorden. Als ze maar konden zien dat God niemand verantwoordelijk houdt, zouden ze het altijd durende lijden of dood-zijn volkomen weerzinwekkend en onmogelijk vinden. "Verantwoordelijkheid" is een tweeling-ketterij samen met eeuwige verdoeming. De werkelijke vraag betreft het richten. Wat is het? Wanneer? Waarom? Bij de grote witte troon, wanneer al de doden zullen opstaan om gericht te worden, zal de vraag van verantwoordelijkheid in het geheel niet opkomen. Alle doden zullen opstaan, in andere woorden, alle ongelovigen, want slechts deze zullen niet levend gemaakt zijn bij de vorige opstandingen. Er zal geen vraag zijn naar hun vroegere leeftijd, staat of religie. Als ze dood zijn zullen ze voor de witte troon staan. Bovendien, ze zullen worden gericht overeenkomstig hun daden. De natuur, omvang, en zwaarte van hun gericht mag dan worden aangepast overeenkomstig hun omstandigheden, maar er is geen sprake van de vraag of ze (wel) te jong of te onwetend of op een andere manier ongeschikt voor het richten. Volgens menselijke standaard zullen de meesten van hen nauwelijks verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor hun daden. Hun jeugd, hun duisternis, hun omgeving, kwade invloeden - al deze konden ze niet ontwijken. Toch, voor hun eigen bestwil, moeten hun daden gericht worden. Het doel van menselijk recht is nogal verschillend van Gods richten. Mensen moeten de samenleving beschermen door laakbare leden eruit te verwijderen, ofwel voor een bepaalde tijd, door gevangenneming, ofwel definitief, door dood. Goddelijk richten heeft een volkomen ander doel. Het moet Gods rechtvaardigheid onthullen, als een basis van Zijn liefde, door een juiste straf op alle onrecht te stellen. Dit kan worden gedaan zonder de "verantwoordelijke" misdadiger in de rechtzaal te brengen, want de heiligen zullen zelfs niet eens in het gericht komen. Christus heeft voor hen geleden, niet omdat Hij "verantwoordelijk" was, maar omdat, door zo te doen, Hij zowel Gods liefde als Zijn rechtvaardigheid heeft getoond, en dit is het uiteindelijke doel van alles. Een werkelijke moeilijkheid is op dit punt ons bedorven zicht op de betekenis van richten. We kijken ernaar alsof het straffen is, een straf opgelopen door onrecht-doen. Gods gerichten zijn corrigerend. Ze zetten zaken recht. Voor de meeste personen is het idee van kinderen die in het gericht verschijnen bijna ondenkbaar. Maar waarom niet? Christus zit op een grote witte troon. Het is geen zwarte. Hij zal geen onrecht doen. Niets zal daar gebeuren waar er het minste bezwaar aan de kant van enig schepsel in het universum gemaakt kan worden. Als, later, God van plan is allen te verzoenen die in het gericht

verschijnen, dan moet dit worden gedaan op een rechtvaardige basis. Alle onrechten moeten worden rechtgezet voordat mensen kunnen leven in perfecte vrede met God en met elkaar - het doel van dit richten.

GODDELIJKE ONVERANTWOORDELIJKHEID

Alzo zien we dat dit idee een morele noodzakelijkheid is voor allen die aan verkeerde ideeën over menselijke bestemming vasthouden. God moet niet worden beschuldigd voor eindeloze pijniging, of eindeloze dood. Dat zou Hem veranderen in een duivel. Als gevolg daarvan, zijn mensen gedwongen geweest om deze doctrine van morele verantwoordelijkheid uit te vinden, die, in werkelijkheid, de bevestiging van goddelijke onverantwoordelijkheid is. Als God Zijn schepselen altijddurend martelt moet Hij niet worden beschuldigd. Als Hij ze uit hun bestaan wegvaagt, kan het niet Zijn fout zijn. Maar als Hij een ieder rechtmatig behandelt in het richten, om dat wat onrecht en krom is te corrigeren, zelfs indien door (middel van) de zwaarste kwelling en ellende, en uiteindelijk iedereen levend maakt, hem terugbrengend aan Zijn eigen hart - zoals de Schriften verklaren - dan heeft hij geen excuus nodig, en mag Hij met al de verantwoordelijkheid belast worden zonder dat dat in het minst Zijn rechtvaardige en heilige Naam bezoedelt. De mens houdt God minder verantwoordelijk voor het werk van Zijn handen dan een zwak schepsel voor zijn medemens. Hoewel Hij in staat is om 's mensen harten te wenden alsof ze kleine waterstroompjes zijn, kan Hij er niets aan doen als de meerderheid van hun harten van Hem vervreemd zijn! Hoewel niemand tot de Christus kan komen behalve als de Vader hem trekt, kan Hij niets voor de myriaden doen die de weg tot redding niet vinden! Is Hij niet geheel verantwoordelijk voor de staat van de wereld, voor de omstandigheden die de meeste zondaars hulpeloze slachtoffers van hun omgevingen maakt? Is Hij niet verantwoordelijk dat Satan nog steeds vrij is om hen te misleiden? Zelfs niet voor de uiteindelijke opstand, die het directe resultaat van Satans vrijlating is na de duizend jaren? Waar zullen we eindigen als het nodig is om Hem van alle verantwoordelijkheid te ontheffen om Zijn karakter te reinigen? Wat zal er van Zijn godheid worden als we verplicht zijn zulke middelen te gebruiken om Zijn daden te rechtvaardigen? Dit schijnt alleen noodzakelijk omdat we te nauw, te duister, te onwetend, of te verlegen zijn om het doel te geloven dat Hij Zich heeft voorgesteld.

HOE HET ONZE WANDEL BEINVLOEDT

Zullen we volharden in zonde opdat genade kan toenemen? (Rom. 6:1). Evenals het is betoogd dat de doctrine van genade zal leiden tot zonde, zo staat men erop dat vrijheid van morele verantwoordelijkheid ons zal aanmoedigen in een goddeloze levenswijze. En, even als een vals begrip van genade tot losbandigheid heeft kunnen leiden, zo kan een oppervlakkige blik op deze vrijstelling van verantwoordelijkheid tot slordigheid en nonchalance en zonde leiden, Maar we zouden genade niet moeten afwijzen vanwege het misbruiken ervan. Evenmin behoren we deze waarheid te beoordelen door het effect op diegenen die wel de vorm ervan kennen doch niet de kracht ervan. Genade leidt niet tot zonde, noch moedigt de erkenning van Gods godheid wetteloosheid aan. De moeilijkheid hier is een echte. Het kan verstandig zijn deze zaak niet te op te dringen aan diegenen die niet van harte de godheid van God erkennen. Zij zijn geneigd te redeneren dat, als ze niet verantwoordelijk zijn, zij geen straf zullen krijgen. Zij zullen zeggen,

"Waarom, dan, houdt Hij nog steeds schuldig?" (Rom.9:19), en proberen een excuus voor zonde in blind noodlot te vinden. Maar 's mensen onverantwoordelijkheid beïnvloedt Gods richten niet. Allen die voor de grote witte troon staan zullen worden gericht volgens hun daden. Zou richten louter "straffen" zijn, of eeuwig duren, dan zou het ondraaglijk zijn. Dat is waarom de meeste mensen, een vervormd idee van goddelijk richten hebbend, niet aarzelen om zulk een lering als deze "duivels" of "demonisch" te noemen. Het is hun valse uitzicht, hun ongeloof dat het zo laat (ver)schijnen. De doctrines van eeuwige pijniging en vernietiging verhinderen effectief elke volledige acceptatie van Gods godheid. Hij moet worden bevrijd van de "verantwoordelijkheid" voor zulk een lot over wie van Zijn schepselen dan ook, en zij moeten deze verantwoordelijkheid op hun schouders nemen. Mensen zijn voldoende onkundig betreffende hun schepsel-zijn om zich voor te kunnen stellen dat ze voor hun eigen daden kunnen antwoorden. Deze zelf-verzekerdheid is nodig zodat het verbrijzeld kan worden. God kan niet Alles in wie dan ook zijn die (zelf) alles in zichzelf is. Hij zou niet Alles in iemand kunnen zijn als allen van henzelf afhankelijk waren voor hun bestemming. Zo ver als hun huidige bewustzijn betreft, zijn mensen zich niet bewust van de subtiele krachten die zich samenvoegen om hun wil en hun weg te vormen. Wanneer ze allen in één richting stromen, zijn ze "vrij" en handelen ze zonder enige dwang of beperking. Ze hebben hun eigen weg, en willen ervoor aansprakelijk zijn. Als invloeden botsen, en zij moeten "kiezen", geven ze toe aan de sterkste en verbeelden dat ze aan geen enkele hebben toegegeven. In dit tijdperk voeren ze het commando van de overste van het rechtsgebied in de lucht uit, de geest die nu in de zonen der hardnekkigheid werkt (Efeze 2:2). Zonder twijfel kunnen grote aantallen passages in de Schriften worden gevonden waarin menselijke verantwoordelijkheid schijnt te worden verondersteld. De Mozaïsche wet lijkt de verantwoordelijkheid van het houden ervan op de schouders van Israël te plaatsen. Maar latere onthulling laat niet alleen zien dat het niet gehouden zou worden, maar dat het (zelfs) niet tot dat doel gegeven was, en, inderdaad, dat het niet kon worden gehouden door zonen van Adam. Het sloop binnen, niet om zonde te verminderen, maar om overtreding te vermeerderen (Rom. 5:20). Als een wet gegeven zou zijn aan verantwoordelijke mensen die het zouden kunnen houden, zouden ze het gedaan hebben en (alzo) hun eigen rechtvaardigheid hebben getoond (Gal. 3:21). Maar zoals het is, kunnen ze dat niet doen, en lopen de rechtvaardige straf op, en zo, in hun onrechtvaardigheid en het richten daarvan, tonen ze Gods rechtvaardigheid welke het werkelijke doel van Gods wet is. Een wijze vader wordt gerechtvaardigd door zijn kinderen hun beperkingen te leren door van hen het onmogelijke te vragen. Dit is zo veel effectiever en indrukwekkender dan de loutere bewering van hun onvermogen. Dus we zijn in geen geval gemachtigd te zeggen dat God niet van van Zijn schepselen eist wat ze niet kunnen doen. Dat is louter een ongegronde gevolgtrekking. Welke mens heeft naar Gods standaard geleefd? Op Één Uitzondering na, niemand! Alle zulke valse redeneringen aan de kant leggend, wordt ons alleen de ruimte gelaten tot de duidelijke bewering dat God alleen voldoende kracht bezit om Zijn opzet te effectueren, vandaar dat Hij alleen "verantwoordelijk" is.

OOSTERS FATALISME

In oosterse landen wordt de (lege) dop van deze grote waarheid nog steeds gevonden in het diep gewortelde fatalisme van de mensen. "Wat er zal zijn zal

gebeuren." Maar, vastgehouden als een loutere filosofie, los van de kennis van God en Zijn uiteindelijke opzet door Christus Jezus, is het gedegenereerd tot een apathische acceptatie van blind noodlot, zelfs wanneer het wordt verbonden aan de naam van God. Dit leidt tot hopeloosheid en laksheid. In tegenstelling hiermee, alleen de kennis dat louter God verantwoordelijk is kan ons redden van uiterste wanhoop, wanneer we leren hoe weinig afhankelijkheid op de mens is geplaatst. Een geloof in Gods einddoel is los hiervan irrationeel, want als God op enige van Zijn schepselen rekent, los van Zijn geest, is Zijn doel in geen geval zeker. Bovendien, er is niet de minste grond voor onverschillig gedrag, want de motieven die ons leiden tot het behagen van God worden versterkt, eerder versterkt dan verzwakt door de realisatie dat Hij niets aan het toeval heeft overgelaten, zodat zelfs onze fouten, hoezeer we ze persoonlijk betreuren, binnen het bereik van Zijn machtige plan vallen. We worden eraan herinnerd dat gelovigen voor het podium van Christus moeten staan, om voor de dingen in het lichaam gedaan te ontvangen (2 Cor. 5:10), en daaruitvolgend moeten ze "verantwoordelijk" zijn. De geest van God leidt dat anders af. Na ons op te roepen onze eigen redding uit te werken met vrees en beven, wordt de reden gegeven: "want het is God Die in u werkzaam is zowel om te willen als om te werken ..." (Fil. 2:12,13). De slaaf van God die diepgaand onder de indruk is van zijn eigen verantwoordelijkheid, gaat op die dag een grote teleurstelling tegemoet, maar degene die zich zijn absolute afhankelijkheid van God realiseert - dat Hij van hem verlangt om dat te doen wat hij niet in staat is in eigen kracht te volbrengen (waarvoor hij daarom niet "verantwoordelijk" is) - hij alleen dat zal doen waarin God behagen scheidt. De theorie van verantwoordelijkheid, evenals die van "de volharding van de heiligen", leidt weg van God, de Bron van alle kracht, en maakt ego-centrische, zelfvoorzienende dienstknechten, die zelden zien waarom ze zouden moeten vrezen en beven.

MENSELIJKE THEOLOGIE

Theologische literatuur en praktijk is doordrenkt met de gedachte aan menselijke verantwoordelijkheid. Niemand schijnt getroffen door het ontbreken van de term in de heilige tekst. Trouwens er zijn er velen die dat als erg sterke tekortkoming van de kant van de Auteur zouden beschouwen. Zo ver als wij hebben waargenomen, wordt de term niet alleen toegepast op wereldlijke gerichten, om het punt te benadrukken dat privileges verantwoordelijkheid met zich meebrengen, maar de noodzakelijke voorwaarde is voor alle richten, in het bijzonder die welke zonder einde is. In het kort gezegd, als mensen niet verantwoordelijk waren, zou God ze niet kunnen straffen. In deze zin is de on-Schriftuurlijke term louter de terugslag van de onSchriftuurlijke ideeën betreffende richten. Het is niet rechtvaardig om mensen te "straffen" voor daden waartoe ze werden aangezet door invloeden waarover ze geen bestuurscontrole hadden. Een goede advocaat zou op deze grond gemakkelijk welke misdaad dan ook kunnen excuseren op deze grond, want er zijn geen aansporingen voor een misdaad, behalve aangeboren afwijkingen en beïnvloedingen van buiten die optreden zonder onze uitnodiging. Maar wanneer we (onder)vinden dat Gods gerichten niet louter "straffen" zijn, uitgemeten aan "verantwoordelijke" misdadigers, maar zware, doch heilzame corrigerende maatregelen die neutraliseren, of liever meewerken voor uiteindelijke verzoening, worden we niet gedwongen om een term uit te vinden die niet in de goddelijke woordenschat

wordt gevonden in de betekenis waarin wij die gebruiken. Het idee van verantwoordelijkheid is niet een onschuldige toevoeging aan Gods openbaring. Het is een schadelijke aanwas aan de Schriften, leidend tot veel wat tegengesteld aan de waarheid en ondermijnend voor het kennen van God is. Als menselijke wezens geen zondaars zouden zijn totdat ze aan de jaren des ondersheids komen, is het (daarin) verplicht om te bepalen welke leeftijd of conditie noodzakelijk is. Hierin geeft het Woord van God hoegenaamd geen hulp. Iedereen heeft een ander idee, en de onbestemde jaren strekken zich uit over de gehele afstand van kindsheid tot volwassenheid. Als, op een of andere nooit duidelijk gedefinieerde wijze, onverantwoordelijke jeugd "zeker van de hemel" is, zou het een vorm van genade zijn als niemand zou worden toegestaan om tot man- of vrouw-zijn te ontwikkelen. Kindermoord wordt de beste verzekering van redding. Moord zou eeuwige eeuwig welzijn kunnen opleveren, terwijl redding van een door de dood bedreigde jongeling niets minder dan een afschuwelijke misdaad zou zijn, als hij in de jaren des ondersheids nog steeds niet gered is bevonden. Menselijke rechtbanken zijn voortdurend het spoor bijster om de hoeveelheid "verantwoordelijkheid" te bepalen. De laatste tijd wint de theorie steeds meer terrein dat iedere moordenaar krankzinnig is, en niet aansprakelijk voor zijn daden. Het is een plausibele verdediging, en, bekrachtigd door voldoende invloed en andere waardevolle overwegingen, kan het menige moordenaar het leven redden. Is niet juist het doen van zo'n daad zelf voldoende bewijs van krankzinnigheid? Verder, is niet het plegen van welke misdaad dan ook overtuigend bewijs van de morele ziekte die we hebben overgeërfd en waarvoor we niet "verantwoordelijk" zijn? Het enig mogelijke antwoord wordt gebaseerd, niet op een ontkenning van de feiten, maar op een beroep op de afschuwelijke resultaten van zulk een lering. Menselijke rechtbanken vinden dat ze het niet kunnen, het niet durven, om veel toe te geven vanwege onverantwoordelijkheid. Onbekendheid met de wet excuseert niemand, hoewel het volkomen onmogelijk is voor zelfs een professionele jurist om alle wetten te kennen. Aldus zien we hoe onoplosbaar de problemen zijn die deze theorie opwerpt, zelfs in de toepassing ervan in de menselijke rechtbanken. Voor we besluiten, vragen we onze lezer ernstig om niet het richten samen met verantwoordelijkheid af te danken, en alzo de vrije teugel aan zonde en wetteloosheid te geven. De redenering die richten baseert op verantwoordelijkheid is fout. Evenals minderjarigen, die niet de jaren des ondersheids hebben bereikt, niettemin naar verbeteringshuizen ter correctie worden gestuurd, evenzo richt God Zijn onverantwoordelijke schepselen, door onze Heer Jezus Christus, tot Zijn eigen heerlijkheid en hun goed. Wij staan het niet toe een kind zonder tuchtiging te laten gaan louter omdat het onverantwoordelijk is. Laat ons onze ideeën van Gods gerichten corrigeren, en alle redeneringen met betrekking tot verantwoordelijkheid zullen verdwijnen. Het richten zal onpartijdig worden uitgedeeld aan alle ongelovigen, overeenkomstig hun daden. Het feit dat mensen niet verantwoordelijk zijn is geen motief tot zonde, want het verijdert het richten niet, en herstelt God op de troon van Zijn almacht. Als mensen moeten redeneren, laat hen dan logisch zijn in hun afleidingen, en zij zullen niet botsen met Gods Woord. Als, bijvoorbeeld, al Gods schepselen het vermogen was geschonken om Zijn bedoeling te dwarsbomen of er op een of andere manier tegengesteld aan te handelen, hoe kan Hij dan Zijn opzet vervullen? Dit herkenkend, hebben mensen Hem tot een tweede of derde graads godheid verzwakt, die Zijn eigen raadsbesluit niet doet en niet kan uitvoeren. Tijdens het goddelijk maken van de mens hebben ze God menselijk gemaakt. Allen die geloven

dat God zal slagen in Zijn aangegeven bedoeling om Alles in allen te worden, kunnen er niet op consequente wijze de menselijke verantwoordelijkheid tezamen bij vasthouden. Als deze lering waar is moeten we eveneens aan eeuwige pijniging vasthouden, want dat is het enige doel waartoe het menselijk kunnen kan leiden, los van God. Samenvattend: In schepsel-verantwoordelijkheid is een (contradictio in terminis) tegenstrijdigheid in de termen ingesloten en ontkent de verantwoordelijkheid van de Schepper. Het is een noodzakelijke gevolg(trekking) vanuit de doctrines van altijddurende pijniging of eeuwige dood. De mens moet verantwoordelijk worden gemaakt voor zo'n duivels lot, anders zou God de schuld dragen. Maar nu onze ogen en onze harten eenmaal open gemaakt zijn voor de waarheid van Gods grote einddoel, om Alles in allen te zijn, worden we niet gedwongen om Hem door middel van een theorie te excuseren, (die) niet alleen niet onbekend is aan Gods onthulling, maar tegengesteld aan de duidelijke verklaringen daarvan, maar erkennen we vrijelijk ons eigen onvermogen en onverantwoordelijkheid, in het heerlijke licht van Zijn onthulling, dat, omdat Hij het universum uitwerkt in overeenstemming de raad van Zijn eigen wil, Hij in Zijn grote opzet zal slagen om Alles in allen te worden.

Deel 23 - Wat is richten?

Het is een trieste smet op het menselijk ras om te vinden dat het woord "richten (of oordeel)" zo onstabiel en aan verval onderhevig is. Dit moet wel zo zijn omdat mensen zelf zo onrechtvaardig en wraakgierig zijn. Het woord is bijna uitsluitend de betekenis van veroordeling en straf gekregen, terwijl het neutraal behoort te zijn. Hoe zelden wordt het onder ons in de goede betekenis gebruikt! Het zal een grote inspanning waard zijn om de ware betekenis ervan te herstellen, alleen al om ons ervan te weerhouden om het in verband met rekenschap te verwarren.

De Farizeeën waren niet traag in het veroordelen van anderen. Toch berispte onze Heer hen, omdat ze voorbijgingen aan het richten en de liefde van God. Zij verontachtzaamden de herstellende kant van het richten. Ze faalden de armen (Spr. 29:14, Ps 72:4) en de vaderlozen (Jes. 1:23, Ps. 10:18) te richten, dat wil zeggen: ze beschermden hen niet in hun rechten. Onze Heer verenigde het richten met barmhartigheid en geloof. Deze, de meer zwaarwegende zaken van de wet, verwaarloosden zij. Zulk "richten" betekende zeker geen straf(fen). In plaats van zo te richten, verslonden de schriftgeleerden de huizen van de weduwen, hoewel zij er snel bij waren om diegenen die de tradities niet hielden te veroordelen (Mark. 7:5; 12:40).

Misschien is de beste plaats om te tonen dat richten altijd recht en terecht is te vinden in Abrahams beroep op de Heer, toen hij over de toestand van Sodom sprak. De Authorised Version leest, "shall not the Judge of all the earth do right?" (Gen. 19:25). Ik ben het ermee eens dat zij de betekenis goed uitdrukten, doch ik betreurt het feit dat, zo doende, zij een opmerkelijke gelegenheid lieten schieten om de ware betekenis van het woord richten in onze taal te verankeren. Het Hebreeuws

leest, "De Richter van de hele aarde, zal Hij niet richten?" Het is duidelijk dat iets verkeerd doen in Abrahams ogen geen richten zou zijn. Als iemand in Sodom onrechtvaardig zou lijden zou dat geen richten en verkeerd of onterecht zijn. Het is eerder, Het recht(mak)en van wat al verkeerd of onrecht is.

UITGESTELDE GERICHTEN

Een kortzichtige blik op Gods gerichten zal tot perplexiteit en atheïsme leiden. We denken instinctief dat God zaken recht moet zetten, en we zijn volkomen juist in deze veronderstelling. Maar we falen te zien dat eenvoudige teruggave, of een schadeloosstelling zonder enig nut of voordeel, eveneens een falen is, omdat het lijden dat in de ontwikkeling ervan besloten ligt, niet afdoende wordt betaald. Er is geen oplossing dan een toekomstige afsluiting, en dat kan niet anders dan door geloof worden geaccepteerd. Zelfs een kort, maar bondig, onderzoek van Gods gerichten, zal voldoende zijn om ons te tevreden te stellen met Gods plan als geheel, en met Zijn huidige (uit-)werkingen, hoewel ze enig lijden van onze kant met zich meebrengen. Deze zullen we gaarne verdragen, in het zicht van de overweldigende compensatie in de toekomst.

Nadat God, door de slang, de zonde en overtreding van Adam had teweeggebracht, richtte Hij de eerste mens door hem en het ras sterfelijk te maken, zodat zij zouden zondigen zonder de directe tussenkomst van Satan. Tot aan de zondvloed werden zij zonder corrigerende maatregelen gelaten, zodat zij door een vloed moesten worden weggevaagd. Van die tijd aan werd richten in de handen van mensen geplaatst, en is er een zwakke poging van zijn kant geweest om te zorgen dat ieder zijn recht kreeg. Maar, zoals individuen faalden toen zij probeerden te doen wat recht was in hun eigen ogen voor de zondvloed, zo falen nu regeringen in het uitdelen van recht, en zullen worden gericht in de komende dag van Zijn toorn.

Maar, in deze dag der mensen, heeft God op verschillende manieren ingegrepen, om Zijn grote demonstratie van menselijke onbekwaamheid te variëren. Eerst gaf Hij aan Job en zijn vrienden, en door hen aan de rest van de mensheid, een onthulling van de functie van het kwaad. Het is niet beperkt tot de afstraffing van zondaars, maar is essentieel voor de onthulling van Gods genade, en zodoende ook het deel van de heilige. Temeer: het is niet vruchteloos, maar produceert een dubbele zegen. Deze onthulling zou de gehele mensheid in staat hebben moeten stellen om kwaad te verdragen met standvastigheid, maar slechts een klein deel van de heiligen hebben het tot nu begrepen. In de toekomst zal het een geweldig getuigenis aan de gehele mensheid zijn van precies die les die het bedoelde te leren.

Maar een veel duidelijker onthulling werd aan Israël gegeven in de wet. In plaats van hen in het duister te laten in hun richten van elkaar, onthulde Hij hen verordeningen en gerichten waarmee zij rechtvaardig konden beslissen. Bovendien gaf Hij hen tussenpersonen, priesters, door wie ze Zijn gedachten in ieder geval konden uitvinden. Ze werden goed toegerust om te kennen wat recht was, maar niet om het te doen. Aldus is er een veel diepere vernedering in wetteloosheid dan in onwetendheid. De wet was niet gegeven om te worden gehouden, maar om zonde om te zetten in overtreding, en tekortkoming in wet-breuk. Het versterkte

slechts het feit dat het richten, in de handen van mensen, een monumentale mislukking is.

Het falen van naties om rechtvaardig te richten zal worden gecorrigeerd door de vreselijke uitstortingen van goddelijke verontwaardiging in de tijd van het einde. Ze zijn nu rijp voor het richten, want ze ruïneren de aarde door hun onrechtvaardigheid en strijd. Evenals het individueel gericht moest worden uitgesteld voor de vloed, omdat een correctie niet in overeenstemming was met het karakter van Gods demonstratie van menselijke verdorvenheid totdat het tot volle wasdom was gekomen, zo kan nationaal gericht niet uitgevoerd worden tot de tijd rijp is voor het opzetten van Christus' koninkrijk. Dan zal de demonstratie compleet zijn, en corrigerende discipline is noodzakelijk om de grond vrij te maken voor de rechtvaardige heerschappij van Gods Messias.

Maar individuen zullen pas later worden gericht, bij de grote witte troon. Gedurende hun leven zullen zowel heilige als zondaar zuchten voor de correctie van onrecht en ongeluk. Vele inspanningen zijn gemaakt, los van regeren, om onrecht te verhelpen, ongelijkheden te genezen, maar het totale resultaat is erg teleurstellend wanneer we de wereld als geheel beschouwen. In de stad waar dit is geschreven is er een "instelling van sociale zorg" en een enorme openbaar ziekenhuis, naast vele andere instanties, opgezet om met armoede en ellende om te gaan, maar de armen en zieken nemen slechts toe, zelfs onder de meest gunstige omstandigheden. God zou deze toestand in een korte tijd kunnen beëindigen als het Zijn bedoeling was, maar Hij komt niet tussenbeide.

HET UITSTELLEN VAN HET RICHTEN

Het uitstel van zowel het nationaal als het individueel richten brengt één van de meest perplexende problemen voor de ongelovige met zich mee, en het uitstel van het geven van het hun toegekende aan de heiligen is erg beproevend voor hun geloof. Hoewel het van uiterste consequentie en voor het hoogste voordeel voor het ras is, willen mensen niet worden vernederd, en wensen ze niet te wachten voor een toekomstige beloning, omdat ze niet realiseren dat dit Gods voorbereide plan is voor zowel hun eigen voordeel, als voor de zegening van het universum, als voor Zijn eigen hoogste heerlijkheid. Geheel de mensheid moet leren realiseren wat Hij voor hen is door een feitelijke ervaring van wat het betekent om zonder Hem te zijn. Dan zullen zij in staat zijn om Hem de ongedwongen uitstroom van hun hart te geven. Dan zullen zij het waarderen wanneer Zijn richten permanent alle onrecht recht maakt en alle kwaad uitdelgt, door het lijdende offer waarin Hij heeft voorzien.

Vandaag vermengen de heiligen een deel atheïsme met Mozaïsche wet en Paulus' brieven, en realiseren zelden welk een rommel het maakt. Zij willen nu het richten, om hun rechten te krijgen naar de wet, maar ze realiseren ook dat ze genade nodig hebben voor hun tekortkomingen. Als ze niet krijgen wat ze willen, verliezen zij het gevoel van Gods aanwezigheid, als ze dat ooit hadden, en sluiten het uit hun levens wanneer Hij niet aan hun verwachtingen voldoet. Het is slechts wanneer we door geloof zien dat nu, het kwaad in de wereld in overeenstemming is met de Schriften, en een essentieel ingrediënt in Gods plan, en ook de enige weg naar de hoogste zegening voor onszelf en voor het ras, zowel als voor de hele

schepping, dat we de noodzaak vatten als een achtergrond om zijn grootste heerlijkheden te tonen en altijddurende lof. En dan zijn we bereid om met dankbare harten alle beproevingen en tragedies te verdragen die Hij ons zendt.

Richt God nu? Dit is een erg praktische vraag voor ons allen. Als Hij dat doet, hoe kunnen we tevreden zijn met wat Hij doet? Een Bijbellezer die de Psalmen op zichzelf toepast moet af en toe pijnlijk teleurgesteld zijn, want God belooft daar om allen te beschermen en allen te zegenen die op Jehovah vertrouwen. Hij lost zulke verzekeringen nu niet in. De reden is duidelijk. Hij richtte toen wel indirect, door de aan Israël gegeven wet. Geen van de Psalmen, niet louter de zo-genaamde vloek-Psalmen zijn nu toepasselijk.

Het Richten wordt in onze gedachten verder gecompliceerd (gemaakt) door de natuur en de wetten der natuur. Ze werken feilloos zonder voorkeur voor heilige of zondaar. De rechtvaardige en de onrechtvaardige worden vaak in hetzelfde noodlot verzvolgen. De heiligste van de heiligen schijnt geen voorrecht te hebben. Ze worden weggevaagd door dezelfde storm of verpletterd door dezelfde aardbeving. Een "daad van God" heeft de betekenis gekregen van de vernietigende kracht van de natuur. Het is zelden of nooit, toegepast op de begunstigende zegeningen die overvloedig in de fysieke krachten die ons omringen aanwezig zijn.

Een uitgebreide kennis van Gods uitgestelde (ge)richten zou(en) ons kunnen helpen om met geduld en lankmoedigheid de "lichte kwellingen" te verdragen, die nu zulk een zware last voor ons lijken. Deze zijn essentiële kenmerken van de kwade eonen. Het geen nalatigheid of onverschilligheid van Zijn kant, maar volmaakte planning. In het toekomstige land van heerlijkheid dat ons wacht zal God alles in Zijn heiligen zijn. Hun heerlijkheid in (de) opstanding zal afhangen van de voortdurende en ongebroken werking van Zijn geest in hen, zodat het richten onnodig en onbekend zal zijn.

DE VEROORDELING VAN ALLEN

Ongeveer twaalf maal geeft de Authorised Version het woord gericht als veroordeling of verdoeming, en half zo vaak veranderen ze richten in veroordelen of verdoemen, en het richten in veroordeling of verdoeming. Dit zou drastisch moeten worden veroordeeld, want toen de vertalers anderen veroordeelden waren zijzelf veel meer schuldig, omdat ze zondigden tegen licht, en het meest dierbare bezit van de mensheid verminkten. Met dit voor zich was de editor van de Concordant Version geneigd het woord richten te verkiezen boven veroordelen wanneer de lezing van het Origineel niet absoluut zeker was. In de laatste voorkomst van richten echter, welke handelt over het lot van degenen voor de grote witte troon, was hij tegen zijn neiging in verplicht om veroordelen te lezen, waar de Authorised Version eenvoudig judge/richten heeft staan. De Griekse teksten verschillen op deze plaats, maar de beste van hen, (de) Sinaiticus, leest veroordelen. In deze tekst zijn er vele weglatingen, en, daar de drie letters (kat) die het verschil maken gemakkelijk kunnen worden weggelaten doch nauwelijks worden toegevoegd, verdienen zij een plaats, omdat ze waarschijnlijk in het Origineel werden gevonden. Zelfs indien weergegeven als richten, wordt het feit dat allen werden veroordeeld duidelijk vanuit andere passages vastgesteld.

De apostel Paulus maakt het duidelijk dat Adam's éne overtreding aan de hele mensheid veroordeling brengt (Rom. 5:18). Niet alleen zal God de wereld richten (Rom. 3:6), maar niet één zal rechtvaardig worden bevonden - zelfs niet één (Rom. 3:10). Één zonde bracht veroordeling (Rom. 5:16). Deze dingen zijn raswijd en gaan voor hun oorsprong en reikwijdte terug tot Adam. Het is geen individuele zaak. Het grote witte troon gericht stelt dit niet vast. Het was al lang tevoren bekend. Het bevestigt eenvoudig het vorige vonnis, na de daden te overwegen van degenen die sterfelijkheid van Adam hebben overgeërfd. Hetzelfde is waar van rechtvaardiging. Het zal niet afhangen van de daden van degenen die het genieten, maar van Christus en Zijn gehoorzaamheid. Toen Paulus, op een latere gelegenheid, van veroordeling sprak, maakt hij het wereldwijd (1 Cor. 11:32). Bovendien: een ieder die Christus aanneemt erkent daarmee veroordeling los van Hem. Slechts in Christus Jezus is een sterveling van Adam's ras vrij van veroordeling (Rom. 8:1).

"Straf" is een woord dat ik ben gaan haten, want mensen hebben het zo afschuwelijk misbruikt voor Gods (uit)werkingen. Wanneer we zien dat alle van Gods handelingen in het zicht zijn van de uiteindelijke verzoening van allen, zal het idee van straffende vergelding, geïntroduceerd door een bedorven theologie weerzinwekkend worden. Als de grote witte troon allen die ervoor staan tot eeuwige pijniging of vernietiging veroordeelt, dan kan zulk een gedachte worden gekoesterd. Maar we moeten ons herinneren dat het doel van al Gods handelingen in liefde is geworteld en vrucht zal dragen in verzoening. Als God liefde is, kan Hij niet orthodox zijn. De ervaring voor de grote witte troon moet een ieder voorbereiden voor de voleinding, want dat is wat voor hem ligt. Voordat er een universele verzoening kan zijn, moet een ieder met God in het reine worden gebracht, en dit wordt bereikt bij het richten. En dit is inderdaad de ware betekenis van richten, welke bijna door het straffende karakter van menselijke rechtspraak verloren is gegaan.

De orthodoxe "hel" heft alle richten en recht op. Wat is de zin van iemand voor een rechter te brengen, als hij al voor een duizend jaar is gepijnigd en gedoemd is hetzelfde eeuwig te ondergaan, wat dan ook zijn vonnis is? Zulk een systeem zou zelfs onder de meest onrechtvaardigen en wreden van de mensheid niet worden getolereerd. Recht(spraak) vereist dat een vonnis bij de misdaad past. Het moet toepasbaar zijn op het meest onschuldige kind alsook op de meest goddeloze volwassene. Dit is onmogelijk als de termijn eindeloos is, want eindeloosheid staat geen gradaties toe. Bovendien is het hogelijk immoreel om iemand te pijnigen zonder een nuttig doel. Iemand die schuldig is aan zulk een misdaad zou krankzinnig worden gevonnist, en in een inrichting worden opgesloten.

RECHT EN ONRECHT

De enig mogelijke weg om recht van onrecht te onderscheiden is om allereerst de plaats en opzet van God te erkennen. Geen van onze rechten kunnen op onrechtvaardigheid ten opzichte van Hem berusten. We kunnen geen duidelijk idee hebben over de natuur van het grote witte troon gericht, tenzij we weten wat God door middel daarvan toekomt. Misschien de meest vreselijke misvatting van de functie ervan is gekomen door de onSchriftuurlijke en gruwelijke lering dat allen die worden gericht voor altijd zullen worden gemarteld in de poel van vuur welke erop volgt. In dat geval is het volkomen nutteloos en schadelijk, en zo'n

onrechtvaardigheid voor God, want Hij zal alles verliezen en niets winnen als beloning voor Zijn enorme investering van creatieve kracht en voorziening. De onrechtvaardigheden die mensen mensen hebben aangedaan - en hoe groot is het aantal van hen! - al deze tezamen zouden niet opwegen tegen de onuitspreekbare onrechtvaardigheid dat 's-mensen daden niet gerechtvaardigd zouden (mogen) worden in hun relatie met de Godheid, opdat Hij de oogst van Zijn werk binnenhalen.

Wat is recht(vaardig)? De mensheid heeft geen standaard om dit te bepalen, behalve de zwakke flikkering van het geweten en de waarschuwingen van de natuur. We zullen waarschijnlijk ontdekken dat de meeste van zijn rechten (ten?) onrechte(n) waren en dat zelfs dat wat alles tezamen recht leek een toevoeging van onrecht bevatte. Dit is moeilijk te bespreken tenzij we een concreet voorbeeld nemen. Het beste is eigendomsrechten. U hebt een akte van eigendom tot een stuk land. U kunt het eigendom ervan terugvoeren, tot iemand het misschien nam door "het recht van ontdekking". Maar welk recht is dat? Het land was geschapen door God, en behoort Hem toe tot Hij een geldige eigendomsakte geeft, wat Hij nooit zal doen omdat u er niet voor kan betalen en omdat het niet te koop is. Eigendomsrechten! Ze zullen nooit terecht zijn, totdat ze terugkeren in de handen van de enige werkelijke Eigenaar en Schepper. Met deze achtergrond zou het gemakkelijk zijn al de eigendomsaktes in de wereld het zwijgen op te leggen, en, tegelijkertijd, God Zijn rechten te geven, en Zijn schepselen de hunne. Op deze manier zal God de universele Eigenaar worden. Al hun rechten zullen alleen in Hem gevonden worden. Zo zal Hij hun Alles worden.

Is het niet betekenisvol dat, bij de grote witte troon, zowel de aarde als de hemel vluchten? Degenen die dan worden opgewekt kunnen dat deel van de aarde welke zij bij hun dood bezaten niet claimen. In sommige gevallen kunnen er een duizend claimers zijn, en dat zou slechts tot een eindeloze strijd leiden, en niet tot een definitieve rechtvaardige vaststelling. Gedurende hun levenstijd legden sommigen van hen beslag op enorme bezittingen, terwijl anderen niet eens de grond bezaten waarin ze werden begraven. Maar nu heeft niemand zelfs maar staanplaats op de aarde, wat lijkt te tonen dat ze verspeeld hebben wat ze hadden, en dat het is teruggekeerd naar de rechtmatige Eigenaar. Sommige legden waarschijnlijk een claim op een "woning", of ten minste een hoekje in de hemel, op grond van hun goedheid en gaven. Zij ondervinden ook dat hun aanspraak op een hemelse plaats geen fundament heeft. Dit alleen zou hen moeten overtuigen van de volkomen onrechtvaardigheid van hun rechten en hun falen om die van God te (h)erkennen.

Dit is de fatale tekortkoming in bijna al het menselijke recht. De relaties tussen mensen worden geregeld zonder zich te bekommeren om de rechten van de Schepper, de Onderhouder, de ware Weldoener. Alles is allereerst voor Hem. Dit modificeert elk recht dat we voor onszelf zoeken opheffen. De ontelbare en onontwarbare doolhoven van de menselijke onmenselijkheid ten opzichte van mensen zou bijna een onmogelijk en oneindig probleem bij het gericht opwerpen, als geen menselijke rechten tot die van God zouden worden rechtgetrokken. De Zoon van God zal er zijn om teder op Zijn Vaders rechten te drukken, welken de ogen van de mensheid zal openen om te zien dat de "rechten" waarvoor ze anders zouden strijden zelfzuchtig, egoïstisch, ongegrond trots, en de verwerping van Gods rechten zijn. De Farizeeër zal in het gericht niet opstaan om in zijn tienden

te roemen. Hij stelde zich eens voor dat hij zijn rekening met God had vereffend, en dat hij Hem had gegeven wat Zijn recht was. Dan zal hij zien dat hij God van negen-tiende van wat Hem toekwam heeft beroofd, want alles wat hij had was een gift van de In-Allen-Voorzienende. De Farizeeër bad tot zichzelf, en was zeer tevreden met zijn behandeling van Jehovah, maar al zijn rechtvaardigheid was ongerechtigheid.

De tollenaar sprak niet tot zichzelf, noch vergeleek hij zich met anderen, maar anticipeerde het gericht door alle claim op rechtvaardigheid te verwerpen. Hij had geen vertrouwen in zichzelf dat hij rechtvaardig was. Toch werd hij gerechtvaardigd, en niet de Farizeeër. Ik veronderstel dat, louter vanuit menselijk standpunt, dit een grove rechterlijke dwaling was. De Farizeeën zouden erop staan dat zij gelijk hadden en de tollenaars fout waren. Wat een eindeloos debat zou er zijn als al degenen voor de grote witte troon zouden proberen om alle geschillen onder hen zelf af te doen, zoals ze dat in het leven doen! Maar als alles open en bloot wordt gemaakt, is het tegenovergestelde het geval. Allen zullen worden veroordeeld door de realisatie van hun volkomen falen om rechtvaardig voor God te zijn.

We kennen twee dingen betreffende het menselijk ras. Allen zullen worden veroordeeld en allen zullen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18). Voordat ze worden gerechtvaardigd moeten ze hun veroordeling realiseren. Dit kan niet tot stand komen door vanuit menselijk standpunt deze zaak te debatteren, zoals Job en zijn vrienden deden, maar door Goddelijke tussenkomst, zoals toen Jehovah Zichzelf met Job vergeleek en hem vroeg of hij het nodig had om God te veroordelen om zichzelf te kunnen rechtvaardigen (Job 40:8). Elihu's boosheid was fel tegen Job vanwege het rechtvaardigen van zijn eigen ziel boven God (32:2). Zelfs de Psalmist wist dat niemand van de levenden rechtvaardig voor God zal zijn (Ps. 143:2). Maar wat een vervelende en vreselijke en oneindige tijd zou het zijn als iedere zaak zo werd beproefd als die van Job! Als zulk een zitting vandaag zou worden gehouden, zou bijna iedereen, net als hij, pogen zichzelf te rechtvaardigen, hoewel weinigen, als ze er zijn, een recht daartoe zouden hebben. Tegelijkertijd zouden anderen, met een andere maatstaf van recht, zoals Job's vrienden, allen veroordelen die niet met hen instemmen. Als Zophar tot Job zei, het is alles "lip-talk", 'smensen vele woorden van zelfrechtvaardiging (Job 11:2).

Wanneer het gaat om recht en onrecht hebben mensen en naties God vergeten en genegeerd. Ze hebben de eerbied voor Hem verloren, omdat Hij niet tussenbeide komt. Er zijn opmerkelijke pogingen geweest om rechtvaardig te handelen onder mensen, maar zeer zelden worden Gods rechten in aanmerking genomen. William Penn weigerde om de claim van de engelse kroon op Pennsylvania te erkennen, hoewel hij de koning zijn prijs betaalde. Later kocht hij het opnieuw, van de Indianen. De meeste mensen beschouwen dit als meer dan rechtvaardig. Maar was het dat? Of was het eenvoudig kopen van de ontvangers van gestolen goederen? Het eigendomsrecht van de koning erop was inderdaad erg zwak (gefundeerd), zoals Penn zelf realiseerde. Maar was dat van de Indianen beter? Wie weet beter dan dat zij het eveneens door geweld verkregen? Zelfs indien zij de eerste bewoners waren, maakte dat het nog niet van hen. Hoeveel rivieren van bloed hebben gevloeid om zich van land meester te maken wat in het bezit was van anderen! Ze hadden het zichzelf kunnen besparen indien de strijdende partijen de enige ware

Eigenaar van alle dingen hadden (h)erkent en al hun claims hadden gebaseerd op Zijn recht om erover te beschikken zoals Hij dat wil. Bij de grote witte troon, zal recht niet langer gebaseerd zijn op de vergeefse claimen van mensen. Ze geloofden dit nooit, maar dan zien zij dat hun rechten onrecht zijn, omdat zij God van Zijn rechten beroven.

In contrast met menselijke gerichten benadrukte onze Heer het karakter van Zijn richten. Het is altijd rechtvaardig en waar (Joh. 5:20, 7:24, 8:16). Hij zal niet zonder reden veroordelen. Trouwens, het zal bijna lijken alsof, in het richten, Hij niet hoeft te veroordelen, want mensen zullen hier zelf voor zorgen (vergelijk Rom. 2:3). Ninevitische mannen, die luisterden en acht sloegen op Jona, zullen degenen veroordelen die onze Heer hoorden en zich er niet om bekommerden. De koningin van het zuiden zal hen ook veroordelen, want zij kwam van ver om naar de wijsheid van Salomo te luisteren, en zij wilden niet luisteren naar Degene Die de Wijsheid van God is. (Mat. 12:41-42). Ik ben er vrijwel zeker van dat het richten van dat allen elkaar zullen veroordelen, en veroordeeld zullen worden wanneer alles wordt ontmaskert en openbaar gemaakt in de aanwezigheid van de grote witte troon.

Vandaag is alles gecamoufleerd. Geen daad wordt gezien zoals hij is. Zonde probeert in het verborgene te werken. Motieven achter 's-mensen daden zijn verborgen. Mensen schenken meer aandacht aan het uiterlijk voorkomen dan aan de innerlijke realiteit. In het gericht zal dit worden omgedraaid. Alles wat nu bedekt is zal onthuld worden. Wat verborgen is zal worden bekendgemaakt (Mat. 10:26, Mark 4:22, Luk. 12:2). Dan zullen de verborgen dingen van de mensheid worden gericht. (Rom 2:16). Dit zal waarschijnlijk vele van de menselijke oordelen automatisch omkeren, zonder enige langdradige navorsingen, of welke poging dan ook om het open bewijs te ontwijken of te vervormen. In mijn gedachten is dit, hoewel pijnlijk, zeer heilzaam voor al degenen die het betreft, en het is absoluut essentieel voor hun toekomstige welzijn. Er kan geen slot zijn zonder dit. Zonder dit kan geen (weder-)verzoening met God kan worden overwogen. Hoe kan God Alles in iemand worden die verborgen zonde huisvest en zich niet begint te realiseren hoe veel hij tekortschiet aan Zijn heiligheid? Wanneer we eenmaal zien dat richten de noodzakelijke voorbereiding voor (weder)verzoening is, zullen we het niet alleen verdragen, of erin berusten, maar we zullen er dankbaar voor zijn en God prijzen voor deze voorziening.

Mensen zenden misdadigers levenslang naar de gevangenis om de samenleving tegen hen te beschermen. God behandelt zondaars in een korte gerichts-periode om hen volmaakt voor te bereiden op eindeloze verbondenheid met hun medemensen en met Hem. Het doel van Zijn richten is niet om de zondaar kwaad voor kwaad te vergelden, en hem voor zijn slechtheid te laten lijden, maar om de hindernissen voor Zijn gemeenschap te corrigeren en te verwijderen. In vele gevallen kan dit zwaar lijden inhouden, maar wanneer we het vergelijken met de voordelen die eruit voortkomen, worden we herinnerd aan de "lichte" kwellingen van de apostel, die erg zwaar waren, doch hun gewicht verloren wanneer vergeleken met de eonische heerlijkheid waarvan zij het voorspel waren. Trouwens, Paulus' heerlijkheid was beperkt tot de eonen, terwijl de (weder-)verzoening van Gods vijanden bij de voleinding eindeloos zal zijn. De grootste som slinkt denkbaar tot niets wanneer met oneindigheid wordt vergeleken.

David werd de keuze gegeven te worden gericht door Jehovah of door mensen. Zijn ervaring met beide leidde hem ertoe ogenblikkelijk te beslissen, en hij riep uit "Laat me in de handen van de Heer vallen, want Zijn barmhartigheden zijn velen. Maar laat me niet in de handen van mensen vallen." Het is leerzaam de alternatieve gerichten op te merken, in het bijzonder hun lengte. Hem werd de keuze gegeven tussen drie maanden vluchten voor zijn tegenstanders, ingehaald worden door het zwaard van zijn vijanden, of drie dagen van het zwaard van de Heer, de pest (1 Kron. 21:13). Overall zien we dat Gods gerichten snel zijn, en snel voorbij zijn, terwijl 's mensen gerichten langzaam zijn, de zielestrijd wordt lang uitgerekt. Aldus hebben we alle reden om te denken dat het laatste oordeel een korte tijdsperiode zal zijn. Davids straf was weliswaar erg zwaar, want zeventigduizend stierven voor hun tijd. Maar het bereikte zijn doel. De koning was door Satan geprikkeld om Israël te tellen. Dit liet zien dat David vertrouwde op aantallen, niet op God. Hij leunde op mensen, niet op Jehovah. Daarom werd een groot deel van zijn legerschare van hem weggenomen, en David werd ertoe bewogen de tempel op de berg Moria voor te bereiden, waar Jehovahs eredienst gedurende de regeringen van de rest van de koningen van Israël werd uitgevoerd. Satan werd verslagen en God verheerlijkt, en David teruggeroepen om in Hem alleen te vertrouwen. God werd voor een groot gedeelte zijn Alles.

Vanuit onze Heer's beschrijving van andere gerichten kunnen we ons enig idee vormen van wat Hij als de recht(vaardige) procedure beschouwd. Tegen Zijn discipelen zei Hij dat een slaaf die zijn's heers wil weet, doch deze negeert, vele slagen zal hebben. Maar iemand die dat niet weet zelfs indien hij slagen verdient, zal er weinig ontvangen. Daarna legde Hij een regel neer welke waarschijnlijk bij de grote witte troon ook zal gelden: Wat betreft een ieder aan wie veel werd gegeven, van hem zal veel worden gevraagd, en aan wie men veel heeft toevertrouwd, van hem zal men overvloediger eisen (Lukas 12:47-48). Dit heeft een direct verband met de zaak van kinderen, die praktisch niets weten, en de heiden die onwetend is betreffende het Gods Woord en wil. Ik huiver, niet bij het lot van deze klassen, maar bij het vreselijke lot van hen die diep in Zijn Onthulling hebben gegraven, indien ze niet zijn vrijgesteld van gericht door het offer van Christus. Ja, wij, die Zijn wil kennen, en zulke grote mislukkingen zijn in deze uit te voeren, wij zouden waarschijnlijk de meeste slagen ontvangen, en de zwaarste klappen verdienen.

RICHTEN IS AANGEPAST AAN SCHULD

De zwaarte van het richten zal grotendeels afhangen van kans en gelegenheid. Dezelfde zonde zal op de een zware bezoeken en op de andere lichte correctie neerhalen. Allen zullen instemmen dat het niet rechtvaardig is om zonder onderscheid te straffen. Degenen die zondigen tegen licht zijn vele malen meer aansprakelijk dan degenen die falen vanwege gebrek aan licht. De meeste mensen stellen zich voor dat, van alle steden, Sodom een der ergste was, vandaar dat de burgers ervan de zwaarste straffen in het richten zullen ondergaan. En het is erg waarschijnlijk dat, in de tijd van onze Heer, de steden aan wie Hij Zijn herauten zond, zichzelf de meest rechtvaardigen van de hele mensheid achtten, zodat hun correctie, indien al aanwezig, erg mild zou zijn. Onze Heer draaide dit om in het geval van hen welke zijn herauten niet ontvingen. Hij zei dat het in die dag voor Sodom draaglijker zou zijn dan voor die stad (Lukas 10:10-12)! Gaat het dan te ver

om hieruit af te leiden dat het draaglijker zal zijn voor de "heidenen" dan voor het "Christendom"? Ik ben hiervan overtuigd. Daaruitvolgend, als het doel van ons evangelie is om mensen uit lijden te redden, dan is er thuis meer behoefte daaraan, dan 's buitenlands.

Meer nog, Tirus en Sidon, zo wordt ons verteld, zouden zich hebben bekeerd, zittend in zak en as, indien zij dezelfde vertoning van kracht in hun midden hadden gehad als Chorazin en Bethsaïda en Capernaüm, Zijn eigen stad (Lukas 10:13-15). Is het dan terecht hen op voet van gelijkheid te zetten? Wat een aanklacht aan hen die in naam volk van Jehovah zijn! Chorazin en Bethsaïda en Capernaüm waren niet onder de steden die weigerden zijn herauten te ontvangen. Hij deed vele wonderen in hun midden. Maar de verachtte steden van de naties zullen zachter worden behandeld dan dezen. Is dit geen ommekeer voor onze gedachten over de plaats die de "heidenen" zal hebben in die dag? Hoe gezegend is het voor degenen in verlichtte landen die werkelijk Gods genade en Christus' redding accepteren! Als ze dat niet deden zouden ze in een veel grotere mate aansprakelijk zijn dan de heidenen. En werpt dit niet eveneens enig licht op het lot van zuigelingen en kinderen? Hoe onuitsprekelijk draaglijker zal het voor hen zijn dan voor de meer volwassen mensen van het ras!

Deel 24 - Het podium of de "rechterstoel" van God en Zijn Christus

God heeft gezworen dat Hij de aanbidding van elke knie en de bijval van elke tong zal winnen. Voor Zijn bêma of podium moeten allen komen (Ro. 14:10). Dit is volledige in harmonie met Zijn opzet om allen tot zichzelf te verzoenen bij de voleinding (Col. 1:20). Dan, nadat de ongelovige is gericht en verlevendigd, zal dat volledig bereikt zijn. Maar degenen die geloven zullen veel eerder dit gezegende doel bereiken: in de eerste opstanding, wanneer Israël's heiligen zullen opstaan, en, nog eerder, wanneer degenen van deze geheime huishouding voor het podium van Christus zullen verschijnen, en ieder rekenschap van zichzelf zal geven aan God. (Ro. 14:12).

Tot nu toe hebben we de grootse opzet van God benadrukt om de gehele mensheid te redden, te rechtvaardigen en te verlevendigen en uiteindelijk het gehele universum te verzoenen. Vanaf nu zou het goed kunnen zijn om een nog kostbaardere en fundamentele waarheid onder de aandacht te brengen van een ieder die God en Zijn Woord liefheeft. Niet alleen zullen al Zijn Schepselen zegen ontvangen, maar Hij zal door allen verheerlijkt worden. God Zelf ontvangt het meeste voordeel van Zijn wonderlijke uitwerkingen. Ik hoop oprecht dat zelfs degenen die Zijn duidelijke uitspraken betreffende het zegenen van al Zijn vijanden weigeren te geloven, niet zullen ontkennen dat Hij de aanbidding van elke knie en de bijval van elke tong zal krijgen, want Zijn eed staat er achter.

Allen zullen rekenschap van zichzelf geven op de twee grote kritieke punten van de eonen. Voor de ongelovige zal het bij de grote witte troon plaats vinden, nadat de huidige aarde is weggevaagd. Voor de gelovige zou het in de nabije toekomst kunnen gebeuren, tussen de kwade en de goede eonen, als voorbereiding op het millennium op aarde en ons vertrek naar de hemelingen. In het kort volgt het op 's-mensen huidige bestaan in zorg en vernedering en gaat het vooraf aan zijn toekomstige leven in heerlijkheid en gelukzaligheid. En dit is precies wat ervan zou moeten worden verwacht. Zolang de mensheid God niet geeft wat Hem toekomt, kan er geen zegen van betekenis zijn. Maar wanneer het ras of een deel ervan tot volle erkenning van de Godheid komt, zal zegen ongetwijfeld overvloeien.

Het podium zal het tweede grote keerpunt in onze beleving zijn. Toen we net tot geloof waren gekomen, zijn de meesten van ons betreffende onze zonden onderwezen. Geloof in het bloed van Christus bevrijdde ons van alle veroordeling. Omdat onze daden niet tegen ons gerekend zullen worden, waren we gelukkig. Maar wat we zijn was niet zo bevredigend. Nog steeds sterfelijk, ondervonden we snel dat we niet van *de aanwezigheid* van zonde bevrijd waren en op geen enkele wijze van de kracht ervan verlost. Om God te kunnen behagen moesten we sterven voor de zonde. Dood en kruisiging zijn nu de middelen om uit de slavernij ervan te ontsnappen. Maar dit zal worden omgekeerd in de opstanding. Dan zullen we leven en heerlijkheid genieten. We zullen zelfs van de aanwezigheid van zonde verlost zijn en vrij van haar kracht zijn, omdat we onsterfelijk zullen zijn. Het podium is de introductie hiertoe. Ons gehele verleden zal in de smeltkroes worden gedaan voor een afsluitende evaluatie, zodat al de huidige ergerlijke en lastige problemen zullen worden afgehandeld, en dat wat van waarde is behouden zal worden.

De sleutelwoorden welke het podium beschrijven zijn:

- verlichting,
- manifestatie,
- vergelding/verrekening
- en applaus.

Deze zijn nauw verbonden met richten, maar zonder de scherpe kanten ervan. Ze zijn niet het gevolg van Gods verontwaardiging, zoals in het geval van de ongelovige, maar van Gods heiligheid, welke op het verwijderen staat van alles wat in de toekomst een bron van kwaad zou kunnen zijn. Hij zal de verborgen dingen der duisternis in het licht brengen, en de raadslagen van het hart onthullen (1 Cor. 4:5). De werkelijke waarde van ons dienen ligt in het onderliggende motief, niet in het zichtbare slagen of falen ervan. Als het louter voor Zijn heerlijkheid wordt gedaan, zal het zeker applaus vinden. Maar als het ego-centrisch is, zal het het vuur niet overleven. En wij zullen blij zijn het te zien verdwijnen.

Het is nuttig op te merken dat de *bêma*, of het podium, alleen in die gedeelten van Paulus brieven voorkomt, welke het gedrag behandelen, in de tweede helft van Romeinen en in Corinthen. Het wordt niet daar genoemd waar het evangelie de aandacht vraagt. Het bekommert zich over de wandel van de heiligen, en beïnvloed hun redding niet. Rechtvaardiging is niet uit werken, maar het podium behandelt louter daden. Het geschenk voor de een is genade, voor de ander is een beproeving door vuur. Onze zonden werden in het verleden, in het gericht van Christus op het

kruis, vereffend; het podium van Christus zal ons in de toekomst voor ons dienen belonen. Mogen we in onze overdenkingen altijd het grote contrast herinneren dat deze grote thema's vormen, opdat we niet de vreugde van onze redding zullen verliezen door die in geringste mate op onszelf te baseren.

Rechtvaardiging bevrijdt van alle veroordeling. Het is niet beperkt tot onze zonden als ongelovigen. Het omvat ook wat we als gelovigen doen. De rechtvaardigheid die in Christus de onze is, is goddelijk. God vormt elk van onze daden, door de alchemie van het kruis, om tot een bron van heerlijkheid voor Hemzelf en zegening voor Zijn schepselen. Toch houdt dit niet in dat we in onszelf zondeloos zijn, of dat we op dezelfde voet mogen doorgaan. In het licht van Gods Woord leren we over onszelf en proberen kwaad te mijden en naar het goede te streven. Maar we worden hierin erg gehinderd door het vlees, dat nog steeds bij ons is. Dit is een langzaam proces, dat in dit leven nooit zal worden afgerond. In de opstanding met onze onvergankelijke lichamen echter, wordt het gehele proces voor het podium voltooid.

Velen echter zijn geneigd deze toekomstige toets te vrezen, in het bijzonder wanneer hun geweten niet schoon is, of hun omgang met hun medegelovigen te wensen over laat. Dit is een gezonde angst, maar laat ons dankbaar zijn dat ons niet wordt gevraagd de test te ondergaan met onze huidige, sterfelijke lichamen. Wanneer we voor Hem worden gepresenteerd, zullen we met een krachtig, heerlijk gestel bekleed zijn, en in staat zijn de zoekende vurige vlammen te verdragen. Bovendien zullen we alles verwelkomen dat alle verschil en tweedracht kan ophelderen die onze omgang op aarde heeft bedorven. Er is niemand die over onze zaak kan beslissen totdat onze Heer dat in die dag Zelf zal doen.

Het podium van Christus behandelt niet alleen het dienen van de heiligen in relatie met hun Heer, maar dient, met het oog op de toekomst, ertoe om de relaties tussen de heiligen onderling op te helderen. Na het podium zal het niet langer nodig zijn te verdragen en te verduren, want onsterfelijkheid zal ons ertoe aanzetten het goede te doen, evenals het stervensproces ons nu het verkeerde laat doen. Genade zal daarna niet langer nodig zijn in de omgang met elkaar. Alleen het verleden blijft over om afgehandeld te worden. Gods zoeklicht zal alles verlichten. Recht en onrecht zullen ogenblikkelijk duidelijk zijn, en we zullen blij zijn om het slechte van ons vernietigd en het onrecht vergolden/verrekend te zien.

Elk richten of rechtzetten van dingen, terwijl we in onze sterfelijke, zielse lichamen zijn, moet noodzakelijkerwijs een pijnlijke procedure zijn. De ongelovige zal dit ondervinden bij de grote witte troon. Wij zouden dit ondervinden als we zouden proberen alles in dit leven recht te zetten. Het is niet prettig om te realiseren dat we verkeerd geweest zijn. Hoe gevoeliger het geweten is, hoe ellendiger we ons voelen bij de gedachte God of een van Zijn schepselen te ontstemmen. Het is een enorme opluchting om uit te kijken naar een tijd wanneer alles opgehelderd zal worden door de Enige Die competent is, en wanneer ons gestel het kan verdragen om het allerslechtste te kennen, omdat het niet langer een ziels, of gevoels-lichaam zal zijn, maar een geestelijk organisme, competent en gretig om de zaak eens voor altijd af te handelen, opdat er niets overblijft dat het toekomstige geluk kan bederven.

Is het niet vanzelfsprekend dat alle verschillen in leer(stelling) en wandel opgehelderd moeten worden voordat we ons toekomstige dienen ten volle kunnen binnentreden? Nu hebben onze verdraagzaamheid, genade en liefde training nodig; maar dan zullen wij allen als Hem zijn, en kan er niets tussen ons komen wat onze gemeenschap of ons toekomstige dienen kan bederven. Maar ons verleden moet volledig gezuiverd worden, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze mede-heiligen. We moeten over onze eigen fouten worden ingelicht, en de motieven van allen moeten bekend worden. Nu is veel duister en geheim. Motieven worden verkeerd opgevat en verkeerd weergegeven. Alles is grotendeels oppervlakkig en kunstmatig. Alleen God en Zijn Christus kunnen dit openbaar maken. En dit zal niet worden gedaan totdat we voor het podium worden gepresenteerd. Tot dan moeten we in genade handelen.

Er is er slechts Eén Die in gedragszaken tussen de heiligen kan voorzitten en beslissen. Onze Heer is levendig en uitermate geïnteresseerd in alles wat de Zijnen betreft. Hij alleen kent het hart en evalueert de motieven. Tenslotte is de relatie van de ene heilige met de andere en hun onderlinge omgang van ondergeschikt belang vergeleken met de houding van een ieder op zich tot God, zodat, primair, alles zodanig geordend wordt om Hem aanbidding en lof te brengen. Dit zal de principiële opzet van het podium zijn. Al het gedrag van de heiligen, hetzij goed hetzij slecht, zal daartoe bijdragen. Uit alle harten zal er aanbidding opwellen wanneer zij de heerlijkheden van Zijn genade in contrast met hun (eigen) vreselijke falen zien, en er zal uitbundig lof zijn wanneer zij worden aanbevolen voor hun goede daden, niettegenstaande het verbeurde voor hun slechte. Dan zal vervuld worden wat er geschreven staat:

"Voor Mij zal elke knie zich buigen,
En elke tong zal God bijval schenken."

ZONDE OF ZONDEN NIET BIJ HET PODIUM

Hoewel zowel zonde als zonden niet worden genoemd in verband met het podium, is het voor ons moeilijk om deze er buiten te houden. Immers is het niet logisch om te redeneren dat slechte praktijken zonden moeten zijn? En als we van onszelf rekenschap geven, zou dit niet vele fouten bevatten? Zulk redeneren is, hoewel het logisch lijkt, niet wijs, omdat het geen geloof is. Geloof zou eerder afleiden dat, omdat het woord zonde, of zonden, bij het podium niet wordt gebruikt, het karakter van onze daden zoals het hier wordt gezien, anders moet zijn, en overeen moet stemmen met de gebruikte termen. Als dit zo is, dan is er niet zoiets als de berechting van zonden bij het podium, en de ogenschijnlijke tegenspraak verdwijnt.

Als de verschillende gebruikswijzen van zonde en zonden duidelijk gedefinieerd zouden zijn, zou het ons helpen waarom zonde bij het podium buiten het blikveld valt. Eén enkel falen is een missen van het doel of een zonde, meerdere zouden zonden zijn. Maar het enkelvoud, zonde, of doelmissen, wordt ook gebruikt als naam voor de neiging, de tendens die in ons sterfelijk vlees huist. Het wordt gewoonlijk een "principe" of een "zondige natuur" genoemd, maar deze termen zijn vaag en misleidend, want de menselijke natuur leidt ons tot het doen van dat wat de wet eist (Ro. 2:14) en zonde is beginselloos. De dood, of het stervensproces, is

wat ons zondaars maakt (Ro. 5:12). Bij het podium zullen wij geen zondaars zijn in deze zin, omdat we dan onsterfelijk zullen zijn en geen neiging tot zonde zullen hebben.

Onsterfelijkheid maakt ons niet alleen zondeloos bij het podium, maar maakt ons ook immuun voor de straffen die het gevolg van zonde zijn, de verdrukking en kwelling waarin alle "doden" die voor de grote witte troon staan zullen delen (Ro. 2:9, Opb. 20:12). Het lichaam dat we dan zullen bezitten zal een onvergankelijk, krachtig, heerlijk, geestelijk lichaam zijn (1 Cor. 15:42-44). De kastijdingen welke het deel van de zondaar zullen zijn, moeten binnen zijn draagvermogen worden gehouden, anders zou zijn ziel zijn lichaam verlaten en het lijden ophouden. Maar wij zouden zelfs de poel des vuurs, welke de tweede dood is, niet onverdraaglijk vinden. Zelfs als de zonden van de gelovige niet door Christus waren gedragen en door Zijn offer zouden zijn weggedaan, kon het eropvolgende gericht niet bij het podium worden toegediend. Het daarbij behorende vraagstuk behoort tot een geheel ander terrein.

Wanneer we een ander slecht behandelen, of wanneer we zelf worden gekwetst, zal dit door het offer van Christus worden omgevormd tot een rechtvaardige daad in Gods grote programma/agenda. Maar dat vergeldd/verreket ons niet voor onze kwetsuren, evenmin compenseert het een ander voor het slechte dat wij hebben gedaan. Deze onrechtvaardigheid blijft bestaan voor zover het ons betreft, ondanks onze relatie tot God en Christus. Bovendien, vele goede daden en een aantal volledige loopbanen welke aan de dienst van God gewijd zijn, eisen (h)erkenning, goedkeuring en beloning, los van de heerlijkheid welke het deel van al de heiligen zal zijn in deze vertoning van overstijgende genade.

Goed of slecht, het gebrek aan volledig geloof, te wijten aan de activiteit van het vlees of de listen van de tegenstander aan de ene kant en de trouw en de leiding van Gods geest aan de andere, hebben een onnoemelijk aantal schulden en verdiensten op rekening van Gods heiligen tot gevolg gehad, welke nog niet betaald zijn. Deze moeten allen vereffend worden, zodat de boeken gesloten kunnen worden bij het podium; want het zal niet langer nodig zijn een registratie bij te houden, aangezien er niet langer kwade of slechte daden zijn om in te schrijven, en de goede onmiddellijk beloond zullen worden, want God hoeft ons niet langer te kwetsen en te verootmoedigen, omdat we in staat zullen zijn Hem zonder hindernissen te behagen.

VERGELDING BIJ HET PODIUM

Een helder begrip van de speciale term "vergelden" zal ons helpen om de procedure bij het podium van Christus duidelijker te begrijpen. In het Grieks duidt de stam ervan **HALEN** aan. De vrouw die de voeten van onze Heer inwreef met olie **HAALDE** het in een albasten kruikje (Lu. 7:37). In de *middle voice* echter, komt het overeen met ons hervinden of vergelden. Het is niet een term welke in de rechtspraak in verband met misdaad gebruikt wordt, het duidt eerder op compensatie en herstel dan op wraak of vergelding. Mij is vele jaren geleden verteld dat de Chinezen op Nieuwjaarsdag al hun rekeningen vereffenden. Alle schulden werden betaald en openstaande rekeningen opgehaald. Niemand ging de gevangenis in. Allen werden vergolden. De boeken werden afgesloten en het jaar werd met een schone lei

begonnen. Ik twijfel eraan of dit ooit volledig werd uitgevoerd, niettemin kan het dienen als een zwak beeld van het podium.

Allen zullen het erover eens zijn dat sommige van Gods dienaren een bijzondere beloning voor hun daden verdienen. Tot nu toe zijn de achtenswaardigen uit de oudheid, die in geloof gestorven zijn nog niet vergolden met de beloften, maar zij zullen zeker worden beloond in het koninkrijk (Heb. 11:13). Zo ook de oudsten, die vrijwillig toezien/begeleiden/*supervisie*, niet hebzuchtig, voorbeelden voor de kudde, zullen wanneer de Opperherder wordt geopenbaard met een onvergankelijke krans van heerlijkheid worden vergolden (1 Pt. 5:1-4). De heiligen van de Besnijdenis die de wil van God doen, zullen worden vergolden met de belofte. In hun geval zijn er duidelijk vastgestelde beloften aan hen gedaan, en deze zullen hun vergelding zijn. Voor ons geldt dit in bepaalde mate ook.

Rechtvaardiging voor God vergelddt niet degenen die we hebben gekrenkt, noch worden wij voor de onrechten die zij tegen ons hebben begaan vergolden in hun rechtvaardiging. Het zou ideaal zijn als zulke dingen volledig in dit leven konden worden bijgesteld, maar dit zou niet met het karakter van Gods huidige werkwijze overeenstemmen. Hij handelt in opperste genade, en juist de onrechten die we worden opgespoord te verdragen zijn gelegenheden die we zouden moeten aangrijpen om Zijn genade aan anderen te tonen. Als er een competente rechtbank zou zijn en al deze onrechten zouden direct bij de gebeurtenis worden rechtgezet, zou dat ons gehele leven neertrekken tot het niveau van de koninkrijks aion, waarin Gods rechtvaardigheid wordt onthuld.

Het feit dat er niemand in staat is tussen wat recht en wat onrecht is te beslissen, of de passende compensatie te bepalen, maakt het zinloos zulke zaken nu te vereffenen. Ze zouden waarschijnlijk toch bij het podium belanden, aangezien de meesten van ons geneigd zijn te oordelen dat het recht eerder aan onze dan aan andere zijde ligt, omdat wij niet dieper dan oppervlakkig kunnen kijken noch de raadslagen van het hart kunnen lezen. In een ander verband waarschuwt Paulus tegen het voortijdig richten (of oordelen). Zelfs ondanks het zuiverste geweten, weigerde hij vooruit te lopen op die dag. Allen van ons moeten geopenbaard worden voor het podium van Christus, voordat er een correcte vergelding van het door het lichaam verrichtte handelen, hetzij goed, hetzij kwaad (2 Cor. 5:10-11).

Het is het waard op te merken dat één van de beste manuscripten, de Vaticanus (B), kwaad weergeeft in plaats van slecht of VUIL in 2 Cor. 5:10. Dit bevestigt de gedachte dat slecht tot dezelfde categorie behoort als kwaad en niet tot de categorie van zonde. We hebben elders getoond dat God kwaad schept, maar niet zondigt. Zo is het met onze slechte of kwade daden. Het lijkt erop dat deze, wanneer in het licht van die dag bezien, door Hem worden gebruikt om ons te verootmoedigen en ons zowel de ervaring van slechtheid of kwaad te geven, als de daarmee overeenkomende genade, welke voor ons noodzakelijk zijn om ons voor te bereiden op een plaats in Zijn opzet. Op een persoonlijke manier ben ik dankbaar voor het slechte wat ik ontmoet, maar ik realiseer me dat de tentoonspreiding van mijn eigen kwaad en het daarmee samenhangende verlies evengoed noodzakelijk is als een stevige basis voor de toekomst.

We zouden erg dankbaar moeten zijn als we in dit leven in staat zijn iets van het kwaad dat we hebben gedaan kunnen vergelden. Het kan een serieus verlies betekenen, maar allen die de geest van God hebben, zouden niet kunnen rusten zolang we een medeschepsel hebben gekrenkt. Het is echter niet altijd mogelijk om dit te doen. Ik ben er zeker van dat niemand de toekomstige heerlijkheid met gelijkmoedigheid kan tegemoet zien als iets van deze aard nog steeds tegen hem is. Allen te vergelden (of schadeloos te stellen) zou nu, bovenop onze andere zwakheden, een ondraaglijke last kunnen zijn. Hoe genadig is daarom het uitstel van de vergelding totdat we onsterfelijk zijn, en goed in staat (zullen zijn) het nodige te verliezen ter vereffening van de rekeningen met degenen die in dit leven met ons waren verbonden!

Deel 25 - Door vuur onthuld

In de brieven aan de Corinthiërs wordt het podium met betrekking tot onze werken onder de aandacht gebracht (1 Cor. 3:12-15), in het bijzonder het beheer van Gods geheimenissen (4:1-5 NBG) en ons goede en slechte handelen (2 Cor. 5:10). Corinthe is een goede achtergrond voor al deze aspecten, omdat daar in het bijzonder de heiligen faalden om naar de waarheid te leven en het nodig hadden om aan het toekomstige onderzoek te worden herinnert die het zal ondergaan. Vandaag is het bijzonder toepasselijk als foutieve motieven, aansporingen en verkeerde normen worden gebruikt in Gods werk, zodat het meeste ervan alleen voor de vlammen geschikt is.

Paulus gebruikte een mooi beeld in de uiteenzetting van het werk van de Corinthe-gemeente, in het bijzonder voor zijn eigen deel en van diegenen die hem opvolgden. Het wordt voorgesteld als een gebouw waarvan hij de funderingen legde en de opbouw aan anderen overlaat. De kwaliteit van het werk wordt verbeeld door materialen van verschillende waarden, in het bijzonder naar hun vuurbestendigheid ingedeeld. De meeste van de nu nog overgebleven monumenten uit de oudheid werden gebouwd met kostbare stenen. Vrijwel het enige wat van de tempels op de berg Moria is overgebleven zijn de grote, dure stenen in het fundament. Het goud en zilver zou daar ook nog steeds zijn als het niet was weggenomen. Het werk dat die dag zal doorstaan wordt voorgesteld door het minerale rijk.

HET BEELD VAN DE AKKERBOUWER

Het werk van Gods dienaren zal loon verdienen bij het podium van onze Heer, hoewel Hij in de kracht voorziet waarmee het wordt volbracht. Dit wordt ons getoond in het beeld van de akkerbouwer. Hij plant en geeft water, maar wat zou dat voor zin hebben als God het niet zou doen groeien? Zonder het leven dat Hij in het zaad opborg en de warmte welke Hij van de zon zendt, zou het zaad rotten en

het eraan bestede werk nutteloos zijn. Maar de akkerbouwer aarzelt niet om het gewas te oogsten. Veel te vaak acht hij het zijn prestatie, het produkt van zijn eigen zwoegen, en vergeet Hem te danken Wiens goedgunstigheid het is (1 Cor. 3:5-9).

Paulus zet dit in een beeld over naar hemzelf en Appolos opdat de heiligen niet om het een en ander opgeblazen zouden worden. In werkelijkheid speelt de akkerbouwer een erg kleine rol in de productie van zijn gewas, en zo is het ook in het dienen van de Heer. Paulus mag als evangelist het geloof leiden, maar alles zou tevergeefs zijn geweest zonder de levenskracht van God. Paulus riep alleen degenen die God al had gekozen. Voordat Paulus predikte verzekerde God hem dat Hij vele van de Zijnen in deze stad had (Hand 18:10). Waarom zouden zij dan deze mensen naar voren schuiven alsof zij het gewas geproduceerd hadden? Geen van beiden zou de eer moeten krijgen, maar de lof en dank zouden naar God moeten gaan, want Hij was het die hen had voorzien met het vermogen om hun aandeel te doen.

De dienaar van God met inzicht zal op niets aanspraak maken bij het podium van Christus. Zonder Zijn leven, Zijn kracht, Zijn geloof, Zijn vuur zou hij nooit in staat zijn geweest zijn om zich in dienst van de Heer te verroeren. Het zijn alle geschenken van God, niets ervan was hem eigen. Als een aardse meester een automatische machine had gemaakt en het voerde datgene uit waarvoor het was ontworpen, zou hij het dan loon uitbetalen? Maar we zijn geen machines, en God is geen mens. Hij zal Zijn hartewensen krijgen in de liefde die Zijn handelingen opwekken. En om deze genegenheid nog verder aan te wakkeren betaalt Hij loon waar eigenlijk weinig is verdient. Zijn dienaren zullen worden beloond naar hun zwoegen (1 Cor. 3:8).

HET BEELD VAN DE BOUWER/BOUWMEESTER

Maar de omvang van het werk dat door iemand is gedaan is niet noodzakelijk een maat voor de waarde ervan in Gods ogen. Om dit aspect van het dienen te belichten gebruikt Paulus een ander beeld, dat van een gebouw. Het telen van een gewas is seizoensgebonden en produceert geen blijvende resultaten. Een gebouw is blijvend, afhankelijk van de gebruikte materialen. Er komt in de toekomst een brand welke ons gehele gebouw zal verteren, op datgene na wat de vlammen kan verdagen. We zouden daarom erg kieskeurig betreffende onze materialen moeten zijn, en alleen die gebruiken die deze grote brand doorstaan.

De twee categorieën van het materiaal lijken op het eerste gezicht erg vreemd. Wij bouwen niet met goud, zilver of kostbare stenen. Als wij dat zouden doen zouden onze gebouwen erg klein uitvallen! Wij gebruiken wel hout, gras en stro. Naast de waarde van de materialen is het belangrijkste verschil dat de eerste categorie vuurbestendig en de laatste brandbaar is. De ware dienaar van God zal om de heiligen te onderwijzen proberen niets te gebruiken dat het vuur niet kan verdragen! Appolos was de bouwer in Corinthe, nadat Paulus het fundament had gelegd, vandaar dat het beeld moet worden verklaard aan de hand van zijn bediening aldaar. Hij was hun leraar.

Apollos wordt ons als volgt geïntroduceerd (Hand. 18:24):

"Een zekere Jood nu, genaamd Apollos, een geboren Alexandiër, een geschoolde, arriveert in Efeze, de Schriften kennend. Hij was onderwezen betreffende de weg des Heren en vurig van geest. Louter met de doop van Johannes bekend, sprak en leerde hij op nauwkeurige wijze over Jezus. Bovendien begint hij vrijmoedig in de synagoge te spreken. Hem nu horende, namen Priscilla en Aquila hem apart en zette hem de weg van God nog nauwkeuriger uiteen."

Het bouw materiaal nu, bestond uit de leer welke hij aan de Corinthiërs mededeelde. En het is de nauwkeurigheid van zijn leerstellingen wat ons ertoe brengt te denken dat Apollos veel goud en zilver in zijn bouwwerk gebruikte, welke die dag tot zijn tegoed zullen standhouden.

HET BOUWMATERIAAL

We mogen er zeker van zijn dat noch Paulus noch Apollos een kerkgebouw in Corinthe hebben neergezet, en zeker niet van letterlijk goud, zilver en kostbare stenen. Toch is er overvloedig bewijs in deze brief dat dit de materialen waren die ze gebruikten, in tegenstelling tot het heden in ruime mate gebruikte hout, gras en stro. Zeker, niet voor de letterlijke gebouwen, maar in het geestelijke onderwijs voor de heiligen. In deze passage zijn Paulus en Apollos leraren en we zouden hun leer moeten overwegen als we wensen te weten wat elk van de materialen vorstelt. Maar deze brief is geen ordelijke uiteenzetting van hun leer, en daarom is het niet zo gemakkelijk de materialen te bepalen als in de Romeinenbrief, welke hun boodschap uiteenzet in duidelijk beschreven aspecten. De Corinthe-brieven zijn meer een laboratorium dan een leerboek. Vandaar dat we ons naar de Romeinenbrief en de drie grote thema's ervan wenden: rechtvaardiging, verzoening en de godheid van God, om het beeld te verklaren.

In de Romeinenbrief zien we drie onderscheiden delen van de leer welke Paulus in Corinthe mededeelde. Rechtvaardiging is de fundamentele grote waarheid waarop alles is gebouwd. Dit kan goed worden weergegeven door de grote kostbare stenen, zoals die welke in de tempel werden gebruikt. Dit is de naar de mens gerichte kant van het evangelie. Daarna komt de verzoening, de eenzijdige (verzoenende houding) en de wederzijdse (verzoening), voorgesteld door het zilver. Deze is wederzijds, omdat zowel mens als God verzoenend moeten zijn voordat er verzoening kan zijn. Dan is er het goud, Gods soevereiniteit, de Godheid als Beschikker, het goddelijke aspect van ons evangelie, het allerheerlijkste. Al deze leerstellingen zijn eeuwig, altijddurend. Zelfs na de voleinding zullen zij overblijven, als de hele mensheid gerechtvaardigd en de gehele schepping verzoend zal zijn, en God Alles in allen wordt. Geen vuur zal ooit deze eeuwige waarheden vernietigen.

HET GOUD

Het goud is Gods heerlijkheid als de grote Beschikker. Het is allerbetreurenswaardigst om zelfs verstandige heiligen ervoor te zien terugdeinzen om de Godheid Zijn juiste plaats als God te geven en de duidelijkste uitspraken van de Heilige Schrift te ontkennen. Het gouden "Alles is uit Hem", ontaardt tot het houten "de vrije morele zelfbeschikking van de mens". Of: het kan zijn dat van al het goede wordt erkend dat het uit Hem is, of al het essentiële voor Zijn plan, of

een of andere wanhopige beperking welke voor de mens een aandeel in de goddelijke heerlijkheid overlaat. Hoe kan God Alles in allen zijn, totdat dit alles aan het vuur is prijsgegeven? Laten wij dit ter harte nemen, dat wij voor alles geen inbreuk maken op de heerlijkheid welke van God alleen is, want we mogen er zeker van zijn dat het vuur alles zal verteren dat Hem zal hinderen om de allerhoogste plaats van het begin tot de voleinding in te nemen.

HET ZILVER

De ware verhouding tussen God en mensen is heden praktisch onbekend, en wordt daarom niet vanaf het preekgestoelte verkondigd. De zilveren leerstelling dat de dood van Gods Zoon Hem verzoenend naar de mensheid heeft gemaakt, wordt niet alleen genegeerd, maar krachtig weersproken door zowel de priesters als het volk. In plaats daarvan hebben we het gras van angst en de dreigingen van hel en vagevuur, van wetsbetrachting en religie, wat alles louter voor het vuur geschikt is en in de komende eonen niet kan blijven voortduren, wanneer God in de laatste eon alle tranen zal afwissen, en evenmin in de voleinding, wanneer Hij het hele heelal verzoent. Laat ons zulke onnutte en brandbare doctrines liever nu verbranden dan te wachten tot het podium.

KOSTBARE STENEN

Volgens ons idioom duidt het woord "kostbaar" wanneer het wordt toegepast op stenen een beperking tot edelstenen aan, juwelen van grote schoonheid en zeldzaamheid, maar in de Schriften wordt deze aanduiding ook gebruikt voor de grote gehouwen bouwstenen. Sommige van deze stenen waren veel kostbaarder dan de gemiddelde edelsteen, vanwege de enorme arbeid die het delven, splijten en het transport met zich mee bracht. De volgorde van de woorden - goud, zilver en kostbare stenen - suggereert dat juwelen niet worden bedoeld want zij zijn kostbaarder dan goud. Bovendien zou bijna niemand het in zijn hoofd halen om ze door vuur te testen. Een goede vriend van me kende een proces om kleine commerciële juwelen door middel van een retort te maken. In een beeld als dit zou er geen onzekerheid over hun vuurbestendigheid mogen bestaan.

In het Oosten ziet men vaak gebouwen die door vuur zijn verwoest en door de tand des tijds zijn aangetast. Van de grote tempels te Athene, Baalbek en Jeruzalem is van hun oude architectuur niet veel meer overgebleven dan de stenen, waarvan vele enorme afmetingen hebben en veel waard zijn. Hun duurzaamheid is erg indrukwekkend te midden van de prachtige ruïnes. Omdat het beeld hier in contrast staat met stro, wat vaak werd gebruikt als brandstof en zelden langer dan een jaar bewaard bleef, zijn stenen als deze erg indrukwekkend wanneer ze een leerstelling voorstellen.

In de Romeinenbrief zouden ze rechtvaardiging symboliseren. Opnieuw kunnen we het gebrek aan onderwijs over dit geweldige thema slechts verzuchten. Zelfs als het woord gebruikt wordt, wordt de betekenis ervan afgezwakt tot de vergeving van zonden, zoals die in de huishouding van het koninkrijk thuis hoort. In het land van Luther bezocht ik vergaderingen in zijn eigen huis, samen met enige honderden andere redacteuren van Protestante religieuze literatuur, en misschien op één enkele uitzondering na kon ik geen aanwijzing vinden dat ze het cruciale belang

ervan werkelijk hadden begrepen. Sommigen van hen waren uitermate ijverig en stonden klaar om alles voor hun Heer op te geven, terwijl ze bezig waren met een leer die slechts brandstof voor de vlammen bij het podium zou zijn. De vergeving van zonden is een tijdelijke maatregel, beperkt tot de afkondiging van het koninkrijk, en zal overbodig worden als alle mensen bij de voleinding gerechtvaardigd zullen worden.

Hieruit kan worden afgeleid dat de leer welke door het vuur zal komen en om beloning zal vragen twee verschillende kenmerken heeft die ons kunnen helpen om dat wat door hout, gras en stro wordt voorgesteld te vermijden. Het beeld van huizen die met hout, gras en stro zijn gebouwd wordt ons niet voorghouden, omdat het geen goede bouwmaterialen zijn. Velen vinden onderdak in huizen die er helemaal uit opgetrokken zijn. Het huis waarin dit wordt geschreven bestaat voor het merendeel uit hout en de buitenkant is zo goed als weersbestendig door bekleding met het zogenaamde "redwood" (of hardhout). Het staat er nu zo'n zestig jaar en is nog steeds solide. Maar het zou zeker geen vuurproef kunnen doorstaan! Zo is het ook met veel van de leer van het Christendom. Aan de mensen wordt door een deel ervan redding gebracht, en de heiligen worden geholpen. Maar het meeste van de leer behoort tot het koninkrijk. Het is niet alleen nu misplaatst, het zal ook de vurige inspectie van het podium niet passeren.

Niet alleen moet onze leer die van Paulus zijn, en niet van Petrus, maar ze moet ook vuurbestendig zijn. Ze zou zo moeten luiden dat ze nooit vernietigd of vervangen zal worden. Dat is het speciale kenmerk van het evangelie voor vandaag. Ze is altijddurend. Dit geldt niet alleen nu voor de heiligen, maar zal worden uitgebreid om allen te omvatten bij de voleinding. Wij worden nú gerechtvaardigd, en de hele mensheid zal dat ervaren na de eonen. Wij zijn nú verzoend, wat voor de gehele schepping zal gelden wanneer God Alles in allen is. God is nú Alles in ons. Hij zal Alles in allen zijn bij de voleinding.

DE AARD VAN HET DUURZAME WERK

In ons werk bereiken we vrij vaak gepensioneerde predikanten en oudere dienaren van Christus, die het grootste deel van hun leven op de gebruikelijke wijze hebben gediend. Wanneer zij enkele van de dierbare waarheden leren die we hen brengen, zoals de verzoening van allen en Gods huidige verzoenende houding ten opzichte van de naties, de goddelijke geheimenissen, de functie van het kwaad, enz., roepen ze bijna allen uit: "O, had ik dat maar veel eerder geweten!" Ze realiseerden zich veel van wat zij hadden gebruikt om de heiligen te onderwijzen in rook zal opgaan voor het podium, toch wilden ze het niet anders. Ze wilden geen loon ontvangen voor het werk dat in die dag wordt weggevaagd. De hoeveelheid bekommert hen niet meer, maar de aard is het wat (nu) telt.

Aan de andere kant worden wij erg bemoedigd door diegenen die nog jong en in de bloei van hun leven zijn, waarvan het grootste deel van hun bediening nog voor hun ligt, wanneer zij een brandstapel maken van veel van hun oude overtuigingen en voor de rest van hun loopbaan het Woord nauwkeuriger onderwijzen. Het feit dat de meesten van ons nu al veel aan de vlammen hebben prijsgegeven, zou moeten tonen dat we in die dag graag de rest aan de vurige test willen toevertrouwen. Als we niet al ons werk in die dag willen verliezen, zouden we Apollos navolgen, en de

Schriften nauwkeurig moeten onderwijzen, en wanneer we de verdergaande openbaringen die door de apostel Paulus voor de naties aan het licht worden gebracht, dan zullen we in staat zijn nog nauwkeuriger te onderwijzen.

DE VURIGE ONTHULLING

Deze voorbeelden, welke op het gebeuren bij het podium vooruitlopen, kunnen ons helpen te begrijpen hoe het te werk zal gaan. Het vuur zal onthullen. Het is niet noodzakelijk dat de zaak van een ieder voor de gehele gemeente komt en tot in detail wordt bekritiseerd en onderzocht. Zou dat geen oneindige en ondraaglijke rechtzaak worden? Zelfs als een ieder slechts een minuut in beslag nam, wat nauwelijks mogelijk zou zijn, dan zou de zitting langer duren dan het millennium. Wat zou dat een trieste tijd voor ons zijn! Israël zou op aarde vrede, overvloed en voorspoed genieten, en wij zouden met de oude tekortkomingen bezig zijn, die van onszelf en die van de hele gemeente! Zou dat geen voortdurende pijn betekenen?

In plaats van een langdurige rechtszitting met de oneindige getuigenverklaringen en de eindeloze bewijzen om de feiten op te sporen, zal elke zaak, of allen tezamen, worden onthuld door vuur. In de stad waarin dit wordt geschreven wordt een zaak gevoerd met honderden gedaagden die zijn beschuldigd van het stakingsposten. Het proces heeft zich al maanden voortgesleept. Nu is de onhandelbare massa in groepen gesplitst. Maar velen hebben besloten dat het proces nu al erger was dan het vonnis kon uitvallen, en hebben hun boete betaald, om van verdere ergeris verlost te zijn. Wat zou het beter en eenvoudiger zijn als een steekvlam een onfeilbaar vonnis had onthuld!

Slechts weinigen van de dienaren van de Heer hebben voldoende licht om op het podium vooruit te lopen. Trouwens, degenen met het meeste inzicht zouden weigeren aanspraak te maken op onfeilbaarheid, en staan erop dat hun eerdere tastgang in de mist van orthodoxie het hen onmogelijk maakte om met vuurbestendige materialen te bouwen, onverschillig hoe zuiver hun geweten nu ook mag zijn. En: het is niet verstandig om te zeer bezorgd te zijn over het verleden, maar aan het heden aandacht te schenken, opdat we niet doorgaan slechts voor het toekomstige vuur te bouwen.

Vuur zuivert het beste. Laat ons duidelijk stellen dat het geen poel des vuurs voor de heiligen zal zijn. Maar zelfs als we in het vuur werden geworpen bij het podium zou ons dat niet schaden. Onsterfelijk, met geestelijke lichamen, zouden we het niet voelen en het zou ons niet aantasten. Echter, het beeld van het vuur wordt niet toegepast op de heiligen, *maar op hun werk als dienaren van Christus in de opbouw van de heiligen*. Paulus en Apollos waren leraren. Ze onderwezen de Corinthiërs. Letterlijk bestond hun leer of uit waarheid of uit dwaling. Waarheid blijft, zelfs in het hiernamaals. Dwaling niet, het moet worden vernietigd. Dit zal door de onthulling worden gedaan die ons bij het podium wordt gegeven. Zelfs de tijdelijke waarheden moeten worden vervangen door eeuwige.

Het spreekt vanzelf dat dwaling in de toekomst moet verdwijnen. De onverdraaglijke toestand waarin de huidige kerk zich bevindt zou de hemelse zaligheid in de verschrikkingen van de orthodoxe hel doen veranderen, indien het oneindig zou worden verlengd en uitvergroet. Zou heden dwaling worden

gecorrigeerd, dan zou dat voor vele heiligen van de Heer onmetelijk hartzeer betekenen. Hun zwakke gestel zou het niet kunnen verdragen om te zien van hoe weinig waarde hun inspanningen zijn (geweest) en hoe veel alleen voor de vlammen geschikt is. Zelfs als het vuur hun persoon niet zou raken, zou het hun zielen doen neerbuigen en hun geest kwellen. Dit gebeurt zelfs als hun inzicht geleidelijk groeit en een bron van vreugde en voldoening is. Hoe genadig is het dat het volle licht pas op onze daden valt wanneer we met lichamen zijn bekleed die zo krachtig zijn dat we alleen maar blij zullen zijn om voor eens en voor altijd van onze fouten verlost te zijn!

VUUR EN VERLIES

Opdat ons onderwijs met betrekking tot het podium in die dag niet zal worden teniet gedaan, moeten we de termen die hij gebruikt nauwkeurig overwegen. Alleen al het noemen van het vuur en verlies is verontrustend voor de zwakken in het geloof, die alles in termen van hun eigen gelukzaligheid voor de toekomst beschouwen. We zouden hen op het hart willen drukken dat ze hun geluk eerder verzekeren dan bedreigen. Het vuur zal niets wegnemen dat aan ons welzijn in de toekomst bijdraagt, maar het zal de hindernissen voor volkomen zaligheid wegnemen.

Paulus zelf heeft reeds "alles prijsgegeven" (Phil. 3:8), vanwege de superioriteit van de kennis van Christus. In de geest verbrandde hij al zijn houten doctrines. Hij was trots op zijn ras en religie. Het Judaïsme was alles voor hem. Zijn rechtvaardigheid naar de wet was zijn meest kostbare bezit. Maar toen hij de waarheid leerde zoals die in Christus Jezus is, liet hij dit alles vallen. Beide kon hij niet vasthouden. Had hij er spijt van? Geen sprake van! Hij beschouwde het als niet meer dan weggeworpen vuilnis. Zo zal het met ons zijn bij het podium. Er zal veel worden achtergelaten, maar er zal niets van blijvende waarde verloren gaan. Al de overgangsdwalingen welke ons nu aankleven zullen bij het podium permanent worden verwijderd en door eeuwige waarheid worden vervangen om ons voor altijd durende gelukzaligheid voor te bereiden.

Deel 26 - Lijden en volharding

Lijden en schaamte zijn niet ons deel bij de daïs. Maar ze zijn nu ons hoge privilege, als voorbereiding daarvoor. In plaats van het tegemoet zien van een toekomstige "hel," of "vagevuur" of "oordeelszetel," met bestraffing als lot, mogen we samen met het evangelie nu kwaad verdragen en, als beloning, zullen we samen met Christus heersen.

In een van Paulus' laatste brieven gaat het vaak over de toekomst en de beloning van "die dag." Deze frase wordt drie maal in deze tweede brief aan Timotheüs

gevonden(1:12,18; 4:8). Telkens is het verbonden met kwaad lijden(1:8; 2:9; 4:5). Het lijden van de heiligen is niet tijdens de daïs, maar in verband daarmee. Het wordt toegebracht door God, maar door de mens; niet vanwege zonde, maar vanwege geloofstrouw en volharding. Het zal niet tot een tweede dood leiden, maar tot een overvloedig leven en zeldzame beloning. We hoeven niet te vrezen voor lijden bij de daïs, maar moeten het nu verduren en het ondergaan in afwachting van die dag.

Schaamte is ook verbonden met ons dienstbetoon in verband met de daïs(2Tim. 1:8,12,16). Het getuigenis van Paulus is niet een pad naar populariteit. Hij spoort Timotheüs aan zich niet te schamen voor het getuigenis van onze Heer, noch voor Zijn gevangene(1:8). Paulus zelf was niet beschaamd, met het oog op die dag(1:12). Onesiphorus schaamde zich niet voor Paulus' ketenen en zal genade vinden in die dag(1:16). De christelijke bediening wordt algemeen beschouwd als een van de meest eerbare en waardige van alle beroepen, zover verwijderd van lijden en schaamte als maar zijn kan, maar toch zien we hier haar grootse voorbeeld lijden als ware hij een crimineel, een vijand van de maatschappij, zodat hij het nodig vindt ons te verzekeren dat hij zich niet schaamt voor zichzelf en zijn zoon in het geloof smeekt zich niet voor hem te schamen, en een huishouden te groeten dat hem bijstond en niet zich niet voor hem schaamde. Wat zijn de tijden toch veranderd!

Ik heb zojuist een verhaal gehoord dat een hint geeft van de gemiddelde geestelijke sinds toen. Een vriend hoorde een aantal jaren geleden heel wat predikaties van een geestelijke, maar kan zich niets herinneren van wat hij zei, op één ding na, toen hij een andere geestelijke in het ambt bevestigde in een naburige kerk. Hij sprak toen herhaaldelijk de wens uit dat zijn collega een prettige tijd zou hebben tijdens zijn periode daar! Ach, hoe diep is de geest van het Christendom gezonken! Een pastor die vandaag trouw is aan Paulus loopt grote kans zijn positie te verliezen, tezamen met zijn salaris en zijn reputatie. Zelfs in die dagen schaamden vele van de heiligen zich voor de grootste en hoogste exponent en voorbeeld van Gods heerlijke genade.

Kwaad lijden met het evangelie is nu vrijwel onbekend. In plaats daarvan is het evangelie tot een opstapje gemaakt voor bevordering en vermeerdering van aards slijk. Is het niet duidelijk dat er iets niet goed zit? De wereld heeft haar houding tegenover God niet veranderd. Erger nog: de heiligen hebben hun verwerping van Paulus niet veranderd(2Tim. 1:15). Hij was met groot succes onder hen geweest. Hij had hen recentelijk geschreven over de hoogste waarheden die ooit bekend gemaakt waren. Zouden ze hem niet door dik en dun trouw blijven? Zouden ze hem niet boven alle mensen eren? Nee! De sluitsteen van genade vereiste dat hij schaamte leed uit de handen van Gods heiligen, degenen die alles aan hem te danken hadden!

Er is kracht voor nodig om kwaad te lijden in dienst van God. Dit kan alleen komen door geloof in Zijn Woord, in het bijzonder in een aanvaarding van Zijn Goddelijk handelen met ons, geheel buiten onze eigen bewustzijn of willen om. De heerlijke gedachte dat Zijn genade naar ons al was besloten vóór aionische tijden(2Tim. 1:9), is een geweldige hulp om ons op te tillen uot onze eigen zwakte en te staan op Zijn kracht. Alleen het feit al dat, toen we nog niets fouts gedaan hadden om

het op te roepen, Zijn genade in Christus aan ons werd gegeven, toont aan dat onze zonde nog niets had gedaan om het op te roepen, de Zijne al aan Hem bekend waren en een belangrijke factor waren in Zijn doel, want Hij kon zulke genade alleen tonen aan hen die het tegendeel verdienden. Als Hem *toen* al onze zonden waren toegerekend, is het duidelijk dat Hij ook *nu* met ze overweg kan.

Paulus zelf is in deze ons voorbeeld, net als in alle andere zaken. Hij heeft de hoogste titels die een dienstknecht van Christus in deze tijd kan krijgen. Hij heeft een drie-voudige kroon, veel indrukwekkender dan die van de Romeinse paus vandaag. Hij was een Verkondiger, een Apostel en een Leraar van de volkeren. Zijn gemeente was de wereld, iedere natie op de bewoonde wereld inbegrepen. Zijn bediening breidt zich uit doorheen de tijd, want hij sprak niet alleen, maar maakte zijn boodschap onsterfelijk door zijn pen. Hij was de eerste die de afschaffing van de dood verkondigde en het leven en de onvergankelijkheid aan het licht bracht. Geen van de apostels voor hem hadden zo'n boodschap. Niemand had dit overzicht, noch in tijd, noch in ruimte. Zijn onderwijs overstijgt verre dat van een ieder voor of na hem. Ik weet zeker dat iedere heilige zal instemmen dat hij bij de da's de hoogste eer verdient van wie ooit heeft geleefd.

En wat was zijn aardse beloning? Bouwde men voor hem een grote kathedraal, zoals die later in Rome werd opgericht ter ere van Petrus? Zette men hem op een met juwelen versierde troon, met een schitterende kroon op zijn hoofd? Kwamen ze hem aanbidden en hem kussen, zoals ze nu de bronzen teen van St. Petrus kussen?

Toen onze Heer werd gekruisigd, verlieten Zijn discipelen Hem en vluchtten. Toen Paulus gevangen werd gezet, verlieten de meeste van zijn volgelingen hem en schaamden ze zich er voor dat ze ook maar iets met hem te maken hadden. Ja, hij was zo van zijn vroegere vrienden afgesneden, dat het moeilijk was hem te vinden, zelfs door hen die zich niet voor hem schaamden(2Tim. 1:17).

Waarom leed Paulus deze beschamende onrechtvaardigheden? Omdat hij Gods ambassadeur was in een opstandige wereld. Omdat, als de verkondiger en apostel en leraar van de volkeren, hij trouw bleef aan het aan hem toevertrouwde evangelie. Omdat hij Gods doelstelling bekend maakte en de genade die de onze is in Christus Jezus, door Zijn kruisiging en begrafenis en hemelvaart en verheerlijking. Omdat hij in zijn evangelie de afschaffing van de dood leerde en de levendmaking van allen. Omdat deze beschamende behandeling van Gods hoogst geëerde en uiterst gezegende van alle dienstknechten van Christus van het grootste belang is als achtergrond voor de onthulling van Zijn allesoverstijgende genade, niet alleen aan de mensheid, maar ook aan al Zijn schepselen in de hemelse gewesten, niet alleen nu, maar ook in de aionen die nog komen gaan.

Paulus wist dit; daarom staat hij er op te zeggen dat hij zich niet schaamt(2Tim. 1:12). Maar hij was niet zozeer bezorgd over zichzelf als wel over het evangelie dat aan hem was toevertrouwd. Wat zou er van komen als hij er niet meer zou zijn? Timotheüs bleef over, tezamen met een paar anderen, maar de grote massa van hen die hij bereikt had lijkten hem verlaten te hebben. Er waren daarenboven krachten aan het werk die de heiligen weg haalden van hem en zijn leer. Phygellus en Hermogenes waren slechts voorbeelden van de velen in de provincie Asia, waar hij zulke grote aantallen mensen had bereikt, en aan wie hij zijn belangrijkste

brieven had geschreven. Maar hij was niet beschaamd, want hij kende Degene die hij geloofde, en was er van overtuigd dat Hij in staat was te beschermen was aan hem voor dat moment was toevertrouwd(2Tim. 1:12).

Zij die Paulus' leer verspreiden moeten Paulus' lijden ondergaan. De leer en het lijden zijn trouwe metgezellen. Hoe meer winst u verdient bij de Dais, hoe meer pijn u mogelijk moet verdragen vóór die tijd. Paulus' zaak was niet ten gevolge van zijn persoon, maar van zijn boodschap. Hoe meer u er over denkt, des te vreemder lijkt het dat hij zijn opvolger oproept kwaad te lijden! Hoe zelden horen we deze opmerking vandaag nog, bij de voorbereiding op een ambt? Komt het niet omdat we Paulus' boodschap niet meer horen? Het is niet nodig zo te handelen dat we kwaad verdienen vanwege onze fouten, of door gebrek aan liefdevol gedrag. Dát zou nooit aangemoedigd mogen worden. Maar wanneer we trouw zijn aan Paulus' evangelie en het onontkoombare kwaad komt naar voren, laten we het dan verdragen en, samen met de grote verkondiger en apostel en leraar, nooit terugdeinzen voor het lijden. Laten we het veeleer koesteren als een voorrecht, de hoogste eer die deze tijd over de zonen van Adam kan voortbrengen.

De soldaat, de atleet en de boer

Ik ben niet letterlijk een soldaat, atleet of een boer, maar figuurlijk gesproken ben ik alle drie, in verband met de dais van Christus(2Tim. 2:3-7). Deze groep van figuren, die slaat op allen die aan Christus toebehoren in deze bedeling, wat ook hun status of hun manier van levensonderhoud is, is niet alleen zeer behulpzaam bij het uitzien naar deze dag, maar zou ons kunnen helpen bij het verstaan van de functie van deze stijlfiguren, want ze zijn onderling uitsluitend als we ze zonder beperkingen toepassen. Niemand kan in alle opzichten gelijk zijn aan een soldaat en tegelijkertijd geheel zijn als een atleet en óók nog eens op alle manieren gelijk zijn aan een boer. In elk geval is de concordantie beperkt tot een enkel onderdeel. Ze omvat niets dan het lijden van de soldaat, de regels van de wedstrijd, en de voorrang van de boer in het eten van zijn vruchten.

Lijdt als een soldaat.

Timotheüs werd niet opgeroepen om op in alle opzichten te lijken op een soldaat. Hem werd niet geadviseerd lichamelijke training op te nemen om zijn lichamelijke kracht op te bouwen en te leren hoe te vechten en zijn vijanden te vernietigen en te doden. Integendeel!

Maar er was één fase in het leven van een soldaat die zijn leven zou binnendringen, en dat is lijden. Wij beelden zelden een ideale soldaat af als iemand die lijdt. Wij schilderen hem af als in de kracht van zijn leven, met krijgshaftige macht, zoals het lied zegt: "marching as to war." Zou ik denken dat het aanvaard zou worden, dan zou ik voorstellen dat de woorden veranderd zouden worden in een meer Schriftuurlijke zin: "Lijdend als tijdens de oorlog." Maar wie zou dat willen zingen? Helaas, de "Christian soldiers" van vandaag krijgen hun marsorders niet meer van Paulus, en hebben daarom weinig reden om te lijden.

Miljoenen mensen die nu leven hebben geleerd dat Paulus het bij het rechte eind had. De valse glamour van oorlog heeft in hun gedachten de plaats verdrongen van de werkelijkheid en haar gevolgen. Wat een ellende en lijden is er uit voortgekomen! Tot dusverre is er in militaire kringen voor dit aspect weinig erkenning te vinden. Dapperheid en succes werden met medailles en

onderscheidingen beloond, net zoals dat nu gebeurt, maar vandaag vragen wonden en lijden om strepen en "the purple heart"(Amerikaanse leger-onderscheiding;WJ). Wat ook de uiterlijke symbolen van strijd mogen zijn, de langstdurende zijn gegraveerd in de harten van hen die vermoeidheid doorstonden en honger leden, ziekte en mismaaktheid, zenuwshock en complete geestelijke verwoesting. Dat is het beeld dat Paulus ons voor ogen stelt. Net zoals sommige van de die soldaten, die zwaar leden, hun lot vrolijk tegemoet gingen, zo zouden ook wij met instemmende kracht en dankbaarheid het lijden moeten aanvaarden dat met Paulus naar ons toekomt.

Natuurlijk zal de ware dienaar van Christus, speciaal als hij een volgeling van Paulus is, er nooit aan denken het evangelie te misbruiken voor zijn eigen materiële voordeel. Toch is er een tendens in ons allen om Gods genadevolle gaven verkeerd te benutten. Als het voornaamste motief in onze harten is om een gemakkelijk leventje te halen uit het verkopen van de waarheid, dan zal het ons niet in de gevangenis doen belanden, maar het zal onze beloning in die dag in ernstige mate aantasten. Het zal weinig of geen goed doen genade te prediken, als onze daden er niet mee overeenkomen. Toewijding is geen kapitaal, en we moeten niet verwachten er in financiële zin voordeel uit te halen.

In de praktijk van alle dag werkte Paulus in zijn vak om te voorzien in de noden van zichzelf en en die met hem waren(Hand. 20:34). Maar toch was hij niet zo betrokken en verstrikt in zijn zaken, dat ze hem hinderden bij zijn werk. Ook in die tijd konden de eisen van het zakendoen een mens zodanig bezig houden, dat hij geen tijd of kracht meer kon geven aan de bediening waartoe God hem had geroepen. Op een bepaald moment was ik verantwoordelijk voor een drukkerij met veertig werknemers. Ik vond dit zo inspannend, dat ik geen vitaliteit meer over had om het werk te doen dat ik zo liefhad, en daarom nam ik ontslag en degradeerde mijzelf tot een gewone werkmans met een lager salaris. Maar ik moest hier ook voor lijden, want het niet werd begrepen door hen die geen sympathie konden opbrengen voor mijn werk in de Schriften. Mijn mede-vaklieden dachten dat ik geestelijk gestoord was geworden, maar ik vond het een opluchting. Het was een grote zegen voor mij, omdat het me tijd en kracht over liet voor het hoofddoel van mijn leven: niet een boterham er aan verdienen, maar de waarheid ontdekken en publiceren van Gods waarheid.

Deze figuur van een soldaat kan gemakkelijk verdraaid worden, tenzij we het houden bij de genoemde punten. Ja, we moeten met niemand strijden, maar vrede uitroepen. Letterlijk is deze figuur in tegenstelling met de taak van een ambassadeur. Alleen met betrekking tot lijden en betrokkenheid zit er een parallel in Gods dienaren van vandaag. Ook legt het nergens nadruk op het afzien van enig profijtelijk beroep, want hier wordt nadrukkelijk naar verwezen in de volgende figuur, die van de boer, en zulk afzien van wordt in sommige gevallen zelfs nadrukkelijk afgewezen. Paulus werkte dag en nacht, met zware inspanning, om niet anderen tot last te zijn en gaf in deze zichzelf als model.

Deelnemen aan de spelen.

Een andere fase van de Daïs, en degene die de meeste verwarring veroorzaakt, wordt voorgesteld door een atleet. Paulus had deze figuur al eerder gebruikt om de onderwerping van het fysieke lichaam te illustreren. Iedere atleet moet trainen.

Hoe moet zijn vlees niet verwennen vóór deelname aan een wedstrijd. Maar deze fase staat hier niet voor ons. Hij voegt eerder een punt toe dat goed past bij ons huidige thema. Hij rent en bokst om niet gediskwalificeerd te worden. Hij moet de regels van het spel volgen. De King James A.V. weergave, "castaway - weggeworpen/verworpen," geeft een geheel verkeerde draai aan deze figuur. Geen atleet is ooit verworpen als hij niet in staat was aan de voorwaarden voldoen. Hij werd niet verbannen of geëxecuteerd, maar gediskwalificeerd. Hij verliest de race, ook al is hij de eerste over de finishlijn. Hij wordt niet winnaar uitgeroepen in een bokswedstrijd als hij onder de gordel slaat. Zo zal het zijn bij de Daïs. Er zal heel wat verlies geleden worden vanwege onrechtmatige deelname.

De boer en het fruit.

De zwoegende boer moet de eerste zijn die geniet van de vruchten van zijn arbeid(2Tim. 2:6). Terecht heeft de boer het recht op negen-tiende van de vruchten(1Kor. 9:7). Zo was dat geregeld in verband met de Besnijdenis. De Levieten en de priesters werden onderhouden door de natie. Maar Paulus weigerde gebruik te maken van zijn rechten, want zijn boodschap was er een van genade. Daarom geeft hij nu de boer de voorrang, maar niet alle vruchten van diens arbeid.

Paulus' tweede brief aan Timotheüs gaat over de laatste dagen, en is op een heel bijzondere manier op ons van toepassing, want ze is toegesneden op de omstandigheden waaronder wij leven. Het is de meest hachelijke periode in deze bedeling. De waarheid wordt als nooit tevoren tegengewerkt. De gezonde leer wordt niet getolereerd en velen schuiven ze terzijde als mythe. Overal is wanorde. Opstandigheid is aan de orde van de dag en vermomd zichzelf zelfs als onderschikking aan de Heer! Maar de beproevingen van deze tijd geven ons een gelegenheid lijden en schaamte te verduren, die een rijke beloning zal krijgen bij de Daïs. Mogen we de genade ontvangen om voordeel te halen uit onze speciale voorrechten, en ze gebruiken om Zijn Naam te verheerlijken!

Lijden in de laatste dagen.

In sommige opzichten is het moeilijker lijden te ontlopen in deze laatste dagen dan in Timotheüs tijd. De Schrift verklaart dat, in deze dagen, de mensen zelfzuchtig, gek van geld, pronkziek, trots, lasterlijk, opstandig tegen ouders, ondankbaar, kwaadaardig, zonder natuurlijke aanhankelijkheid, onverzoenlijk, tegen elkaar, oncontroleerbaar, tegen het goede, verraders, lichtvaardig, verwaand, meer liefhebbers van hun zichzelf dan van God, toegewijdt, maar zonder haar kracht. Ons wordt geboden zulke lieden links te laten liggen(2Tim. 3:1-5). Is het mogelijk tussen zulke "heiligen" te leven en niet te lijden? Gode zij dank, de Schrift zegt niet dat allen zo zullen worden, noch dat ieder van ons al deze trekken zal hebben. Toch horen wij ons bewust te zijn van dit woord, en op te passen dat we zelfs niet een zweem van dit soort zaken hebben. Maar we kunnen er niets aan doen dat we lijden door zelfs maar hun aanwezigheid. Totdat we met deze in contact komen, is het mogelijk dat we niet eens weten dat ze in deze lijst voorkomen. Sommige zonden, zoals zelfzucht, zijn zo wijdverspreid, dat ze op ons aanvankelijk geen indruk maken.

Weinige heiligen schijnen zich bewust te zijn van de tactieken van de Tegenstander en de pijn die door zijn pijlen wordt veroorzaakt, indien we ons niet beschermen door geloof. Indien ze zich meer bewust waren van de tegenstand van de

wereldmachten van deze duisternis(Efe. 6:11-17), dan zouden ze zich niet zo snel overgeven aan hun plannen en zijn gereedschappen worden in het tegenwerken van hen die op de barricaden staan voor de hemelse waarheden waartegen de vijand optrekt. Ik dacht ooit dat, zodra de heiligen hun plaats in ons werk in dit geestelijk conflict realiseerden, dat ze dan door dik en dun naast ons zouden staan en op hun hoede zouden zijn voor de krijgslisten van de Tegenstander om ze weg te trekken, of, nog erger, ze bij zijn strijdkrachten in te lijven, en ons zo van achteren aan te vallen. Gelukkig zijn er die standvastig met ons staan, de boze tegemoet tredend, en voor deze zijn we onuitsprekelijk dankbaar. Wat is het triest dat een enkeling de geest van de Tegenstander heeft ontvangen, en door de Tegenstander in de oppositie gelokt, poogt met ons te worstelen en ons te verwonden, omdat ze niet samen met ons de niet-essentiële details onder ogen kunnen zien of vanwege hun persoonlijke vooroordelen.

Volharden en heersen.

Zij die volharden, zullen met Christus heersen tijdens de aionen(2Tim. 2;12). Het is heel jammer dat men hier "eeuwigdurend" van heeft gemaakt. Aionisch leven zal inderdaad nooit eindigen, omdat de dood zelf afgeschaft zal worden bij de voleinding. Daarom is het onverstandig te veel nadruk te leggen op het feit dat het woord aion niet eindeloosheid uitdrukt in relatie met ons leven in Christus, want het omvat dat. Maar heersen is iets anders. Allen zullen op den duur levendgemaakt worden, maar niet allen zullen heersen. Sommigen moeten onderworpen zijn. Heersen houdt onderschikking in aan bevoegden, en onderwerping aan God. Wanneer het koninkrijk overgedragen zal zijn aan de Vader, kan God niet Alles in allen zijn, zolang een van Zijn schepselen nog heerst over een ander. Alle heerschappij, zelfs die van Christus, zal ophouden te bestaan, wanneer alle gezag overgedragen is in de handen van de Vader en politieke machten plaats maken voor vaderlijk gezag.

Volharding nu is de juiste voorbereiding voor het heersen met Christus in de toekomst. Hoe anders zou het heersen vandaag zijn als iedere hooggeplaatste een grondige cursus had doorlopen in geduldig lijden! Een vooraanstaande Europese medisch specialist probeerde een soortgelijke gedachte naar voren te brengen, toen hij zei dat iedere dokter uit het raam gegooid moest worden, voordat hij zijn vak mocht uitoefenen op een patiënt. Hij zou moeten weten wat lijden is, om er op een meelevende en succesvolle wijze mee om te kunnen gaan. Zo is het ook met regeren. Alleen iemand die de pijnen en straffen van sterfelijkheid heeft gevoeld, en het daaraan verbonden lijden en schaamte heeft doorstaan, is geschikt om te heersen. Alleen zo iemand kan zo succesvol heersen, dat op de duur heersen zal worden afgeschaft.

De reden waarom alle sterfelijke heerschappij een relatieve mislukking moet zijn, ligt in de onnatuurlijke voorwaarden waaronder men moet opereren. Ze kwam voort uit de vervreemding van de mens van de Schepper en is slechts een tijdelijke rem op zijn activiteiten, totdat hij weer in harmonie is met God. De natuur vereist de onderschikking van de lagere schepping aan de hogere en van de mens aan God, niet van mens aan de mens. Al het nietige streven naar vrijheid en bloedige veldslagen daarvoor, zijn voortgekomen uit deze verkeerde verhouding. Geen sterveling, uitgezonderd de afgewezen Zoon van God, is afdoende superieur aan zijn medemens, of zo vrij van zonde, of zo volledig in gemeenschap met God voor

wat betreft het doel van de schepping van de mens, dat hij voorzien kan in een perfecte heerschappij. De mens heeft van God heerschappij gekregen om hem zijn eigen onvermogen te leren door een uitgebreide en gevarieerde demonstratie, van de zondvloed tot de voleinding.

De vrijwel voortdurende strijd tussen vrijheid en tirannie is vaak onbegrepen, want het is nooit absoluut het een of het ander, maar altijd een mengeling. Daar waar menselijke heerschappij is, kan niemand volkomen vrij zijn. De grenzen van de vrijheid worden niet bepaald door alleen de vorm van heerschappij, of zelfs niet door haar uitvoerders, maar door voorwaarden en omgeving. Een persoon, alleen in de wilde natuur, ver van zijn medemensen, staat niet onder dezelfde beperkingen als een andere, die leeft in het centrum van een wereldstad. Hij kan in alle richtingen een geweer afschieten zonder tussenkomst van de politieke gezagsdragers, waar zulk gedrag crimineel zou zijn in een drukke stad en hij geëxecuteerd kan worden wegens moord.

Alle vormen van regeren zijn noodzakelijk in Gods grote demonstratie van menselijk onvermogen. Hoe weinig we ze ook op prijs stellen, laten we Gods wijsheid zelfs in hun fouten erkennen, en dankbaar zijn voor de lessen die ze ons leren. De gedachte dat gezag zetelt in alle volwassen mensen, door de Grieken de *demos* genoemd, heeft aan de wieg gestaan van de democratie. In theorie is dit de heerschappij van het volk, maar in werkelijkheid is het de heerschappij van de meerderheid, en de onderwerping van de minderheid. Vanwege de onuitvoerbaarheid in het geval van grote massa's of de uitgestrektheid van landen, is ze gewoonlijk aangepast door de keuze van vertegenwoordigers, die handelen namens hun kiezers, wat beter republiek genoemd kan worden. Gewoonlijk staan deze vormen de meeste individuele vrijheid toe. Maar, net als alle andere, toch bepalen de regering en de wetgevers de mate van vrijheden. Speciaal bij noodsituaties kunnen ze terzijde gesteld worden of genegeerd.

De soort controle van mens over mens, die is toegestaan in de Schrift, is die van een vader over zijn gezin. Dit is om ons te leren over Gods uiteindelijke plaats in de voleinding. In beide gevallen is ze gebaseerd op natuurlijke banden, schepping en voortbrenging. Dan is er die van de man over zijn vrouw, die gebaseerd is op het feit dat hij haar hoofd is. Dit wordt ook gebruikt om Yahwehs relatie met Israël uit te beelden. Ouderen moesten de heerschappij hebben in samenleving in Israël en in de gemeente, om wille van hun volwassenheid en ervaring. Koningen zijn een tijdelijke tussenstap, van de Zondvloed tot de voleinding. Zelfs Christus heerst slechts tijdens de laatste twee aionen. Het hogere gezag van vandaag zijn Gods dienaren, die Zijn bedoeling uitdragen, maar zij zijn kunstmatig en onnatuurlijk, en hebben daarom zeer beperkte basiskwalificaties voor hun posities.

Ervaring met kwaad, en karakter, zijn de vereisten om te regeren. Noch grote werken, noch succes, noch grote giften, noch goedkeuring van anderen, zullen ons erop voorbereiden. Deze zullen ook een soort beloning meebrengen. Zelfs langdurig geduld is niet voldoende. Het is noodzakelijk dat een heerser voor die tijd standvastig is in het geloof, niet alleen onder de aanvallen van mensen, maar onder de vurige pijlen van de krachten van de duisternis.

Hetzelfde soort karakter en ervaring is nodig voor de heersers in het Messiaans koninkrijk op Aarde. Onze Heer zei tegen Zijn discipelen:

"Gij zijt het, die steeds bij Mij gebleven zijt in mijn verzoeken.

29 En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft,
30 opdat gij aan mijn tafel eet en drinkt in mijn Koninkrijk. En gij zult zitten op tronen om de twaalf stammen Israels te richten. "

(Luc. 22:28-30)

Het deel van hun voorbereiding dat zij het minst op prijs stelden, was het belangrijkste. In het begin waren er vele anderen met Hem, maar zij hielden de beproevingen niet vol. Dit diskwalificeerde hen voor een officiële functie in het komend koninkrijk.

Zo is ook ook vandaag met ons. Ons falen om te volharden tast onze redding niet aan, want dat is geheel en direct het gevolg van Zijn offer. Maar heerschappij in het aionisch koninkrijk is er alleen voor hen die beproefd zijn en die de test doorstaan hebben.

Het feit dat lichamelijk welzijn soms meer wenselijk is dan individuele vrijheid of actie, heeft geleid tot zogenaamde "socialistische" regeringsvormen. In deze vorm, controleert de maatschappij, of beter: de staat, veel van wat normaal gesproken aan het individu wordt overgelaten. In het geval van overbevolkte landen, waar de natuurlijke voorraden nauwkeurig bewaard moeten worden, kan dit een groot voordeel zijn, maar dan alleen in de handen van kundige en onzelfzuchtige regeringen. Het fatale defect in deze is haar anti-christelijk pogen om zegen naar de mensen te brengen buiten Christus om, en onafhankelijk van God. Het doel is veel te laag gesteld. Zoals onze Heer zei:

"Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden."

(Matt. 6:33)

De fysieke zegeningen van het aardse koninkrijk komen door de onderschikking aan en aanbidding van God, niet door plan-economieën of het gebruik van technologie.

Zelfs een ideale regeringsvorm, een hemels utopia, zou in de handen van een sterfelijk mens falen te functioneren zoals het moet. Het millennium zal geleid worden door stervelingen, en de hemelse gewesten door dood-uitdagende heiligen. Niemand leeft lang genoeg om de noodzakelijke wijsheid te vergaren. Zelfs terwijl hij leeft, wordt hij voortdurend lastiggevalen door de werking van de dood in zijn lichaam, zodat hij geneigd is kwaad en zonde te doen. Ze vormen één lange begrafenisoftocht van vergaand vlees. En niet alleen het lichaam van de heerser, maar al zijn prestaties, zijn gedoemd weg te zinken in ondergang en verderf.

In de goddelijke kronieken van Israël's koningen, wordt ons getoond wat de bepalende factor is in menselijk heersen. Wanneer het volk en de koning zichzelf onderschikten aan Yahweh Elohim, dan ging het allen wel. Maar wanneer ze zich tegen Hem keerden, dan werden allen ziek. De Joden zijn hiervan doorheen de eeuwen een levend voorbeeld geweest, tot vandaag de dag toe. Het hoogtepunt in de geschiedenis van hun koninkrijk werd bereikt toen Salomo en het volk hun energie en weelde uitputten bij het bouwen van het huis van Yahweh. Dit tastte

hun kracht niet aan, noch verlaagde het hun levensstandaard, integendeel! En zo ging het in Israël ook in andere gevallen. Een terugkeer naar Yahweh hield een herleving van welvaart in. Dit is vandaag onder de volkeren niet duidelijk, want God oordeelt vandaag niet, en Hij demonstreert zulke zaken door middel van de volkeren die Hij heeft gekozen om de Aarde te domineren, wanneer ze in gemeenschap zijn met Hem.

Een goede definitie van volharden zou wel zijn: kwaad lijden met geduld en vastberadenheid. In de grondteksten betekent het letterlijk ONDER-BLIJVEN, of achter blijven, zoals onze Heer in Jeruzalem achter bleef, nadat Zijn ouders al terug gekeerd waren naar Nazareth(Luc. 2:43). De betekenis van volharden is een verflauwende figuur. Het is heel jammer dat de AV het in de onderhevige passage, en alleen daar, wijzigt in lijden(to suffer). Onze Heer zei tot Zijn discipelen:

" wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. "
(Matt. 10:22)

Maar onze behoudenis(redding) hangt niet af van volharding, zo schrijft Paulus aan Timotheüs:

" indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen;"
(2Tim. 2;12)

In het ene geval hangt redding af van stand houden tot het eind, in het andere geval is redding niet aan de orde, maar beloning. Volharding wordt beloond met een plaats in de heerschappij.

Regeren is eigenlijk kwaad bestrijden met kwaad. Het kwaad was er al voor de Zondvloed, zonder enige vorm van regering. Na de aionische tijden, wanneer het kwaad verdwijnt, zal ook het regeren verdwijnen. Onze heerschappij te midden van de hemelingen, zal zich bezig houden met kwaad. De beste voorbereiding is: er mee bekend zijn en er geduldig mee omgaan terwijl we op Aarde zijn. Daarom volharding de voorwaarde om te heersen. We moeten geduldig zijn in ons wachten op Zijn komst. Ook dat zal z'n beloning krijgen. Zij die het geloof bewaren, zullen uitbetaald worden met de krans van rechtvaardigheid. Ja, het zal het deel zijn van allen die Zijn komst liefhebben(2Tim.4:4). Maar volharding houdt stand onder verdrukking(Rom.12:12). Zij die deze school doorlopen hebben, zijn klaar om om te gaan met het kwaad dat nog steeds voorkomt onder de hemelingen en het tot een afsluiting brengen.

Een regering gebruikt kwaad om kwaad in bedwang te houden. Een individu die zijn medemens dood is een moordenaar en moet zelf sterven. Maar de de beul die hem doodt is een beampte, en begaat geen moord als hij hem doodt. Maar het gezag om kwaad te doen kan misbruikt worden, zoals wanneer een volk, zonder terechte oorzaak, oorlog voert tegen een ander volk. Dit zal in het millennium vrijwel teloor gaan, hoewel Gog en Magog dan zullen proberen Israël te plunderen. Zelfs de heerschappij van Christus zal met kwaad gepaard gaan, want Hij zal de natuurkrachten controleren, en de aanwezigheid bij het aanbidden van God afdwingen door het weerhouden van neerslag, of, waar dit niet van belang is, zoals in Egypte, met een plaag(Zach. 14:17,18). Laten we zeker niet denken dat Zijn heerschappij alleen maar rozengeur en maneschijn zal zijn. Ze wordt afdwongen met kwaad. Hij stuurt kwaad, opdat er goed uit voortkome.

Het geheimenis van Christus onthult Zijn hemelse heerlijkheid, die Hij heeft over iedere soevereiniteit en gezag en macht en leiderschap en iedere naam die genoemd wordt(Efe. 1:21). Dit zijn gevarieerde vormen van weerhouding of heerschappij onder de hemelingen. Deze soevereiniteiten zijn de allerhoogsten, die een weinig van hun rechten overdragen aan gezagshebbers. Afgezien van één verwijzing in Judas 6 naar de boodschappers(engelen;WJ) " die aan hun oorsprong ontrouw werden," lezen we nooit niets over deze hemelse gewesten in de Besnijdenisgeschriften. Ze zijn alleen te zien in Paulus' brieven. Deze soevereiniteiten, mogelijk de hoogste van al Gods schepselen, kunnen ons niet scheiden van de liefde van God in Christus Jezus(Rom. 8:38). Alle soevereiniteit, net als alle gezag en macht, zal afgebroken worden bij de voleinding(1Kor. 15:24). We zullen niet eeuwig regeren. Onze heerschappij is beperkt tot de aionen. Ze is aionisch. Zelfs in de huidige tijd dienen we als een lesmateriaal voor de soevereiniteiten en gezagsdragers, hen bekend makend met de veelzijdige wijsheid van God(Efe. 3:10). En zelfs nu komen we in contact met deze soevereiniteiten en gezagsdragers, de geestelijke krachten van het kwaad onder de hemelingen, die onze echte tegenstanders zijn, hoewel ze door vlees en bloed werken om ons te beschadigen.

In Israël waren hemelse boodschappers vrijwel altijd goedgunstig, en brachten ze goede berichten. Maar niet bij ons. De bewoners van de geestenwereld zijn onze belangrijkste tegenstanders. Ze weten ongetwijfeld dan een paar van ons bestemd zijn om hun plaats over te nemen en dit kan ten dele de reden zijn voor hun tegenstand tegen de hemelse roeping van de heiligen.

Deze machtige geestelijke regeringen lijken de hemelse gewesten te bezetten die aan ons beloofd zijn. Zij zijn als de Kanaänieten in het beloofde land, die Israël tegenhielden, totdat Jozua het volk naar hun lotdeel leidde. Wij kunnen niet op vrede met hen rekenen, zolang we op Aarde zijn en we ze niet vervangen hebben onder de hemelingen. In de tussentijd echter, weerstaan we ze niet alleen en beschermen we ons tegen hun vurige pijlen, maar zijn we voor hen een zegen door het nu al laten zien van Gods wijsheid en door het overnemen van hun heerschappij in de toekomst, onder de leiding van Christus. Net zoals Hij het leiderschap over de aardse soevereiniteiten en gezaghebbers op Zich zal nemen in de dag van Yahweh, en Zijn apostelen en getrouwe volgelingen zal installeren op belangrijke regeringsposten op Aarde zal zetten, zo zal Hij het ook in de hemelen doen.

Op die heerlijke dag zullen we de bescherming van ons schild niet meer nodig hebben. We zullen onkwetsbaar zijn, met veel meer kracht om kwaad te doen dan de hemelse machten nu hebben. Het valt niet te betwijfelen dat, net als op Aarde, kwaad gebruikt zal worden om gehoorzaamheid af te dwingen. Zelfs een vader gebruikt kracht om zijn kind in het goede spoor te krijgen. Hoe veel te meer zal een koning dat doen! Deze soevereiniteiten en gezagsdragers, oordelend naar hun huidige conflict met de heiligen, zullen zware maatregelen moeten ondergaan om hun huidige koers te wijzigen, om van vijand veranderd te worden in vriend. Een deel hiervan zal waarschijnlijk al voor onze opname gedaan worden, wanneer Michaël en zijn boodschappers slag leveren met de draak en diens boodschappers, en zij op de Aarde geworpen worden en hun plaats in de hemel niet meer wordt gevonden(Openb. 12:7).

Wij kunnen ons nauwelijks de grootsheid van de heerschappij van het millennium voorstellen. Profeet na profeet heeft haar verschillende heerlijkheden al bezongen. Maar ze is slechts beperkt tot een zeer klein deel van Gods schepping. Vergeleken met de uitgestrektheden van het universum is haar bereik maar minimaal. Ons hemels gebied is onuitspreekbaar veel groter en haar heerlijkheden grootster. Het is verbazingwekkend hoeveel risico een mens wil nemen om de leiding te krijgen over zelfs het kleinste van de heerschappijen op Aarde. Het is daarom niet vreemd dat Paulus het lijden van het heden niet de heerlijkheden verdient die aan ons geopenbaard zullen worden (Rom. 8:18). We moeten niet naar deze beproeving kijken als straf voor gedane zonden, of als straf voor wat dan ook, maar veel meer als een voorrecht, dat zowel ons als de hemelse schepselen ten voordele zal strekken en een kleine rol zal spelen in Gods grote zegenplan voor heel de schepping. Laten we ons verblijden in aanvechtingen die volharding zullen brengen (Rom. 5:3) en een kroon zal zetten op onze nederige hoofden.

Het lot van hen die Hem verloochenen.

We hebben er al op gewezen dat volharding in het geval van de Besnijdenis essentieel is voor redding, bij de crisis, wanneer het koninkrijk aanvangt. Maar het is voor de *Onbesnijdenis* essentieel voor regeren in de hemelse gewesten. Maar wat zal er van ons worden als we niet volharden, maar Hem verloochenen? Hij zal ons ook verloochenen!

Totdat ik deze zaken nauwkeurig in hun context bestudeerde, was dit een huiveringwekkende tekst en ik vreesde voor mijn redding. Maar later, toen ik vaster kwam te staan in de grote waarheid dat onze daden niets te maken hebben met onze verlossing, die geheel afhangt van *Zijn* trouw aan Zijn Woord, daagde het bij me dat, indien wij Hem verloochenen, we wel ons recht verspelen om te heersen, maar niet alle andere zegeningen.

De nu volgende zin zou ons moeten weerhouden onze veiligheid en zekerheid te betwijfelen: "Hij is getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen." Zijn werk en Zijn woord redt ons, niet het onze. We hoeven niet te volharden, of wat dan ook te doen, om gered te worden. Zelfs de hoeveelheid en de kwaliteit van ons geloof of ongeloof is niet van belang. Indien we voldoende geloof ontberen om te volharden, dan doet dat niets af aan onze redding, maar wel aan onze beloning. De kleinste vonk van vertrouwen in Hem is alles wat nodig is om te delen in de oneindige waarde van Zijn offer. Maar er meer voor nodig om gedurende de eonen der eonen deel te hebben aan deze heerlijke universele heerschappij. Slechts de apostelen en de getrouwen zullen op Aarde heersen. Alleen die volharden onder lijden vanwege Hem zullen te midden van de hemelingen heersen in de hemelen.

Deel 27 - Verdrukking en toorn

De toorn, of verontwaardiging, van God is een heel andere zaak dan de verdrukkingen die door de mens toegebracht worden. In het bijzonder in de eindtijd is het goed een scherp onderscheid te maken tussen de dag van Gods

verontwaardiging en de grote bezoeking, hoewel ze tegelijkertijd plaatsvinden. Omwille van de morele misdrijven van de zonen van de mensen komt Gods verontwaardiging over de zonen van de weerspanning (Efe. 5;6). Het zal speciaal te merken zijn in de dag van Zijn verontwaardiging (Openb. 6:17; 11:18) en in het bijzonder zwaar zijn voor Israël (Luc. 21:23), in het bijzonder voor de aanbidder van het wilde beest (Openb. 14:10) en het afvallige Babylon (Openb. 17:19). Ja, ze hebben er al een voorproefje van gehad (1Thess. 2:16)

Misschien bestaat de allereerste verandering in Gods beheer, in verband met de huidige genade, uit het redden van de gelovigen uit de volkeren van deze komende verontwaardiging (1Thess. 1;10). De reden die wordt gegeven is dat

"God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid door onze Here Jezus Christus, 10 die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zouden leven. "
(1Thess. 5:9,10)

Romeinen pakt de draad weer op en we zien dat we " door Zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn. "
(Rom. 5:9)

Één ding mogen we zeker weten: dat God nooit boos zal zijn op ons, of ons zal bezoeken met de bliksem en donder van Zijn verontwaardiging. Wanneer Zijn toorn over de Aarde wordt uitgestort, zullen wij daar niet zijn om het te ondergaan.

Dit is de boodschap van de brieven aan de Thessalonicenzen. De tijd van de verontwaardiging is het aanbreken van de dag van de Heer, en moet vooraf gaan aan het komende koninkrijk. Zolang het koninkrijk werd verkondigd kon het ieder moment aanbreken. De Thessalonicenzen leden onder zware verdrukkingen en vervolgingen (2Thess. 1;4). Dit zagen ze ten onrechte aan voor goddelijke verontwaardiging en ze dachten dat ze al in de dag van de Heer waren aangeland (2Thess. 2;2). Maar dit kan niet zo zijn, vanwege van de daaraan vooraf gaande komst van onze Heer (2Thess. 2:1), en omdat God hen vóór het begin verkozen had om gered te worden (2Thess. 2:13). Zij leden aan het waandenkbeeld dat al vele heiligen heeft misleid, dat dit, verdrukkingen, het bewijs was van Gods boosheid en dat, als we God een genoeg doen, alles genoeglijk en aangenaam zal zijn.

Later werd Gods terughoudende houding verder ontwikkeld in de grote waarheid van de verzoening, zodat, totdat God in de volgende bedeling Zijn manier van beheren verandert, zelfs ongelovigen niet onderworpen zijn aan Zijn verontwaardiging. De bedeling van de verzoening is gebaseerd op de grote waarheid dat God, in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend, hen hun overtredingen niet toerekent (2Kor. 5;19). Daarom is, zolang er geen verandering is in bedeling, van verzoening naar verontwaardiging, de hele wereld immuun voor het goddelijk ongenoegen. Redding van de komende toorn echter, is alleen voor hen die, net als de Thessalonicenzen, weggerukt worden om de Heer bij Zijn wederkomst te ontmoeten (1Thess. 4:17).

Verdrukking of verontwaardiging.

Het grote verschil tussen verdrukking en verontwaardiging wordt duidelijk uit het

feit dat de eerst door mensen komt en de laatste van God, en zo wordt ons verdrukking beloofd, terwijl we bewaard worden voor verontwaardiging. Verdrukking is er in het bijzonder voor de heiligen. Wij verheerlijken ons in verdrukkingen (Rom. 5:3), hoewel we Gods verontwaardiging vrezen. De Thessalonicenzen ontvingen het woord te midden van veel verdrukkingen, maar zij leden niet onder Gods verontwaardiging.

De Openbaring onthult Gods verontwaardiging over Israël en de volkeren, maar ze laat ook het feit zien dat Johannes (Openb. 1:9) de heiligen in Smyrna (2:9-10) en de grote wit-geklede massa (7:14) verdrukking ondergingen uit handen van Zijn vijanden.

De dag des mensen, sterfelijke mis-leiding, houdt niet vanzelf op als de ecclesia is weggerukt. Ze draagt niet vrijwillig de regering over de Aarde over aan de Messias; integendeel, ze bereikt haar hoogtepunt in de dag van Jehovah, pal voor Zijn komt, in de mens der zonde, de valse Christus. Niemand is ooit tot zo'n hoogte gestegen als hij zal bereiken. De verontwaardiging van God wordt, bij het aanbreken van de dag van Jehovah, gericht tegen de mensheid en haar hoofd. Het hoge doel van Gods omgaan met Zijn schepselen is hen nederig te maken en hen aan Zichzelf te onderschikken. Dit doet Hij door middel van het kwaad. Wanneer de mens in de eindtijd tegen Hem opstaat in rebellie, dan gebruikt Hij hetzelfde medicijn, maar in een veel zwaardere dosis. Hij laat Zijn verontwaardiging los door de krachten van de natuur, de trots van de mens en de geestelijke wereld tegen de mensheid te richten, zodat de Aarde schoon geveegd wordt van rebellie en Christus de troon bestijgt. Dit is de goddelijke kant van die tijd. Voor een korte periode, net als bij de Zondvloed, laat Hij Zijn furie de vrije loop.

De grote verdrukking.

De zogeheten "grote verdrukking" laat een zeer verschillende lijn van denken zien, en moet eerder met de dag des mensen dan met de dag van Jehovah verbonden worden. Ze spreekt van benauwdheid, die door mensen over Israël gebracht zal worden. De volkeren hebben Zijn oude volk gedurende het grootste deel van de dag des mensen vervolgd en ze doen dat nog steeds. Maar de grootste van alle pogroms zal komen wanneer de dag van Jehovah aangebroken zal zijn. De geloofsgetrouwe Joden zullen weigeren het symbool van de menselijke heerschappij te aanbidden en zullen onder zijn handen lijden. Maar het ontrouwe deel van de natie zal samen met de volkeren lijden onder Gods verontwaardiging, die niet verward moet worden met de grote verdrukking van getrouwe Joden door hun medemensen. Deze tijd van moeite zal de climax zijn van de Jodenvervolging, de laatste die zal worden toegestaan. Het is eerder de climax van de dag des mensen, dan het begin van de dag van Jehovah, hoewel het in beide voorkomt. Het behoort meer bij de duisternis van de nacht dan van het licht van de ochtend. Christus is niet de bron van deze verdrukking, maar Hij wreekt ze. Hoewel het allemaal plaats vindt in de aanvang van de dag van de Heer, is het nog een restant van de dag des mensen. Voor de heiligen wordt de dag van de Heer gekenmerkt door zegen en heerlijkheid, niet door verdrukking.

Maar de grootste van alle verdrukkingen komt exclusief over Israël, in het midden van de zeventigste "Jaarweek", in de eindtijd. Onze Heer voorzegde deze tijd al op de Olijfberg. Ze zullen door alle volkeren gehaat worden. Velen zullen in het land zijn. De gruwel der verwoesting zal opgesteld worden in de heilige plaats. Dan

zullen zij die in Juda zijn gewaarschuwd worden naar de bergen te vluchten, want er zal zo'n grote verdrukking zijn als er nog nooit geweest is, en er ook nooit meer zal zijn. Onmiddellijk na de verdrukking zal de Zoon des Mensen komen (Matt. 24:4-31). Het zal zich ook uitbreiden naar de volkeren, want de grote wit-geklede massa, die uit deze verdrukking komt, komt uit alle volkeren en stammen en natieën en talen. De beloningen die zij ontvangen behoren bij de Aarde en Israël.

Onderscheid maken tussen de verontwaardiging van God tegen de mensheid en de grote "verdrukking" van de heiligen door de mensen, is van zo'n vitaal belang, dat we de principiële tegenstellingen nog een keer herhalen.

De verontwaardiging introduceert de dag van de Heer en is tegengesteld aan de verzoening, die deze huidige bedeling van de genade karakteriseert.

De grote verdrukking is "slechts" een voortzetting van de verdrukkingen van de heiligen, en is doorheen de dag des mensen aanwezig geweest. Maar ze zal dan op z'n ergst zijn, omdat deze dag haar climax bereikt en haar einde. Ze begint niet voordat de mens der zonde openbaar gemaakt is.

Indien we de verontwaardiging verbinden met de dag van de Heer en de grote verdrukking met de dag van de mensen, dan zal dat ons zeer behulpzaam zijn om een goed begrip te krijgen van die tijd, de grootste crisis in de menselijke geschiedenis.

Het boek Openbaring (1:10) begint met de aankondiging dat Johannes in de dag des Heren is. Alle verdere actie in dit boek komt met dit feit overeen. Christus, als Profeet, neemt Zijn plaats in te midden van de Israëlitische ecclesias en oordeelt ze. Als het Lammetje, in het Troon gedeelte, verbreekt Hij de zegels en stuurt Hij de boodschappers van de doem. In het Tempel deel beveelt Hij het uitschenken van de schalen van Gods gramschap. Gods verontwaardiging is alom, totdat het koninkrijk begint. Maar de grote verdrukking is beperkt tot het vijfde zegel. Ze speelt zich af tijdens de laatste helft van de zeven jaren.

De structuur van Openbaring lijkt behoorlijk symmetrisch te zijn, en scharniert om de dag van Jehovah en de dag van God. In beide wordt Christus gezien in Zijn drie karakters als Profeet, Potentaat en Priester. Maar ze lijkt niet enige andere tijd te omvatten. Het is zeer opmerkelijk dat er niets wordt gezegd over de voleinding, na de dag van God. Als die er dan al zou zijn, dan zouden we mogen verwachten een periode te vinden die ermee overeenkomt, vóór de dag van God. Zelfs indien de boodschappen aan de ecclesias aan het einde (Openb. 22:6-17) in de dag van God zijn, dan moeten de boodschappen aan de zeven ecclesias in de dag van de Heer zijn, en, zoals we lezen (Openb. 1:10), dat zijn ze dan ook. Johannes werd opgedragen te schrijven wat hij zelf die dag zag. Maar de dag van de komst wordt ons meerdere malen getoond. Nadat de zegels en de bazuinen en de donders voorbij gegaan zijn, wordt het werelds koninkrijk eigendom van God en Zijn Christus (Openb. 11:15). Na het uitstorten van de zeven schalen en de verwoesting van Babylon, lezen we opnieuw dat de Heer regeert en Hij komt op Zijn witte paard en Zijn plaats inneemt als Koning der koningen en Heer der heren (Openb. 19:7,11,16). De dag van de komst is de bekroning van de dag van Jehovah.

Er was een tijd dat de vraag vaak werd bediscussieerd: "Zal de kerk door de grote verdrukking gaan?" Maar in die dagen was het licht nog zeer gedimd. We zagen nog niet zo duidelijk wie de grote verdrukking in gingen, en we waren net zo onzeker

over wie er uit kwamen. Feitelijk werd algemeen aangenomen dat de "grote menigte" tot de volkeren moest behoren(aangezien ze er uit afkomstig zijn), of misschien wel de "Kerk."

Nu weten we dat de Heer sprak tot Zijn discipelen uit de Besnijdenis en dat het alleen op hen sloeg. Dit wordt bevestigd door de massa die er uit komt. Ook zij behoren bij de Besnijdenis, niet bij ons. De handeling vindt niet plaats in de bedeling van de genade, maar in de volgende bedeling van de verontwaardiging, en kan daarom niet hen bevatten die tot deze huidige geheime bedeling behoren.

Zolang de wereld vijandig staat tegenover God en de heiligen niet levend gemaakt zijn, zal er verdrukking zijn voor hen die van Hem zijn. God gebruikt het om volharding en beproefdheid en verwachting voort te brengen(Rom. 5:3,4). De grootste verdrukking komt, zoals verwacht, wanneer de triomf van goddeloosheid haar hoogtepunt zal hebben bereikt onder de mens der wetteloosheid. Maar op dat moment zal ook Gods verontwaardiging worden uitgestort. Om die reden zullen wij gespaard blijven van die ervaring. De natie die in de laatste twee aionen de hoogste hoogten van Aardse zegen zal ervaren, zal, in de laatste periode vóór het koninkrijk komt, geroepen worden door de diepste verdrukkingen te gaan van de aardse geschiedenis. Ze zullen er in gaan en er weer uit komen. Gode zij dank, het is niet voor ons!

Deel 28 - De oordelen over de volkeren

Volkeren hebben, net als individuen, een bestemming. Israël is een aionisch volk(2Sam.7:24). Andere volkeren zullen een aionische kastijding ondergaan of aionisch leven ontvangen, al naar gelang hun behandeling van de broeders van de Heer(Matt.25:46). We missen veel wanneer we volkeren met individuele personen verwisselen en de tijd van hun oordeel en beloning verwarren met die van de personen waaruit ze samengesteld zijn. Het feit dat Israël als volk zal leven en heersen tot de voleinding, houdt zeer zeker niet in dat ieder individu daarin aionisch leven zal ontvangen en zal deelnemen aan het komende koninkrijk. Zeker niet! Alleen zij die in geloof leefden zullen hun lotdeel in het koninkrijk ontvangen bij de opstanding van de rechtvaardigen. De natie waartoe wij behoren kan een plaats hebben in dat koninkrijk, maar de heiligen van deze dag zullen een veel hogere bestemming vervullen!

In de Hebreeuwse geschriften wordt het geluk van vele volkeren bediscussieerd, omdat ze in contact kwamen met Israël en door Jehovah werden gebruikt om Zijn volk te bestraffen of te ondersteunen. Hun behandeling van Israël heeft een bepalende invloed op hun welzijn, ook in het verleden, toen het verkozen volk vaak zwak en onbelangrijk was. Het zou niet moeilijk zijn te zien dat hetzelfde principe van kracht zal zijn in het tijdperk van hun suprematie. Zelfs nu, wanneer een natie zichzelf vestigt na een zwaar conflict, wordt haar houding tegenover andere volkeren grotendeels bepaald door hun gedrag tijdens haar tijd van beproeving. Wanneer Israël haar plaats inneemt als heersende natie op de Aarde, zullen de andere volkeren ieder een plaats toegewezen krijgen die overeenkomt met hun

houding ten opzichte van haar verspreide eenheden tijdens hun lange periode van rampspoed.

Alle volkeren komen met de Joden in contact, maar zeker niet alle individuen. De zonen van Israël zijn al onder vrijwel ieder volk op Aarde verspreid en dat zal zeker zo zijn op die dag, want zij zullen uit alle gebieden komen wanneer het koninkrijk zal worden opgezet. Alle regeringen zullen opgeroepen worden met hen om te gaan, zowel voor wat betreft hun politiek status als hun economische positie.

Er zijn vele andere gelijkenissen in de Schrift die gaan over de individuen, zoals de oogst, de dolik, het vissen enz.. Maar deze zijn niet specifiek gericht op de volkeren. Individuen in Israël zullen ook bij de aanvang van het koninkrijk geoordeeld worden. Het vereist geloof om hier het woord volkeren te aanvaarden. Nog meer geloof is vereist dan van hen voor wie Mattheüs speciaal werd geschreven. Joden zijn zeer happig wanneer het woord "goim" naar voren komt, want zij zouden alle oordelen wel op anderen willen toepassen en alle zegeningen op hen zelf, net zoals wij dat gewoonlijk doen. Laten we deze gelijkenis niet verwarren met de andere. De sleutel hangt naast de deur. Als we die niet gebruiken zal de gelijkenis haar schatten niet onthullen.

Het simpele feit dat deze gelijkenis voorkomt in Mattheüs zou de zaak af moeten maken, want dit verslag is speciaal toegewijd aan de Koning en bevat het koninkrijks charter. Hier citeert Christus Jesaja(42:1-3), wat hierop neerkomt dat Hij het oordeel zal verkondigen aan de volkeren(Matt.12:18). Jesaja gaat direct verder door te zeggen dat Hij zal voortgaan, totdat Hij het oordeel op de Aarde zal plaats en dat op Zijn wet de volkeren zullen wachten. Hierin verschilt Mattheüs van de andere verslagen, want daarin verschijnt onze Heer in verschillende karakters. De Dienstknecht van Markus, de Mens van Lucas en de goddelijke Zoon van Johannes houden zich over het algemeen bezig met individuen. Zulke verschillen als bijvoorbeeld de reden voor echtscheiding(ontrouw in Mattheüs en geen in de anderen) kunnen alleen verklaard worden door te stellen dat Hij bezig is met de ontrouwe natie, waarvan Jehovah Zich scheidde in Mattheüs en dat Hij elders bezig is met Zijn eigen discipelen, als individuen. Wij zouden nooit iets van de verslagen van het leven van onze Heer moeten vervalsen met uitspraken of gedachten uit een ander verslag, noch moeten wij het ene aanvullen met iets uit het andere, want juist hun weglatingen zijn van groter belang dan onze toevoegingen. Ze geven niet hetzelfde karakter weer, hoewel ze toch over een en dezelfde Persoon gaan.

Mattheüs is het koninkrijksverslag. Het is puur nationaal. In dit verslag verbood Christus zelfs Zijn apostelen op weg te gaan naar de volkeren(10:5). Het getuigenis is niet slechts gericht tot mensen, maar tot regeerders en koningen en volkeren(10:18). In de eindtijd zal natie opstaan tegen natie(24:7), en zij (Israël) zullen door alle volkeren gehaat worden. Het evangelie van het koninkrijk zal over de hele wereld verkondigd worden, als een getuigenis aan alle natiën(24:14). Daarom is er ook een oordeel bij de aanvang van het koninkrijk, niet van individuen, maar van volkeren als zodanig, gegeven in de beeldspraak van schapen en geiten. Het wordt verder geïllustreerd door het verpersoonlijken van de natiën, ze vergelijkend met individuen. Dit wordt over het algemeen letterlijk genomen en heeft zo tot veel verwarring geleid en tot het idee dat dit het "algemene oordeel"

is, waarin zij die goed doen eeuwig leven ontvangen en anderen eeuwigdurende bestraffing(Matt. 25:31-46).

Het is vreemd dat de ongerijmdheid van het uitleggen dat deze passage gaat over personen, al niet lang geleden is herkend. Dit is ongetwijfeld te danken aan de algemene onbekendheid met beeldspraak. We zouden gewaarschuwd moeten zijn door de openingswoorden, die zo helder zijn als ze beknopt zijn. Alle natiën *als zodanig* staan voor ons. Maar ons verstand faalt de volle betekenis ervan in te zien. Wij zijn niet gewend Gods Woord precies zo te nemen als het er staat. Misschien is het hier wat moeilijk onderscheid te maken tussen hen die tot de natiën behoren en de natiën zelf. Toch zou het feit dat de passage wordt gevonden aan het eind van Mattheüs, het nationale verslag, ons voorbereid moeten hebben voor een oordeel dat overeenkomt met haar boodschap, waarin de natiën, als zodanig, hun plaats toegewezen krijgen voor de aionen, wanneer het koninkrijk gevestigd zal zijn.

Het verslag, als geheel, is een gelijkenis, waarin de dagelijkse omgang van een herder met zijn schapen en geiten vergeleken wordt met de omgang van De Koning met de natiën. Ieder schaap of iedere geit staat voor een natie; de eerste staan goedgunstig t.o.v. Israël, en de laatste zijn zij die hen niet goed behandeld hebben. Binnen de gelijkenis zijn verscheidene andere figuren. Ten eerste is de scheiding die van een herder, een eenvoudige vergelijking. Dan, door de beeldspraak van de verpersoonlijking, worden de dieren, ofwel de natiën, getransformeerd in menselijke wezens. Aan ieder van de schapen aan Zijn rechterhand wordt een koninkrijk gegeven dat al voor de nederwerping voor hem is klaargemaakt. Indien ieder van de heidenen die de Joden goed heeft behandeld voor zichzelf een koninkrijk zou krijgen, dan zou hij in het koninkrijk beter af zijn dan de Jood! Trouwens, dan zou er hier geen beeldspraak of gelijkenis zijn! Waarom zouden we dan schapen en geiten ten tonele voeren? Indien ieder individu van die dag met de broeders van de Heer zullen omgaan als hier beschreven, en letterlijk beloofd zal worden met een koninkrijk, dan is heel de beeldspraak onnodig en verduistert deze het punt. Dit alles is slechts een beeldende illustratie van het handelen van onze Heer met de natiën, niet met individuen.

De natiën in het koninkrijk zullen tijdens het millennium en op de nieuwe Aarde een plaats toegewezen krijgen die past bij hun eerdere politieke behandeling van Israël. Sommige zullen speciale zegeningen ontvangen, omdat ze hen welgezind waren. Anderen zullen zeer zwaar gedisciplineerd worden, omdat ze niets gedaan hebben om hun lot wat te verlichten. "Dezen zullen heengaan naar de aionische kastijding, maar de rechtvaardigen naar het aionische leven."(Matt.25:46). Dat is de enig mogelijke uitleg van deze zo vaak misbruikte woorden, wanneer zij op de plek van hun context worden gelaten, en gezien worden in doel van het verhaal waarin het staat.

Mattheüs gaat verder en completeert het koninkrijksgetuigenis van de profeten, en stemt daar volkomen mee in. Als Zoon des Mensen zal onze Heer rechtspreken onder de natiën. Alle schulden van Israël moeten voldaan worden. Alles wat verkeerd is moet vergolden worden. Het zal geen wraak zijn, zoals de zondige Jood het zou willen hebben, maar rechtvaardigheid, leidend naar de onderschikking van allen aan God bij de voleinding.

Wat bedoeld wordt met het aionische vuur voor de natiën die niet de broeders van de Heer te hulp komen in hun ellende, kan het best begrepen worden door het lijden te overdenken van de verkozen natie zelf in de huidige tijd, voor hun eigen ogen, want ook dit wordt gekarakteriseerd als een kwelling in een vlam. Israël is nationaal en politiek dood, niet de individuen van de natie, en dit wordt ons voor ogen gebracht in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Als natie wordt Israël door de volkeren gekweld. Afgezien van hun persoonlijke waarde of waardeloosheid, goed en kwaad, hoog en laag, rijk en arm, werd de natie op zich door de regeringen van de Aarde onderworpen aan discriminerende wetgeving, speciaal in de Middeleeuwen.[Dit artikel werd geschreven in 1935. W.J.]

Antisemitisme wordt in de Schrift een "vlam" genoemd. Is het niet buitengewoon toepasselijk dat hun oordeel als "vuur" wordt gekenmerkt? In deze vlam lijdt de verkozen natie zoals ze eerder leed in Egypte. Maar ze brandt niet op. Ondanks haar pijnlijke lot zijn haar aantallen toegenomen. En zoiets is ook heel goed mogelijk in het koninkrijk, want aan het eind daarvan mobiliseert Satan een geweldig leger, dat dreigt de hoofdstad te verwoesten. Deze rebellie kan gemakkelijk verklaard worden als deze natiën, op een afstand van Jeruzalem, teruggebracht zijn tot politieke slavernij, gedwongen zich te onderschikken aan de ijzeren heerschappij. Waarom zouden ze anders protesteren tegen de volheid van lichamelijke zegeningen waarmee de Aarde gevuld zal zijn in die tijd? Satan wil heersen. Zijn doel is politiek. Hij misleidt de natiën. Het is een opstand van natiën.

De ongelovige wordt gewoonlijk toegestaan het alleenrecht te hebben op het toekomstige vuur. Voor hen reserveren wij de vlamme oordelen van de dag van Jehovah, de onuitblusbare vuren van de Vallei van Hinnom, en de vurige poel, die de tweede dood is. Maar ook de gelovige heeft zijn testtijd; niet om zijn lot te bepalen, maar zijn beloning! Niemand denkt misschien in dit geval aan een letterlijk vuur, want onze werken zijn, als regel, niet van het soort dat door echt vuur getest kan worden. Toch vinden we ook hier de beeldspraak van vuur, en we zouden best onszelf voorbereiden op een zeer diepgravend onderzoek naar het karakter van onze daden. Veel van ons dienstbetoon zal, naar wij vrezen, de vlammen voeden en verdwijnen.

Het falen het bijbehorend karakter van het lot van de rijke man in te zien, kan gemakkelijk leiden tot een totaal foutief beeld van Gods handelen met het individu. In lijn daarmee wordt het principe van compensatie, wat ook voorkomt in nationale zaken, op een ieder toegepast, en hij die het goede ontvangt in het heden heeft het lot het slecht te hebben in hades, en hij die kwaad in zijn leven ervaart is zeker van zegeningen in het hiernamaals. Het gezonde verstand van de uitleggers heeft hen bewaard dit deel van de gelijkenis te benadrukken, want het zou spoedig zichtbaar worden hoe onhoudbaar de persoonlijke toepassing is. Maar als we het toepassen op Israël als natie, met Lazarus als het gelovig overblijfsel, die troost vinden in de schoot van het geloof, dan is alles zoals het moet zijn en op z'n plaats.

Een net zo moeilijk te nemen horde wordt bereikt indien we het oordeel over de natiën zien als dat van individuen. Hoevelen van hen die het laatste vers van het hoofdstuk geciteerd hebben bij het prediken van het evangelie, hebben het voor zichzelf en voor hun toehoorders niet duidelijk gemaakt dat "dezen" die "zullen

heengaan naar de eeuwige straf," dat niet doen omdat ze zondaren zijn, maar omdat ze Christus' broeders naar het vlees niet hebben ondersteund? En hoevelen zetten de enige weg uiteen naar aionisch leven, zoals de context verlangt? Er is hier geen bekering, geen geloof in God, zelfs geen goede werken, afgezien van die gedaan aan het lijdende Israël. Wij mogen er zeker van zijn dat Paulus zulk een evangelie geen enkel moment in deze bedeling getolereerd zou hebben. Nu is het: niet door werken, maar door genade door geloof in Gods woord betreffende Christus en Diens offer. Fysieke verwantschap, dat hier van groot belang is, wordt geheel uitgesloten(2Kor.5:16).

Het geeft maar weinig opluchting als men dit vreemde evangelie (dat in het geheel geen evangelie is!) door gaat schuiven naar de eindtijd, vlak voor de wederkomst van de Zoon des Mensen. Zonder twijfel zal dit dé cruciale periode zijn en zal deze in het algemeen overeenkomen aan wat vooraf ging, maar er is in de passage geen beperking opgenomen. Het zou onrechtvaardig zijn een natie te bestraffen voor alleen hun houding in deze korte periode, als hun voorafgaande geschiedenis gunstig zou zijn. Ja, op een bepaald moment zullen alle natiën hen haten die discipelen van Christus zijn(Matt.24:9). De tijd is niet beperkt, en rechtvaardigheid vereist dat de hele geschiedenis van een natie in ogeschouw moet worden genomen, net als in een individueel oordeel alle daden van een ieder bekeken worden, niet alleen die van de uren van hun sterven.

Wat voor soort evangelie hebben we hier, dat aionisch leven belooft aan individuen die de broeders van de Heer ondersteunen en aionische kastijding voor hen die dat niet doen? Het is een evangelie van werken, zo simpel is dat, als het ware per ongeluk gedaan door hen die zich niet bewust zijn van het gewicht of belang van hun daden. Nu weten wij dat Israël is verspreid onder alle natiën, zodat alle regeringen met hen te maken krijgen. Maar zullen alle individuen een gelegenheid hebben om hen hun goedgunstigheid te tonen? Misschien behoort één op de duizend van de bewoners van de Aarde tot dit uitverkoren ras. Zij leven in grote groepen. Hoe weinig gelegenheid zou er voor de meeste mensen zijn om de middelen te benutten om aionisch leven te verwerven, zelfs al lijkt het nog zo eenvoudig om de noodzakelijke plichten te vervullen!

Maar wat ons zou moeten doen aarzelen is het feit dat deze werken gedaan worden zonder geloof in God, en in volkomen onwetendheid van Zijn Christus, en zonder de hulp van Zijn offer, zonder de minste verwijzing naar Zijn kostbare bloed. Leven buiten de dood van Christus om, en tijdens de aionen, klinkt verdacht voor iedereen die de waarde van Zijn werk kent. Wij lezen dat, buiten geloof om, het onmogelijk is God te behagen(Hebr. 11:6). Zelfs zijn broeders, die ondersteund worden, hebben, tenzij ze geloven, geen recht op aionisch leven. Maar volgens dit evangelie verdient iemand die een Jood te eten geeft aionisch leven, of hij nu gelovige is of niet! Zou het vandaag toegepast worden (en waarom niet?), en op juiste wijze geadverteerd, wat zouden deze vervolgte mensen dan een heerlijk leven hebben!

Niemand uit Israël zal op zulke voorwaarden het koninkrijk binnengaan. Petrus maakt dit wel zeer duidelijk. Jezus Christus is de enige Die hen kan redden.

En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden. (Hand. 4:12)

Veel hedendaagse heidenen hebben de hier neergelegde voorwaarden vervuld, maar ik ben er zeker van dat zij niet als loon aionisch leven zullen ontvangen, want nu komt Gods rechtvaardigheid niet naar hem die werkt, maar naar hem die gelooft (Rom. 4:4). Dit evangelie van het ondersteunen van Israël kan vandaag niet werkzaam zijn, maar toch hebben we niet het recht ze buiten te sluiten. Nationaal heeft het zonder twijfel haar plaats, maar individueel is het onmogelijk.

In essentie is dit evangelie het omgekeerde van het ware. In dit evangelie zijn zij die beloofd worden met aionisch leven niet de zondaren die een Redder nodig hebben, maar de filantropisten die Christus Zelf begunstigen! Alles wat wij daarvoor moeten doen is de strekking van Christus "broeders" uit te bouwen tot de gehele mensheid, en het zou een bloedloos en prachtig evangelie zijn, uitstekend aangepast aan de trots en het ongeloof van de moderne mens.

Een van de belangrijkste ontwikkelingen in de moderne tijden was het plaatsen van deze passage in haar juiste tijdvak, bij het begin van de heerschappij van Christus, en het bereik ervan te beperken tot de levenden, het zo reddend van het "algemene oordeel," waarmee het zo vaak wordt verward. Wij stellen nu een andere vooruitgang voor, het nog verder beperkend tot de natiën (als zodanig) in die tijd. Wij hebben hier al verschillende malen de nadruk op gelegd, maar verdere studie heeft de details verduidelijkt en geleid tot de gehele verwerping van de gedachte dat het toepasbaar zou zijn op individuen in de eindtijd, die Israël ondersteunen in hun verdrukking. Het kan geen persoonlijke toepassing hebben.

Dit leidt tot de interessante conclusie dat natiën aionisch leven kunnen hebben of onderworpen worden aan aionische kastijding. Dat er tijdens de duizend jaren natiën zullen zijn op de nieuwe Aarde wordt overdadig duidelijk gemaakt door de verschillende verwijzingen er naar in de Openbaring. Het is de kern van de heerschappij van Christus, dat Hij gezag zal hebben over de natiën en dat Hij dit zal delen met de overwinnaars in Israël (Openb. 2:26; 12:5). Zelfs in de laatste aion, wanneer er geen priesterklasse meer zal zijn, zal de heerlijkheid en eer van de natiën binnen gedragen worden in de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem (Openb. 21:26). Aangezien ze onder elkaar geen oorlog meer voeren en ze onder de ijzeren staf van de Grote Koning zullen zijn, is er geen reden te bedenken waarom, wanneer het koninkrijk zal zijn gevestigd, de natiën in dat tijdperk niet zouden voortbestaan, en zo aionisch leven of kastijding hebben tot de voleinding.

De ijzeren staf is een kenmerk van het millennium dat we neigen te vergeten. De verrukkelijke visioenen van vrede en overdaad, speciaal voor het verlorene Israël, beheersen ons denken en weerhouden ons van het overdenken van andere aspecten van die dag. De rebellie aan het einde van het millennium komt, als we er voor het eerst ernstig over nadenken, voor velen van ons als een schok, omdat we denken dat de situatie in Israël voorbeeld zal zijn voor al de volkeren van deze Aarde. Op het gebied van regeren is er een grote tegenstelling, want alle andere natiën worden afhankelijke vazalstaten van het verkozen volk. Zij zullen worden gedwongen de mandaten uit Jeruzalem te gehoorzamen. Zelfs Egypte, dat met

Assur en Israël een zegen zal zijn op Aarde(Jes.19:25), zal, als ze haar quotum voor het aanbidden in Jeruzalem niet zal zenden, naast het niet ontvangen van regen, op een bijzondere wijze geslagen worden. En neerslag zal onthouden worden aan ieder van de overgebleven volken als ze niet hun vertegenwoordigers sturen(Zach. 14:17).

Er zal dan geen zelf-beschikking zijn, geen onafhankelijkheid, geen rijk met zelf-regerende leden. Het koninkrijk is Gods manier van het onderschikken van allen aan Zichzelf, niet van het onafhankelijk maken van Zijn schepselen van Zijn macht. Het zal een onbegrensd despotisme zijn, met Israël als de heersende natie. Niet alleen Christus zal als haar hoofd absolute macht uitoefenen, maar Hij zal Israëlieten delegeren om over de andere natiën te regeren. Zij zullen hen hoeden met een ijzeren staf, zoals de producten van een pottenbakker worden vernietigd(Openb.2:27). Is dit niet precies het evenbeeld van aionische kastijding en vuur? Een regering die de krachten van de natuur tot haar beschikking heeft, heeft niet de behoefte aan het soort wapens te gebruiken dat wij nu hebben als de meest moderne middelen van oorlogsvoering. Het zal veel effectiever zijn de wolken op te dragen weg te blijven. En bij de laatste grote revolte is er geen leger nodig om de door Satan geleide horden te weerstaan. Er komt eenvoudig vuur naar beneden om hen te verslinden.

Satan is er tot dusverre in geslaagd de natiën te misleiden(Openb.20:3). Dit betekent niet dat hij ieder individu heeft misleid! Het slaat op de politieke scheidingen op de Aarde. Hij heeft de regeringen misleid, omdat hij wenst te heersen. Omdat bepaald is dat in het koninkrijk Christus zal regeren, wordt Satan gebonden in de afgrond. Wanneer hij losgelaten wordt probeert hij niet de natiën dichtbij Jeruzalem te misleiden. Kennelijk zijn zij tot een dusdanige kennis over Jehovah gekomen, dat misleiding vrijwel onmogelijk is geworden. Daarom gaat hij naar de vier uithoeken van de Aarde, het verst verwijderd van het centrum, waar hij wel een luisterend oor vindt. Is het niet waarschijnlijk dat het deze zijn die door de ijzeren staf fijngemalen zijn, van wie de kastijding zeer zwaar was, die het vuur van de verontwaardiging van Jehovah over hun behandeling van Israël tijdens het tijdperk van de volkeren gevoeld hebben? Zouden zulke niet wegdrijven van het centrum van regering, om zo ver mogelijk weg van de stad van de grote Koning gevonden te worden?

Zou tegelijkertijd niet de opstand aan het einde van de duizend jaren dienen om een ander probleem op te lossen in verband met het individuele oordeel, dat onmiddellijk daarop volgt? In die aion zal redding iets heel anders zijn dan nu. Heel Israël zal gered zijn(Rom.11:26). Indien er een kleine rest in zal zijn, dan zullen het de ongeredden zijn, niet de geredden, zoals in het verleden. Deze zullen sterven. Nationaal zal het de eerste echt "Christelijke" natie zijn. En het evangelie van die dag zal zijn gebaseerd op het gezag van Christus over de gehele Aarde, en natiën zullen als zodanig tot discipelen worden gemaakt en gedoopt(Matt.28:18-20). Omdat de Aarde vol zal zijn van de kennis van Jehovah(Jes.11:9), kan het zijn dat de ongeredden zich bij de laatste opstand aansluiten en in het vuur sterven dat neerdaalt vanuit de hemel en wij ze zo terugvinden tussen de doden die staan zullen voor de grote witte troon. Op die manier gaan geen anderen dan geredden binnen in de nieuwe schepping, en alle anderen worden geoordeeld in het laatste grote oordeel, dat zich bezig houdt met de daden van ieder individu.

Het oordeel over de natiën, zoals uiteengezet door onze Heer in Mattheüs, is lange tijd als zodanig herkend, in het bijzonder in tegenstelling tot het oordeel van de individuen voor de grote witte troon. Maar er zijn altijd details geweest die niet bevredigend waren. Geleidelijk aan is het licht er over gaan toenemen. De laatste flits die het geheel tot volle bevrediging bracht, kwam door het bestuderen van spraakfiguren. De letterlijke interpretatie werd meer en meer onhoudbaar. Toen het eenmaal duidelijk was dat hier de natiën bedoeld worden - niet alleen door de schapen en de geiten, maar ook door hen die deelnemen aan het oordelen - en niet individuen, verdampten alle problemen, behalve hoe het aan anderen duidelijk te maken!

Zij die opgegroeid zijn met de gedachte dat deze passage het algemene oordeel is en ons de bestemming geeft van de twee klassen waarin de hele mensheid is verdeeld - de bozen en de rechtvaardigen - hebben kennelijk nooit de context ter harte genomen, want slechts een klein deel van hen hebben ooit iemand in de gevangenis bezocht, of baseren hun hoop op het geven van voedsel, drank of kleding. Het merendeel van mijn lezers zal weten hoe volkomen tegengesteld dit is aan het ware evangelie van Gods genade. Wij dringen er daarom met alle vriendelijkheid bij hen op aan de context te overwegen. Zie hoe onmogelijk het is aionisch leven te baseren op de daden waarvan hier wordt gesproken. Het is in tegenstelling met het koninkrijksevangelie, dat bekering eist. Het is strijdig met het evangelie voor vandaag, dat werken uitsluit. Het staat diametraal tegenover Gods handelen met Zijn schepselen, om, buiten Christus en Diens offer, aan iemand aionisch leven te geven.

Zij die al herkend hebben dat dit oordeel niet gaat over zondaren op zich, of over het algemene gedrag van de mensheid, maar alleen gebaseerd is op contacten met de broeders van de Heer, zullen zien dat dit slechts gedeeltelijke opluchting geeft. Zelfs als dit beperkt wordt tot de eindtijd, iets waarvoor geen afdoende bewijs is, blijft er de onmogelijkheid van het op zulke gronden baseren van iemands aionische bestemming.

Er was een tijd dat ik de werking hier beperkte tot de eindtijd. De bestemming van iedere natie in het koninkrijk, zo scheen het mij toe, hing af van hun houding tegenover Israël in die tijd. Maar dit heeft zijn problemen. Het oordeel is inderdaad in die tijd, maar de werking is niet daartoe beperkt. Het lijkt juist te zijn de hele "tijden der heidenen" er bij te betrekken, want in de eindtijd zullen, zonder uitzondering, alle natiën kwaad op Israël zijn (Openb.11:18) en ze zullen allemaal in de strikken van Babylon zijn beland (Openb.14:8), en alle natiën zullen de discipelen van Christus haten (Matt.24:9). In dat geval zouden er maar weinig schapen staan aan Zijn rechterhand. Het schijnt veel meer correct te zijn met de natiën te handelen in overeenstemming met *al* hun contacten met Israël, want die varieerden van tijd tot tijd.

Nu ik echter zie dat in dit oordeel *alle* omgang tussen de natiën en Israël is betrokken, als inleiding voor het vestigen van het koninkrijk, lijkt alles buitengewoon bevredigend. Dit is precies wat wij aan het eind van Mattheüs verslag mogen verwachten. Het stemt in met alle feiten, want de broeders van de Heer zijn onder alle natiën verspreid en het grootste deel van de tijd politiek onder druk geweest, zelfs wanneer ze er in slaagden een goed bestaan op te bouwen en

rijkdom te vergaren. En wanneer de Zoon des Mensen zit op de troon van Zijn heerlijkheid, met de natiën voor Hem, wat kan het dan anders zijn dan de lang uitgestelde rechtszaak tussen Israël en de natiën? Ieder van hen moet volgens een bepaalde standaard zijn plaats toegewezen krijgen, en de plaats die hier gegeven wordt is in volkomen overeenstemming met de gerechtigheid waarop het koninkrijk is gefundeerd.

Deel 29 - De functie van de Grote Witte troon

De verbinding tussen het nu en het hiernamaals wordt, voor de ongelovige, gesmeed voor de grote witte troon. Het is de enige bewuste ervaring waarmee hij van het huidige leven gaat naar de voleinding, wanneer God Alles in allen zal zijn, niet slechts in de heiligen, maar in allen van Adam's ras. De volwassen ongelovige verlaat ongered dit leven, onrechtvaardig, en vijandelijk tegenover God. Na door het oordeel te zijn gegaan is zijn volgende bewuste moment dat hij zich gered zal weten(1Tim. 4:10), gerechtvaardigd(Rom. 5:18), levend gemaakt(1Kor. 15:22) en verzoend met God(Kol. 1:20). Ik houd niet van het woord "bekering", want het lijkt volkomen ontoereikend om de verandering in de gelovige te beschrijven. Het zou veel passender zijn indien het wordt gebruikt voor de verandering in de ongelovige, veroorzaakt door het gebeuren bij de grote witte troon. Niets kan daar gebeuren dat het grote doel kan verijdelen waartoe het is toegewijd, namelijk dat van het voorbereiden van de doden die buiten Christus zijn voor hun plaats in Hem, door zien in plaats van geloven.

Wij moeten een revolutionaire herziening maken van onze hele visie voor wat betreft het lot van de ongelovige. Wat nodig is, is een uitzicht vanuit het standpunt van God en niet dat vanuit een mens. Het oordeel is niet slechts een zwakke poging om straf uit te delen aan hen die al geleden hebben en die eindeloos gepijnigd zullen worden, zonder acht te slaan op Gods doel met de schepping of het effect van Zijn grote naam. Het is Zijn middel om de mens duidelijk te maken hoe zeer ze gefaald hebben Hem te geven wat Hem toekomt. Het zal ze overtuigen dat Zijn oordeel, het veroordelen van iedere zoon van Adam(Rom. 5:18), rechtvaardig is en waarachtig. Maar het zal ook Zijn gerechtigheid in Christus onthullen, Die hun Rechter zal zijn, waardoor allen gerechtvaardigd kunnen en zullen worden, en zo wordt het fundament gelegd voor hun wederzijdse verzoening bij de voleinding.

De vervanging van universele verzoening door eeuwige kwelling heeft ieder aspect van het grote witte troon oordeel volledig verwrongen. Deze duivelse leer verandert het motief van oordeel van liefde naar haat. In plaats van een schitterend tentoonstellen van Gods vermogen om Zijn schepselen te helpen, is het verlaagd tot een kwaadaardige uiting van Zijn kracht om pijn te doen. Onmetelijke macht wordt uitgeoefend om de doden te doen opstaan, met geen andere reden dan om hun aanstaande ellende te verbinden met Christus en Zijn God. Slechts een

enkeling onder hen had Hem ooit gezien. De meesten van hen hadden zelfs nooit van Hem gehoord. En nu moeten ze voor altijd bestaan in een onuitsprekelijke, nooit eindigende marteling, en dat als gevolg van hun ontmoeting met de Redder van de wereld! Zouden ze Hem in die lange eeuwigheid van ellende niet in hun harten vervloeken? Welk motief kan er zijn om een Redder met zulk een vreselijke bestraffing in verband te brengen? Is Hij daar om hen belachelijk te maken, om hun wanhoop te versterken, hun ellende te vermenigvuldigen? Als eeuwige kwelling de eenduidige straf zal zijn van allen die voor de grote witte troon staan, dan zou Satan, en niet Christus, de voorzitter moeten zijn. De Tegenstander en niet de Redder zou daar als rechter moeten zitten!

Het doel van God verlangt absoluut dat zij die voor de grote witte troon staan niet alleen verdragen wat hen aan kwaad toevallt, maar het ook aanvaarden en er in berusten. Daarenboven moeten zij, aangezien het zal leiden naar verzoening met God, niet slechts de rechtvaardigheid van alles wat gebeurt bevestigen, maar zij moeten de positieve goedheid en afhankelijkheid voelen die de aanleiding is voor zelfs de zwaarste strafoplegging. Men maakt geen vrienden door alleen gerechtigheid, maar door het hart dat er achter zit. Dan zal God de mensen niet laten gissen naar Zijn goedheid, zoals Hij dat vandaag doet. Hij zal Zijn hart niet voor hen verbergen, zoals Hij dat nu doet. Alle geheimen van de mensheid en alle verborgen motieven van God zullen onthuld worden. Wie zich realiseert Wie en Wat God is, moet het wel goedkeuren, wat het hem ook zal kosten, want het doel is zo goed en heerlijk dat het iedere hoeveelheid van tijdelijke strafoplegging en smart waard is.

Het gordijn dat vandaag verhult wat de mens is en wat hij doet, zal voor de grote witte troon terzijde geschoven worden. Alleen dit al zal de gehele mensheid zonder enig verder bewijs veroordelen. Tegelijkertijd zal de bedekking die God voor Zijn schepselen verborgen hield, weggenomen worden. Hij zal gezien worden in de Zoon des Mensen en Zijn welwillende daden. Hij zal geopenbaard worden in de Zoon van God en Zijn liefdevol handelen. Niet alleen zal de zwaarte van Gods rechtvaardigheid en heiligheid verdragen worden, maar Zijn motieven en doel zullen voor iedereen zichtbaar zijn, zodat er niets van de bitterheid en rebellie en haar zal zijn die nu voortkomt uit Zijn ongeziene voorzienigheid. Zij die het nodig hebben zullen lijden, niet zoals nu, zonder enig vermoeden van de voordelen, maar met een verwerkelijking van hun behoefte er aan en van het einde dat in zicht komt.

De gedachte dat de rekening van een ieder in evenwicht gebracht zal worden, zodat ieder kwaad precies gecompenseerd zal worden met goed en ieder goed met kwaad, is volkomen tegengesteld aan Gods doelstelling. Er zou niets anders uit voortkomen dan een neutrale, smakeloze patstelling, waarin God noch mens enig voordeel haalt uit het gezwoeg van de aionen. Het kwaad wordt niet simpelweg vervangen door het goede, maar het wordt er door overwonnen. Het kwaad zal, wanneer de juiste tijd daarvoor is aangebroken, een enorme oogst van goed voortbrengen.

Wat is het doel dat God op het oog heeft met de duidelijke chaos van ongerechtigheid vandaag in de wereld? Is het niet om aan de mensen te tonen dat alleen Hij de Beschikker is? Als er gerechtigheid moet komen, dan moet het van

Hem zijn, niet van onze medemens of uit enige andere bron. Alles bij elkaar genomen: de mens zal nooit krijgen wat hij verdient en het aan hem gedane leed zal nooit gewroken worden, tenzij de Godheid er aan te pas komt en het voor hem doet. De mens streeft er dapper naar rechtvaardigheid te brengen. Hun regeringen en gerechtshoven, hun wetten en wetshandhavers zijn allen aan dit doel toegewijd. Maar hoe zwakjes zijn hun pogingen om de wereld van dit kwaad te bevrijden! Uit hun wetten wordt duidelijk dat zij het zicht op de goddelijke Beschikker verloren hebben, en zelf onrechtvaardig zijn door hun afwijzing van Zijn eisen. Dit is wat de vergelding van onrecht met zich meebrengt bij het omgaan met de relatie van mens tot mens. Menselijke wetten verschillen van die welke door God zijn gegeven. Hij gaf de Zijne eens en voor altijd. De mensen hebben de hunne al millennia lang gemaakt en ze maken er vandaag meer dan ooit tevoren, want ze draaien om het schepsel, in plaats van dat ze een stabiel middelpunt hebben in de Schepper. Voor de grote witte troon zal de mens zijn eigen onvermogen herkennen om zaken goed te maken. Dit zal hem terug voeren naar God en Diens rechtvaardige oordeel.

De algemene gedachte dat oordeel automatisch is, zodat zelfs in dit leven iedereen krijgt wat hem toekomt, dat goed beloond en kwaad bestraft wordt, niet alleen door de wetten van het land, maar ook door de wetmatigheden van de natuur, wordt niet door ervaring ondersteunt. Zou dat wel zo zijn, dan zou er geen toekomstig oordeel nodig zijn en zouden allen, door verzoening met God, bij hun dood voorbereid zijn om Hem als hun Alles te kennen. Een van de meest verbijsterende problemen uit de menselijke geschiedenis is het toeslaan van het loodnot, dat de ene mens meer dan zijn terechte deel van het goede en een andere mens een onterecht deel van de ellende brengt. In dit leven is er maar één maat van beloning en bestraffing. Slecht weinigen krijgen hun terechte aandeel in goed en kwaad. In feite kunnen de meest verdienstelijke daden, die loyaliteit aan God en Zijn Woord inhouden, het meeste lijden voortbrengen. Het is duidelijk dat het niet Gods bedoeling is dat allen gericht worden voordat ze sterven. Indien de mens echt logisch zou zijn, dan zouden ze de absolute noodzaak inzien van een komend oordeel en niet proberen in hun huidige carrière hun puntenlijstje in balans te brengen.

Neem bijvoorbeeld de heiligen. Nu heeft het kwaad de overhand. Zij die godvrezend willen leven lijden daardoor onder vervolging. Hoe beter ze zijn, hoe zwaarder hun leed is. Maar toch is dit leed slechts licht, zeker als we het vergelijken met het grote gewicht van de heerlijkheid die er door wordt voortgebracht. In dit leven zijn ons kwaad en goed niet met elkaar in evenwicht, ook al hebben we vele geestelijke compensaties, en kunnen we, net als Paulus, ons verheugen in zwakten, beledigingen, dingen die moeten gebeuren, in vervolgingen, in lijden om wille van de zaak van Christus (2Kor. 12:10). Feitelijk lijkt het, voor nu, dat de mate van succes en beloning in deze tijd afhangt van het afwijzen van God en Zijn Woord, en zelfs van de oppositie tegen Zijn waarheid en hen die deze proberen te verkondigen.

Het grote witte troon oordeel is niet alleen noodzakelijk als het complement van de menselijke ervaring in dit leven, maar ook zeer begerenswaardig, want het zal voor onze verwanten en bekenden juist dat bereiken wat wij, als we de macht daartoe hadden, nu voor hen zouden willen doen. Op dit moment zou geloof hen

van vijanden van God doen omdraaien in Zijn vrienden. Dán zal dit bereikt worden door waarneming. Wie van de heiligen heeft niet gewenst dat hij zijn vrienden tot geloof zou kunnen brengen? Was er maar een soort van groot wonder, een soort van overweldigende gebeurtenis die hen de hand van God zou doen zien! Met andere woorden: we hebben meer vertrouwen in zien om de zondaar tot God te brengen, dan in geloof. Feitelijk drijven de heiligen voortdurend in die richting. Zij proberen bewijs naar voren te brengen dat de ongelovige zal overtuigen. En dat is nu precies wat God zal doen, voor de grote witte troon. Allen zullen overtuigd worden door overweldigend en onweerstaanbaar bewijs. Maar zo werkt God niet vandaag de dag. Nu moet het geloof rusten op Zijn gegeven Woord, zonder enig bewijs.

Praktisch gesproken omvat het lot van de ongelovige niet de eerste of tweede dood, want deze zijn niet een deel van zijn bewuste ervaring. Als gevolg daarvan zouden we niet naar het oordeel van ongeredden moeten kijken als ware het nog een verre, toekomstige gebeurtenis, maar als iets dat hem direct na zijn overlijden overkomt. Daarom ook moeten we de verzoening niet beschouwen als iets dat pas duizenden jaren na het oordeel gebeurt (wat in werkelijkheid wel zo is), maar als een onmiddellijk resultaat daarvan. Het oordeel is, in de ervaring van de ongelovige, de prelude voor eeuwigdurend leven, niet eeuwigdurende veroordeling. Het is de overgang tussen dit leven en nooit eindigend geluk, niet van nooit eindigende ellende!

Eeuwige kwelling maakt het oordelen nutteloos en dwaas. Universele verzoening maakt het vruchtbaar en wijs. Wat wint God ermee om Zijn schepselen eindeloos te martelen, wanneer, als Hij een godheid is met onbepaalde kracht en oneindige wijsheid, Hij ze zou kunnen redden en van hen de vrucht van Zijn werken en het eerbetoon en de aanbidding kan krijgen waarvoor Hij ze geschapen heeft? Hoe zouden wij denken over een God Die miljarden mensen zou scheppen, die Hem daarna eindeloos vervloeken? Geen enkel mens zou dit soort macht uitoefenen zodat het werk van zijn handen zich tegen hem zou keren, tenzij hij geestesziek zou zijn. Waarom zouden we God van deze geestesziekte beschuldigen?

WIT, NIET ZWART.

De kleur van de oordeelstroon is afhankelijk van het resultaat van het oordelen. Eeuwige kwelling vereist dat deze zwart zal zijn. Verzoening roept om wit. De levens van de meeste mensen zijn grijs door inspanning en moeite, ziekte en dood. Indien dit opgevolgd wordt door een eeuwigheid van leed, dan zou zeker geen andere tint dan het diepste zwart gebruikt mogen worden om overeen te komen met de tragedies die daar opgevoerd worden. Alleen die tint kan op juiste wijze het hopeloze en verschrikkelijke lot uitbeelden van hen die er staan, voordat ze veroordeeld worden.

Maar wit is de kleur van licht en rechtvaardigheid en heiligheid. De klederen van onze Heer werden wit op de berg van de transfiguratie (Matt. 17:2; Marc. 9:3; Luc. 9:29). De boodschappers, gewoonlijk "engelen" genoemd, zijn in wit gekleed (Matt. 28:3; Joh. 20:12; Hand. 1:10). Waardige heiligen dragen wit (Openb. 3:4,5; 7:9,13; 19:14). Zij maken hun kleding wit in het bloed van het Lammetje (Openb. 7:14). Zwart is het symbool van duisternis en dood.

Nu is het een tijd van duisternis. Mensen hebben de duisternis lief, omdat hun daden kwaad zijn (Joh, 3:19). Ook wij waren eens in die duisternis (Efe. 5:5). Deze era wordt dan ook "duisternis" genoemd, omdat dit haar hoofdkenmerk is (Efe. 6:12). Er is vandaag geen grote witte troon. Er is vandaag geen goddelijke standaard voor gerechtigheid. Zoals bij een nachtelijke storing in het elektriciteitsnet gaan de mensen nu op de tast rond. Zij begaan hun schandelijke daden in het geniep, niet gezien door hun medemensen. Zou er zo'n wit tribunaal zijn op Aarde, dan zou het hieraan een einde maken. Niemand zou iets kunnen verbergen. Alles zou openbaar zijn. Zelfs ons wijken van God, ons falen Hem zijn juiste plaats in onze levens te geven, zou op pijnlijke wijze aan het licht gebracht worden. Maar aan de andere kant: is dit niet precies waar we zo naar verlangen, wanneer we ontzet zijn over de voortgaande boosheid? We hebben het bij het rechte eind, er zou licht geworpen moeten worden in deze duisternis. Alles zou onthuld moeten worden en recht gezet. Dat is wat hervormers proberen te doen. En het zal gebeuren, maar niet nu. Dat is de functie van de grote witte troon.

Maar het zal niet alleen maar een hervorming zijn, waarin duisternis wordt bestraft en goed beloond. Allen zullen veroordeeld worden, omdat zij niet alleen met hun medemensen worden vergeleken, maar met de heerlijkheid van God, en daaraan schieten alle mensen tekort. Niet alleen zullen allen schuldig bevonden worden, maar allen zullen gericht (recht gezet) worden, niet alleen met hun menselijke verwanten, maar ook met God, aan Wie zij veel meer te danken hebben dan aan hun burens. Dit is het fatale gebrek in alle menselijke hervormingen; zij gaan niet naar de wortel van de zaak, de erkenning van God als God en al het verkeerde dat we Hem aangedaan hebben. Kunnen we ons zoiets voorstellen, vandaag, dat alle kwaden aan het licht brengt, speciaal die wortel van alle kwaad, het verwaarlozen van de band met God, en aan ieder zijn passende straf toebedelen, zodat allen gestraft, gerechtvaardigd en verzoend kunnen worden? Alleen de rechter die God heeft aangesteld zou dat kunnen doen, en zal het niet doen totdat het juiste moment daar is. Toch kan het ons helpen dat toekomstige oordeel te begrijpen en er mee in te stemmen, als we het overzetten naar het heden. Alle goede mensen zouden er mee instemmen. Daarom zouden we de grote witte troon verwelkomen.

Als we de absolute waarheid willen weten, dan moeten we alles overwegen vanuit Gods gezichtspunt. Zijn heerlijkheid en eer zouden bij ons in het middelpunt van de belangstelling moeten staan. Voor de gewone heiligen is dit moeilijk te doen, want zij zien slechts een klein deel van Zijn handelen, en geeft gewoonlijk een foutieve indruk. Het is alleen wanneer we het geheel van Gods doelstelling zien, de plaats er van in de aionen én de voleinding er van, dat we in staat zijn volledig elk deel er van te begrijpen. We moeten alles beoordelen vanuit het eindpunt, het resultaat, niet vanuit enig deel van het proces. Om Zijn hart te onthullen zal God in het proces heel Zijn schepping kunnen verliezen, zonder daardoor onteerd of tot schande gemaakt te worden, als uiteindelijk allen maar gered worden. Als God, in Zijn pogen Zichzelf bekend te maken, heel Zijn schepping zou verliezen, dan zou niets het stigma van Zijn nederlaag kunnen verwijderen. Zelfs al zou Hij maar een klein deel zou verliezen, dan zou de heerlijkheid van Zijn Godheid onherstelbaar verminderd zijn. Alle verklaringen en uitvluchten die hier ooit over geopperd zijn, zouden niet in staat zijn Hem terug op de troon van het universum te zetten, of de veiligheid te garanderen van hen die uit het wrak gered zijn.

De grote witte troon heeft in de orthodoxe theologie geen rationele plaats. Als alle ongelovigen gedoemd zijn tot eeuwige kwelling, waarom zou je dan onmetelijke kracht verspillen om, als ze toch al lijden, hen uit de doden te doen opstaan, eenvoudig om de al verdoemden te verdoemen? Het opleggen van een straf vóór een rechtsproces is immoreel en irrationeel, en het is een farce als al tot schuld besloten is en de lengte van de straf al van tevoren is bepaald. De enig mogelijke plaats voor een orthodox tribunaal is onmiddellijk na het sterven, en dan nog alleen om de zwaarte van het lijden te bepalen. Het zou niet nodig zijn om een opstanding te hebben als de doden alreeds in een hel gefolterd worden. Daarom wordt er zo weinig over dit grote oordeel gesproken. Het past in het geheel niet in het orthodoxe schema. Het kan er alleen toe leiden dat de doden nog verder van de God verwijderd raken, Die de oorzaak van hun bestaan en de bron van hun eeuwige ellende. Het gevolg van het hebben van zo'n God zou rampzalig zijn. Hij zou ongevormd worden in de hellevijand, de vernietiger van Zijn eigen handwerk, de martelaar van Zijn eigen schepselen, een god van haat, niet in staat of niet van zin om de zwakke en zich vergissende zielen te redden die Hij heeft geformeerd. In plaats van dat ze Zijn heerlijkheid zouden bevestigen, tonen ze nu Zijn schaamte.

Vernietiging is onverenigbaar met een oordeel. Is het niet het toppunt van wreedheid om iemand, die al gedoemd is tot eeuwige vergetelheid, terug tot bewustzijn te brengen, alleen maar om daarna nog meer ellende op zijn ziel te storten? En als we nadenken over de enorme verspilling van energie die nodig is om miljarden en miljarden uit de dood te doen opstaan, het schitterend wonder van het hen opwekken uit het dodenrijk, met alleen het doel hen in staat te stellen een tijdje vanwege hun zonden te laten lijden, voordat ze opnieuw de hallen van de dood binnentreden, dan staan onze harten en hoofden samen op in rebellie tegen de onzinnigheid van zo'n procedure. Als het alleen maar een ontzettende verspilling van kracht zou zijn, een zwak gebaar, dan zou het nog niet zo verschrikkelijk zijn. Maar het heeft geen mandaat en dient er alleen toe om de doden nogmaals te overspoelen met een golf van ellende, bovenop die welke ze al in dit leven hebben moeten doorstaan, en dat alles zonder dat het iets oplevert voor henzelf of voor God. Ja, het zou alleen maar aan hun lijden toevoegen. Het belangrijkste gevolg zou zijn dat er van Gods naam en faam afgedaan zou worden en Zijn heerlijkheid totaal verduisterd zou worden. Een god die niet in staat is zulk een vreselijk falen van zijn plan te voorkomen, is in het geheel geen god.

Oordeel past niet in iedere theologische theorie die ooit is voortgebracht. Het is onverenigbaar, discordant, onverzoenbaar met ieder plan dat niet de mens herwint. Haar functie is om zaken tussen mens en God weer recht te zetten (te richten), en daarom is het volkomen onnodig en nutteloos als het voor de mens meer lijden en voor God meer ongenade voortbrengt. Het is helemaal geen oordeel, maar niets en niemand ontziende wraakzucht en boosaardigheid als het alleen maar martelt en vernietigt, zonder dat het voordeel brengt voor het schepsel of de Schepper. Pas wanneer we ons realiseren wat oordeel betekent in het Woord van God, dan wordt de grote witte troon een belofte van universele verzoening, niet een eeuwige verdoeming.

Ieder menselijk wezen, en ieder levend ding, is een uitgelezen en kostbaar schepsel van God, oneindig meer waardevol dan het hoogste wat door menselijk kunnen is bereikt. De mens kan aan geen van zijn scheppingen leven toebedelen, of

groei of gevoel. Alles wat hij kan doen is deze vernietigen. Welke mens zou niet zijn uiterste best doen om zijn levenswerk van de ondergang te redden? En zal dan God niet alles doen wat Hij kan om de verlorenen te herwinnen? Ja, heeft Hij in het offer van Christus al niet alles gedaan wat nodig is om Zijn heiligheid te beschermen? De waarde van dat offer is groot genoeg om heel de mensheid te omvatten en heel de schepping te omarmen. Nu de prijs is betaald, de losprijs voor allen is voldaan, wat kan God dan nog meer doen dan het werk van Christus te honoreren en de kostbaarheid van Zijn bloed toe te passen op hen voor wie het gestort werd? Een oordeel is precies wat nodig is om dit te bereiken, waar allen die nog niet door geloof zijn gewonnen, nu door zien bereikt worden. Daar zullen alle verkeerde dingen van Zijn schepselen recht gezet worden, opdat God alleen hun Alles zal zijn.

Deel 30 - De tweede dood

Dood is de benaming die God Zelf heeft gegeven aan de poel des vuurs, om zo het gevolg te beschrijven op hen die veroordeeld zijn voor de grote witte troon. Onze gedachten over de brandende poel zijn hier meestal aan tegengesteld. We zien er een plaats van marteling in, van voortdurende en vreselijke pijnen, van terreur en wanhoop, van hopeloze en hulpeloze vrees. Slechts weinig van onze foute ideeën zijn zo moeilijk te vervangen als deze, want deze zelfde poel zal voor een paar anderen, die nooit eerder stierven, een plaats van kwelling zijn, en onze eigen ervaringen met vuur hebben bij ons een gevoel achtergelaten van de benauwing die ze voortbrengt, of we nu zelf verbrand zijn, of dat we anderen hebben zien ineenkrimpen in de vlammen. Het is een geloofsoverwinning om dit alles aan te zien en te rusten op Gods woorden: "Dit is de tweede dood, de poel des vuurs." In de dood is in het geheel geen gevoel, geen pijn of genoegen, geen wanhoop, en geen vreugde. Wij zullen nooit de poel des vuurs begrijpen of Gods doel daar mee, totdat we het zuiveren van al de valse gedachten waarmee we ze hebben bekleed, en eenvoudig geloven dat het vergetelheid is, dood, waarin alle gevoel ophoudt te bestaan en alle bewustzijn van tijd en plaats verdwijnt. Haar slachtoffers ontwaken pas wanneer zijn het eind van hun reis bereiken, wanneer de dood afgeschaft wordt en God hun Alles wordt.

De dood als figuur.

De som van de gedachten van een mens lijkt wel oneindig te zijn; het aantal woorden om ze mee uit te drukken is beperkt. Daarom is het nodig woorden voor ideeën te gebruiken die komen van buiten hun strikte betekenis. Dit wordt gedaan in spraakfiguren. Aangrenzende gebieden van denken worden vaak gedekt met één uitdrukking. Dit is in het bijzonder waar voor de term "dood". De betekenis is helder. Het is een terugkeer van de geest naar God, van de ziel naar het ongeziene, en van het lichaam naar de grond. Het is een analyse, een uiteen vallen van een mens in zijn delen. Dit komt overeen met het feit dat er in de dood geen bewustzijn is. Dat dit de eigenlijke, letterlijke betekenis is van de term, wordt

boven alle twijfel verheven door het feit dat dit kenmerk van de dood verondersteld wordt door het figuratief gebruik er van. Een mens die diep in slaap is, is dood voor de wereld. Ongelovigen zijn dood voor God(Matt. 8:22).

Maar er zijn passages die lijken te veronderstellen dat de doden bij bewustzijn zijn, en dit gaat rechtstreeks de tweede dood aan. De dood en het ongeziene(dodenrijk;WJ) worden, wanneer ze de doden in hen opgeven om te staan voor de grote witte troon, afgebeeld als de vergaarbak van de doden(Openb. 20:13). De doodsstaat kan niet letterlijk de doden vasthouden of ze uitbraken. Het is een schitterende manier van uitdrukken, waarmee men zegt dat zij die gestorven zijn opgewekt worden en opstaan. En het is van groot belang dat deze opstanding niet de geest noemt, want dit zou hen verlevendigen. Maar de ziel, het bewustzijn, is speciaal inbegrepen door het gebruik van dezelfde figuur voor het ongeziene. "De doden" staan met hun lichamen en zielen voor de troon. Hoe uit te drukken dat ze letterlijk geest hebben(anders zouden ze geen ziel hebben), maar niet verlevendigd zijn, zou om een omstandige uitleg vragen. Het wordt op de meest beeldende wijze gedaan door ze "doden" te noemen en enige vermelding van geest weg te laten.

Dan worden dezelfde woorden opnieuw gebruikt, maar de figuur wordt een weinig veranderd. De dood en het ongeziene worden in de poel des vuurs geworpen(Openb. 20:14). Hier worden met de term dood de inwoners bedoeld, de personen die gestorven zijn. Wij gebruiken deze term vrijelijk in andere verbanden. Wij spreken van de "stad" of het "land", die uitgewist worden door een ramp, als we in werkelijkheid de mensen bedoelen die er verblijven. Is het uit het dubbele gebruik van de uitdrukkingen "dood en het ongeziene" niet glashelder dat allen die voor de grote witte troon staan ook in de poel des vuurs geworpen worden? De figuur komt terug op de toestand van hen die voor de troon staan, voordat ze uit de dood en het ongeziene kwamen.

De belangrijkste bron van verwarring in verband met de doodstoestand, echter, zit hem in die passages waar, door associatie, de term dood wordt gebruikt voor haar oorzaak. Webster's Dictionary, dé autoriteit op het gebied van de betekenis van woorden in de Verenigde Staten, geeft echt "de daad van het sterven" als een van haar "definities." Dat is de grote fout er van, net als van andere werken op dit gebied. Zij "definiëren" woorden door er hun figuratieve betekenis bij in te sluiten, en zo verduisteren ze in werkelijkheid hun betekenis en beroven ze de taal van haar definities. Woorden hebben een constante betekenis, terwijl hun figuratieve betekenissen verre van constant zijn, maar zelfs in dezelfde context kunnen variëren, zoals we al gezien hebben. Er is vrijwel geen limiet aan het figuratieve gebruik. Webster's vermeldt onder andere verpersoonlijking en gelijkenis, en zelfs de oorzaak, alsof zij de betekenis van het woord zouden zijn. Maar zelfs dit grote werk noemt niet de al besproken figuren, de vergaarbak en de inwoners van de doodsstaat.

De oorzaak van de dood wordt te vaak verward met de letterlijk doodstoestand. Een levende, vitale mens kan de "dood" van een feestje zijn, wanneer de deelnemers als dood worden vanwege zijn activiteiten, maar toch zou niemand willen beweren dat hij in de doodstoestand is! Maar in onze studie van de Schriften lijken we wel blind te zijn voor zulke voor de hand liggende spraakfiguren. De

"dood van het kruis" is een van de meest heerlijke passages waar de oorzaak de doodstoestand overschaduwde. De schande en de smaad die Christus' overlijden bijwoonden worden krachtadig in deze spraakfiguur verwoord. Dezelfde gedachte komt naar voren in "de weeën van de dood"(Hand. 2:24), het "lijden des doods"(Hebr. 2:9). Deze figuur wordt als vanzelfsprekend aangenomen in de frase "welke dood" Hij zou sterven en God verheerlijken(Joh. 12:33; 18:32; 21:19). Een minder vreselijke zinspelende op de crisis van het sterven is te vinden in de frase "de dood smaken"(Marc. 9:1; Hebr. 2:9). Dit schijnt de gebruikelijke figuur te zijn geweest voor het einde van leven. De dood zelf is niet een substantie die de tong kan proeven en er is geen smaak of welk ander gevoel dan ook in de letterlijke doodsstaat. Het woord "schade lijden"(Openb. 2:11) veronderstelt niet gevoel, want land(Openb. 7:2) en gras(Openb. 9:4) en olijfolie(Openb. 6:6) kunnen schade lijden.

De poel is niet een letterlijke dood.

Vuur is geen letterlijke dood. Ik heb gigantische vlammen zien spuiten uit een oliebron, met een witte wolk er overheen hangend, maar niemand noemde het de dood. Ik heb de rook gezien van de Vesuvius, en er was geen dood. Maar toch is sindsdien de Vesuvius voor velen de dood geworden. Een vriend van mij vertelde me dat hij bijna zijn leven verloor op Kilauea, een vulkaan op Hawaï. Het werd bijna zijn dood. Dat was, mogelijk, het dichtste dat wij kunnen komen bij de poel des vuurs. Iedereen zal bevestigen dat deze kraters niet letterlijk de doodsstaat zijn. Maar dezelfde situatie bestaat voor wat betreft de poel des vuurs. Het is niet een letterlijke dood, maar de oorzaak van de dood. De letterlijke betekenis van de dood af te leiden van dit figuurlijk gebruik, zou haar eigenlijke definitie doen omkeren.

De "dood" die in de poel des vuurs geworpen wordt, wordt de poel des vuurs. Dit is in letterlijke zin onmogelijk. Maar de figuur, het gebruik van dezelfde term zelfs voor verschillende figuren, identificeert de letterlijk dood veroorzaakt door de poel des vuurs. Het was de eerste dood die de doden opgaf. Dit wordt bevestigd door het de tweede dood te noemen. Twee zaken moeten wezenlijk hetzelfde zijn, anders kunnen ze niet aan elkaar verwant zijn als eerste en tweede. De eerste dood die in deze passage in beeld is, was niet de crisis van het sterven, want die kan niet de doden in haar opgeven. Dat kan niet de basis zijn voor welke figuur dan ook. Ook kan zo'n dood niet in de poel des vuurs geworpen worden. De eerste dood is beperkt tot de letterlijke doodstoestand, daarom moet dat ook waar zijn voor de tweede dood. Dit moet wel zo zijn, want het is de uitleg van de functie van de poel des vuurs.

"Letterlijk waar mogelijk." Zodra we dit axioma gehoorzamen en de letterlijke poel zijn letterlijke gevolgen toestaan, de dood met haar letterlijke effect van vergetelheid, verdwijnen alle problemen. Het past precies in alle andere onthullingen en Gods grote plan voor het ras. Het kan voor velen misschien wel 20.000 jaren duren, een periode van reiniging in vuur dat voor stervelingen ondraaglijk zou zijn en geheel tegenstrijdig is aan Gods oordeel van individuen elders. Het zou onmogelijk zijn Zijn wegen te verzoenen, en Zijn grote doel om allen te verzoenen, als dat gepaard gaat met de onderdompeling van kleine kinderen voor een bewuste tuchtiging in een vurige poel, al was het maar voor een

minuut, laat staan vele duizenden jaren. De functie van de eerste dood was om allen, aan het eind van hun leven, onmiddellijk in het oordeel te brengen. Zo leidt de tweede dood, zodra ze geoordeeld zijn, allen naar de verzoening.

Wat bereikt de tweede dood eigenlijk? We kunnen er zeker van zijn dat die het verlies inhoudt van de zegen en heerlijkheid die de gelovigen krijgen en die de gratis gift van onsterfelijkheid hebben. Maar voor hen die deze genadevolle gift niet bezitten is er een zeer genadig alternatief. Mensen zien hun leven van het standpunt van ervaring en bewustzijn. Wat er met ons gebeurt als we slapen of bewusteloos zijn, tast onze blijdschap op dat moment niet aan. Wij kunnen Gods wijsheid niet genoeg bewonderen waarmee Hij de dood een staat van absolute vergetelheid maakte. Het vereenvoudigt Zijn handelen met Zijn schepselen op enorme wijze en maakt het voor Hem mogelijk rechtvaardig en onpartijdig te zijn. Hoe iemand God zou kunnen rechtvaardigen als Hij de pre-zondvloed wereld duizenden jaren in een bewuste spanning zou houden, voordat Hij ze in het oordeel zal brengen, valt niet uit te leggen. Laten we Hem nooit van zulk een misdaad beschuldigen.

Voor een menselijk wezen dat oordeelt door zijn bewustzijn, is er geen interval van tijd tussen dood en opstanding. Abel, de eerste mens die stierf, zal bijna zes duizend jaar geleden worden opgewekt, of beter: levend gemaakt, tenminste... voor zover hij zich bewust zal zijn op het moment van zijn ontwaken. Het is zelfs mogelijk, zou het gebeuren dat hij ten tijde van zijn dood aan het smeken was om genade en stierf met een onafgemaakte zin op zijn lippen, dat hij het verzoek zal afmaken voordat hij zich realiseert wat er gebeurd is. Ik herinner me het geval van een Hollander die een klap op zijn hoofd had gehad terwijl hij een order gaf, en zodanig gewond raakte dat hij zijn geheugen verloor. Toen een operatie de druk in een bepaald deel van zijn hersenen wegnam, was het eerste wat hij deed het commando aan zijn werklui afmaken dat door het ongeval was onderbroken. De tijdspanne daartussen was geheel blanco.

Zo zal het ook zijn met de gelovige. Ik voel me er zeker van dat vele heiligen, die vurig de komst van Christus hebben verwacht, wakker zullen worden met het idee dat Hij juist kwam toen zij op het punt stonden te sterven, of nog net tijdens hun leven. Ja, heeft Hij het niet zo voorzien dat Hij voor een ieder van de Zijnen komt aan het einde van hun levensloop, en dat dit toch voor hen allen op hetzelfde moment is? Dat is het ideaal en God is in staat het te verwezenlijken. Niet de dood, maar Zijn komst, wordt een ieder van Zijn geliefden voor ogen gesteld, en dit is, om allerlei praktische redenen, dan ook wat plaats zal vinden. Proefondervindelijk, *hoewel niet feitelijk*, komt iedere keer dat een heilige sterft, de Heer in heerlijkheid en neemt Hem op, tezamen met alle andere heiligen van deze bedeling, of dat nu verleden of toekomst is! Onmogelijk..., maar waar! En wie zou het anders willen? Kan Zijn niet te imiteren wijsheid overtroffen worden?

Een straaltje van deze glorieuze wijsheid valt op de ongelovige doden. Ook zij ontwaken om zich zichzelf, samen met allen van hun soort, van alle leeftijd en rang, terug te vinden voor de Rechter van allen op Aarde. En wanneer zij dan opnieuw sterven, dan zal het niet een lange, trieste, ondraaglijke onzekere spanning zijn, maar een onmiddellijke intrede in de heerlijkheden van de voleinding. Voor hen zal de laatste aion niet bestaan. Voor ons moeten we onze

kaarten zo vouwen dat de voleinding onmiddellijk volgt op de grote witte troon. Voor hen is de poel des vuurs onmiddellijk omgevormd in de onuitsprekelijke gelukzaligheid die zelfs wij, Zijn heiligen, maar zwakjes beseffen, wat alleen maar komt tot hen in wie God Alles in allen is.

Sommigen zullen tegenwerpen dat dit een werpen is in eeuwige gelukzaligheid, eerder dan in de poel des vuurs. Zo'n tegenwerper heeft op z'n minst mijn woorden misverstaan, zelfs als hij hun geest heeft gemist, en heeft vergeten dat, op dit moment, de doden geoordeeld zijn. Ik ben het die de voorstander is van een letterlijke interpretatie. Ik maak de poel niet figuurlijk, op die manier hopen mijn hart gerust te stellen, ten koste van mijn hoofd. Het werpen en het vuur en de dood zijn allemaal zo letterlijk als maar zijn kan. De dood waarover hier gesproken wordt, gegeven in een definitie, moet wel letterlijk zijn. Zoals letterlijk vuur letterlijke dood voortbrengt, zo is dit ook letterlijk. Er is slechts één letterlijke interpretatie mogelijk. Ze is in hoge mate bevredigend. Verscheidene figuratieve interpretaties zijn al geopperd. Geen van hen heeft bewezen permanent houdbaar te zijn. Zij alle komen voort uit foutieve inzichten in oordeel en dood, en zijn maar zwakjes zodra deze eenmaal helder begrepen worden.

En kunnen we vanuit dit gezichtspunt niet de absolute noodzaak zien van van het vuur? Het is niet om de zondaar te martelen, maar om de zonde weg te doen. God kan niet Alles zijn in sterfelijke mensen. Hij zal niet in vergankelijke lichamen verblijven. Zij moeten passend gemaakt worden voor Zijn verheven aanwezigheid. En wat kan een beter beeld geven en wat kan zo'n volledige vernietiging leveren van alles wat schadelijk is in een mens, dan hem te doen ontbinden in zijn elementen? As is schoon, ja zelfs reinigend. Vuur is de beste zuiveraar. Komt ons woord "puur" niet van het Griekse woord voor vuur: pur? De totale vernietiging van de zondaar door de poel des vuurs maakt de weg vrij voor zijn levendmaking als een tempel van God bij de voleinding. Is dit niet allemaal harmonieus en bevredigend, ja zelfs troostend en heerlijk?

Dit is geen vagevuur! Het is geheel het tegendeel! De zondaar voelt en doet nauwelijks iets. Er is geen bewustzijn, langdurige marteling, geen geleidelijke reiniging van het oude, geen wonderlijk leven in de vlammen van de dood. Niets staat onder spanning. Alles is natuurlijk. De mens is op zijn plek gezet en God wordt verheerlijkt. Al Gods vernietigende processen zijn verhoudingsgewijs snel. Waarom zou Zijn laatste niet het snelst zijn? Laten we ons altijd herinneren dat het werpen in de poel des vuurs komt nadat de doden zijn geoordeeld en alles recht gezet is. De verontwaardiging en de woede, aanvechting en smart, die komt op iedere menselijke ziel die het kwade bewerkt (Rom. 2:9), zal worden ervaren. Het is een deel van het oordelen dat dan voorbij zal zijn. De dood in de poel des vuurs is niet deel van het oordeel. En het is niet de plaats van kwelling voor hen die sterfelijk zijn!

Het probleem van de toestand van hen die geoordeeld zijn tussen dat moment en hun verzoening met God bij de voleinding, is een moeilijk probleem, indien we het los van onthulling proberen op te lossen. Als onze harten zijn afgestemd op God, zullen we wensen dat ze onmiddellijk verzoening ervaren. Als onze harten in harmonie zijn met Zijn grote aionische doelstelling, dan zullen we ze niet verzoenen totdat de aionen voorbij zijn. En God, in Zijn niet na te maken wijsheid,

doet ze beide door ze in de tweede dood te brengen. Zij ontvangen geen aionisch leven, maar toch ervaren ze onmiddellijk doodloosheid. We denken terecht dat wanneer God Zijn schepselen heeft geoordeeld, Hij niet zou moeten wachten om hen aan Zijn boezem te klemmen. Maar toch zien we dat, omwille van Zijn eigen heerlijkheid en ten goede van juist deze schepselen, dit uitgesteld moet worden totdat Christus alle andere vijanden onder Zijn voeten gesteld heeft. De dood moet de laatste zijn en de tweede dood moet niet toegeven totdat Hij alle soevereiniteit en gezag en macht heeft afgeschaft (1Kor. 15:24). De laatste aion, op de nieuwe Aarde, heeft geen plek in haar plannen voor de geoordeelden uit de mensheid. Dat zou haar karakter en haar les vernietigen.

Laten we nooit in de algemene fout vervallen door te denken dat de grote witte troon slechts een rechtbankzitting is en dat de straf die daar uitgesproken wordt de poel des vuurs is. Dat zou een bespotting zijn van rechtvaardigheid! Waarom zou men een rechtszitting hebben om het niveau van schuld vast te stellen en de passende straf, als allen, zonder uitzondering, al voorbestemd zijn om dezelfde straf te krijgen! Dat is onzin! De rechtszitting en de straf en de uitvoering daarvan, want dit alles is besloten in dit ene woord: oordelen, vinden alle plaats in de interval tussen de eerste en de tweede dood van de zondaar. Zo zal het mogelijk zijn rechtvaardig te zijn en met ieder geval te handelen zoals het nodig is. De vele verschillen tussen hen die veel zondigden en hen die weinig zondigden, tussen hen die zondigden tegen beter weten in en hen die in onwetendheid leefden, tussen hen die nooit van God hoorden en hen die Zijn Naam afwezen, dezen zullen allen herkend en recht gezet worden. Alleen zo kan de Rechter van heel de Aarde recht doen. Alleen zo kan het oordeel voortgaan volgens de lijnen die God Zelf heeft vastgesteld, zoals we ze gedetailleerd vinden in de eerste hoofdstukken van Romeinen.

Het belangrijkste punt dat we bij onze lezers willen aanbevelen is Gods verklaring te aanvaarden dat voor hen die geoordeeld worden voor de grote witte troon, de poel des vuurs de tweede dood is. Als we God op Zijn woord geloven, precies en accuraat, en niets er aan toevoegen en niets er van wegnemen (iets wat voor ons stervelingen een moeilijke opdracht is), dan zullen al onze tegenwerpingen oplossen in het niets. Hij zegt niet dat het een pijnlijke dood is, of dat het een langzame of een vreselijke dood is. Dit zijn slechts verzinselen van onze verbeelding. In de dood is geen pijn en de dood door geweld hoeft niet pijnlijk te zijn, hoewel dat ook kan voorkomen. Wij hebben niet het recht om van of het sterven of de dood in de poel des vuurs iets te maken dat gevreesd moet worden. Dat is het helemaal niet.

We hebben alle reden te denken dat de Zondvloed veel meer individueel lijden heeft veroorzaakt dan de poel des vuurs zal doen. Maar zelfs dit is niet zeker. Ons is geleerd dat de wateren geleidelijk aan de mensen naar de hoge plaatsen dreef en dat hun einde pas na dagen en weken van vreselijke, verschrikkelijke, te duchten wanhoop zou komen. De overblijfselen van dieren die in het noordelijke ijs zijn gevonden lijken er echter op te wijzen dat het een onmiddellijke dood is geweest, dat een muur van water de onfortuinlijken in een oogwenk overspoelde. Maar in het geval van de poel des vuurs zijn we zeker. Het woord werpen, dat eerst zo wreed leek, is in werkelijkheid vol van genadig. Het veronderstelt een plotseling en vastbesloten eind. Een seconde is alles wat nodig is.

Ik had eens een ervaring die me een heilzame les leerde. Ik denk dat de meest gevoelige delen het menselijk lichaam zich op de vingertoppen bevinden. Hun voortdurend gebruik met voelen als doel, maakt ze zeer gevoelig voor ieder contact. Toen ik een jonge man was begon ik op nogal dwaze wijze met het schoonmaken van een drukpers, terwijl die nog draaide. Met een poetsdoek reikte ik diep in het draaiende mechanisme, waarin stalen vingers zich openden en sloten om zo de vellen papier te grijpen. Mij doek raakte bekneld en trok mijn hand naar binnen en de stalen grijpers trokken twee vingers en de pink van mijn rechterhand open. Ik draag nog steeds de littekens. Ik kan zelfs ruwweg de temperatuur aangeven door de lange naad op mijn pink, die niet recht wil komen in koud weer.

Ah, zult u uitroepen, wat moet dat pijnlijk zijn geweest! Iemand die het zag gebeuren werd onwel, viel ter plekke bijna flauw. Iedereen was zo verdoofd, dat ik zelf actie moest ondernemen en opdracht gaf om een dokter te halen. Maar ik had geen pijn in mijn hand. Ik kon het bloedende vlees zien en het bloed liggende bot, maar er scheen maar weinig gevoel te zijn. Als ik op dat moment was gestorven, dan zou ik niet geleden hebben, behalve dan misschien van angst. Later had ik meer dan genoeg pijn, maar op dat moment mocht het geen naam hebben. Ik heb van gelijksoortige ervaringen gehoord. Livingstone, de Afrikaanse onderzoeker, werd in de schouder gebeten door een leeuw en voelde op dat moment geen pijn. Ik ben er behoorlijk zeker van dat dieren die ten prooi vallen van andere dieren, zelden de foltering voelen die men denkt dat ze ervaren, in het bijzonder als er bloed vloeit. Het is een genadevolle voorziening dat plots geweld de zenuwen zo verdooft dat ze niet functioneren.

De dood, dat wil zeggen het Griekse woord *thanatos*, betekent in de Schrift altijd de toestand die volgt op het sterven, maar in het huidige Engels wordt het ook gebruikt voor het sterven zelf. In onze Bijbel komt het in deze zin voor. In Johannes 4:47 lezen we dat de zoon van de hoveling "op sterven lag." Hij stond op punt te overlijden. Gewoonlijk maakt de context de zaak helder, of zou dat moeten doen, maar dat hangt af van de lezer. Wanneer ik spreek over het proces van "de dood," dan heb ik aangenomen dat iedereen zal begrijpen dat ik verwijs naar de ervaring die onmiddellijk vooraf gaat aan de doodstoestand, niet de oorzaak van de dood, want er is in de dood geen ervaring mogelijk. Wanneer we het woord "dood" gebruiken voor de oorzaak van de dood, dan geven we het niet een nieuwe betekenis, maar geven we het een figuratieve functie. Bijvoorbeeld: "de dood van het kruis" is niet de geest, het stoffelijke en de ziel van onze Heer, aan het kruis genageld in de doodstoestand, of tijdens de drie dagen voor Zijn opstanding, maar de ervaring die Zijn dood veroorzaakte. Letterlijk is het Zijn sterven aan het kruis. Maar de figuur draagt het verder dan dat. Het veronderstelt de schaamte en smaad die de ergste crimineel toekomt.

Ik ontken niet dat een geleidelijke dood door vuur vreselijk kan zijn. Zoiets is sommige van Gods beste heiligen ten deel gevallen. Maar noch de natuur, noch onthulling geven enige aanleiding te denken dat de poel des vuurs de oorzaak is van pijn voor wie het de tweede dood zal zijn. Voor hen die er in leven en gekweld worden, is het een geheel andere zaak. Ik geen reden om te geloven dat een mens meer dan een paar seconden zou kunnen leven in een poel van vuur. De dood komt vrijwel onmiddellijk. En in die korte tijd is het niet aannemelijk dat er een waarneembaar lijden zal zijn.

De vraag rijst: "Hoe veel van hen die voor de grote witte troon staan zullen van hun lot afweten?" Ons wordt niet gezegd of ze iets wordt verteld over de poel des vuurs of niet. Dit moeten we bij God laten. Als ze het weten, dan zullen ze veel minder te duchten hebben dan wie dan ook in de huidige tijd, zondaar of heilige. Zouden mensen er absoluut zeker van zijn dat, bij de dood, zij plotseling weggenomen zouden worden, zonder voorafgaand lijden of waarneembare pijn, dan zou dat een grote geruststelling zijn, want dat soort dood valt verre te prefereren boven die welke het merendeel van de mensheid nu overkomt. God had hen die geoordeeld worden voor de troon kunnen verdoemen te sterven zoals ze eerder gestorven waren, door ziekte en aftakeling, en dit tot onderdeel van hun oordeel kunnen maken. Maar het lijkt me toe dat het doel van dát soort ervaringen is om ons nederig te maken, niet om ons te richten. Het is heel waarschijnlijk dat Gods oordeel niet zodanig verlengd zal worden om zulke kwellingen te bevatten. We kunnen er niet naar kijken als oordelen, aangezien ze al het lot zijn van de mensen vóórdát ze het oordeel in gaan, vóór de eerste dood. Er schijnt geen indicatie te zijn dat de tweede dood het oordeel aantast bij de grote witte troon, behalve dat er, als gevolg van haar veroordeling, geen aionisch leven wordt toebedeeld aan wie dan ook, en dat ze geen deel hebben aan de zegeningen van de laatste aion, of dat nu in de hemelen is of op de Aarde. Zij brengen deze door in vergetelheid, dood.

Verder is het Schriftuurlijk te geloven dat er een verlossing zal zijn van pijn. In verschillende graden en voor verschillende perioden, naar wat ze verdienen, zal "toorn en gramschap, verdrukking en benauwdheid" (Rom. 2:9), het deel zijn van hen die staan voor de grote witte troon. Mensen worden er eenvoudigweg niet berecht, ze worden geoordeeld. En dit gaat voort totdat ze in de poel des vuurs worden geworpen. Dan, in de dood, houdt alle voelen op. Het is een vrijlating, niet een martelkamer. De meesten van ons hebben kennis van menselijk lijden, waar we vragen stellen bij de wijsheid van het bestrijden van de dood. We laten een zucht van verlichting als de laatste lange ademtocht een geval van ondraaglijke marteling heeft beëindigd. Zo zal de poel des vuurs op genadige wijze de oordeelsperiode afsluiten van allen die lijden voor hun zonden. Het is geen kwelling, maar het is stilstand.

Het is de moeite waard aandacht te schenken aan Gods gebruik, tijdens Zijn grote aionische handelen, van twee elementen, water en vuur. De eerste twee aionen zijn van de huidige gescheiden door watergrenzen, eerst de nederwerping en later de zondvloed. Zo worden de twee laatste aionen van de huidige gescheiden door vuur. Deze elementen spelen een krachtige rol in de oordelen die het koninkrijk inleiden, en het is het meest op de voorgrond tredend tussen de laatste twee aionen, want de grootste van alle branden zal vooraf gaan aan de nieuwe hemelen en de nieuwe Aarde. Zowel in feit als figuur is vuur het laatste reinigend middel. Daarom is het in volkomen harmonie dit element te gebruiken om de tweede dood te veroorzaken van hen die levend gemaakt zullen worden bij de voleinding.

Deel 31 - Het waarderen van God

God heeft een doel. Hij is van plan Alles in al Zijn schepselen te worden (1Kor. 15:28). Hij zal dit doel bereiken door het verzoenen van al Zijn schepselen door middel van het bloed van het kruis van Christus, door rechtvaardiging, door levendmaking en door alle mensen te redden bij de voleinding (Kol. 1:20; Rom 5:18; 1Kor. 15:22; 1Tim. 2:4; 1Tim. 4:10). Maar vóór dat moment is er een lange en pijnlijke voorbereidende weg te gaan, een moeizame weg die Zijn schepselen naar deze voleinding leidt; veel daarvan is net zo duister en schrikbarend als het doel licht is en gevuld met zegen.

Wij zijn allemaal een beetje kortzichtig. We zien een deel van de weg, maar we zien het einde niet. Wij verwarren de weg met het doel. Onze vertalingen hebben daar deels schuld aan, want zij slagen er niet in duidelijk het voorbijgaand karakter van het proces aan te geven, iets wat wel in het origineel zo is. En als er een eerlijke poging wordt gedaan dit wel over te brengen in een concordante vertaling, dat strijdt die met onze overtuigingen en onze harde harten. Moge God ons geven dat we een getrouw getuigenis hebben in ons weergeven, wanneer God een feit onthult en wanneer het slechts om een tijdelijk proces gaat, want beide heeft Hij duidelijk aangegeven in het Origineel.

Oordelen is Gods vreemde werk. Hij gebruikt het tijdens de weg, maar mensen maken er het einde van. Hoe een ongelovige ook behandeld wordt, of hij nu sterft als gevolg van zonde of door rechtstreeks ingrijpen van God, of hij nu in de buitenste duisternis wordt geworpen of in het Gehenna, *dit is niet het einde!* Allen die niet tot Christus behoren zullen uit de doden worden opgewekt en voor de Grote Witte Troon geoordeeld worden. Daar worden ze niet vergeven, of gered, maar geoordeeld. Maar dit is niet hun einde. Dezen zullen allen in de Poel des Vuurs geworpen worden, om zo de tweede dood in te gaan. Maar zelfs dit is niet hun einde. God bereikt Zijn doel niet in Zijn disciplinerende maatregelen. Deze bereiden Zijn schepselen er alleen maar op voor. Laten we de weg toch vooral niet verwarren met het doel.

Er wordt ons maar weinig gezegd over Gods doel, totdat Paulus de omloop van Gods Woord compleet heeft gemaakt met zijn latere onthullingen. Er zijn altijd wel hints geweest waardoor harten die op God afgestemd waren gevuld werden met hoop. Maar het was pas toen de warme middagzon van Gods genade van achter de wolken van zonde en wet tevoorschijn was gekomen om de diepste diepten van Gods innerlijke liefde te onthullen aan de meest onverdienende van het ras, het was pas toen de waarheid voor vandaag bekend was gemaakt, dat God het gordijn van de toekomst compleet terzijde schoof en ons een duidelijk en onbewolkt zicht gaf op Zijn uiteindelijk doel. Hebben we ons daar eenmaal in verheugd, dan zullen we nooit meer terug gaan naar de eerdere onthullingen over dit thema, want net als het gordijn in de Tabernakel lijkt het eerder te verhullen dan de volle straling van de heerlijkheid van de Shekinah te onthullen.

De gebruikelijke manier is om het doel te zien in de duisternis van de weg. We gaan terug naar passages die gaan over oordelen en staan ze toe hun donkere schaduwen te werpen over de voleinding. Maar we zouden moeten geloven dat God alle mensen zal rechtvaardigen (Rom. 5:18), en de voorafgaande oordelen zien in het licht van dit uiteindelijk resultaat.

We brengen passages naar voren die vertellen van de dood, om zo Gods uitspraak

te verduisteren die dat afgeschaft zal worden. We zouden moeten geloven dat God uiteindelijk de dood uit zal schakelen en in dit heerlijke licht de voorafgaande passages zien.

We richten ons op teksten die bewijzen dat ongelovigen verloren zullen gaan en vernietigd worden, en met deze passages onderdrukken we de grote verklaring dat God de redding van allen wil. We zouden ze moeten verlichten met de latere en hogere onthullingen.

We vinden Gods vijanden terug in het vurige meer bij wat lijkt het einde van openbaring te zijn en misbruiken dit feit om Gods verklaring te ontkennen dat allen verzoend zullen worden (Kol. 1:20). We zouden niet het ene moeten nemen om het andere te vernietigen, maar beide geloven, want verzoening volgt op vervreemding en alleen verzoening komt overeen met Gods uiteindelijk doel.

Wat zijn we vaak onhandelbaar en blind geweest! Waar God het ene zegt, daar zeggen wij iets anders. Waar God over een heel klein deel van de mensheid spreekt, zoals de levende natiën die voor Christus staan om geoordeeld te worden naar hun behandeling van Israël - slechts een handvol vergeleken met de mensheid, dan breiden we hun straf uit naar allen! Geloof is vrijwel geheel van de Aarde gevluht. Wat zichzelf geloof noemt is meestal een maskerade, want het verruilt het Woord van God voor de traditie van de mensen, maar staat er wel op dat het echt is.

Laten we toch toestaan dat het licht van de laatste onthullingen de eerdere, *deels* ontvouwende, verlichten kan, en laten we niet de eerdere gebruiken om de latere, hoogste en enig complete onthulling van Gods denken en hart te verhullen.

Veelzijdige wijsheid.

De voorbije eeuwen lijken bol te staan van falen aan Gods kant. Adam zondigde en overtrad en bracht het hele menselijke ras tot dienstbetoon aan de zonde en zo de doem van de dood. Had God dit niet door een passende voorziening kunnen voorkomen? Als gevolg van wat hij deed werd het ras dat uit hem voortkwam zo boosaardig dat ze bijna volledig uitgeroeid moesten worden door een zondvloed. Waarom voorzag God dit niet en verhoedde Hij het kwaad niet? Daarna werd de natie van Israël afgezonderd om als zegenkanaal de balans weer naar de goede kant te laten overslaan. Maar ze werden nog erger dan de rest en kruisigden zelfs Gods Christus, en leken zo totaal te falen om hun taak te vervullen. Falen! Falen! Falen! Alles wat God deed leek uit te lopen op een zielig falen. Zowel de schepping als de onthulling waren vol van bewijs voor Gods wijsheid, maar zijn omgang met de mensheid liet blijkbaar het tegendeel zien. Hij leek het ene falen na het andere op elkaar te stapelen.

Voor het menselijk, ongezalfde oog is het huidige handelen van de Godheid het grootste falen van al. Op elk gebied van de levensweg schieten de stervelingen die Hij maakte tekort. Ze munten hoofdzakelijk uit in kwaad en dood brengende zaken. Maar het grootste van alle falen is wel het Christendom, Zijn verklaarde vertegenwoordiger op Aarde. Ondanks haar immense voorrechten, haar ongelofelijke voordelen boven Israël, is ze zelfs nog dieper gezonken dan de geliefde natie. Alleen het oog van geloof op Aarde kan de veelzijdige wijsheid van God zien in dit kennelijke falen, want alleen zij van wie harten geopend zijn voor

het geheim dat Hij in de voorafgaande aionen verborgen heeft gehouden, zijn in staat de wijsheid van de daarin getoonde wijsheid te verstaan.

De verwerkelijking van God.

De kennis van Gods Woord is goed, een bekend zijn met Zijn wegen is beter, maar een verwerkelijking van Hemzelf is het beste. Geloof aanvaardt Zijn uitspraken, vertrouwen stemt in met Zijn wegen, liefde rust in Zijn wezen. Laten we geloven wat Hij zegt, en we zullen niet alleen ons verheugen in wat Hij doet, maar Hem verhogen in wat Hij is. Hoe weinig van Zijn heiligen bezitten zelfs maar een begin van deze gunsten! Ze hebben geloof, maar zó karig dat Gods wegen duister en ondoorgrondelijk zijn en Hijzelf verborgen gaat achter een dik gordijn van onwetendheid en traditie. Helaas, helaas, zelfs voor Zijn kinderen is Hij de Grote Onbekende en Onkenbare, de Afstandelijke, de Onbenaderbare, ja zelfs de Verschrikkelijke Godheid!

De houding van karig geloof wordt duidelijk onthuld wanneer het eigen welzijn aan de orde is. Het vindt het niet veilig om de toekomst aan God over te laten, zonder een vaste belofte, een geschreven verbond, dat Hem aan Zijn woord zal houden. Het is is dit huiverend ongeloof dat Gods aionen in eeuwigheden doet veranderen, want het redeneert terecht dat als de aionen eindigen, er geen zekerheid is voor toekomstige zegen, tenzij ze hun lot leggen in de handen van een God Die zij niet ten volle vertrouwen! Het is waar, God heeft geen "beloften" gegeven over wat er na de aionen gaat gebeuren. Maar als Hij ons nu onsterfelijkheid en onvergankelijkheid geeft, waarom zouden we ons dan zorgen maken over "eeuwig" leven? Daar waar geen dood is zou zo'n "belofte" alleen maar slaan op Zijn karakter, en ons toekomstig welzijn is veel meer afhankelijk van Zijn integriteit dan van Zijn uitspraken.

Het valt uit de Schrift op te maken dat de overvloed aan beloften rap afneemt als het 1000jarig rijk eenmaal voorbij is. Slechts weinigen verwijzen naar de nieuwe Aarde en de nieuwe hemelen. Er is vrijwel geen specifieke verbintenis van Gods kant na de aionische tijden. En waarom zouden die er ook zijn? Er is geen behoefte aan veel beloften als alle mensen bol staan van leven en de zonde is afgeschaft, waar geloven is vervangen door zien en allen onderschikt zijn aan God. Waar geen zonde is kan ook geen redding zijn, waar geen vijand is hoeft ook geen vrede gemaakt worden. Met God als Alles in alle harten, is het heden vreugde en de toekomst gelukzaligheid, en er kan dan geen zorg of vrees zijn voor wat deze beide betreft.

Er zijn heiligen die zouden wanhopen indien de beloften in de Bijbel plotseling ingetrokken zouden worden, en ze geheel en alleen aan de genade van God overgelaten zouden zijn, zonder enig geschreven document waaraan ze Hem konden houden. Maar kunnen ze Hem wel ergens aan houden? Als Hij niet te vertrouwen is zonder een bepaalde belofte, kunnen we er dan zeker van zijn dat Hij Zijn woord gestand zal doen? Beloften zijn dienstig en genadevol, een hulp om geloof te bevestigen, en we zouden niet zonder een van hen willen zijn. Toch zou ons vertrouwen niet mogen rusten in de beloften, maar in Hem Die ze heeft gedaan! We zouden meer dan gewillig moeten zijn Hem te vertrouwen waar en wanneer Zijn beloften niet toereikend zijn.

Karig geloof is bang voor de voleinding. Israël's beloften op Aarde en onze in de hemelen komen tot een einde wanneer Christus troonsafstand doet. Wij zullen niet langer heersen, want alle heerschappij zal zijn afgeschaft. Onze aionische missie zal vervuld zijn, want allen zullen verzoend zijn. Het is waar: er zal geen dood zijn, daarom kunnen wij niet sterven. Voor ons ligt de onsterfelijkheid te wachten, maar toch hebben wij geen geschreven zekerheid van vrede of blijdschap of heerlijkheid in die voleinding. Voor de gemiddelde heilige lijkt het een sprong in het duister, of in een bodemloze afgrond. Er is niets waar het geloof zich aan kan vastklampen - behalve aan God! En is dit nu niet precies wat Hij wil? Dan zal Hij Alles zijn in ieder van ons. Geloof, beloften en al dat soort krukken zullen verleden tijd zijn. Ze zouden alleen maar het perfecte en wederzijdse vertrouwen schaden dat zal bestaan tussen God en Zijn creaturen. Het is geen sprong in het duister, maar een serene intrede in onbeperkte hoeveelheden licht en liefde.

De overweldigende heerlijkheid van Gods grote doel is buitengewoon aangetast door het huidig ongeloof en het in plaats daarvan instellen van een voor God te vrezen toekomst als de vernietiging van de massa van Zijn schepselen of hun nog veel hartelozere en verschrikkelijker kwelling in de eeuwigheid. Laten we voor nu deze alleen overdenken voor zoverre zij Gods heerlijkheid aantasten, niet het welzijn van de mens. Als Hij een echte God is, dan is alle bestemming de bewuste vrucht van Zijn inspanningen. Zelfs als Hij de ondergeschikte godheid is van het Christendom, Die de controle over Zijn schepping heeft verloren en niet kan doen wat Hij wilde, dan nog worden deze bestemmingen door Hem voorzien en toegestaan, en doet Hij geen passende poging om ze te voorkomen. U mag zeggen wat u wil, maar ze maken het zelfs voor Zijn heiligen onmogelijk Hem te vertrouwen zoals zij dat zouden moeten.

Als Hij zo'n God is, dan zal de gedachte opkomen: Als Hij al in het verleden niet de massa van Zijn schepselen kon redden, hoe kan Hij dan in de toekomst Zijn heiligen bewaren? Als de zonde intrad en tegen Zijn zin Zijn mooie schepping ruïneerde, wat zal er dan voor zorgen dat dit in de komende eeuwigheid niet herhaald zal worden? Zelfs als we Zijn beloften geloven, kunnen we dan, als die vervuld zijn en er geen andere garantie meer is, vertrouwen op Zijn liefde en kracht? Hoe nauwkeuriger men de valse leerstellingen over de vernietiging of de eeuwige kwelling onderzoekt, des te meer zal het duidelijk worden dat zij het voor God volkomen onmogelijk maken het volle vertrouwen te winnen van Zijn schepselen. Het gebruikelijke resultaat is Zijn onttroning door de leerstellingen van de vrije wil en de goddelijke onverantwoordelijkheid in verleden en heden en de totale teloorgang van Zijn doelstelling in de toekomst. Een eeuwige vernielers en kweller kan niet Alles in allen worden, zelfs niet als we "allen" tot een klein overblijfsel maken.

Hier hebben we de geheime bron die de foutvertalingen "eeuwige" en "eeuwig" leverde. En dit laat zien waarom heiligen zo traag zijn ze op te geven. Ze kunnen hun God niet vertrouwen en moeten een openbaar document hebben om zich van Zijn toekomstig handelen te verzekeren. Hij heeft hen aionisch leven beloofd. Als dit niet eeuwig is, dan hebben ze geen zekerheid; ze zijn in feite bang dat Hij hun leven zal wegnemen als de voleinding daar is. Kunnen we niet zien hoe de belofte van "eeuwig" leven aan haar eigen doel voorbij schiet? Het is bekend dat de heiligen God kunnen leren kennen, maar toch, omdat dit eindeloos betekent, houdt

dat in dat ze dit doel nooit zullen bereiken. Omdat het de mogelijkheid ontkent dat Hij Alles in hen zal zijn, verlaat het totaal het doel waarvoor het is gegeven: ze zo volkomen tevreden met Hem doen zijn dat ze niet alleen gewillig, maar begerig zullen zijn zichzelf aan Zijn hart over te laten, zonder ook maar een enkele verzekering van Zijn lippen. *Wat Hij is, is genoeg!*

Het is de taak van het geloof ons, in geest, over te brengen naar deze voleinding, zelfs te midden van onze huidige loopbaan, nu alles wat zichtbaar is wel het tegendeel lijkt van Gods uiteindelijke doel. Misschien is er nooit in de menselijke geschiedenis zo'n kenbaar wantrouwen geweest tussen mensen onderling en tegen God. Vertrouwen is weg of gaat weg. Geloof verflauwt. En ik, bijvoorbeeld, belijd uit vrije wil, dat zonder kennis van de voleinding, wanneer God allen zal verzoenen en Alles in allen zal worden, ik geen vertrouwen zou kunnen hebben in een godheid die toestond dat de wereld zichzelf in zo'n puinhoop kon werken en Die niet veel meer voor de meeste mensen kan doen dan ze bijeen vegen voor vernietiging, uitroeiing of kwelling. Ook ik zou vrezen dat zo'n god vastgelegd moest worden in een verbond om Zijn eden te doen uitkomen, en zelfs dan....? Maar nu, hoe kan ik Hem wantrouwen? De mensheid is precies waar Hij ze wilde brengen. Het gevolg van alle hedendaags kwaad en ellende zal heilzaam zijn. God zal er heerlijkheid door verkrijgen en de mensen zullen er door voorbereid zijn om de geschenken te waarderen die Hij voor hen klaar heeft liggen.

Hier hebben we het grote contrast tussen de menselijke, miserabele, zelf-gemaakte bestemmingen en Gods grote en genadevolle doel. De mens vernielt niet alleen Gods schepselen, maar ondermijnt Zijn godheid en berooft Hem van de waardering van het werk van Zijn handen dat voortkwam uit Zijn hart. Gods doel houdt niet alleen Zijn godheid overeind, maar geeft aan Zijn schepselen zoveel vertrouwen in Hem, dat alle zorg over Zijn liefde en kracht verdwijnt. Ze laten zich gewillig, ja begerig, over in Zijn handen, zonder enige verzekering van Zijn kant dan ook over Zijn bedoelingen. Geloof en hoop zijn niet langer nodig, daarom verdwijnen ze, en alleen de liefde blijft. Hem als God kennend, onbeperkt in liefde en wijsheid, en als wezenlijke Liefde, geven zij er de voorkeur aan in blijde afwachting te blijven van dat wat de oren niet horen, van dat waar het hart van de mens niet kan opstijgen, van dat wat God toebereidt voor hen die Hem liefhebben. Zij vertrouwen op Zijn Woord, zij verheugen zich in Zijn wegen en zij genieten in de waardering van Hemzelf.

Einde